

မြေး မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ

BURMESE
CLASSIC
1998

မြအေး

မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ

အောင်လွှားစာပေ

အခန်းအမှတ် ၅၂၊ ၅ လွှာ၊ အုပ်စင်တာ ၂

ပြန်ကုန်း စမ်းချောင်းဦးမယ် ရန်ကုန်မြို့

[ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၅၂၅၁၀၀ ၅၁၆၆၀၃-၁၀ လိုင်နွဲ ၅၂၁]

[တစ်အုပ် ၃၀၀၀ ကျပ်]

မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ

ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၂ ဩဂုတ်

၃၀၀၀ အုပ်

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၂ ဩဂုတ်

၃၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ပြာချီ

မျက်နှာပုံစီဒီဇိုင်း - ကိုယ်ထိုက်

စာအုပ်စာတမ်း စာမူ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် - ၅၀၀၃၃၇၀၅၁၂

စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပုံ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် - ၅၀၀၅၁၂၀၇၁၂

ဦးမျိုးညွန့် (၇၁၄) စာပေလောက စာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေသည်။

ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈) စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

ဆေးလိပ်တစ်တို ကော်ဖီခိုး နှင့်

ပန်းပွင့် မိုးစက် အိပ်မက်ကဗျာ

အားလုံးချစ်သော စာ ဇာ မီးခိုးရောင် နေ့ရက်များတွင် သူ့ကို ဆုံတွေ့သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူလှုပ်ရှားနေသည့်အဖွဲ့က ဘွဲ့ရကျောင်းသားဟောင်းများအဖွဲ့ (GOSDA)။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အဆင်ကွဲပေမယ့် ဖိတ်မက်ကတော့ အရောင် တစ်ရောင်တည်း။ အနာဂတ်ကို ပို၍ လင်းပွင့်သွားစေချင်သည်။ သူ့အကျင့်က အမြဲတမ်း စိတ်လောကြီးသည်။ အားလုံး သတိမထားလိုက်ခင် ကချင်ပြည်နယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားသည်။ တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်တချို့နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ ရန်ကုန်မှာ သူ့ဇနီး မီးဖွားနေချိန်တွင် သူက မရှိ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့လည်း အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ ပန်းတွေအားလုံးမပွင့်ခင် ခူးဆွတ်ခံလိုက်ရသည်။ နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံနှင့် ဖြတ်သန်းမှု မရင့်ကျက်ခင် ဒဏ်ရာတွေကတော့ ကြေမွခဲ့ပြီ။

ဆိတ်ဖလှူနှုန်းကင်းမဲ့သွားသော နရသိန်တွင် သူရော၊ ကျွန်တော်ရော အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်၊ တန်ဖိုးချထားခြင်းခံထားရသောဘဝကို လက်အံ့မသေမချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ နေလုံးနီနီ အရှေ့ဘက်က

ပြဒေး		ဇရာကု
မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ	ပြဒေး	ရန်ကုန်
အင်းလျား စာပေ	၂၀၁၂	
၃၃ - စာ ၁၂၇ x ၁၈.၅ ခေတ်		
(၁) မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ		

ထွက်လာ၍ အနောက်ဖက်သို့ ဝင်သွားပုံကို ကျွန်တော်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြည့်ကြသည်။ ဝိဇ္ဇိက်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံတွေကြားမှာ ဘယ်တောင်မြင့်မြင့် ဘယ်ချောက်နက်နက်၊ ဘယ်ချောင်းစီးစီး တိုးဝင်ရသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းကမ်းပါးကိုကား မတွေ့ရ။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်၊ ပြက္ခလွန်စီးခြင်းများဖြင့် တောင်ငူထောင်က ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ သူက တောင်ငူတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နေပူပူ ငွေရွာရွာ လက်ထဲတွင် ဆေးလိပ်တစ်တို၊ အေးစက်နေသော ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် အနာဂတ် နှင်းဆီခင်းကို အိပ်မက် ခိုးမက်ရင်းနေပေ။ နောက်တစ်နှစ်နှစ်အကြာ သူ လွတ်မြောက်လာသည်ဟု ကြားရသော်လည်း နှစ်ကာလများစွာ ကျွန်တော်တို့ မဆုံနိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော်က အနုပညာ နယ်ပယ်ထဲမှာ၊ သူက စီးပွားရေး နယ်ပယ်ထဲမှာ။ အနာဂတ်ကတော့ ဝေဝါးရွှပ်ထွေးလျက်။ ကျွန်တော်တို့ မတည်ငြိမ်ခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လူးလိမ့်ခဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရှင်သန်ခဲ့။

၂၀၀၅ ခုနှစ်ရဲ့ နွေနေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ သူ့ကို စတစ်ကော်လာအင်္ကျီ၊ ဂန့်ဂေါပုဆိုးတို့နှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။ သူက ထောင်အသီးသီးမှ လွတ်မြောက်လာကြသည့် ကိုပေါ်၊ ကိုကိုကြီး၊ ဂျင်မိ၊ အံ့ဘွယ်ကျော်တို့နှင့် တွဲလျက်ရှိနေပြီး တွေ့တွေ့ခြင်း သူ့အိပ်မက်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ၊ မိုးစက်တွေ အကြောင်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသည်။ လက်ထဲမှာတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးလိပ်ကို ညှပ်ထားသည်။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေး မြဲလေဝသက မကောင်း။ သူကတော့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပုံရသည်။ သိပ်မကြာခင် နှစ်များအတွင်း သူတို့အားလုံး ထောင်ထဲရောက်သွားကြတော့သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ နိုင်ငံရေး မုန်တိုင်းတွေက ပြင်းထန်နေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း နာဂစ် မုန်တိုင်းနှင့်အတူ အင်းစိန်သို့ နောက်ဆုံးတွဲဖြင့် လိုက်သွားသည်။ ၅ ဆောင် တိုက်ကိုရောက်တော့ သူက စောင့်ကြိုနေသည်။ တွေ့တွေ့ခြင်း ကော်ဖီဖျော်တိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ကိုတော့ မတည်ခင်းနိုင်။ နာဂစ်တွင် အဆောင်တွေ မီးလောင်ခံရပြီးနောက် ထောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက ဘယ်အကြောင်းအရာကိုမှ လွယ်လွယ်အဆုံးမပေးတတ်သူ။ ကြိမ်ဖန်ရွာဖွေထားသော ပွတ်ချွန်းလေးကိုတော့ လက်ထဲ ညှပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

ထောင်အသီးသီးကို ပြောင်းရွှေ့ကြတော့ သူက လျှိုင်ကော်ထောင်၊ ကျွန်တော်က တောင်ကြီးထောင်၊ သူက ထောင်ဒဏ် ၆၅ နှစ် ၆ လ၊ ကျွန်တော်က ၁၉ နှစ်၊ အားလုံး မရေရာသော အိပ်မက်လျှောက်လှော်ခတ်ရမည်။ ဒီလိုနှင့် အင်းစိန်မှ နံနက်စောစော လက်ပြနုဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ မလွတ်မချင်း သူနှင့်တွေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူ၏ အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သည့် ဆေးလိပ်တိုနှင့် ကော်ဖီအိုးကို သတိရနေမိသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်ပါသည်။ လျှိုင်ကော် အပြင်ဆေးရုံသို့ ထုတ်ပြီး သူ့နုလုံးရောဂါကို ကုသပေးပြီးသည့်နောက် ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင်ရှိသည့် တောင်ကြီးသို့ သူ့ကို ပို့လိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ထံ သူရောက်လာသည်။ စာရေးကြ၊ သီချင်းရေးကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊ ဘောလုံးကန်ကြ။ သူ့ကျန်းမာရေးက တောင်ကြီးတွင် ပိုမိုကောင်းမွန်လာသည်။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးလိပ်တိုနှင့် ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ထားမြဲ။ စကားကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ငြင်းခုံမြဲ။ သူ့အိပ်မက်တွေကတော့ အမြဲတမ်း နိုးကြားနေသည်။ သူ့

ရုပ်နှင့် နာမ်က အမြဲတမ်း တိုင်းပြည်အတွက်။ အကျဉ်းသားများထဲတွင်
အကျဉ်းကျမခံသော စိတ်ဖြင့် သူရေးဖွဲ့လိုက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည်
ကမ္ဘာအတွက် ပန်းပွင့်မိုးစက် အိပ်မက်ကဗျာ ဖြစ်လာသည်။

တော်သက်ထွေး

နှင်းဧကရီသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် လေးတွဲရွာ ထိုင်လိုက်ရင်း နားကြပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့
ပစ်တင်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံက စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာပေါ်သို့ ရောက်
သွားသည်။ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်ရင်း သက်ပြင်း
ဖွဖွတစ်ချက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ မဲပြုံးတစ်ချက်ကို မချီတင်ကဲ ပြုံးလိုက်ရင်း သတင်း
စာကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက လူနာများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း
အလုပ်ထဲတွင် စိတ်ရောက်ပျံ့ပါ နှစ်ထားသဖြင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။ အခုတော့
ဆရာဝန် နားနေခန်းထဲတွင် သူမ တစ်ယောက်တည်း။ နေ့လည်ခင်းမှို ရန်ကုန်
ဆေးရုံကြီး လူနာဆောင်သည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည်။ ဟုတ်သည်။ သူမ
အတွက်တော့ ယခင်ကထက် ပိုမိုတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်အေးခဲနေသော နေ့လည်ခင်း
ပင်။

သတင်းစာနောက်ဘက် စာမျက်နှာများကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုး
အမည် မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်က သူမ၏ရင်ထဲသို့ စူးစူးရဲရဲ ဝင်ရောက်
လာသည်။ အရှက်၊ သိက္ခာ၊ မာနနှင့် မခံချင်စိတ်တို့ကို ရောမွှေထားသည့် ခံစားချက်
များ။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်လုံးများက သတင်းစာ စာမျက်နှာပေါ်သို့ ပြေးလွှားသွား
သည်။ ကြိုးမားကျယ်ဝန်းသော လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ကြော်ငြာများကြားမှ
ခပ်သေးသေး စာပိုဒ်လေးတစ်ခု။

ဇေဇဝင်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းခြင်း

ကျွန်တော် မောင်ဆောင်ထွန်းနှင့် ဒေါက်တာနှင်းဧကရီတို့၏

ဇေဇဝင်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို သဘောထားတိုက်ဆိုင်ခြင်း

မရှိပါ၍ နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါကြောင်း

နှင်းဧကရီသည် မျက်ဝန်းဆီသို့ ဝေ့တက်လာသည့် မျက်ရည်စများကို ပါးပြင်ပေါ် လျှံကျမသွားအောင် မျက်တောင်ခတ်ရင်း တားဆီးလိုက်ရသည်။ သူမ မငိုနိုင်။ အောင်ထွန်းသည် သူမ ငိုရလောက်အောင် သူမ၏ နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးခဲ့သူမဟုတ်။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် သူမ ရင်ခုန်ခဲ့ရသူမဟုတ်။ တကယ်တော့ နှင်းဧကရီ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရင်ခုန်သံနှင့် နီးတစ်ဝက် အိမ်မက်များကြားတွင် အိပ်စက်ခဲ့သူမဟုတ်။ သူမဘဝတွင်လည်း မည်သည့် ဖိုသတ္တဝါ တစ်ကောင်တစ်မြီးကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း မရှိ။ သာမန်ထက်လွန်ကဲသော စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျိုးတွင် နှင်းဧကရီ ဘယ်တုန်းကမျှ မပျော်မွေ့ခဲ့ဘူးပါ။

နှင်းဧကရီ၏ဘဝသည် အစစအရာရာ လိုတရ မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံခဲ့သည်ဟု ပြောလျှင်ရသည်။ သူမ၏ အဖေက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဖေ၊ အမေ၊ သူမနှင့် မောင်လေးကိုကိုတို့ မိသားစု လေးယောက်အတွက် ပူပင်စရာ ဘာမျှမရှိ။ တာမွေ၊ ဦးထွန်းမြတ်လမ်းတွင် ခြံနှင့်၊ ဝန်းနှင့် နေနိုင်သည်။ သူမ၏ မောင်လေးကိုကိုက သူမထက် ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်သည်။ ကိုကိုက စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ လူငယ်သဘာဝ တစ်ခါတစ်ရံ သောက်စား ပျော်ပါးတတ်သော်လည်း ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း မရှိ။ အခု ကိုကိုက ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် အဖေကုမ္ပဏီအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်။ ကိုကိုက အစ်မဖြစ်သူ နှင်းဧကရီကို ချစ်သည်။ အခုတောင် အောင်ထွန်းဘက်က တစ်ဖက်သက် စေ့စမ်းကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းခြင်းကိစ္စတွင် ကိုကို လုံးဝ မကျေနပ်။ အောင်ထွန်းကိုရှာပြီး ရိုက်မယ် တက်ကဲဖြစ်နေ၍ မနည်းတားထားရသည်။ ဒါတောင် ကိုကိုက တော်တော်နှင့် 'ပြောမရ။ နောက်ဆုံး နှင်းဧကရီကိုယ်တိုင် ငိုယို၍ 'ငါတစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်မကွဲပါရစေနဲ့ ကိုကိုရယ်' ဟု ပြောပါမှ ကိုကို စိတ်လျော့လိုက်သည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ဒီပြဿနာကို စခဲ့သူက နှင်းဧကရီ မဟုတ်။ အောင်ထွန်းသည်လည်း သူမက ချစ်ကြိုက်၍ စေ့စပ်ထားသူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ နှင်းဧကရီက ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတော်သည်။ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်သည်။ စာကြိုးစားသည်။ ဆယ်တန်းအောင်၍ ဆေးကျောင်းတက်ရန် အမှတ်မီသည်။ ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။ သူမ ဝါသနာပါသော ဆေးကုသခြင်းအလုပ်တွင် လူနာများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ တခြား ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ သူမ လှသည်။ အရပ် ရှည်သည်။ ဆံပင် ရှည်သည်။ မျက်ခုံးထူ၍ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ပြည်ဆိုသည်ထက် အဝါဖက်သမ်းသော အသားအရေ ပိုင်ရှင်မျိုးဖြစ်သည်။ အချိုးအစားပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်းတို့တွင် လူးလွန်လှုပ်ခတ်သွားသည့် ဆံကေသာတို့က သူမ၏အလှကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေသည်။ အိန္ဒြေရှိသော အပြုံးနှင့် နက်ဝန်းသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ အကြည့်တွင် ယောက်ျားအတော်တော်များများ ခဝပ်ညွတ်တွားခဲ့ကြသည်။ သူမ၏အချစ်ကို ဆောင်းခံခဲ့သော ယောက်ျားအတော်တော်များများ ရှိခဲ့သည်။ သူမ လက်မခံခဲ့။ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်သာ။ နှင်းဧကရီ၏ သူငယ်ချင်းတချို့ကတောင် သူမကို မာနလွန်ကဲသည်ဟု ဖွင့်ဟဝေဖန်သည်အထိပင်။ တကယ်တော့ သူမ မာနကြီးခြင်း မဟုတ်။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ နားလည်လွန်းလှလည်း မဟုတ်။ သူမ၏ ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်သော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏အလှကို ယောက်ျားလေးများ လာယစ်မူး အသိအမှတ်ပြုသည်ကိုတော့ သူမ ကျေနပ်နှစ်သက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိန်းမဆန်သော မိန်းမဝစ်စစ် တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

အောင်ထွန်းနှင့်ကိစ္စက လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကမှ စခဲ့သည်။ ပြဿနာကို သယ်ပိုးလာသူက တခြားသူမဟုတ်။ သူမ၏ အမေဖြစ်သည်။ သူမ ၂၄ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့လုပ်သည်။ သူမ၏ အမေကိုယ်တိုင် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ သူငယ်ချင်းများနှင့် အဖေစီးပွားဖက် လုပ်ငန်းရှင်မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်သည်။ အောင်ထွန်းက အဖေစီးပွားဖက်များထဲက အသက်အငယ်ဆုံး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး။ သို့သော် နှင်းဧကရီ၏အဖေထက် ပိုမိုအောင်မြင်သော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အောင်ထွန်းက အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ လူပျိုကြီး။ ရုပ်ရည်သန့်သည်။ ယောက်ျား ပီသသည်။ သစ်လွင်ပျိုမျှစ်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများဖြင့် ၎င်းပိုင် ကုမ္ပဏီ ၃ ခုကို နိုင်နင်းစွာ စီမံအုပ်ချုပ်နေသူတစ်ဦး။ ထို့ကြောင့် အမေ သဘောကျသည်။ မွေးနေ့ပွဲတွင် အမေပါးစပ်ဖျားက အောင်ထွန်းကို မချတော့။ စကားတွေ ဖောင်နေအောင်ပြောရင်း ဧည့်ခံသည်။ အမှန်တော့ အမေသည် မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု အရင်းတည်၍ နှင်းဧကရီ၏ ပညာနှင့် အလှကို ဈေးကွက်တင်ခြင်းသာဖြစ်၏။ အမေ အောင်မြင်သည်။ နှင်းဧကရီ၏အလှကို အောင်ထွန်း အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်။

မွေးနေ့ပွဲအပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် အောင်ထွန်းတို့ဖက်မှ နှင်းဧကရီကို ကမ်းလှမ်းလာသည်။ တစ်ခါတည်း ဓက်ထပ်ရန်ပင် ပြောသည်။ အမေက သူ့

သဘောကျ မြန်မြန် စီစဉ်ချင်သည်။ အဖေက ချင့်ချိန်ပြီး နှင်းဧကရီ၏ ဆန္ဒကို မေးသည်။ နှင်းဧကရီက ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး အခု တွေ့၊ အခု လက်မထပ်ချင်။ မိဘစီစဉ်၍သာ မငြင်းပယ်ချင်သော်လည်း အောင်ထွန်းသည် သူမ ချစ်သူမဟုတ်။ ရင်းနှီးမှု လုံးဝမရှိသော သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်၌ နားခို အိပ်စက်ဖို့ သူမ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ မိန်းကလေးဈေးကျသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်လောက်စောင့်ဖို့ ပြောသည်။ နောက်ဆုံး ကြားချပြီး ဧရာဝတီ ထားခဲ့ကြသည်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သူမ ရင်မခုန်ခဲ့။ ဘာခံစားမှုမျိုးမှလည်း မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေ။ မိဘတွေ ကောင်းသလိုစီစဉ်တာပဲဟု သူမ သဘောထားခဲ့သည်။ ဤသည်ကပင် သူမအတွက် ခပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။

ဧရာဝတီကြောင်းလမ်းပြီး အောင်ထွန်းက မကြာခဏဆိုသလို နှင်းဧကရီ၏ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာသည်။ နှင်းဧကရီကို ဆေးရုံသွား၊ ဆေးရုံပြန် ကြိုပို့ လုပ်တတ်သေးသည်။ နှင်းဧကရီနှင့် အောင်ထွန်းကို လူတိုင်းက လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲဟုပြောကြသည်။ နှင်းဧကရီက လှသည်၊ ချောသည်၊ ပညာတတ်သည်။ အောင်ထွန်းက ရုပ်ရည်သန်ပြန့်ပြီး ယောက်ျားပီသသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မပူပင်၊ မကြောင့်ကြရလောက်အောင် အခြေအနေ ပြည့်စုံသည်။ ဒီတော့ သူမတို့ကို လူတိုင်းက အားကျ ချီးမွမ်းသည်မှာ ဘာမှမထူးဆန်း။ နှင်းဧကရီကိုယ်တိုင်လည်း အောင်ထွန်းကို ရင်မခုန်ခဲ့သော်လည်း သာယာမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ဘဝသည် အမြဲတမ်း ပုံသေနည်းတစ်ခုလို အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည် မဟုတ်။ လွဲမယ့် လွဲတော့လည်း အခြေအနေက အားလုံး ပြောင်းပြန်ပင်။

အောင်ထွန်း ပွေသည်။ ရွယ်သည်ဆိုသော သတင်းကို နှင်းဧကရီ၏ မောင်ဖြစ်သူ ကိုကိုက စ ယူလာသည်။ ကိုကိုက လူငယ်ပီပီ အပေါင်းအသင်းများသည်။ နိုက်ကလပ်၊ စင်တင်၊ ကာရာအိုကေစသည်တို့ကို ရံဖန်ရံခါ သွားတတ်သည်။ ထိုနေရာများတွင် အောင်ထွန်းနှင့် မကြာ၊ မကြာ တွေ့ဆုံတတ်သည်။ ဒါကို ကိုကိုဘဝင်မကျ။ သူ့အမနှင့် ဧရာဝတီထားသူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့တွင် ဆင်ဆင်ခြပ်ခြင် နေသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ အောင်ထွန်းကလည်း ကိုကိုကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်။ ကိုကိုရှေ့မှာပင် စင်တင်က ကောင်မလေးများကို ပန်းကုံးစွပ်လိုက်၊ ပန်းခြင်းတက်ပေးလိုက်နှင့် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင်။ ကြာတော့ ကိုကို ကြည့်မရတော့။ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် အောင်ထွန်းအကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ ဤတွင် အောင်ထွန်း ပွေသည်။ ရွယ်သည်ဆိုသော သတင်းဆိုးများက နားထဲက လွှဲထွက်ကျမတတ်အောင်

ကြားလာရသည်။

အောင်ထွန်းသည် မိန်းကလေးငယ်များနှင့် ရွယ်တတ်သည်။ ကုမ္ပဏီရှိ ၎င်း၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဖူးပွင့်ဖြူဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေပြီး ခုံခန့်ရံခါဆိုသလို ငွေဆောင်၊ ချောင်းသာ ကမ်းခြေများသို့ အပန်းဖြေ အနားယူရန် သွားတတ်ကြောင်းကိုပင် ကိုကို သိလာရသည်။ ကိုကိုသည် အောင်ထွန်းကို သူ့အမနှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်တော့။ အောင်ထွန်းအကြောင်းကို အဖေ၊ အမေနှင့် နှင်းဧကရီကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။ အဖေက ထိုသတင်းကို လက်မခံချင်၊ မနာလိုသူများ၏ အတင်းအဖျင်းစကားများဟု ယူဆသည်။ အဖေကတော့ တော်တော်ကို စိုးရိမ်သွားသည်။ နှင်းဧကရီကလည်း မည်မျှ ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာ လူရွယ်လူပွေ တစ်ယောက်ကိုတော့ လက်မထပ်ချင်။ အဖေနှင့် ကိုကိုတို့ကလည်း နှင်းဧကရီဘဝကို ဆီးညစ်သွားမှာ စိတ်ပူသည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းဧကရီ၏ အဖေကိုယ်တိုင် အောင်ထွန်းကို တွေ့ဆုံပြီး သွယ်ဝိုက်သတိပေးသည်။ အောင်ထွန်းက လည်သည်။ လှည့်ပတ် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ အဖေကိုယ်တိုင် ဘဝင်မကျတော့။ ထိုအချိန်မှစ၍ နှင်းဧကရီနှင့် အောင်ထွန်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ကေးစက်စက် ဖြစ်လာသည်။

အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို နီဂုံးချုပ်စေခဲ့သော အဆိုးဝါးဆုံးအချက်မှာ အောင်ထွန်းက နှင်းဧကရီ၏ ပညာကို မလေးစား၊ တန်ဖိုးမထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အောင်ထွန်းက ငွေရှိလျှင် မိမိကျန်းမာရေးအတွက် ကြယ်ငါးပွင့်ဟော်တယ်ကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးများတွင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ၊ ပါမောက္ခကြီးများနှင့် ကြိုက်နှစ် သက်သလို ဆေးကုသမှုခံယူနိုင်သည်။ နှင်းဧကရီလိုသာမန်ရိုးရိုး M.B.B.S. ဆရာဝန်ဘွဲ့သည် ယခုလိုခေတ်မျိုးတွင် ဘာမျှ မဟုတ်တော့ဟု ထင်သည်။ နှင်းဧကရီ လက်မခံနိုင်။ တစ်သက်လုံး အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူလာခဲ့သော မိမိ၏ပညာကို ထိပါးလာသည်ကိုတော့ နှင်းဧကရီ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။ ပညာ၏တန်ဖိုးကို ငွေကြေးဖြင့် တိုင်းတာပိုင်းဖြတ်ခြင်းကိုတော့ နှင်းဧကရီ ဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်နိုင်။ ထိုလိုလူစားမျိုးကို သူမ ရွံသည်။ မုန်းသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဘယ်လိုမှ လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲဖို့ ဖြစ်လာသည်။ အောင်ထွန်းကလည်း လူသိရှင်ကြား ဧရာဝတီထားသည့်ကိစ္စကို လူသိရှင်ကြား ဖျက်သိမ်းရမည်ဟုဆိုကာ လက်ဦးမူယူပြီး သတင်းစာထဲထည့်သည်။ အမေ၏အိမ်မက်နှင့် စိတ်ကူးတို့သည် သတင်းစာကော်လံသေးသေးလေးထဲတွင် ပြိုကျ ပျက်စီးကွန်သည်။ နှင်းဧကရီ ဝမ်းမနည်းသော်လည်း ရှက်သည်။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ခဲ့သော သူမ၏သိက္ခာ

နှင့် မာနတရားကို ထိပါးသည်ဟု ထင်သည်။ နှင်းဧကရီ တွေးရင်း၊ တွေးရင်း အသား
တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ သတင်းစာကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲသို့ ဒေါသ
အစိုင်အခဲများက တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။

‘ဆရာမ’

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြောင့် နှင်းဧကရီလန့်သွားသည်။ လွင့်ယုံ့နေသော
အတွေးများ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
နားနေခန်းတံခါးဝတွင် လူငယ်တစ်ယောက်။ နှင်းဧကရီနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်
ရွယ်တူလောက်ရှိမည် ထင်သည်။ ခပ်လတ်လတ် အင်္ကျီအဖြူနှင့် ပုဆိုးအနက်ရောင်
ကွက်စိပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ မန္တလေးဖိနပ် စီးထားပြီး ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြီးထားသည်။ အသားအရေက ဖြူလျော့လျော့။

‘ဆရာမ၊ တစ်ဆိတ်လောက် လူနာလိုက်ကြည့်ပေးပါလား၊ ရင်ဘက်အောင့်
ပြီး အမောဖောက်နေလို့၊ ဟိုး ဟို’

လူငယ်က မရဲတရဲ ပြောသည်။ သူ့စကားမဆုံးခင်

‘ဘယ်ခုတင်ကလဲ’

နှင်းဧကရီသည် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း ခပ်မာမာ မေးမိလိုက်
သည်။

‘ထောင့်ဆုံးခုတင်ကပါ ဆရာမ’

လူငယ်က ရဲ့ရဲ့ကျိုးကျိုး ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ခုနတင်ကမှ Round Check လုပ်ပြီးပြီ၊ ရောဂါဆိုတာ ချက်ချင်းတော့
ဘယ်ပျောက်မလဲ၊ ဖြည်းဖြည်း သက်သာသွားမှာပေါ့’

နှင်းဧကရီ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြောလိုက်သည်။ လူနာရှင်များက အကဲပိုလွန်းသည်
ဟု သူမ ထင်သည်။ ဆေးရုံရောက်တာနှင့် ရောဂါချက်ချင်း ပျောက်ချင်ကြသည်။

‘ကျွန်တော်က ပိုဆိုးလာတယ်ထင်လို့ပါ၊ ECG ဆွဲပြီး အောက်စီဂျင်
ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့’

လူငယ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ နှင်းဧကရီသည် ထိုလူငယ်ကို စူးစိုက် ကြည့်
လိုက်ရင်း

‘ရှင်က ဆရာဝန်လား၊ ကျွန်မက ဆရာဝန်လား’

‘ဟု’

အောင်ထွန်းကိစ္စကြောင့် တလိပ်လိပ်တက်နေသော ဒေါသသည် ထိုလူ့အပေါ်

ဧပြီကျ သွားသည်။

‘ရှင်ကြည့်တတ်၊ ကုတတ်ရင် ရှင့်ဘာသာ ရှင်ကုလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့
လာခေါ်နေတာလဲ’

နှင်းဧကရီ၏ လေသံက တော်တော်ကို မာနေသည်။ ထိုလူငယ်က ဆရာဝန်
နားနေခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း သူမကို ကြောင်အမ်းအမ်း ငေးကြည့်နေသည်။
တော်တော်ကြာမှ

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

လူငယ်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရင်း လှည့်ကွက်သွားသည်။
နှင်းဧကရီ တော်တော်ကြာကြာ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေရင်း ငိုနေမိသည်။ သူမ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ နားကြပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
သူမ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ အောင်ထွန်းကိစ္စဖြင့် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသော
အတွေးများကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ သူမသည် လူနာရောဂါသည်များ၏
အသက်ကို ကယ်တင်ရသော ဆရာဝန်တစ်ဦးဆိုသည့် အသိက ပြန်ရလာသည်။
သူမ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်စဉ်

‘ဒေါက်တာ Ward ထောင့်ဆုံးခုတင်က လူနာ အခြေအနေမကောင်းဘူး
Chest Pain ရနေတယ် ထင်တယ်’

Nurse မလေးက သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးဝင်လာပြီး ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ
ချက်ချင်းပင် လူနာရှိရာသို့ ထထွက်သွားသည်။ Nurse မလေးက သူမ၏နောက်သို့
ပြေးလိုက်သွား၏။ နှင်းဧကရီသည် အမောဖောက်နေသော လူနာခုတင်ဘေးသို့
ရောက်သွားသည်။ လူနာသည် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့် အဖိုးသမီးတစ်ဦး၊ လူနာ
ခုတင်ဘေးတွင် ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစားများနှင့် အသားခပ်ညိုညို မိန်းမ
နှစ်ယောက်။ နောက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ စောစော
က နှင်းဧကရီကို နားနေခန်းတွင် လာခေါ်သောလူငယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်သော စိတ်များ
ဖြင့် သူတို့အားလုံး၏မျက်နှာ မကောင်းကြ။ လူနာအမျိုးသမီးက ပါးစပ်ဟစ်၍
အသက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှူနေရသည်။ ပုံမှန် မဟုတ်တော့။ နှင်းဧကရီသည်
ချက်ချင်းပင် လူနာဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ Nurse မလေးကို အောက်စီဂျင်
ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ လူနာ၏ အသက်ရှူသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာသည်။
၁၅ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး၏နှုတ်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကောင်မလေးက
သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဖြင့် ပိတ်ထားရင်း နှုတ်နှုတ်ငိုနေသည်။ နှင်းဧကရီကို လာခေါ်

ခဲ့သော လူငယ်က လူနာကိုတစ်လှည့်၊ ဗျာများနေသော နှင်းဧကရီကို တစ်လှည့် စိတ်ပျက်အားလျော့နေသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ လူနာ၏ အသက်ရှူပုံက တဖြည်းဖြည်း နှေးလာသည်။ Nurse မလေးက အောက်စီဂျင်ပိုက်ကို လူနာ၏ နှာခေါင်းဝတွင် တော့ပေးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သော အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လာသည်။ လူနာ၏အသက်ရှူပုံက နှေးနှေးလာပြီး ရပ်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ ကမန်းကတန်းပင် လူနာ၏ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပြီး နှလုံးကို နှိုးသည်။ မရ။ ထပ်ခါထပ်ခါ နှိုးသည်။ လူနာက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့။ တိုးညှင်းသော ငိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူငယ်သည် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ နှင်းဧကရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ၁၅ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး၏ ငိုသံက စူးရဲစွာ ထွက်ပေါ် လာသည်။ နှင်းဧကရီ မှိုင်တွေသွားသည်။ 'ဘုရား ဘုရား၊ သူမဘာဖြစ်လို့ အတွေးလွန် သွားတာလဲ' သူမကို လာခေါ်ခေါ်ခြင်း ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ခဲ့ရတာလဲ။ သူမစိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး သူမကို လာခေါ်ခဲ့သော လူငယ်ကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူငယ် မရှိတော့။ ခေါင်းငိုက် စိုက်ချရင်း လူနာဆောင်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်သွားသော လူငယ်၏ နောက်ကျောပြင်ကိုသာ နှင်းဧကရီ လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

*

မိုးအောင်သည် ဆေးတံခေါင်း ၄က်ရုပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသော ရှိုက်သံတိုးတိုးက ငြိမ်သက်နေသော ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ကျိုးပြတ်နေသော စည်းချက်ဖြင့် မွမ်းမံပေးနေသလို။ မိုးအောင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သော ရှိုက်သံ။ မိုးအောင် လှမ်းရှာကြည့်သည်။ အဖေ ထိုင်နေသည်။ အဖေ ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ပုလင်းတစ်လုံး။ အဖေ ငဲ့သည်။ ပြီးတော့ သောက်လိုက်သည်။ အဖေသည် ရှိုက်သံတိုးတိုးကိုလည်း ကြားပုံမရ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်ပုံမရ။ အရာအားလုံးသည် သူနှင့် မသက်ဆိုင်သလို အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေ၏။

အဖေနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုဖာဆက်တီခုံ နံဘေးတွင် အဖွားက မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ရှိုက်သံတစ်ချက်က အဖွားရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိုးအောင် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။ မိုးအောင် တံခါးကြားထဲမှ ခေါင်းကို ပြုထွက်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'မိမိ၊ ညည်း တော်တော်လွန်နေပြီနော်'

အဖွား၏ အသံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဟိန်းထွက်သွားသည်။ မိုးအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းထသွားသည်။ မိုးအောင်သည် တံခါးကြားမှ ကိုယ်တစ်ခြမ်းထွက်၍ ကြည့်သည်။

'ဟင်၊ အာ'

မိုးအောင်၏ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့် တက်လာသည်။ အဖွား၏ရှေ့တွင် အမေသည် ပုဆစ်ဒူးတုပ် ထိုင်နေသည်။ အဖေ

မျက်ကွင်းတွေက ဟောက်ပက်ပက်။ အသားအရေက မွဲခြောက်ခြောက်။ မိုးအောင်မြင်နေကျဖြစ်ခဲ့သော ခပ်နွမ်းနွမ်းထာဘီက အမေခါးမှာ။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီဖြစ်သော အင်္ကျီအနီရောင်လေးကို အမေဝတ်ထားသည်။ အမေဘေးတွင် အိတ်စုတ်စုတ် တစ်လုံး။

‘မေမေကြီး၊ ကျွန်မသားလေးကို တစ်ကြိမ်လောက်တွေ့ပါရစေ’ အမေအသံက တိုးညှင်းနေသည်။ အားလျော့နေသည်။ အမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

‘မိမိ၊ ညည်းအထွန်မတက်နဲ့၊ ဒါ ညည်းရွေးချယ်တဲ့လမ်းနော်’ အဖွားအသံက မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ဟိန်းထွက်သွားသည်။ အမေ ငိုရင်းရှိုက်သည်။ အမေပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ အမေငိုရင်း အဖေဘက်သို့ လှည့်၍

‘ကိုစိုးအောင်ရယ်၊ မေမေကြီးကို ပြောပေးပါဦး၊ ကိုစိုးအောင်ရယ်’ အမေ ဘာမှပြန်မပြော။ အမေနှုတ်ခမ်းက ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာ။ အမေကိုလည်း လှည့်မကြည့်။

‘ကျွန်မကို သနားပါဦး ကိုစိုးအောင်ရယ်၊ ကျွန်မသားလေးကို တွေ့ချင်လို့ပါ’ အမေ ပြောရင်းငိုသည်။ အမေက အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်၏။ အဖေမျက်လုံးများက သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းထဲမှ မခွာ။ ပြီးတော့ အမေသည် အမေ့ကို ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။

‘မိမိ၊ ခပ်ရှင်းရှင်းလုပ်တာ ကောင်းမယ်၊ ညည်းစကားနဲ့ ညည်းဘဲ၊ အခုတော့ ညည်းက သိပ်ကိုလွန်ကဲနေပြီ၊ ငါ့စိတ် မပြောင်းခင်မှာ ညည်းထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ နောက်မှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်’

အဖွား၏စကားသံက အေးစက် ခက်ထန်လာသည်။ အမေတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ အမေ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုရင်း လက်အုပ်ချီကာ အဖွားကို ကန်တော့သည်။ အဖွားက ဘာဆုမှ မပေး။ အမေကလည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့။ အမေ မတ်တပ်ရပ်သည်။ အိတ်စုတ်လေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ အမေရှိုက်သံတွေ ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။

မိုးအောင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ မိုးအောင် တံခါးကြားထဲမှ တိုးထွက်လိုက်သည်။

‘အမေ’
မိုးအောင်ငိုရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။ အမေခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ အမေ ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်သည်။ မိုးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသော အမေမျက်နှာက ဝင်းလက်သွားသည်။

‘အမေ၊ သားကို ထားမသွားပါနဲ့’
မိုးအောင် အော်ဟစ်လိုက်ရင်း အမေဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ အဖွားက အမေ့ရှေ့ကို ပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း

‘ဒီကလေးကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားကြစမ်း’
အဖွား၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်များက မိုးအောင်ကို ချုပ်နှောင်လိုက်သည်။ မိုးအောင် ကန်ကြောက်ရုန်းကန်သည်။ မရ။ လုံးဝ မရ။ မိုးအောင်ကို အခန်းထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။

‘အမေ၊ သားကို ထားမသွားပါနဲ့၊ သားကို ထားမသွားပါနဲ့’
မိုးအောင် တံခါးကိုထုရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မိုးအောင် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘အမေ’
မိုးအောင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေဖြင့် စိုရွှံနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်က အိပ်ရာခင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် အမေလည်း မရှိ၊ အရက်ပုလင်းလည်း မရှိ၊ အဖွားလည်း မရှိ၊ အမေကတော့ ရှိသည်။ ခုတင်ဘေးနံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားထဲမှ အမေ့ရဲ့မျက်နှာက မိုးအောင်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ အမေပါးပြင်တွင် မျက်ရည်ဆိုလို့ တစ်စက်မျှ မရှိ၊ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးအောင် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘အမေ၊ သားကို ထားမသွားပါနဲ့၊ သားကို ထားမသွားပါနဲ့ အမေ’
မိုးအောင်သည် ပန်းချီကားထဲမှ အမေ့ကိုကြည့်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်၏။

၃

'ဘာဘဲပြောပြော၊ နှင်ကံကောင်းတာပဲ ဧကရီ၊ ယူပြီးတော့မှ အကြောင်းစုံသိရရင် သွားပြီ။ ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီယောက်ျားကို ကွဲရင် ကွဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ကတော့ သူပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ထိုင်စောင့်နေရတော့မှာ။ နှင့်ကို ဘုရား မ လိုက်တာဘဲ ဧကရီ'

အားတက်သရော ပြောနေသည့် ခင်မေဦးကိုကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီ၏ သူငယ်ချင်း။ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူ။ နှင်းဧကရီ၏ တီးတိုးဖော်ဆိုလည်း မမှား။ ခင်မေဦးက ရန်ကုန်ဇာတိ မဟုတ်။ သာယာဝတီဘက်မှ ဖြစ်သည်။ နှင်းဧကရီ ခြောက်တန်း နှစ်မှ ခင်မေဦးက သူမတို့ကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရှိ အဒေါ်အိမ်တွင် နေရင်း ကျောင်းတက်ရသူဖြစ်သည်။ ခင်မေဦး၏ မိဘများကတော့ သာယာဝတီမှာပဲ နေသည်။ ခင်မေဦး သူမတို့ကျောင်းသို့ ရောက်လာချိန်မှစ၍ နှင်းဧကရီနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ယခုအထိပင်။ အထက်တန်းအောင်တော့ နှင်းဧကရီက ဆေးကျောင်းတက်သည်။ ခင်မေဦးကတော့ ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ။ သို့သော် အခေါ်အပြော အဆက်အသံ မပျက်ခဲ့ကြ။

ခင်မေဦး ကျောင်းပြီး၍ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်းထဲသို့ ပြောင်းလာတော့ နှင်းဧကရီတို့နေအိမ်နှင့် ပိုနီးသွားသည်။ နှင်းဧကရီက ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မို့ အမြဲလိုမဟုတ်သော်လည်း ဂန္ဓတီအားရက်တိုင်း ခင်မေဦးထံ ရောက်ဖြစ်သည်။ နှင်းဧကရီအတွက်တော့ ခင်မေဦးသည် စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခင်မေဦးက ကလေးတစ်ဖက်နှင့် အိမ်အလုပ်သာရှိသည်။ သူ့ယောက်ျား မြင့်မောင်ကျော်က လှိုင်သာယာတွင် အထည်ချုပ်စက်ရုံငယ်တစ်ခုကို ထောင်ထားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က အလုပ်ကြိုးစားသည်။

ဦးစွာနေ ချောင်လည်သည်။ အချမ်းသာကြီး မဟုတ်သော်လည်း ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်းထဲတွင် ကိုယ်ပိုင် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြင့် နေနိုင်သည်။ အခု ခင်မေဦး၏ သမီးလေး ၃ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့လုပ်၍ နှင်းဧကရီ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'နှင်ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ ဧကရီ၊ အောင်ထွန်း ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတွေ လောကကြီးမှာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးဘဲ'

ခင်မေဦးဆက်ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ပြုံးရင်း
'ငါဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မခံစားရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့'
နှင်းဧကရီ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာတည်သွား၏။
'ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ'
ခင်မေဦးက မေးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက သက်ပြင်းဖွဖွတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း
'ငါလည်း နည်းနည်းတော့ ရှက်မိတာပေါ့ဟယ်'
'ဘာဆိုလို့ နှင်က ရှက်ရမှာလဲ၊ မဟုတ်လိုက်တာ'
ခင်မေဦးက မကျေမနပ် ပြောသည်။ နှင်းဧကရီက ခင်မေဦးကိုကြည့်ရင်း
'ဆေးရုံမှာ ငါတို့ကိစ္စကို သိတဲ့လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်လိုက်တာလဲဆိုပြီး မေးတာနဲ့၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုပြီး ပြောကြတာနဲ့၊ တချို့ ကျတော့လည်း ဘာမှလည်း မမေး၊ ဘာမှလည်း မပြောနဲ့၊ သို့လော သို့လော ဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတာဆိုတော့ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ ရှက်မိတာပေါ့ဟယ်'

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးမို့ ခင်မေဦးကို နှင်းဧကရီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ ပြောမိလိုက်သည်။

'အိုး၊ ရှက်ရအောင် ကိုယ်ကကျွန်ုပ်တို့က မဟုတ်ဘဲ၊ သူက ကျွန်တော့၊ ရှက်ခြင်း ရှက်၊ သူကတောင် ရှက်ရဦးမှာ၊ နှင်ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့၊ မေးတဲ့သူ အားလုံးကို ရင်ကော ခေါင်းမောပြီး ဖြေလိုက်၊ ကျွန်မ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို အသုံးမလိုလို့ ဖျက်ပစ်လိုက်တာလို့ အားလုံးကို ပြောပစ်လိုက်'

ခင်မေဦးစကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ရယ်လိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ခင်မေဦးကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍ သူမ စိတ်လက်ပေါ့ပေးသွားသည်။

'မေဦးရေ၊ ဒီကို ခဏလားပါဦးကွာ'
မြင့်မောင်ကျော်က ခင်မေဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
'ဧကရီ ခဏလေးနော်၊ ဟိုမှာ ငါ့ယောက်ျားသူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တော့မယ်နဲ့'

တူတယ်၊ ငါ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်'

ခင်မေဦး ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွား၏။ မြင့်မောင်ကျော်၏ အနားရှိ ယောက်ျားလေး သုံးလေးယောက်လောက်က နှင်းဧကရီကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ ခင်မေဦး သူတို့အနားသို့ ရောက်သွားပြီ ဘာပြောလိုက်သည် မသိ၊ သူတို့ အားလုံး တဝါးဝါးရယ်ရင်း ပွဲကျသွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က သမီးလေးကို ချီရင်း သူ့သူငယ်ချင်းများကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဧည့်သည်များလည်း သိပ်မရှိတော့။ မြင့်မောင်ကျော်တို့၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားကြီး ကားငယ်များလည်း မရှိတော့။ စောစောက တဝါးဝါးနှင့် ပွဲစည်နေသော ခင်မေဦးတို့ အိမ်ကလေးသည် အခုတော့ ဘာမှ မဟုတ်သလို ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းစားပွဲတစ်ခုလုံး အပြည့်ဖြစ်နေသော ခင်မေဦး သမီးလေး၏ မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို နှင်းဧကရီ ခေါ်ကြည့်နေမိသည်။ ကလေးကတော့ ကစားစရာမျိုးစုံရလို့ တော်တော် ပျော်သွားမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

'ဟဲ့ ဧကရီ နင့်ကို မောင့်သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့၊ ငါ့ကို ဘယ်သူလဲ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုပြီး၊ ဟို မေးလိုက်တာမှ စုံနေတာပဲ'

နှင်းဧကရီ၏ အနားသို့ ခင်မေဦး ပြန်ရောက်လာပြီး ပြောသည်။ သူကပင် ဆက်၍

'အဲဒါနဲ့ ငါက မပြောပြနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း နဲ့နထွတ်ထွတ်လေးကို ဘီလိဂိတ်က စိတ်ဝင်စားရင်တောင် စဉ်းစားရဦးမှာ၊ ရှင်တို့လောက်တော့ သနားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့'

ခင်မေဦး ပြောပုံဆိုပုံကို ကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီ ရယ်လိုက်သည်။

'မေဦး၊ နင် တော်တော် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတတ်တာပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ နင် ဘာမှမသိပါဘူး ဧကရီရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးက လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုရတဲ့ အမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အစကတည်းက ဈေးမြင့်မြင့် တင်ထားမှ သူတို့က တန်ဖိုးထားတတ်တာ'

'ဟယ်၊ နင်ပြောမှ ငါလည်း ရောင်းကုန်ပစ္စည်းလုံးလုံး ဖြစ်တော့တာပဲ'

ပြောရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ခင်မေဦးနှင့်တွေ့ပြီး စကားပြောလိုက်ရ၍ နှင်းဧကရီ၏ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်များ ပြေလျော့သွားသည်။

'နင် ဒီနေ့ ဂျူတီအားတယ် မဟုတ်လား'

ခင်မေဦး မေးသည်။ နှင်းဧကရီ ခေါင်းညိတ်ရင်း 'အင်း' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့'

'မစားတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ အမေက ကြီးကြီးတို့အိမ်သွားမလို့၊ ငါပါ လိုက်သွားရဦးလေ'

'အဲဒါ ခဏနေကျရင် ကိုကို ငါ့ကို လာခေါ်လိမ့်မယ်'

ခင်မေဦးကို နှင်းဧကရီ ပြန်ပြောလိုက်ရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

'နင်က ငါ့ဆီလာလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ အေးအေးဆေးဆေးဆေးနေပါဦးလား'

ခင်မေဦးက အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ပြုံးရင်း

'နောက်မှ ငါ အေးအေးဆေးဆေး လာဦးမှာပါ၊ အခုလည်း မပြန်သေးပါဘူး၊

ဆိုတိုက် နောက်နာရီဝက်လောက်ကျမှ ငါ့ကို လာခေါ်မှာပါ'

'ဒြော်၊ အေး အေး၊ နောက် နာရီဝက်ကြီးများတောင် နင်ငါ့အိမ်မှာ နေပေးတဲ့

အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းမရယ်'

ခင်မေဦး ရွဲပြောတာကို ကြည့်ပြီး နှင်းဧကရီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်လိုက်၏။

'မေမေ၊ သမီးကို ချီပါဦး'

ဘယ်အချိန်က အနားကို ရောက်လာမှန်းမသိသော ခင်မေဦးသမီးလေးက ပြောသည်။

'ဟဲ့၊ သမီးဖေဖေက ဘယ်ရောက်သွားတုန်း'

ခင်မေဦးက ကလေးကို မချီသေးဘဲ ပြောရင်း သူ့ယောက်ျား မြင့်မောင်ကျော်တို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပြင်သို့ ထွက်ရင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မျှော်နေ၏။

'ဖေဖေ၊ ဦးဦးမိုးအောင် မလာသေးလို့ အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်မယ်ဆိုပြီး၊ သမီးကို မေမေဆီ သွားခိုင်းလိုက်တာ'

ခင်မေဦး၏ သမီးလေးက ပြောသည်။

'လာ လာ၊ သမီး အန်တီပေါင်ပေါ်မှာထိုင်'

နှင်းဧကရီသည် ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

'ဟွန်း၊ ဒီယောက်ျားက အကဲပိုလွန်းတယ်၊ သူ့လူလာမှ ကလေးမွေးနေ့ အထမြောက်မှာ ကျနေတာပဲ'

ခင်မေဦးက မဲ့ကာရွဲကာဖြင့် ပြောသည်။ နှင်းဧကရီသည် ခင်မေဦးဖြစ်နေပုံကို

ကြည့်ရင်း

'ဪ၊ သူ့သူငယ်ချင်း သူ့မျှော်တာ တွေ့ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မေဦးရယ်'
'မဟုတ်ဘူး ဧကရီ၊ ငါ့ယောက်ျားကိုက ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အကဲပိုနေတာ'
ခင်မေဦးက ပြန်ပြောသည်။ သူကပင်ဆက်၍

'မောင်မှာ လူကြီးလူကောင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေအများကြီး၊ မောင်က
အဲဒီလူတွေကျတော့ ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိုးအောင်ဆိုတဲ့ လူကျ
တော့ သည်းသည်းကိုလှုပ်နေတာ၊ မိုးအောင်မှ မိုးအောင်၊ ယောက်ျားချင်းမို့ တော်
တော့တယ်၊ မိုးအောင်သာ မိန်းမဆိုရင် မောင်က ငါနဲ့ ညားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးအောင်
နဲ့ညားမှာ'

ခင်မေဦးစကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်သည်။

'နင်က သဝန်တိုစရာမရှိ၊ သဝန်တိုနေတယ်၊ သူတို့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း
ခင်တာ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊ နင်နားလည်ပေးရမှာပေါ့'

'ဪ၊ နားလည်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ နင်ဘာမှ မသိလို့ ဒီစကားပြောတာ
ဧကရီ'

ခင်မေဦးက ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှ မပြောဘဲ ခင်မေဦးကို
ကြည့်နေလိုက်သည်။

'မောင်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာကို ကြည့်ပြီး၊ ငါ ပြောနေ
တာ မဟုတ်ဘူး ဧကရီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ဘဝက လာတယ်ဆိုတာ နင်
အသိဆုံးပါ၊ ငါ့ဘဝကိုငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီဘဝကိုတော့
ပြန်မသွားချင်ဘူး၊ မောင်ရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ငါတို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်ခဲ့တာ၊
မောင် အဲဒီ မိုးအောင်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ပေါင်းပြီး ပျက်စီးသွားမှာကို ငါစိုးရိမ်တယ်၊
ငါ့သမီးလေးကို ငါကြုံတွေ့ခဲ့ရသလိုမျိုး ဖြစ်မှာကို ငါသိပ်စိတ်ပူတယ်'

'ဘာလဲ နင်ပြောတဲ့ မိုးအောင်ဆိုတဲ့ လူက ပျက်စီးနေလို့လား'

အလေးအနက်ပြောဆိုနေသော ခင်မေဦးကို ကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီ မေးလိုက်
သည်။ ခင်မေဦးက ခေါင်းရမ်းရင်း

'မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်စီးတာက ပြင်လို့ရတယ်၊ အဲဒီ မိုးအောင်က ဘယ်တော့မှ
ပြင်လို့မရတဲ့ လူညွန့်ခွေးစားတဲ့ အလုပ်ကို ခြိန်ရေယွက်ရေ လုပ်နေတာ၊ ယောက်ျား
တန်ဖိုး ဟိုယောင်ယောင်၊ ဒီယောင်ယောင်နဲ့ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်
မလုပ်ဘဲ တာမွေစွေးထဲမှာ မရှိဆင်းရဲသား ဈေးသည်တွေကို အတိုးကြီးကြီးနဲ့

ချွန်တိုး ပေးစားနေတဲ့လူလေ'

'ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်က မိုဟာမက်ယူနွတ်လို Micro Loan လုပ်နေတာ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့'

နှင်းဧကရီက ခင်မေဦးကို ပြောရာပြောကြောင်း စကားကို ဖော့ပြောလိုက်သည်။

'အောင်မလေး လေး၊ ငရဲပြည်နဲ့ နတ်ပြည်လို အဝေးကြီးပါ ဧကရီရယ်'

ခင်မေဦး ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

'Micro Loan က ဈေးသည်တွေကို အရင်းထောင်ပေးတာ၊ မိုးအောင်က'
ဈေးသည်တွေကို လည်ပင်းညစ်နေတာ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့ယောက်ျားမှာ
လုပ်ငန်းရှင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ နင် စောစောက မတွေ့
ဘူးလား၊ အေး၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေထက်ကို လက်ကြောမတင်းတဲ့ မိုးအောင်
ဆိုတဲ့လူကို ငါ့ယောက်ျားက သိပ်ဦးစားပေးလွန်းတယ်၊ ဒါကို ငါအမြင်ကတ်တာ၊
အဲဒီလို မရှိဆင်းရဲသားတွေအပေါ်မှာ လူညွန့်ခွေးစားတဲ့ လူတွေကို ငါဘာကြောင့်
ခွဲတယ်၊ မုန်းတယ်ဆိုတာ နင်သိပါတယ် ဧကရီ၊ တော်ကြာ ငါ့ယောက်ျားပါ မိုးအောင်
လို လက်ကြောမတင်းတဲ့ လူပေါ်လူလော် တစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာကို ငါစိုးရိမ်တယ်'

ခင်မေဦး စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် ခင်မေဦးကို ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ခင်မေဦးပြောသလိုပင် ဘာကြောင့် ခင်မေဦး
ချွန်တိုးကို အတိုးကြီးကြီးဖြင့် ပေးစားသူများအား မုန်းသည်၊ ရွံသည်ကို နှင်းဧကရီ
တောင်းကောင်း နားလည်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘာမှ
ထိမ်ချန်ထားသည် မရှိ။ ထို့ကြောင့် ခင်မေဦး၏ ဘဝကို နှင်းဧကရီ အလုံးစုံ နားလည်
သည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှ မပြောတော့။

'မေမေ၊ သမီးက ဦးဦးမိုးအောင်ကို ချစ်တယ်'

နှင်းဧကရီ၏ ပေါင်ပေါ်မှ သမီးလေးက သူ့အမေကို သိသလို တတ်သလိုနှင့်
ဝင်ပြောသည်။

'အေး၊ အေး၊ နင်ရော၊ နင်အဖေရော ဦးဦးမိုးအောင်ကို ချစ်ကြ၊ ပြီးတော့
နင့်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားနေကြ၊ ကောင်းရော'

'ဟင်၊ ဒါဆို မေမေ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်မှာပေါ့'

ခင်မေဦး အဖွဲ့တိုက်ပြောသည်ကို ဘာမှ နားမလည်သော သူ့သမီးလေး
ပြန်ပြောလိုက်ပုံကို ကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်သည်။

'မင်း၊ အရမ်းနောက်ကျတယ်ကွာ'

နှင်းဧကရီနှင့် ခင်မေဦးတို့ နှစ်ဦးသား မြင့်မောင်ကျော်အသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပြင်တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး။

‘ဟေး၊ ဦးဦးမိုးအောင် လာပြီ’

ခင်မေဦး၏ သမီးလေးက နှင်းဧကရီပေါင်ပေါ်မှ အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်ရင်း အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွားသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောလူက ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှမ်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်’

နှင်းဧကရီ ရင်ထဲတွင်ထိတ်သွားသည်။ အံ့အား သင့်သွားသည်။ ထိုလူ သူမှ သူ့အစစ်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် သူ့မအား လူနာ လာကြည့်ပေးရန် ပြောသောသူ။ သူ့မ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငေါက်ငမ်းမိလိုက်သူ။ ထိုလူ။ ခင်မေဦးပြောသည့် လက်ကြောမတင်းဘဲ လူညွန့်ဦးစားတဲ့သူ။ မြင့်မောင်ကျော် သည်းသည်းလှုပ် ခင်မင်ရသူ။ နှင်းဧကရီ ရုတ်ချည်း အံ့ဩသွားသည်ကို ခင်မေဦး မရိပ်မိလိုက်။ နှင်းဧကရီသည် အိမ်ရှေ့ရရ ထိုင်နေလိုက်၏။

*

‘HAPPY BIRTH DAY TO YOU’

မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်၏သမီးလေးကို ချီးမြှင့်ရင်း အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသဖြင့် နောက်ကိုလှည့်၍

‘တို့ဖိုးလုံး ကျွန်တော့်ကို မစောင့်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ဈေးကို လမ်းလျှောက်လာခဲ့မယ်’

ဆိုက်ကားနင်းသူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘တို့ဖိုးလုံး၊ ခဏ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား’

မြင့်မောင်ကျော်က ဆိုက်ကားနင်းသည့် တို့ဖိုးလုံးကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။

‘မထိုင်တော့ဘူး ကိုမြင့်မောင်ကျော်၊ ကျွန်တော် အေးခင်ကို ဈေးကုရောင်းပေးရဦးမယ်’

ဆိုက်ကားဆရာက မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောရင်း မိုးအောင်ဘက်ကိုလှည့်၍

‘အကိုလေး၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်’

‘တွေ့လား၊ ဆိုက်ကားသမားတွေတောင် သူ့ကို ဘယ်လောက် ကြောက်ရတယ်ဆိုတာ၊ တွေ့လား ဧကရီ’

ခင်မေဦးက မိုးအောင်တို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ငါမင်းကို စောင့်နေတာကြာပြီ မိုးအောင်၊ မင်းအရမ်းနောက်ကျတယ်၊ စောစောလာဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ မိုးအောင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း

‘ဆောရီး သူငယ်ချင်း၊ ငါမနက်က ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတစ်ခုကို ဝင်နေလို့ နောက်ကျသွားတာပါ’

မိုးအောင်ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခင်မေဦးကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွန်းကြည့်လိုက်၏။ မိုးအောင် ခြေလှမ်းများ တုန်နွေးသွားသည်။ ရုတ်တရက် ထင်မှတ်မထားဘဲ ခင်မေဦးနှင့် အတူထိုင်နေသော နှင်းဧကရီကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ နှင်းဧကရီကလည်း မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ တခပ်တစ်ခဏတွင် ဆုံတွေ့လိုက်သော မျက်လုံးများကို မိုးအောင် လွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မိုးအောင်၊ ထိုင်လေကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။ မိုးအောင်ထိုင်လိုက်ရင်း

‘မေဦး နေကောင်းတယ်နော်’

မိုးအောင်သည် ခင်မေဦးကို ပြုံးရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပါတယ် ကိုမိုးအောင်’

‘ကျွန်တော်လည်း မအားတာနဲ့ ဒီကို မရောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီ’

‘တုတ်ကဲ့’

ခင်မေဦးအသံက အေးစက်နေသည်။

‘မင်းက ဘာတွေ အလုပ်များနေတာလဲ မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော်မေးသည်။

‘ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စ၊ ဘာဟီရ အထွေထွေပေါ့ကွာ’

မိုးအောင် ရယ်ရင်း မရေမရာ ဖြေလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင် ကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

နှင်းဧကရီသည် မြင့်မောင်ကျော်နှင့် မိုးအောင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း တွေးနေမိသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသလောက် ခင်မေဦးက အေးစက်စက်။ ဘာရယ်မဟုတ် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ဆေးရုံပေါ်က အဖြစ်အပျက်သည် သူမကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ အမောဖောက်နေသော လူနာအမိုးသမီး၏ မျက်နှာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အခု သူမ မိုးအောင်နှင့်မှ လာတွေ့နေသည်။ ဆေးရုံတွင် မိုးအောင်သည် သူမကို လာခေါ်စဉ်က ချက်ချင်း ထလိုက်သွားလျှင် ထိုလူနာ တိမ်းပါးချင်မှ တိမ်းပါးသွားမည်။ အသက်မှီကောင်း မှီနိုင်သည်။ အောင်ထွန်း၏ ဓမ္မစပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းသည့် သတင်းစာပါ ကော်လံကို ကြည့်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော ရှက်ဒေါသဖြင့် မဆီမဆိုင် မိုးအောင်ကို သူမ အော်ငေါက်မိလိုက်သည်။ အခု မိုးအောင်ကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူမကတော့ မလုံမလဲ ဖြစ်သလို ခံစားလာရသည်။

‘ဦးဦးမိုးအောင် အိတ်ကပ်ထဲက ဘာလဲဟင်’

ခင်မေဦး၏ သမီးလေးက မိုးအောင်၏အကျီအိတ်ကပ်ကို လက်နှိုက်ရင်း မေးသည်။

‘သမီး မလုပ်ရဘူးလေ’

မြင့်မောင်ကျော်က သမီးဖြစ်သူကို ဟန့်သည်။ မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို လက်ကာပြရင်း

‘အိုး ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးဦးအခုမှ သတိရတယ်၊ သမီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရမှာပေါ့၊ အထူးစပါယ်ရှယ် လက်ဆောင်နော်’

မိုးအောင်သည် ကလေးကို ချီထားရာမှ ချလိုက်ပြီး ကလေးနားတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သည်။ အကျီအိတ်ကပ်ကို နှိုက်လိုက်ရင်း

‘သမီး သေသေချာချာ ကြည့်နေနော်’

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက မိုးအောင်လက်ထဲက ပစ္စည်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် သမီးနှင့် သူငယ်ချင်းကို ပြုံးပြီးကြည့်နေမိ၏။ နှင်းဧကရီနှင့် ခင်မေဦးကလည်း မိုးအောင်၏ ဟန့်ပန်လုပ်နေပုံကို စိတ်ဝင်တစား ငေးနေမိသည်။

မိုးအောင်သည် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ် ဆေးတံမည်းလေးတစ်ခု

‘သမီး၊ ကြည့်နော်’

မိုးအောင်ပြောရင်း ဆေးတံမည်းလေးကို ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်သည်။ မြင့်မည်လေး မှုတ်လိုက်သည်။ ဆေးတံခေါင်းအတွင်းမှ ရာဘာဖြင့် လုပ်ထားသော အဝါရောင်စာကလေး ငှက်ခေါင်းလေးက ‘ကျီ’ ဆိုပြီး ထွက်လာသည် မိုးအောင် ဆေးတံကို စုပ်လိုက်သည်။ ‘ကျီ’ခနဲ မြည်ပြီး ငှက်ခေါင်းလေးက ဆေးတံထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ မိုးအောင် ဆေးတံကို စုပ်လိုက် မှုတ်လိုက် လုပ်လိုက်တိုင်း ငှက်ခေါင်းရှုပ်ကလေးက တကျီကျီနှင့် ဆေးတံခေါင်းအတွင်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်သွားသည်။

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက သဘောကျပြီး တခပ်ခပ် ရယ်ရင်း ထအော်သည်။

‘မိုက်တယ်ဟေ့၊ မိုက်တယ်ဟေ့’

နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်မိ၏။

‘ဟွန်း’

ခင်မေဦးက မနှစ်သက်သလို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က တပြုံးပြုံးနှင့်။

‘ကျောက်ခေတ်က ကစားစရာတွေ၊ ဘယ်က ကောက်လာသလဲ မသိဘူး’

ခင်မေဦးက ခပ်တိုးတိုးရှေ့ရွတ်လိုက်သည်။

‘ဦးဦးမိုးအောင် သမီးကိုပေး’

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက မိုးအောင်ထံမှ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရှုပ်လေးကို အတင်း တောင်းသည်။

‘ရောဗျား၊ ယူစေဗျား’

မိုးအောင် ပေးလိုက်သည်။ ကလေးက ဆေးတံခေါင်းငှက်ရှုပ်လေးကို ပါးစပ်မှာ တိုက်ရင်း တကျီကျီလုပ်ပြီး ပြေးသွားသည်။ ဒီတော့မှ မိုးအောင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မေဦးဇေ၊ မိုးအောင်အတွက် မုန့်ပွဲပြင်ပါဦးကွာ’

မြင့်မောင်ကျော်က သူ့မိန်းမ ခင်မေဦးကို လှမ်းပြောသည်။

‘မလုပ်နဲ့တော့ မေဦး၊ ကျွန်တော် မနက်က ဆွမ်းကျွေးမှာ မုန့်ဟင်းခါး အဝစားလာခဲ့ပြီးပြီ’

‘ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ၊ မင်းကုမ မွေးနေ့ တစ်ခုခုတော့ စားရမှာပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို အလိုမကျဘဲ ပြောလိုက်သည်။

‘တွေ့လား၊ ဧကရီ၊ ငါ့ယောက်ျား အဖြစ်သည်းနေတာ’

ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီကို မေးခေါ်ပြုရင်း တိုးတိုးပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှ ပြန်မပြော။

‘ငါ တကယ်ပြောတာ မြင့်မောင်၊ မုန့်ဟင်းခါး စားတာများသွားပြီး ဝိုက်ပြည့် နေလို့ ဘာမှ မစားချင်တော့တာပါ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်မယ်၊ ဒါဆို မင်းကျေနပ်၊ ဟုတ်ပြီလား သူငယ်ချင်း’

မိုးအောင် ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို မကျေနပ်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း ခင်မေဦးဘက်သို့ လှည့်၍

‘မေဦးရေ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ ဖျော်ပေးလိုက်တော့’

မြင့်မောင်ကျော်က တစ်ဆက်တည်း မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

‘မိုးအောင်၊ မင်း အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ငါ့ဆီက တစ်ခုခု စားဖို့သောက်ဖို့ ဆိုရင် အဆိပ်ကျွေးမယ့် အတိုင်းပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါက ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ မင်းအိမ်က ငါ့အိမ်ပဲလေ၊ ငါ့စားချင်ရင် မင်းဆီမှာ ငါ့ကြိုက်တာစားလို့ရတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေတွေချည်းပဲ’

မြင့်မောင်ကျော် မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား၊ မြင့်မောင်၊ မင်းကလည်း ဂျီကျုတတ်တဲ့ ကလေးဆိုးကြီး ကျနေတာပဲ’

မိုးအောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီး ပြောသည်။ မိုးအောင်နှင့် မြင့်မောင်ကျော်တို့ စကားပြောနေပုံက တကယ့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး။ အနားတွင် နှင်းဧကရီတို့ရှိနေသည်ကိုပင် မသိသလို။

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ခင်မေဦးက ကော်ဖီဖျော်ရန် ထသွား၏။ မိုးအောင်သည် ဆေးရုံပေါ်မှာ တွေ့စဉ်ကအတိုင်း အင်္ကျီအဖြူ၊ ပုဆိုးအနက်ရောင်ကွက်စိတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို သေသေ သပ်သပ် ဖြီးထားသည်။ သူ့အသားအရေကတော့ ဖြူလျော့လျော့နိုင်သည်ဟု နှင်းဧကရီ ထင်သည်။ လူကတော့ လူရည်သန်ဖြစ်ပုံရသည်ဟု သူမ ကောက်ချက် ချမိသည်။

‘ဒါနဲ့၊ မင်းက ဘယ်သူ့ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကို သွားခဲ့တာလဲ’

မြင့်မောင်ကျော် မေးလိုက်သည်။ ရယ်မောပြီးရှင်နေသော မိုးအောင် မျက်နှာ အညှင်းသွားသည်။

‘ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက တာမွေဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းတဲ့ မတင်ရဲ့ ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးလေ’

မိုးအောင်စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင် သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ချလိုက်ရင်း

‘ငါ မသွားလို့မဖြစ်တဲ့ ဆွမ်းကျွေးပါ။ အခု ဆုံးသွားတဲ့ မတင်က မုဆိုးမ၊ ဆေးရုံမှာ Heart Attack နဲ့ ဆုံးတာ၊ သူ့သမီးလေးက ၁၅ နှစ် အပျိုဖြစ်လေး၊ ခြောက်တန်းကျပြီး သူ့အမေနဲ့ ဈေးကွဲရောင်းနေတာလေ၊ အခု အမေဆုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့’

မိုးအောင်သည် ခင်မေဦး ကော်ဖီခွက်လာချ၍ စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်၍

‘မတင် သမီးလေးက အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ဟိုအိမ် ဒီအိမ် လိုက်နေဖို့ လည်း မသင့်ဘူးလေ၊ တစ်ယောက်ထဲ နေဖို့ကျတော့လည်း မဖြစ်၊ စိတ်ပျက်စရာ ချည်းပါကွာ’

‘သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ဘာရယ်မဟုတ် မေးလိုက်သည်။

‘အဒေါ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ရုန်းကန်နေကြတဲ့သူတွေ ချည်းပဲဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်တာဝန်ယူနိုင်မလဲ၊ မလွယ်ပါဘူးကွာ အမေမရှိတော့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ အရမ်းအားငယ်ဖို့ ကောင်းတယ် မြင့်မောင်၊ မင်းသိပါတယ်၊ အရွယ်ငယ်လေ ဆိုးလေပဲ’

မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီ၏ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘အဲဒီတော့ မင်းက ဝင်ပြီး အကျိုးဆောင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့’

မြင့်မောင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင် မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲကွာ၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမှာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေး ရုံပေါ့’

မိုးအောင်စကားကို နှင်းဧကရီကြားပြီး ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် အမောဖောက်ပြီး အသက်ငင်နေသည့် မိန်းမငါးမျက်နှာကို ပြန်မြင်

လိုက်သည်။ သူမ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားမိလိုက်၏။ မိုးအောင်ကတော့ နှင်းဧကရီကို ရှိသည်ဟုပင်မထင်။ မြင့်မောင်ကျော်နှင့် စကားတွေ မောင်နေအောင် ပြောနေ၏။

‘အန်တီ ဒီမှာကြည့်’

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက နှင်းဧကရီ၏ ရွှေသို့လာရင်း ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်ကလေးကို ကစားပြနေသည်။ ငှက်ခေါင်းကလေးက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် နှင်းဧကရီကို သရော်နေသလိုလို။

‘ဒီလောက် ကစားစရာတွေရှိပါလျက်နဲ့ ဒီအစုတ်ပလုပ်အရုပ်ကိုမှ နှင်သိပ်မတ်ပြနေ၊ နေဦး ဧည့်သည်ပြန်သွားမှ နှင်နဲ့ ငါတွေ့မယ်’

ခင်မေဦးက သူ့သမီးလက်ကိုဆွဲရင်း တိုးတိုးကြိတ်ပြောလိုက်၏။

‘မေဦး နှင်ကလည်း ကလေးကို မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်’

နှင်းဧကရီ တားလိုက်သည်။

‘ဖေဖေရေ မေမေ သမီးကို ဆုနေတယ်’

ကလေးက သူ့အဖေကို လှမ်းအော်တိုင်ရင်း သူ့အမေလက်ထဲမှ ရုန်းပြီး ပြေးသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သူ့အမေကို ပြုံးဖြဖြလုပ်ပြရင်း ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ကစားပြလိုက်သည်။ ကလေးအသံကြောင့် မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် မိုးအောင်ကို ကြည့်ကာ

‘ဪ ငါမင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ လာကွာ’

ပြောပြောဆိုဆို မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို နှင်းဧကရီထံ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခင်မေဦးက မြင့်မောင်ကျော်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမဲ့လိုက်၏။ ခင်မေဦး သိပ်မကျေနပ်။ အမူအရာ မပျက်အောင်ထိန်းရင်း ဟန်လုပ်ပြုံးလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က နှင်းဧကရီရှေ့တွင်ရပ်ရင်း

‘မိုးအောင်၊ ဂါ ငါမိန်းမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း နှင်းဧကရီ ဆရာဝန်၊ ဆေးရုံကြီးမှာ ဂျူတီကျတယ်’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာမ’

မိုးအောင်က ပြုံးရင်းပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ချိုးတိုးရှုန်တန့် ဖြစ်သွား၏။ မြင့်မောင်ကျော်က ဆက်၍

‘ဧကရီက လူနာကြည့်ရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ကို ဂရုတစိုက်

ဆုတ်တတ်တာ၊ စေတနာရှိတဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့ကွာ၊မင်း နေမကောင်းဖြစ်ရင်လည်း စတုရိက ကျညီနိုင်တာပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော်စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဧကရီ၊ ဒီကောင်ကြီးက ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ အားအကိုးရဆုံးသူငယ်ချင်း၊ မိုးအောင်တဲ့’

‘ကိုမိုးအောင်က တာမွေ့ဈေးထဲမှာ ဟို၊ ဟို’

မြင့်မောင်ကျော် စကားမဆုံးခင် ခင်မေဦးက ဖြတ်ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ မိုးအောင်က မသိသလို ရယ်မောလိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော် တာမွေ့ဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းပါတယ် ဆရာမ၊ ကြုံရာကျပန်းပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို အလိုမကျသည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးကတော့ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ကျေနပ်နေမိသည်။ သူမ၏ သူငယ်ချင်း နှင်းဧကရီကို ဘာမှမဟုတ်သည့် မိုးအောင်လိုလူမျိုးနှင့် မရင်းနှီး၊ မပတ်သက်စေလို။

‘ကျွန်မ ကိုမိုးအောင်ကို မြင်ဖူးသလိုလို့ပဲ’

နှင်းဧကရီ မလုံမလဲ ပြောလိုက်မိသည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့က ဆေးရုံမှာ တွေ့ဖူးတာနေမှာပေါ့ ဆရာမ၊ကျွန်တော် ဆရာမကို မှတ်မိပါတယ်’

မိုးအောင်က ဘာမှ မခံစားမိသလို ပြောသည်။ သူ့အမူအရာက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင်

‘ဪ၊ မင်းတို့က သိနှင့်နေကြပြီကိုး၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

မြင့်မောင်ကျော်က ဘုမသိဘုမသိ ဝင်ပြောသည်။ ခင်မေဦးက မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီတို့ တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း တုံ့ကိဘာဝေ လုပ်နေသည်။

‘မင်းကို ငါစောစောက ပြောတဲ့ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးလေ၊ မတင် ဆေးရုံမှာ ရှိတုန်း ငါသွားကြည့်ရင်းနဲ့ ဆရာမကို မြင်ဖူးတာပါ’

မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ’

‘ဟီ ဟီ’

အိမ်ရှေ့မှ အဆက်မပြတ် တီးလိုက်သည့် ကားဟွန်းသံကြောင့် နှင်းဧကရီ စကားပြတ်သွားသည်။

‘ဧကရီ ဟိုမှာ နင့်မောင်လေး နင့်ကို လာကြိုနေပြီ’

ခင်မေဦးက အားရဝမ်းသာပြောပြီး နှင်းဧကရီ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမိုးအောင်၊ နောက်မှ တွေ့မယ်နော် ကိုမြင့်မောင်ကျော်’

မိုးအောင်နှင့် မြင့်မောင်ကျော်ကို ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး နှင်းဧကရီ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီကို ကားအနားထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

‘အန်တီရေ တာ့တာ’

ခင်မေဦး၏ သမီးလေးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘တာ့ တာ’

နှင်းဧကရီ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ရပ်ထားသော မတ်တူးဆလွန်း အဖြူ ရောင်ကားလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကိုကိုက ကားလီတကို ဖိနှင်းလိုက်သည်။ မတ်တူးကားလေးက ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကားကန်ဆက်မှ Rock အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ သီးချင်သံက စူးရှ၍ နှင်းဧကရီ မျက်စိနှစ်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဖြတ်ခနဲ ပေါ်လာသော အသားအရေ ဖြူလျော့လျော့ မိုးအောင်၏ မျက်နှာ။ အသက်ကို မောကြီးပန်းကြီး ရှုနေသော ဆေးရုံပေါ်က လူနာအမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်။ ၁၅ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး၏ ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်၍ ငိုနေသောရွှက်သံများ။ ‘ခင်မေဦး သမီးလေး၏လက်ထဲမှ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေး၊ ဆေးတံခေါင်းထဲမှ ငှက်ရုပ်လေးက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်။ နှင်းဧကရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချမိလိုက်၏။

*

နေပါဦး၊ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုလည်း မရ သူ့ဘာသာသူ လမ်းလျှောက် ပြန်သွားသော မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မိုးအောင်သည် ဘယ်တုန်းအခါကမျှ သူ့အိမ်တွင် ကြာကြာမနေတတ်။ သူ့မိန်းမ ခင်မေဦးက မကြိုက်မုန်းကို မိုးအောင်သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်စကားစမြည် ပြောစရာရှိလျှင် သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတတ်သည်။ နဂိုကတည်းကမှ မိုးအောင်အပေါ် အမြင်မကြည်လင်သော သူ့မိန်းမ ခင်မေဦးက သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတတ်သော မိုးအောင်ကို ပို၍ပင် မနှစ်

သက်။ ခင်မေဦး အမြင်မကြည်လင်အောင် သူက ရှင်းပြ၍လည်း မရ။ အိမ်မှာထိုင်ပြီး အိမ်ခြေရံရ စကားပြောဆိုလို့ရပါလျက်နှင့် ကြုံရာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ထောင်ငေးမြောက်ငေးနှင့် အရည်မရ အဖတ်မရ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ဟု ခင်မေဦး ထ ထင်သည်။ ဒါတောင် မိုးအောင်က အရက်မသောက်တတ်။ သူကသာ ထစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်တတ်သည်။ မိုးအောင်သာ အရက် သောက်တတ်လို့ကတော့ ခင်မေဦး ဘယ်လိုပြောလိုက်မည် မသိ။ တော်တော်တော့ တွာတာပဲဟု မြင့်မောင်ကျော်တွေးလိုက်မိသည်။

‘မောင်၊ ယောက်ျားချင်း အလွမ်းဇာတ်ခင်းတာက ကြည့်လို့မကောင်းဘူးနော်’

နောက်က ရောက်လာသည့် ခင်မေဦး၏စကားကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် အတွေးရပ်သွား၏။

‘မင်းကလည်းကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ညည်းတွားရင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။

‘မောင်က ကိုမိုးအောင်အပေါ် တော်တော်ကို အလေးအနက်ထားတာပဲနော်’

ခင်မေဦးက သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ခင်မေဦး သူ့ကို စကားနာ ထိုးတော့မည်ဟု မြင့်မောင်ကျော် သိလိုက်သည်။

‘အလေးအနက်ထား ပေါင်းသင်းသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ပေါ့ကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မောင်က ဒီဘာမှမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဦးစားထားနေရတာလဲ’

ခင်မေဦး ပြဿနာရှာပြီဟု မြင့်မောင်ကျော် ထင်သည်။

‘မောင်အတွက်တော့ မိုးအောင်ဟာ ဦးစားပေးဆက်ဆံရမယ့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော် စကားမများချင်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ရင်း

‘မနက်က ကလေးမွေးနေ့ကိုလာတဲ့ မောင်မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတာမို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကမှ ထူးထူးခြားခြား ဧကရီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတာလဲ’

မြင့်မောင်ကျော်က ခင်မေဦးကို ကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'မောင်က ရိုးရိုး မိတ်ဆက်ပေးတာပဲ၊ မေဦးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ'

'မေဦးက မောင်ဟာ ဒီမိုးအောင်နဲ့ကျမှ အရမ်းကို အကဲပိုလွန်းတယ်လို့ ထင်လို့ပါ'

မြင့်မောင်ကျော်ဘာမှ ပြန်မပြော။ တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသများကို ပွင့်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်ထားရ၏။

'မေမေ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ'

သမီးလေးက မိုးအောင်ပေးသွားသော ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်ကလေးကို ခင်မေဦးရေမှာ လာကစားပြနေသည်။ ငှက်ခေါင်းလေးက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နှင့် 'ပေးစမ်း၊ ဒီအစုတ်ပလုပ်အရုပ်၊ နင့်ကိုငါ အခုနထဲက ကြည့်လို့မရ ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအစုတ်အပြတ်အရုပ်ကိုမှ ဆော့ချင်တဲ့ကလေး'

ခင်မေဦးသည် ကလေးလက်ထဲမှ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ဆွဲဆောင်ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကလေးက ဝါးခနဲ အော်ငိုလိုက်သည်။ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးက အိမ်ပေါက်ဝ ခြေသုတ်ခုံအနီးသို့ ကျသွား၏။ မြင့်မောင်ကျော်ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့။

'မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မေဦး၊ မင်းသိပ်လွန်သွားပြီ'

မြင့်မောင်ကျော်၏လေသံက တင်းမာနေသည်။

'ရှင်မြင့်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မ လွှင့်ပစ်လိုက်တာလေ၊ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်ကမှန်းမသိတဲ့ ဒီအရုပ်အစုတ်အပြတ်နဲ့ ကျွန်မသမီးကို ပေးမကစားနိုင်ဘူး'

ခင်မေဦးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

'ဟဲ့၊ ကစားချင်ရင် ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ကြိုက်တဲ့ဟာ ဖောက်ကစား၊ ဒီအစုတ်အပြတ်အရုပ်ကိုမှ သိပ်ပြီး မက်ပြမနေနဲ့'

ငိုနေသော ကလေးဘက်သို့လှည့်၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ခင်မေဦး အော်လိုက်၏။

'အမိပွယ်မရှိလိုက်တာ၊ ကလေးပဲ ကြိုက်တဲ့အရုပ်ဆော့မှာပေါ့၊ အထုပ်ကြီးကြီး ပက်ကင်လှလှ ထုပ်ထားမှ ကစားစရာလားကွ၊ တောက်'

မြင့်မောင်ကျော် အသံက ဒေါသကြောင့် ဟိန်းထွက်သွားသည်။

'ရှင်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ့်မိန်းမကို တက်ခေါက်စရာ မလိုဘူး'

ခင်မေဦး ပြန်ပြောသည်။

'လိုတယ်၊ သိပ်ကိုလိုတယ်၊ မင်းဟာ ပစ္စည်းတော်တော်မက်တဲ့ မိန်းမပို့

အရင်းကို လိုတယ်'

'ကျွန်မ မက်မောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မစွပ်စွဲနဲ့၊ ရှင်သူငယ်ချင်းက ကပ်တာ၊

လေးမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးစရာရှားလို့ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၊ ထရံချောင် ထရံကြား

ဝစ္စည်း လာပေးရတယ်လို့၊ ကျွန်မသမီး ရှင်သမီးက လမ်းပေါ်က ကလေးကချေ

လေကက ကလေးမဟုတ်ဘူး'

'ဒီအရုပ်ကို ဆော့တာနဲ့ ကလေးကချေ ကလေးကက ကလေးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာနဲ့ သတ်မှတ်မလဲ၊ အရုပ်တွေမှာ ရာဇဝင်ရှိတယ် သိလား၊ မင်းနားလည်လား'

'ရှင် ရှင်သူငယ်ချင်းဘက်က လိုက်ပြီး ပေါက်ကရတွေ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့ ကျွန်မ သမိုင်းဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး'

'မင်းတော်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

မြင့်မောင်ကျော်၏ ဒေါသက အရှိန်မြင့်လာသည်။ ခင်မေဦးကလည်းမခံ

'မတော်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မသမီးကို နှိမ်တာ ကျွန်မ မခံချင်

ဘူး ဘယ်နှယ် အရုပ်အစုတ်ကိုမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရတယ်လို့၊ သွားဝယ်စမ်း

ခါ ဒီခေတ်ကြီးထဲ တစ်ထောင်လောက်ပေးရင် ကလေးပစ္စည်းတွေပေါ့လို့၊ ကလေး

ဆောင်းဘိတ်တစ်ထည်မှ မသကာပေးရရင် ထောင့်ငါးရာပေါ့၊ အခုတော့ ကြည့်လေ၊

ဤရာကျပန်းလုပ်တဲ့ လူက ကြုံရာကျပန်း အရုပ်အစုတ်နဲ့ ကလေးကို နှိမ်တာ၊

ရှင်က အဲ့ဒါကို ကိုယ့်သမီးဘက်က မနာဘဲ သူငယ်ချင်းဘက်က နာရတယ်လို့

အံ့ရော'

ကလေးက ငိုရင်း၊ စကားများနေသော အဖေကိုတစ်လှည့်၊ အမေကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

'မင်း ပါးစပ်ရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဖိုးအောင်က ငါ့သမီးကို နှိပ်မဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဖိုးအောင်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ'

'ဘာမသိရမှာလဲ၊ ရှင်သူငယ်ချင်း အကောင်းစားကြီးက လူညွန့်ခူးစားတဲ့လူလေ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ယောက်ျားတန်မဲ့

နေပြန်တိုင်းပေးစားတဲ့လူ၊ လက်ကြော မတင်းတဲ့လူ၊ ရှင်သာ အထင်ကြီးပြီး နှင်းဧကရီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတယ်လို့၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဖိုးအောင်က တန်လို့လား၊

တင်း ဟင်း၊ ဂါကြောင့် ဒီက တမင်တတာ ဖိုးအောင် ဘာအလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာ ဧကရီသိသွားအောင် တမင်ကို မေးပေးလိုက်တာလေ၊ အလကားလူ၊ တန်ငါးခွက်လူ'

ခင်မေဦး၏ စကားလုံးများကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် အသားများ တဆတ်ဆတ်

ကုန်လာသည်။

‘မင်း ပါစပ်ကိုပိတ်တော့၊ ဆက်ပြောရင် မင်းနဲ့ငါ ရှင်းမရတဲ့အထိ ရှုပ်ကုန် လိမ့်မယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ မင်း ငါ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို စော်ကားရင် စော်ကား၊ မိုးအောင်ကိုတော့ မစော်ကားနဲ့၊ မင်းဇီးသီးသည် မထိုင်းမလုပ်နဲ့၊ မိုးအောင်ကို ဟိုလူနဲ့ မတန်၊ ဒီလူနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ပြောရအောင် မင်းက ဘာမှီလို့လဲ၊ မင်း မှတ်ထား၊ မိုးအောင်က မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှေချထားလို့ရတယ်၊ နောက် တစ်ခါ မိုးအောင်ကို စော်ကားလို့ကတော့ မင်းနဲ့ ငါ အကွဲပဲဆိုတာ မင်းမြမြမှတ် ထား’

မြင့်မောင်ကျော် ဒေါသကြောင့် ခင်မေဦးကို စကားအဆုံးစွန်ထိ ပြောလိုက် မိသည်။ ခင်မေဦးက မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။ ခင်မေဦး ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူ့ယောက်ျားသည် တစ်ခါမှ သူ့ကို အခုလောက်ထိ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောဘူးခဲ့ပေ။

‘ကျွန်မက ရှင်မိန်းမနော်၊ ရှင်ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ယူထားတဲ့ မိန်းမနော်’

ခင်မေဦးသည် မြင့်မောင်ကျော်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်ရင်းပြောသည်။

‘ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်မိန်းမကို ကွာမယ်၊ ဟုတ်လား’

ခင်မေဦး ပြောရင်းငိုသည်။ မြင့်မောင်ကျော် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ကျွန်မက ဇီးသီးသည် မထိုင်း၊ ဟုတ်လား’

ခင်မေဦး ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

မြင့်မောင်ကျော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်ပြီး သမီးကို ပွေ့ချီကာ အငိုတိတ်အောင် ချောလိုက်သည်။ ခြေသုတ်ခုံနားတွင် ကျနေသော ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ကောက်ယူ၍ သမီးကို ပေးလိုက်သည်။ သမီးကတော့ ဘာမှ မသိ၊ ဘာမှ နားမလည်။ အငိုရပ်ပြီး ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ဆော့ နေသည်။ အဝါရောင် ရာဘာငှက်ခေါင်းလေးက တကွီကွီ မြည်တိုင်း ဆေးတံ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ အရုပ်တွေမှာ ရာဇဝင်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မိုးအောင်အတွက် ဒီဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးသည် နက်ရှိုင်းသော ရာဇဝင်ရှိသည်။ ဒါကို မြင့်မောင်ကျော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ခင်မေဦးက ဘာမှနားမလည်။ နားလည်အောင်လည်း သူ့ရှင်းပြ၍ မရ၊ လင်မယား စကားများ သည်အကြောင်းကို မိုးအောင်သိလျှင်လည်း သူ့ကိုအပြစ်တင်မှာ သေချာသည်။ ခင်မေဦးကို သူ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောမိလိုက်သည်ကို မိုးအောင်သိလျှင် သူ့ကို သေချာ

ဆက်က် အပြစ်တင်လိမ့်မည်။ တကယ်လည်း သူသည် ခင်မေဦးကို လွန်လွန်ကဲကဲ ပြောမိလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ခင်မေဦးမှာလည်း နာကျင်ခံခက်သော ဒဏ်ရာများ ရှိခဲ့၏။

ခင်မေဦးဇာတိက သာယာဝတီခရိုင် ရွာလေးတစ်ရွာက ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘ တွေက လယ်သမား၊ လယ် ၅ ဧကလောက် ပိုင်သည်။ မောင်နှမ လေးယောက် ရှိသည်။ ခင်မေဦးက အကြီးဆုံး၊ သူမ၏ မောင်အငယ်ဆုံးလေး ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က စ၍ အမေက ရှောင်တခင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် နဂိုကမှ မိသားစုများ၍ မချောင်လည်သော သူမကို မိသားစုကို ထိခိုက်လာသည်။ အဖေက အမေကို တော်တော်ချစ်သည်။ ကုန်းရုန်းပြီး ရှာသည်။ ကုသည်။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် တောင်းသော သူတစ်ဦး၏ တရားဝင်မဟုတ်သည့် အပေါင်ဆိုင်တွင် လယ်ပေါင်ပြီး အမေ့ရောဂါကို ကုသည်။ အတိုးကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ နောက်ဆုံး ခင်မေဦး၏ အငယ်ဆုံး မောင်လေးကို မွေးဖွားပြီး အမေဆုံးသွားသည်။ ချေးထားသည့် ငွေကို လည်း အတိုးရော၊ အရင်းပါ မဆပ်နိုင်၍ လယ်တွေ အဆုံးခံလိုက်ရသည်။ ထို အချိန်ကစ၍ မိသားစု ဥက္ကံသိုက်ပျက် ဖြစ်ရတော့သည်။ အဖေက အလတ်ကောင် နှစ်ကောင်ကိုခေါ်ထားပြီး၊ သူများလယ်တွင် သူရင်းငှား ဝင်လုပ်သည်။ အလတ် နှစ်ကောင်လည်း အဖေ့ကိုကူရင်း ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့။ အငယ်ဆုံး မောင်လေးကို ရွာရှိ ကြီးဒေါ်ထံ မွေးစားဖို့ ပေးလိုက်ရသည်။ ခင်မေဦးကတော့ ရန်ကုန်ရှိ ဆွေဦးမျိုးစပ် အဒေါ်ဆိုသူထံ ရောက်လာသည်။ မိသားစုအားလုံး တကွတည်း။

အဒေါ်အိမ်တွင် ခင်မေဦးသည် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို အောက်ခြေသိမ်း အလုပ် အကုန်လုပ်ရသည်။ တစ်ခု ကံကောင်းသည်မှာ သူမကို ထိုအဒေါ်ဖြစ်သူက ကျောင်းထားပေးခြင်းပင်။ ခင်မေဦးသည် ထိုအခွင့်အရေးကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင် နိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စာကြိုးစားသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘွဲ့ရသည်။ မြင့်မောင်ကျော်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး စီးပွားရေး ချောင်လည်လာသောအခါ မိသားစုကို ဆင်းရဲတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။ အဖေနှင့် အလတ်ကောင်နှစ်ကောင်ကို သာယာဝတီမြို့ပေါ်တွင် အိမ်ဝယ်၍ ကုန်စုံဆိုင် တည်ပေးခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံး မောင်လေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့။ အငယ်ကောင်လေးက သူ့ကို မွေးစားခဲ့သော ကြီးဒေါ်လင်မယားကိုသာ ပို၍ ခင်တွယ်သည်။ အဖေ့ကိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှ။ ခင်မေဦးဆို ဝေလာဝေ

အလွယ်တကူ ကွဲပျက်သွားခဲ့သော မိသားစုဘဝသည် ဘယ်လောက်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်လည်တည်ဆောက်စေကာမူ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မရနိုင်တော့။

ထိုဘဝမျိုး ပြန်ရောက်မှာကို ခင်မေဦး အလွန်ကြောက်သည်။ လူတိုင်းကို ဖွင့်ဟပြောရမည်ကိုလည်း ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမဘဝအကြောင်းစုံကို နှင်းဒဏ်ရိက္ခံသို့ ရင်းနှီးသောသူများက လွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ မဖွင့်ဟ။ အိမ်မက်တောင် မှ ပြန်မမက်ချင်။ မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ သူမယောက်ျားမို့ အကြောင်းစုံကိုသိသည်။ နောက် ငွေတိုးချေးစားသူဆိုလျှင် ခင်မေဦး ရွံရှာစက်ဆုပ်သည်။

မိုးအောင်က တာမေ့စရာထဲတွင် နေပြန်တိုးပေးစားသည်ဟု ဈေးသည်တစ်ချို့ ကပြော၍ ခင်မေဦးသိရသည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကိုမေးတော့ 'အင်း'မလုပ်၊ 'အဲ'မလုပ် ဝေဝိုက်ဖြေသည်။ မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြန်တော့ တာမေ့စရာအနားရှိ ဆိုက်ကား ဂိတ်တွင် တွေ့လိုက်၊ ဈေးရောင်းသည့်ဆိုင်တစ်ချို့တွင် တွေ့လိုက်နှင့် ဟိုယောင် ယောင်၊ ဒီယောင်ယောင်၊ ဘာမှ သေသေချာချာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်ကို တူးတူးခဲခဲ ကြည့်မရ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အလုပ်ကို လက်ကြောက်တင်း အောင် မလုပ်ဘဲ ဈေးသည်များအပေါ် ငွေတိုးချေးစားပြီး ဗိုလ်ကျနေသူဟု သူမ မြင်သည်။ လူညွန့်ခွဲစားသောသူဟု သူမ ထင်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်နှင့် တရင်းတနီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ကို သူမ လုံးဝမကြိုက်။ ပိုဆိုးသည်မှာ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို အရေးပေး ဆက်ဆံနေခြင်းပင်။ မြင့်မောင်ကျော်တွင် အဆင့်အတန်း ရှိသော အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများစွာရှိသော်လည်း မိုးအောင် မှ မိုးအောင်ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဒါကို ခင်မေဦး လုံးဝမနှစ်သက်။ မိုးအောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ် ဆက်ဆံနေရတာလဲဟု မြင့်မောင်ကျော်ကို မေးလျှင် လည်း အဖြေတ ရေရေရာရာ မရှိ။ မိုးအောင်၏ အလုပ်အကိုင်ကိုပင် မြင့်မောင်ကျော် အတွင်းကျကျ မသိဟု ခင်မေဦး ထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မိုးအောင် နှင့် မြင့်မောင်ကျော်သည် သူမ မသိအောင် တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားကြသလားဟု ထင်သည်။ တော်ကြာ သူမယောက်ျားပါ မိုးအောင်နှင့်တွဲ၍ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု ကိုလုပ်ပြီး အကျင့်ပျက်သွားမှာကို ခင်မေဦး စိုးရိမ်သည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း တည်ဆောက်ခဲ့ရသော မိသားစုဘဝလေး လဲပြို ပျက်စီးသွားမှာကို ခင်မေဦး အလွန်ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးအောင်နှင့် ပက်သက်၍ မြင့်မောင်ကျော်ကို ခင်မေဦး ပြဿနာရှာနေခြင်းပင်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို

ခုလိုက်သည်။ အခုနက ခင်မေဦးကို သူပြောလိုက်တာ များသွားသည်ဟု မြင့်မောင်ကျော် ထင်သည်။ စကားကို အဆုံးစွန်ထိ ပြောချမိလိုက်သည်။ လွန် သွားသည်။ မတတ်နိုင်တော့။ သမီးကိုတော့ အငိုတိတ်အောင် ချောပြီးပြီ။ မိန်းမကို ထည်း ချောရဦးမည်။ ဘာပဲပြောပြော သူမိန်းမ ခင်မေဦးသည် စကားပြောလျှင် ချေမကြည့်၊ နောက်မကြည့် ပြောတတ်သော်လည်း စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းရှာ သည်ဟု သူထင်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို ပြန်ချောရန် သမီးကိုချီ၍ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။

*

'ကဲ၊ တစ်စိတ်၊ တစ်စာရာ၊ တစ်ဆယ်၊ တစ်ခြောက် ရှိသမျှအကုန် ငါ့ဆီကို ရောက် စမ်းကွာ'

ဦးညိုသည် အားရပါးရ ရေရွတ်ရင်း ကြွေစေ့များကို ပန်းကန်လုံးထဲ ပစ်ချ လိုက်သည်။

မိုးအောင်သည် ကြွေပိုင်းဘေးတွင် ရပ်၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ ကြွေစေ့များက လည်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ကုက္ကိုရိပ်အောက်တွင် ထိုင်ရင်း ကြွေပစ် ခနသော ဆိုက်ကားသမား လေးယောက်၏ မျက်လုံးများက ကြွေစေ့များပေါ် ရောက် သွားသည်။

'ပါ၊ နှစ်ပွင့်'

ခင်မောင်က အော်သည်။ ဦးညိုက လက်ဝါးဖြင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်လိုက်ရင်း

'ဟာကွာ၊ တစ်ခါလာလည်း ပါ နှစ်ပွင့်၊ တစ်ခါလာလည်း ပါ နှစ်ပွင့်နဲ့ ဒီနေ့အဖို့ လမိုင်း မကပ်ပါဘူးကွာ'

ဦးညို၏ညည်းတွားပုံကို ကြည့်ပြီး မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။ ဦးညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်၍ ကြွေပစ်နေသော မောင်လွင်က မိုးအောင်ကို မော့ကြည့်ကာ

'အကိုလေးရေ ဒီနေ့တော့ ဒီအဖို့ကြီး ဆိုက်ကားနင်းရသမျှ အားလုံး အံ့နာဆီ မရောက်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာမယ် အကိုလေး စောင့်သာကြည့်တော့'

'သက်သက်ညှာညှာလုပ်ပါ မောင်လွင်ရာ၊ အခုတောင် အဖို့ကြီးမျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေပြီ'

ခင်မောင်က ဝင်ထောက်သည်။

'ဘာမှမပူနဲ့ အဘညို၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်၊ ဟော့ဒီမှာ

ထယ်တင်ရှင် လာပြီကွ'

နောင်နောင်က ကြိုးဝါးရင်း ကြွေစေ့များကို ပစ်လိုက်သည်။

'ဟာ နှစ်ပွင့်၊ ပါ၊ သေပါပြီကွာ'

ဦးညိုသည် ကြွေပွင့်များကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်သည်။

'သွားပါပြီ နောင်နောင်ရာ၊ မင်းကို အားကိုးပါမှ မင်းပစ်လည်း ပါ၊ ငါပစ်တော့ နှစ်ပွင့်၊ ငါပစ်တော့ ပါ၊ မင်းပစ်တော့ နှစ်ပွင့်နဲ့၊ အင်း ဒူးမနာသားကို ယုံမိတော့ ဇုံလုံးကန်းရုံမက ခြေရောလက်ပါ ကျိုးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ'

ဦးညိုက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ညည်းပြောလေး ပြော၍ အားလုံး ပွဲကျသွား သည်။

'အဘညို ကြည့်လုပ်နော်၊ အံ့နာခ မပေးနိုင်တာက အံ့နာက ခွင့်လွှတ်နိုင် ထယ်ထား၊ အဖွားကြီးက ဈေးဖိုး မပါလို့ကတော့ အိမ်ပေါ်တတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော်'

မိုးအောင် မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေရင်း ဦးညိုကို နောက်လိုက်သည်။

'ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ လေးပါ မိန်းမရယ်လို့ မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ တောင်းပန်ရမှာပေါ့ အကိုလေးရာ'

ဦးညိုက မိုးအောင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဦးညို၏ လေသံနှင့် အမူအရာကြောင့် အားလုံး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ မိုးအောင်လည်း တက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ကြွေပစ်နေသူ လေးယောက်လုံးသည် တာမွေဈေးအနီးရှိ ကုက္ကိုပင်အောက် ကိုဖိုးလုံးတို့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှ ဆိုက်ကား နင်းသူများ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက မိုးအောင်နှင့် ရင်းနှီးနေသူများလည်း ဖြစ်သည်။ ဈေးပါးသွားချိန်တွင် ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် လူစောင့်ရင်း အပျင်းပြေ ကြွေပစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးအောင်လည်း ပျင်းပျင်းရှိ၍ ကိုဖိုးလုံးနှင့်အတူ ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် စကားပြောရင်း ကြွေပိုင်းကို ရပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဖိုးလုံးက ငိုက်နာသည် ဆိုကာ ဈေးအိမ်သာသို့ သွားနေ၏။

'အကိုလေး၊ အကိုလေး'

ခေါ်သံကြောင့် မိုးအောင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တိရုပ် အဝါရောင်တောက်တောက်ကို ဝတ်ထားသည်။ အပြာနုရောင် ကွက်ကား ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ နီနီရဲရဲလေး ဆိုးထားပြီး ဆံပင်ဖြောင့် ထားသည်။ ရုပ်ရည်ကား အချောကြီး မဟုတ်သော်လည်း ကြည့်ဖျော်စွာ ဖျော်

ကောင်းသော ရုပ်မျိုး။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က ခပ်ပေးပေး။ အမူအရာက သွက်သွက် လက်လက်။

‘ဟင်၊ မာမာပါလား’

နောင်နောင် ရေရွတ်ရင်း ကြွေပစ်တာကို ခဏ ရပ်လိုက်သည်။

နောင်နောင်၏ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။ မာမာက မိုးအောင်ဆီ လှမ်းလာ ရင်း

‘ရှာလိုက်ရတာ အကိုလေးရယ်၊ တစ်ဈေးလုံးကို နဲ့နေပြီ၊ ကိုမိုးလုံး မိန်းမ ဒေါ်အေးခင်က ဆိုက်ကားဂိတ်ဘက် သွားကြည့်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ၊ အကိုလေးနဲ့ တွေ့လို့တော်သေးတာပေါ့’

‘ဘာလဲ၊ ဒေါ်ကြွယ်ကို ပိုက်ဆံပေးခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား’

မိုးအောင် ပြုံးပြီးပြောသည်။ နောင်နောင် မျက်လုံးများက မာမာကိုယ်ပေါ်မှ မခွာ။

‘ဟုတ်တယ် အကိုလေး၊ အမေ့ကို ပေးပေးပါ၊ ဒီအပတ် မာမာ အိမ်မပြန်ဖြစ် သူး၊ အမေ မျှော်နေမှာစိုးလို့၊ ရော့ အကိုလေး၊ တစ်သောင်းခွဲ၊ အမေ့ကို ဆန်ဝယ် ထားပါလို့ ပြောပေးပါဦးနော်၊ နောက်အပတ်ကျမှဘဲ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့၊ ဩော် ဒါနဲ့၊ အငယ်နှစ်ကောင်ကိုပါ မာမာ ပြန်လာမှ မန့်ဖိုးပေးမယ်လို့ ပြောပေးနော် အကိုလေး’

မာမာက အလောတကြီး တတွတ်တွတ်မှာသည်။ မိုးအောင်သည် မာမာ ပေးသော ပိုက်ဆံကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း

‘စိတ်ချ၊ မာမာအမေ ဒေါ်ကြွယ်ကို ပိုက်ဆံလည်းပေးလိုက်မယ်၊ ဆန်ဝယ်ထား ဖို့လည်း ပြောလိုက်မယ်၊ အငယ်နှစ်ကောင်ကိုလည်း မာမာ ပြောတဲ့အတိုင်း မှာပေး မယ်’ ကဲ နောက်ဘာများ အမှာပါးဖို့ ရှိသေးလဲ’

မာမာရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အကိုလေးရယ်၊ မာမာ မအားလို့ပါ’

‘နေဦး၊ အကိုလေး တစ်ခုပြောဖို့ကျန်သေးတယ်၊ မနွေက ဒေါ်ကြွယ်က အကိုလေးကို ပြောတယ်၊ ဒီအပတ် နှစ်လုံးက ငါးပတ်တာ ကောင်းတယ်ဆိုပဲ၊ ကွက်တီ သေချာတယ်တဲ့’

မိုးအောင် စကားကြောင့် မာမာ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

‘ဒုက္ခပါပဲ အကိုလေးရား၊ အမေ့နဲ့တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ မာမာလည်း ပိုက်ဆံရှာ ရတာ သေတော့မယ်၊ ပြောပြန်ရင်လည်း ညည်းကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် ငါက

ကျွေးမွေးလာရတာ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့ဆိုပြီး အော်ဦးမယ်၊ ထားပါတော့ အကိုလေး၊ မာမာ သွားစရာရှိလို့ သွားတော့မယ်နော်’

မိုးအောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မာမာ၊ ငါ့ဆိုက်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

နောင်နောင်က အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောသည်။ မာမာ ခေါင်းခါရင်း

‘ဟင့်အင်း ရတယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါတယ်၊ အကိုလေး သွားဦးမယ် နော်’

ပြောပြောဆိုဆို မိုးအောင်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း မာမာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ဆလွန်းကား အနီရောင်လေးတစ်စင်း၊ ထိုကားပေါ်သို့ မာမာ ထုတ်သွားသည်။ ကားနောက်ခန်းတွင် မာမာနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကား ရှေ့ခန်းတွင် လူလတ်ပိုင်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ မိုးအောင် ကြည့်ရင်း သက်မြင်း တစ်ချက် ချမိလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းအလှည့်ပစ်လေကွာ’

ဦးညိုက မာမာကို ငေးကြည့်နေသော နောင်နောင်အား မာန်လိုက်သည်။

‘မာမာ သနားပါတယ်နော်’

နောင်နောင်က ကြွေမပစ်သေး၊ တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် နောင်နောင်၊ မင်းကိုယ်မင်းလည်း သနားဦး လူတကာကိုလိုက် ပြီး သနားမနေနဲ့၊ မင်းခြေထောက်တွေအားရှိမှ မင်းအူစိုမှာ လျှောက်စိတ်ကူးယဉ် မနေနဲ့’

ခင်မောင်က နောင်နောင်ကို ပြောသည်။ မောင်လွင်က နောင်နောင်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ နောင်နောင် ဘာမှ ဟောတော့။ ကြွေစေ့များကို ပန်းကန်လုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကြွေစေ့များက ပန်းကန်လုံးထဲတွင် လည်ရင်း လည်ရင်း အချိန်သေပြီး ရပ်သွား၏။ ကြွေပိုင်းက စောစောကလို မဟုတ်၊ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

‘ဆိုက်ကား အားလား’

နောက်ကျောဘက်က အသံကြောင့် မိုးအောင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်၊ ဆရာမ’

မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ၊ နှင်းဧကရီလည်း မဆင်မှတ်ဘဲ မိုးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြနေသည်။

'အခုအလှည့်က ကိုဖိုးလုံး အလှည့်လေ၊ သူ့အိမ်သာ သွားနေတယ်ဆိုတော့' မောင်လွင်ပြောသည်။ သူ့စကားမဆုံးခင် မိုးအောင်က 'ကိုဖိုးလုံးအစား ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်၊ နောင်နောင် ခမောက်ပေး' ပြောပြောဆိုဆို မိုးအောင်သည် နောင်နောင်ခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို ဆွဲယူ ဆောင်းလိုက်သည်။ ဦးညိုတို့အားလုံး မိုးအောင်ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ မိုးအောင်သည် ကိုဖိုးလုံး ဆိုက်ကားကို ဂိတ်မှ တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း 'ဆရာမ လာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခြင်းတောင်းပေး' နှင်းဧကရီ၏ လက်မှ ခြင်းတောင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှမပြော။ ဆိုက်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီ၏ ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆိုက်ကားနောက်တွင် တင်လိုက်ပြီး ပြုတ်မကျအောင် ကြိုးဖြင့် သိုင်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ နှင်းထွက်လာခဲ့၏။

*

'ဘယ်သွားမှာလဲ ဆရာမ' မိုးအောင် မေးလိုက်သည်။ 'ဦးထွန်းမြတ်လမ်းကိုပါ' နှင်းဧကရီ ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားကို နှင်းရင်း နှင်းဧကရီတို့ မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့တိုက်လာသော လေပြေတွင် နှင်းဧကရီ၏ ဆံစတိုသည် လွင့်ပျောနေ၏။ ဖြောင့်စင်းသော နှုတ်၊ ပါးလှသောနှုတ်ခမ်းသည် နှင်းဧကရီ ၏အလှကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေသလိုပင်။ အပြာရောင် ရွှန်သားအင်္ကျီနှင့် အပြာရောင်ပွင့်ရိုက်ထဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော နှင်းဧကရီ၏အလှသည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလွန်းနေသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မာန်ဟုန်ဝင့်ဝင့်အလှနှင့် ယခုတွေ့ရသော နှင်းဧကရီ၏အလှသည် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သလို။ မာန်သားမကြီးလျှင် တော်တော်ကို ချစ်စရာကောင်းမယ့် ဆရာဝန်မလေးပဲဟု မိုးအောင် တွေးတောမိလိုက်၏။ 'ဆရာမ ဒီဈေးကို နေ့တိုင်းလာတာလား၊ ကားလည်း မပါဘူး'

ဘာရယ်မဟုတ် မိုးအောင် စကားစလိုက်သည်။ 'ဟင့်အင်း၊ နေ့တိုင်း ကျွန်မ မလာဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ဂျူတီ Off ဆိုတော့ ပျင်းပျင်းနီတာနဲ့ ဒီအချိန်ကျမှ ဈေးဘက်ကို ဟိုဟာလေး၊ ဒီဟာလေး ဝယ်ရအောင်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ မောင်လေးက ကိစ္စရှိလို့ မနက်ထဲက အပြင်ကို ကားနဲ့ ထွက်သွားအယ်လေ' နှင်းဧကရီ ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားနှင်းနေရာမှ နှင်းဧကရီကို ဆောင်းငုံကြည့်လိုက်ပြီး 'ဒီတာမွေဈေးကတော့ ဆရာမတို့ ဝယ်စရာ သိပ်ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ City Mart ဆို Orange တို့လို Super Market တွေကမှ ဆရာမ ဈေးဝယ်လို့ ပိုကောင်းမှာပေါ့' မိုးအောင် တမင်တကမ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တချို့သောလူများသည် Super Market ကိုမှ ဈေးအစစ်၊ ဈေးဝယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်ကြသည်။ နှင်းဧကရီက နီးအောင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း 'အို မဟုတ်တာ၊ Super Market တွေက သူ့ဟာနဲ့သူ ဈေးဝယ်လို့ကောင်းအလို့ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေအတွက်တော့ ဒီဈေးတွေက ဝယ်ရ ခြိမ်းရတာ ပိုအဆင်ပြေတယ်လေ' မိုးအောင် ဘာမှပြန်မပြော၊ ကြိတ်ပြီး ပြုံးနေရင်း ဆိုက်ကားကို ဖိနှင်းလိုက်သည်။ 'ကိုမိုးအောင်က ခင်မေဦးယောက်ျား ကိုမြင့်မောင်ကျော်နဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးအယ်နော်' ရုတ်တရက် နှင်းဧကရီ မေးလိုက်သည်။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပါ' 'ကျောင်းနေဘက်တွေပေါ့' 'ဟုတ်ကဲ့၊ မြင့်မောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်မှာ မေ့ကျတုပဲလေ' မိုးအောင် ပြောလိုက်ပြီးမှ မှားမှန်းသိသွားသည်။ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသော ထောင့်ကို ပြင်မရတော့။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်ရင်း 'ဒါဆို၊ တနှစ်ထဲ ကျောင်းအတူပြီးတာပေါ့' 'ဟုတ်တယ် ဆရာမ' မိုးအောင် မတတ်နိုင်။ ပြေလိုက်ရ၏။

နှင်းဇကရီ တွေသွားသည်။ မိုးအောင်သည် ဘွဲ့ရပညာတတ်လူငယ်တစ်ဦး ပြီးတော့ ဆိုက်ကားနင်းနေသည်။ လူပုံစံက ဆိုက်ကားနင်းသူတစ်ယောက်လို သန်သန်မာမာ မဟုတ်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို သူမနှင့် မိတ်ဆက်ပေး တုန်းကတော့ မိုးအောင်သည် သူ၏ အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းဟု ပြောသည်။ ခင်မေဦးက မိုးအောင်ကို လက်ကြောမတင်းသူ၊ နေပြန်တီး ပေးစား တဲ့လူဟု ဆိုပြန်သည်။ မိုးအောင်ကိုယ်တိုင်က ခင်မေဦးတို့အိမ်တွင် သူမနှင့် မိတ်ဆက်စဉ် သူ့ကိုယ်သူ တာမွေစေ့ထဲမှာ ကြုံရာကျပန်းစေ့ရောင်းသူဟု ပြောရင်း မိတ်ဆက်ခဲ့သည်။ အခုကျတော့လည်း မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားနင်းနေပြန်သည်။

ဆိုက်ကားက ကျောက်မြောင်းမီးပွိုင့်ကို ရောက်လာသည်။ လမ်းက ကုန်းတက် ဖြစ်နေ၍ မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားကို အားစိုက်နင်းသည်။ မောလာသည်။ မနင်းနိုင်တော့။

‘ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ဆင်းပေးရမလား’

‘ရတယ်၊ ရတယ် ဆရာမ၊ မဆင်းနဲ့၊ ကားတွေရွပ်နေတာ’

မိုးအောင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆိုက်ကားနင်းနေရာမှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားကို ကားကြို၊ ကားကြားထဲမှ တွန်းသွားရင်း မီးပွိုင့်ထိပ်ရောက်အောင် သွားလိုက်သည်။ နှင်းဇကရီသည် မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး အားတုံအားနာ ဖြစ်သွား သည်။ မိုးအောင်ပုံစံက တော်တော်ကို မောဟိုက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများဖြင့် ရွှဲစိုနေသည်။ ဆိုက်ကားနင်းသူ တစ်ယောက်က ပြောရလောက်အောင် ကိုယ်အလေးချိန်မရှိသည့် သူမနှင့် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကိုတင်ပြီး ဒီကုန်းတက်လေး တောင်ပုံ မနင်းနိုင်ရင် တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုလုပ် ဆိုက်ကားနင်းပြီး ရွာစားမှာလဲဟု နှင်းဇကရီ တွေးတောမိလိုက်သည်။ မိုးအောင်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အားရ စရာ မရှိ။ အသားအရေက ဖြူလျော့လျော့၊ ဒီလူ ကျန်းမာရေးမှ ကောင်းပါရဲ့လား ဆိုပြီး သူမ မဆီမဆိုင် တွေးမိပြန်သည်။ မီးပွိုင့်စိမ်းသွား၍ မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကား ကို တွန်းထွက်ရင်း အချိန်ရမှ ဆိုက်ကားပေါ် ခုန်တက်၍ နင်းလိုက်သည်။

‘ကိုမိုးအောင် ဘာဖြစ်လို့ ဆိုက်ကားနင်းရတာလဲ’

‘ဟု’

နှင်းဇကရီ၏အမေးကြောင့် မိုးအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ မိုးအောင်၏မျက်နှာက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်သလိုဖြစ်သွား၏။

‘ဪ၊ ကျွန်မက ဘွဲ့ရပညာတတ်လူတစ်ယောက်က ဆိုက်ကားနင်းနေတာကို

အခုမှ တွေ့ဖူးလို့ မေးမိတာပါ’

မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖွဖွချလိုက်ရင်း

‘ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေ ဆိုက်ကားနင်းနေတာ၊ လမ်းဘေး

နေရာရင်းနေတာ မထူးဆန်းပါဘူး ဆရာမ’

‘ဗွဲ့တော့ ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းရှားမယ် ထင်ပါတယ်’

‘မရှားပါဘူး ဆရာမ၊ ကြည့်တတ်ရင် မြင်ရပါတယ်၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ ဆိုတဲ့အတိုင်းပေါ့ ဆရာမရယ်’

မိုးအောင် ပြောရင်း ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက တော်တော်ကို ခြောက် တပ်ကပ်နိုင်နေသည်။ နှင်းဇကရီပြုံးရင်း

‘ကိုမိုးအောင်ရဲ့ ပုံက ကျန်းမာရေးကောင်းပုံ မရဘူး၊ ဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်မျိုးကို သိပ်လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မမေးတာပါ’

မိုးအောင် မောဟိုက်နေ၍ အသက်ကို ခပ်ပြင်ပြင်းရှုလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်လေ အချိန်ပိုင်း ဆိုက်ကားနင်းတာပါ အမြဲတမ်း ခနင်းပါဘူး’

ဆိုက်ကားက ဦးထွန်းမြတ်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ နှင်းဇကရီက

‘ကိုမိုးအောင်က ကိုမြင့်မောင်ကျော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးနေတာပဲ၊ သူ့ဆီမှာ အလုပ်တစ်ခုလောက် တောင်းပြီး ဝင်လုပ်ပါလား၊ ကိုမိုးအောင်လည်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာဖြစ်ဖြစ်၊ စာရင်းကိုင်ဖြစ်ဖြစ် တို့မိုးအောင်လုပ်ရင် သူငြင်းမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော ဆိုက်ကားနင်းတာ ထက်တော့ သက်သာတာပေါ့’

နှင်းဇကရီ တကယ့်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်၏။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက စည်းစနစ်သိပ်ကြီးတယ်၊ ကျွန်တော်က ပရမ်းပတာသမား၊ တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီ ခံလိုက်ရပြီး သူပါ ကျွန်တော့်လိုဘဝမျိုး ရောက်နေဦးမယ်’

မိုးအောင် စကားကြောင့် နှင်းဇကရီ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အလုပ်က အလုပ်ပဲ၊ ရင်းနှီးတာက ရင်းနှီးတာပဲ၊ စည်းလေးတော့ ထားရ မှာပေါ့ ဆရာမ’

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။ နှင်းဇကရီဘာမှ ပြန်မပြော။ မိုးအောင်လည်း ဆိုက်ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်းလာခဲ့၏။

'ဟိုဒြ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက် ကိုမိုးအောင်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ခြံပဲလေ'

မိုးအောင် ဆိုက်ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ညွှန်ပြသည့် ခြံထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံက အကျယ်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း တော်တော်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ ခြံထဲတွင် နှစ်ထပ်တိုက် လှလှလေးတစ်လုံး၊ ဘေးမှာ ကား ဂိုဒေါင်၊ ပြီးတော့ ပျဉ်ထောင်အိမ် ခပ်သေးသေး တစ်လုံး။

မိုးအောင် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဈေးခြင်းတောင်းကို ချည်ထား သောကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

'ကိုမိုးအောင်၊ ဆိုက်ကားခ ဘယ်လောက်လဲ'

နှင်းဧကရီ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ရင်း မေးသည်။ တစ်ထောင်တန်လေးက သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။

'မပေးနဲ့တော့ ဆရာမ၊ မြင့်မောင်ကျော် အမျိုးသမီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ကျွန်တော့် ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲပေါ့'

'ဒါ့ မဟုတ်တာရှင်၊ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုးအောင်'

နှင်းဧကရီ ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ မိုးအောင်ပြုံးရင်း

'ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ သဘာမထားနိုင်ဘူးပေါ့'

ဘာရယ်မဟုတ်၊ မိုးအောင် လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပန်းနုရောင် ပန်းများပွင့်သွားသည်။ ပြီးမှ

'အလုပ်က အလုပ်ပဲ၊ ရင်းနှီးတာက ရင်းနှီးတာပဲ၊ စည်းကလေးတော့ ထားရမှာ ပေါ့ ကိုမိုးအောင်'

မိုးအောင် ပြောခဲ့သော စကားကို နှင်းဧကရီ ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမှမပြောဘဲ နှင်းဧကရီပေးသော တစ်ထောင်တန်အသစ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ငါးရာ တန်တစ်ရွက်ကို ပြန်အမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားနောက်ခံရှိ ဈေးခြင်းတောင်း ကို လှမ်းယူရင်း

'ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ် ဆရာမ'

'ရတယ် ကိုမိုးအောင်၊ ပေး ပေး'

နှင်းဧကရီက ပြောပြောဆိုဆို မိုးအောင်လက်ထဲက ဈေးခြင်းတောင်းကို လှမ်း ယူလိုက်သည်။ မိုးအောင် ပေးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုပြောမည့် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခြံထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။

နှင်းဧကရီပေးသော တစ်ထောင်တန်အသစ်လေးကို မိုးအောင်သည် အင်္ကျီအိတ်ကပ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဆိုက်ကားနင်း၍ တာမွေဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဘာရယ် ကြောင့်မှန်းမသိ မိုးအောင်စိတ်တွေ ရွှင်လန်းနေမိ၏။ ဆိုက်ကားနင်းရသည်မှာ ခပ်သွက်သွက်။

*

'တော်တရော်၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဈေးသွားရတယ်လို့ သမီးရယ်၊ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာ မရှိလည်း မိငြိမ်းကို ခိုင်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟဲ့ မိငြိမ်း၊ နင့်အမလက်ထဲက ဆွဲခြင်းသွားယူလိုက်လေ၊ ဪ ဝီကောင်မလေး ထုံပေပေနဲ့'

အမေက နှင်းဧကရီကို မြင်မြင်ချင်း ဆီးအပြစ်တင်သည်။ အိမ်မှာခိုင်းသည့် ကောင်မလေး မိငြိမ်းက ပြေးလာပြီး နှင်းဧကရီ၏ လက်မှ ဆွဲခြင်းကို ယူလိုက်သည်။

'မိငြိမ်း၊ ဈေးခြင်းကို မီးဖိုချောင် စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်၊ ခဏနေ မမ လာခဲ့မယ်'

မိငြိမ်းကိုပြောရင်း အမေဘက်လှည့်၍

'တစ်ခါတလေ ဂျူတီနားရက်ရတုန်း ကိုယ်တိုင် ဈေးသွား၊ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် ချင်လို့ပါ အမေရယ်'

'သွားချင်လည်း မနက်စောစော ကိုကွဲကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့ သမီးရယ်၊ အခုဟာက ချက်ချင်းနေပူလိုက်၊ ချက်ချင်းမိုးရွာလိုက်နဲ့ တော်ကြာ ဆရာဝန်ဖျားမှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်'

အမေက ငျစ်တော်ငျစ်တောက် ညည်းသည်။ နှင်းဧကရီ အမေ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကို တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်ရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်က မှန်တင်ခုံပေါ်မရောက်ဘဲ ဘေးသို့ကျသွားသည်။ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ချို့ ထွက်ကျ သွား၏။ နှင်းဧကရီ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မိလိုက်သော သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်ရင်း မှန်တင်ခုံနား လျှောက်လာခဲ့သည်။

'မိငြိမ်း၊ အဝတ်တွေလှမ်းထားတာ သွားရုပ်ဦး၊ မိုးရွာလာပြန်ပြီ'

အောက်ထပ်က အမေအသံကြောင့် နှင်းဧကရီသည် အခန်းပြတင်းပေါက်မှ

အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမေ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ စောစောကမှ နေသာနေသည်။ အခု မိုးရွာနေသည်။ နေပူထဲတွင် မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ တော်ပါသေးသည်။ သူမ စေ့သွားနေတုန်းသာ မိုးရွာချလိုက်ရင် ပြဿနာ။ သူမမှာ ထီးမပါ။ မိုးရေ စိုရွာကုန်မှာ သေချာသည်။ ဒီလိုမိုးမျိုးက ဖျားတတ်နာတတ်သည်။

နှင်းဧကရီ တွေးရင်း ထွက်ကျနေသော ပိုက်ဆံများကို ကောက်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန် အသစ်များကြားက ငါးရာတန် အနှမ်းလေးတစ်ရွက်။ မိုးအောင် ပြန်အမ်းခဲ့သော ပိုက်ဆံအနှမ်းလေး။ နှင်းဧကရီ ဖြတ်ခနဲ မိုးအောင်ကို သွားသတ်ရ သည်။ ကျောက်မြောင်းမီးပွိုင့်တွင် ရပ်ထားသော ကားများကြားမှ ဆိုက်ကားကို တွန်းနေသည့် မိုးအောင်၏ မောဟိုက်နေသော ဖြူလျော့လျော့မျက်နှာ။ အခုလောက် ဆို မိုးအောင် မိုးမိမှာ သေချာသည်။ သူမတွေ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ 'ဟို ငါနဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ' ဟု သူမ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဘာကြောင်းမှန်းမသိ သူမ မိုးအောင်နှင့်တွေ့သည်မှာ ဒါပါဆို သုံးကြိမ်၊ သုံးခါ ရှိပြီ။ ပထမအကြိမ် ဆေးရုံမှာ တွေ့တုန်းက သူမစိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငေါက်လွတ် မိလိုက်သည်။ သူမက အော်ငေါက်လိုက်ရုံသာ။ ဖြစ်ချင်တော့ မိုးအောင် လာကြည့် သည့်လူနာအမျိုးသမီးက ဆုံးသွားသည်။ သူမ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်၍ မိုးအောင်ကို ကြည့်တော့ သူက လူနာဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့တော့ ခင်မေဦး သမီးလေးမွေးနေ့မှာ။ မြင့်မောင်ကျော် မိတ်ဆက်ပေး၍ မိုးအောင်ကို ဆေးရုံပေါ်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပိကြောင်း စကားစရုံ ရှိသေးသည်။ ကိုကိုလာခေါ်၍ မပြောဖြစ်လိုက်။ အခုလည်း တာမွေဖျော့ က အပြန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့သည်။ သူ့ပုံစံက ဆိုက်ကားသာ နှင်းနေသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းပုံ မရ။ ခြံရှေ့တွင် ဆိုက်ကားရပ်ပြီး စကားပြောတုန်း မိုးအောင် ကို Medical Check Up လုပ်ဖို့ သူမ ပြောမည်ဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ မတက် နိုင်လျှင် သူမ ကူညီပေးမည်ဟု ပြောမလား စဉ်းစားပြီးမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။ တစ်ဖက်က ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ သွားပြောပြီးမှ တစ်မျိုး ထင်သွားလျှင်လည်း မကောင်း။ ဆေးရုံပေါ်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စအတွက် သူမ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရ သည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ ဖွင့်ပြောဖို့ကလည်း သူမ ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ မိုးအောင်ကလည်း သူမတွေ့သည့် သုံးကြိမ်လုံးလုံး အသွင်အမျိုးမျိုး၊ လူနာရှင်၊ နေပြန်တိုးပေးစားသူ၊ ကြုံရာကျပန်း စေ့ရောင်းသူ၊ အခု ဆိုက်ကားသမား၊ ခင်မေဦး ပြောတော့ လူညွန့်ခွဲစားသူ၊ မြင့်မောင်ကျော်ကျန်တော့ မိုးအောင်သည် အားအကိုး

သူငယ်ချင်း။ ဘာတွေမှန်းကို သူမ မစဉ်းစားတတ်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ မြင့်မောင်ကျော်ကို ဖုန်းဆက်၍ မိုးအောင် Medical Check Up လုပ်ဖို့ သူမ ညည်းညိုဆိုသည်ကိုတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမည်ဟု နှင်းဧကရီ စိတ်တူးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် ပိုက်ဆံများကို ကောက်ရင်း ငါးရာတန် အနှမ်းလေးကို ပွန်တင်ခဲ့ အံ့ဆွဲထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

*

၅

'ဟ၊ ငါ့ဆိုက်ကားရော၊ အကိုလေးရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ'

ဈေးအိမ်သာတွင် အပေါ်သွားပြီး ပြန်လာသော ကိုဖိုးလုံးက မေးလိုက်သည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် ကြွေဝိုင်းက အရှိန်ကောင်းတုန်း ရှိသေးသည်။

'ကိုဖိုးလုံးရေ၊ မင်းအိမ်သာသွားနေတုန်း ခရီးသည်လာလို့ အကိုလေးက မင်းအစား မင်းဆိုက်ကားပါယူပြီး လိုက်သွားလေရဲ့'

ဦးညိုက မပြုသည်။

'ဟာ၊ ပြဿနာပဲ၊ အဘညို့ ဘာဖြစ်လို့ မတားလိုက်တာလဲ'

ကိုဖိုးလုံးက ဦးညိုကို မကျေမနပ် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

'တားချိန်တောင် မရဘူးမောင်၊ ခရီးသည်က သူ့အသိနဲ့ တူပါတယ်၊ ဆရာမ လာဆိုပြီး ဆိုက်ကားပေါ်တင်နင်း ထွက်သွားတာပဲ'

ဦးညိုက ရှမ်းပြသည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုဖိုးလုံးရေ၊ အကိုလေးက ကျွန်တော့်ခမောက်ကိုတောင် ပေးဆိုပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားတယ်'

နောင်နောင် ဝင်ပြောလိုက်၏။ မောင်လွင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်

'ခရီးသည်ကောင်မလေးက ခပ်ချောချောလေးဗျ၊ နတ်သမီးလေး ကျနေတာပဲ၊ အကိုလေးရဲ့ ရည်းစားလားမှ မသိတာ'

'ဟာ မင်းကလည်း ဉာဏ်တုန်းလိုက်တာကွာ၊ အကိုလေးက သူ့ရည်းစားဆို ရင် ဆရာမလို့ ခေါ်မလားကွ၊ ခင်တို့၊ မေတို့၊ ဟန်နီတို့ဆိုပြီး ခေါ်မှာပေါ့ကွ'

ခင်မောင်က

'အကိုလေးက သူ့အကြောင်းကို မသိစေချင်လို့ ငါတို့ရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြောသွား တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ'

တောင်လွင်က အားကျမခံ ပြန်ပြော၏။

'အနေထဲမှာ မင်းတို့က တစ်မျိုး၊ ငါက အကိုလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ'

ကိုဖိုးလုံးက စိတ်အလိုမကျသလို ပြောလိုက်သည်။

'ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အကိုလေးက ဆိုက်ကား ကောင်းကောင်း နင်းတတ် တာပဲ'

နောင်နောင်က ဝင်နှစ်သိမ့်သည်။

'နင်းတော့ နင်းတတ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ နင်းမှ မနင်းနိုင်တာ၊ အခုတလော အကိုလေးပုံစံ ကြည့်ရတာ နေထိုင်မကောင်းနေသလိုပဲ၊ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ ဆိုက်ကားပျက်သွားတာ၊ အိုကွာ ဆိုက်ကားတစ်စီးလုံး ပျက်စီးသွားဦး၊ ငါ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ အကိုလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ ငါပြောနေတာ တွဲ့'

ကိုဖိုးလုံးစကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး၏ ဇာတ်နာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းသွားသည်။

'အကိုလေး တစ်ခုခု ဖြစ်လို့မရဘူး'

နောင်နောင်က ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

'နမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ ကဲ၊ မိုးလည်းကျပြီ ငါတို့ကြွေဝိုင်း ခဏနားကြရအောင်'

ဦးညိုက ပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး မိုးရွာလာ၍ ဆိုက်ကားဂိတ်ထဲလေးထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေကြသည်။ မိုးအောင် မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်ဆိုသော ကိုဖိုးလုံးစကား က သူတို့ကို ဖိစီးနေသည်။ မိုးအောင် တစ်ခုခု ဖြစ်လို့မရ၊ မိုးအောင်ကို သူတို့ ခင်တွယ်သည်။ သူတို့၏ ဗိသားစုများကလည်း ခင်တွယ်သည်။ မိုးအောင်သည် သူတို့အပေါ် မာနဖြင့် ခွဲခြားဆက်ဆံခဲ့တာမျိုး၊ သူတို့၏အခက်အခဲများကို မပြေလင်း ပေးတာမျိုး မရှိ။ သူတို့ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိတိုင်း မိုးအောင်ဆီက ချေးငှားတိုင်း မိုးအောင်က မငြင်းခဲ၊ မညည်းညူခဲ့။ အချိန်တန် ပြန်ဆပ်လျှင် ပြီးရော၊ ဘာမှ မပြောခဲ့။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိုးအောင်အကြောင်းကို သူတို့အားလုံး ဝမ်းနာထ သိသည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က မိုးအောင် သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ရောက် လာသည်။ ဘယ်ကလာမှန်း မသိ၊ ဘာလုပ်မှန်း မသိ၊ ဆွေမျိုးသညာရဲ့မှန်း မသိမှန်း

မသိ။ မြင့်မောင်ကျော်ဆိုသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လွဲလို့ တခြားမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် တရင်းတန်း ဆက်ဆံတာမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက် ပျောက်သွားတတ်သည်။ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မှန်း မသိ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မိုးအောင်သည် သူတို့အားလုံးအပေါ် ကောင်း သည်။ သူတို့အတွက် မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိသော လူကောင်း တစ်ယောက်။

ကိုမိုးလုံးအတွက်တော့ မိုးအောင်သည် မည်သူနှင့်မျှ ယှဉ်နှိုင်းမရသော လူ တစ်ယောက်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆယ်ယူမတင် ပေးခဲ့သူ။ သူ သည် မိုးအောင်နှင့်သာ မတွေ့ခဲ့လျှင် ယခုလို သာယာအေးချမ်းသော ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်။ ယခုလို သူ့သမီးလေး ရွှေစင်၏ ဆည်းလည်းခတ်သံလို ချုံမြိန်သာယာသော ရယ်သံကို ကြားရလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူ၏အိမ်သူ အေးခင်၏ မြိန်ရေရှက်ရေရှိလှသော ငါးပိရည် တို့စရာနှင့် ချည်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်တို့၏ အရသာ ကို စိတ်အေးလက်အေး မြည်းစမ်းခွင့်ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိုးအောင်သည် သူနှင့် သူ့မိသားစု၏ ဝိညာဉ်ကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးခဲ့သူ။ ကျိုးပဲ့စုတ်ပြတ်မတတ်ဖြစ်နေသော သူ၏ဘဝကို အခုလိုမျိုး အခြေအနေရောက်လာအောင် တည်ဆောက်ပေးခဲ့သူ။ ကိုမိုးလုံး၏ အတွေး အပိုင်းအစတို့သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကို ဖုံးလွှင့်သွား သည်။ ဆိုက်ကားဂိတ်တံ အပြင်တွင် မိုးရွာနေသည်။ နေပူထဲတွင် မိုးရွာနေခြင်းပင်။

မိုးလုံး။ နာမည်ကိုက မိုးလုံး။ မိုးလုံးဆိုလျှင် ရပ်ကွက်ထဲတွင် မသိသူ မရှိ။ မိုးလုံး တေသည်။ မိုးလုံး ဖိုက်သည်။ မိုးလုံး ဆိုးသည်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် မိုးလုံးတို့က စကားလုံးတွေ ရွတ်တတ်သူမဟုတ်။ လက် ပါပြီးသား။ လုပ်က အသားညိုညို၊ တုပ်တုပ်ခိုင်ခိုင်၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ စိတ်မြန်လက်မြန်သမား။ ဒီတော့ မိုးလုံး ဖိုက်သည်ပေါ့။

သို့သော် မိုးလုံးက မိုက်ရုံသာ မိုက်သည်။ မလိမ်၊ မကောက်၊ မကျစ် သူတစ်ပါး အပေါ် ဗိုလ်မကျတတ်။ မခိုးမဝှက် မလှယက်တတ်။ လူရမ်းကားတစ်ယောက် မဟုတ်။ ထိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမှာကို မိုးလုံး အလွန်ရှုံ့ရှာစက်ဆုတ်သည်။ မိုးလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် သူ့အဖေ ဆုံးသည်။ အမေက ရပ်ကွက်တကာလှည့်၍

အလုပ်ပေါင်းရောင်းပြီး သူ့ကို လူလားမြောက်စေခဲ့သည်။ မိုးလုံး အရွယ်ရောက်တော့ သူ့အဖေ ဆုံးသွားသည်။ မိုးလုံးတစ်ယောက်ထဲ လောကကြီးတွင် တွယ်ရာမဲ့ နှုတ်ကန်ခဲ့သည်။ ကြုံရာအလုပ် အကုန်လုပ်သည်။ မုန့်စိမ်းပေါင်း ရောင်းသည်။ လူထဲ ထမ်းသည်။ မုန့်ဖက်ထုပ်လည်း ရောင်းသည်။ မီးကင်း လူစားလိုက်၍ အောင်ပေးသည်။ ဆိုက်ကား နင်းသည်။ အလုပ်ပေါင်းစုံ လုပ်သော်လည်း ဘယ် ထုတ်မှ မမြဲ။ စိတ်ကလည်း ဆတ်၊ လက်ကလည်း မြန်နှင့် ပြဿနာတက်သည်က ရှိသည်။ ဒီကြားထဲ အရက်ကလေး တမြဲမြဲလုပ်တတ်တော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။ ထို့ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မိုးလုံးဆိုလျှင် ရှိန်သည်။ မိုးလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ နေနေသာသာ အေးက ရှောင်ကြသည်။ မိုးလုံးသည် လူဖိုက်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ရှိန်ရသော ရန်ကွက် လူဖိုက်။ သို့သော် မိုးလုံးသည် လူဆိုး၊ လူပေါ့၊ လူရမ်းကားတစ်ယောက် မဟုတ်။

ဒီလိုနှင့် မိုးလုံး ထင်သလို၊ ဖြစ်သလို ဘဝကို နေလာရင်း အေးခင်နှင့် တွေ့ သည်။ အေးခင်က ခပ်အေးအေးသမား ခိုးသည်။ မိုးလုံးကို ဂရုစိုက်သည်။ မိုးလုံးကို ခုန်သည်။ နားလည်သည်။ မိုးလုံးနှင့် အေးခင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မိုးလုံးအတွက် ငွယ်ရာမဲ့နေသော ဘဝမှ တီးတိုးဖော်ရလာသည်။ ယခင်က ဗလာကျင်းနေသော အတွေးများနေရာတွင် အရေးတယူဖြုတ် စဉ်းစားရမည့် အေးခင် ရှိလာသည်။ မိသားစုဆိုသော သိုက်မြုံတစ်ခု၏ အေးချမ်းသာယာမှုကို မိုးလုံး ယဉ်ပါး နားလည်လာသည်။ မိုးလုံး ခြေငြိမ်စ ပြုလာသည်။ သမီးလေးရွှေစင် မွေးလာပြီး နောက်ပိုင်း မိုးလုံး တော်တော် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဖေ၏မေတ္တာ ငတ်မွတ် ခဲ့သော အမေ၏မေတ္တာကို ကာလတစ်ချို့သာ ရခဲ့သော မိုးလုံး သူ့ရှိသမျှ မေတ္တာ အားလုံးကို သူ့သမီးလေးရွှေစင်အပေါ် ပုံအပ်ပေးခဲ့သည်။ အရက်ကိုလည်း တစ်ခါ တစ်ရံသာ အာစွတ်ရုံ သောက်တတ်တော့သည်။ ဆိုက်ကား နင်းသည်။ အေးခင်က အာမေဏေထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသည်။ မိုးလုံး တစ်နေ့လုံး ဆိုက်ကား နင်းပြီး ပင်ပန်းလာသမျှအားလုံး သမီးလေး၏ ချိုလွင်သာယာသော ဆည်းလည်း ခတ်သံတို့တွင် ယူပစ်လိုက်သလို အမောပြေသွားသည်။ မိစုံ ဖစုံ မကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိုးလုံး မိစုံ ဖစုံဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသော သမီးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးရသည်။ မပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော်လည်း စိတ္တသုခလွမ်းသော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လာသည်။ ဤတွင် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းက ဘဝ၏ အဆိုးအကောင်းလမ်းဆုံတို့ ရောက် တာသည်။ အကယ်၍ မိုးလုံးသာ ရွေးချယ်မှုမှားမဲ့မည်ဆိုလျှင်။

ရွှေစင်လေး ၂ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကလေးက ဖျားသည်။ အစကတော့ သာမန်ရိုးရိုးအဖျားဟု ထင်သည်။ ဖိုးလုံးရော အေးခင်ပါ ဘာကျန်းမာရော အသိမမှ မရှိကြ။ ရှိရလောက်အောင်လည်း မသိကြ။ သိအောင် လုပ်ဖို့လည်း သူတို့မှာ အချိန်မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် အုပ်ဆေး၊ မန်းဆေးစသည့် ဆေးမြီးတို့ဖြင့် ကလေးကို ကုသည်။ ကလေးက မသက်သာ။ တအိအိနှင့် ဂျီကျသည်။ နောက်တော့ မှိန်းလာသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ နားလည်သူတချို့ကပြောမှ သူတို့ လင်မယား ပျာယာခတ်တော့သည်။ ရွှေစင်လေးကို မချီပြီး ကလေးဆေးရုံသို့ ပြေးရတော့သည်။ ကလေးက သွေးလွန်တုတ်ကွေး ဖြစ်နေသည်။ လက်မတင်လေး ဆေးရုံသို့ အချိန်မီ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် လူပန်း၊ စိတ်ပန်း၊ ဆေးဖိုးငါးခက မသက်သာ။ ကလေးဆေးရုံတွင် သွေးလွန်တုတ်ကွေးဖြစ်နေသော ကလေးများက အများအပြား။ ခုတင်ပင် မဆန့်။ တချို့ ခံခင်း၍ တချို့က ကြမ်းပြင်မှာ။ သူ့ရှေ့မှာပင် တိမ်းပါးသွားသော အပြစ်မဲ့ ကလေးတချို့ကို ကြည့်ရင်း ဖိုးလုံး ထိတ်လန့်လာသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှဖြင့်။ ဖိုးလုံး ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့။ ရွှေစင်လေးကို Drip ဆက်ချိတ်ရမည်။ ကလေးအခြေအနေက ငါးဆယ်၊ ငါးဆယ်။ ရွှေစင်လေး ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာဖို့ လိုအပ်သည်က ငွေ။ သူတို့မှာလည်း လုံးပါးပါးပြီး ငွေတို ငွေစတောင်မရှိတော့။ ဖိုးလုံး၏မိန်းမ အေးခင်က တင့်ငို၊ တရယ်ရယ်နှင့် ဘာမှ တိုင်ပင်လို့မရ။ ငွေ၊ ငွေ၊ ငွေ။ ရွှေစင်လေး အသက်ဆက်နိုင်ရန်အတွက် ရွှေစင်လေး၏ဆည်းလည်းခတ်သံလို ချို့မြဲသောရယ်သံများ ကြားနိုင်ဖို့အတွက် သမီးကို ကုန်းပိုး၊ ချိုပိုရင်း မိသားစုတည်းဟူသော ထီးရိပ်အောက်တွင် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့အတွက် ငွေရှိဖို့လိုသည်။ ထိုငွေကို ရှာရန် အတွက် ဖိုးလုံး ညဘက်တွင် ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အေးခင်ကိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲပြန်ပြီး ပိုက်ဆံသွားချေးမည်ဟု ပြောခဲ့၏။

အေးခင်ကို ပြောမယ့်သာ ပြောခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဘယ်လိုမှ လိုအပ်သည့် ပိုက်ဆံမရနိုင်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချေးငှားရအောင်လည်း သူ့လို ကိုယ်လို လူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ငွေပိုငွေလျှံရှိကြသူများ မဟုတ်။ ထိုနေ့ညက မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ ဖိုးလုံး၏အတွေးတွင် ဆေးရုံပေါ်ရှိ သမီးလေး ရွှေစင်၏ မိန်းမအိမ်သော မျက်နှာ။ ဆေးရုံတွင် မတိမ်းပါးသင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးသွားရသည့် ကလေးငယ်များ။ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးများကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်နှင့် ရှိုက်သံကို အတင်းကာရော စားသုံးနေကြရသည့် သူလိုကိုယ်လို မိခင်ဖခင်များ။

ဖိုးလုံး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရပ်ကွက်အနီးရှိ အရက်ဆိုင်တွင် အရက်ဝင်သောက်သည်။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဗလာ။ တော်တော်ကြာမှ ဖိုးလုံး အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆိုင်ရှင်ကို အကြွေးမှတ်ထားရန် ပြောခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်က ဖိုးလုံးကို ဘာမှ မပြောရဲ။ မိုးကလည်း တကယ်ကို သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ ဖိုးလုံး မိုးရွာထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ လမ်းမီး၊ အိမ်မီးများလည်း မျက်နေသည်။ အားလုံး အမှောင်။ ပိန်းပိတ်နေအောင်မှောင်သော အမှောင်။ သူ့ဘဝကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ အားလုံးမှောင်နဲ့ မည်းမည်း။ ငွေကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ သမီးလေးရွှေစင်ကို ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ သမီးလေး အသက်ထွက်သွားတာကို အတိုင်း ထိုင်ကြည့်ရမလား၊ ဝါမှမဟုတ် ငွေရအောင် လုရမလား၊ ခိုးရမလား၊ ထိုက်ရမလား တစ်ခုခုကိုတော့ ဖိုးလုံး လုပ်ရလိမ့်မည်။ ဖိုးလုံး တွေးရင်း မိုးရွာထဲတွင် ထင်လျှောက်နေသော သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာ၏။

အငြိုးကြီးကြီးနှင့် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသော ဖိုးလုံးက ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မရှိ။ ညသည် မိုးသံကြောင့် ဆူညံရှည်လောင်နေသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်သည်။ လူတစ်ယောက်။ ဖိုးလုံး ထွန်မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူက ဘာမှမသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဘာမှ စိတ်မဝင်စား ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ဖိုးလုံးတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ သူလည်း မိုးရေထဲမှာ။ ဖိုးလုံး အနီးအနားကို ကြည့်သည် ဆာမှမရှိ။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဖိုးလုံးစိတ်တွေ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူက သူ့လူတည်တည်ကို လျှောက်လာသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖိုးလုံးသည် သူ့ရှေ့တည်တည်ကို လျှောက်လာသောလူကို ကြည့်သည်။ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် လျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်။ သူကတော့ ဖိုးလုံးကို မြင်ဟန်မတူ။ သူ့လက်ထဲမှာ ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး၊ ဖိုးလုံး၏မျက်ဝန်းထဲသို့ လျှပ်စီးလက်သလို ဝင်ရောက်လာသော သမီးလေးရွှေစင်၏မျက်နှာ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဖိုးလုံး ခေါင်းထဲကို ဝင်ရောက်လာသော မေးခွန်း။ လူငယ်က တဖြည်းဖြည်း ဖိုးလုံးနှင့် နီးလာသည်။ ထိုလူငယ်၏ရှေ့တွင် ဖိုးလုံး ပိတ်ရပ် ထိုင်သည်။

'ဟေ့ကောင်၊ မင်းရဲ့နာရီ ချွတ်လိုက်စမ်း' ဖိုးလုံးက တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောသည်။ လူငယ်က ရုတ်တရက်မို့ ဖိုးလုံးတို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဖိုးလုံး စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေ၏။

'ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ မင်းနာရီ ငါ့ကိုပေးစမ်း'
ဖိုးလုံးအသံတွေ တုန်နေသည်။ လူငယ်က ဖိုးလုံး တစ်ချက်ထိုးစရာတောင်
မရှိ။

'လူချင် ယူလေ၊ ရော့ ကျွန်တော့်နာရီက သိပ်မတန်ဘူး'
လူငယ်က လက်ထဲကနာရီကို ချွတ်ပေးသည်။ ဖိုးလုံး မယူရဲသေး။ လူငယ်၏
ပုံစံကလည်း အရာရာကို စိတ်ပျက်အားလျော့နေသော ပုံစံ။

'မင်းအိတ်ကပ်ထဲက'
'အိတ်ထဲမှာ နှစ်ထောင်တော့ ကျန်သေးတယ်၊ ရော့'

ဖိုးလုံးစကားမှ မဆုံးသေး လူငယ်က ထုတ်ပေးသည်။ လူငယ်ကို ဖိုးလုံး တွေ့ပြီး
ကြည့်နေမိသည်။ လူငယ်က ဘာမှ မဖြစ်သလို၊ ဘာမှ ခံစားမှုမရှိတော့သလို။
ဖိုးလုံး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ဖိုးလုံး နာရီနှင့်ငွေကို မယူဖြစ်။ သူ တစ်ခါမှ
လူတစ်ယောက်ဆီက မတရားလုယက် မယူတတ်ခဲ့။ မခိုးဝှက်တတ်ခဲ့။ သူ အလွန်
ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သောအလုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်နေမိပါလား။ ဆေးရုံပေါ်၌
သမီးလေး၏မျက်နှာ၊ သူပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေသော သူ့မိန်းမ အေးခင်၏
မျက်နှာ၊ ဖိုးလုံးတွေ့ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်တက်လာသည်။ ဖိုးလုံး ငိုသည်။
'ကတ္တရာလမ်းပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ လူငယ်က သူ့ကို ကြောင်ငေးပြီး
ကြည့်နေ၏။ ဖိုးလုံး လူငယ်၏လက်ထဲမှ နာရီနှင့် ပိုက်ဆံကို မယူတော့ဘဲ
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုက်သည်။

'သမီးလေး၊ သမီးလေးရေ'
ဖိုးလုံး စိတ်ထဲတွင် ဘာမှ မရှိတော့။ ရွာနေသောမိုးလည်း မရှိတော့။ သူ့ရှေ့
တွင် ရပ်နေသော လူငယ်လည်း မရှိတော့။ လူမိုက်ဆိုသောဂုဏ်လည်း မရှိတော့။
အရှက်လည်း မရှိတော့။ သမီးလေးတစ်မျက်နှာသာ ရှိတော့သည်။

'အစ်ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ'
လူငယ်က ထွက်မသွား။ သူ့အနားတွင် ထိုင်ပြီး မေးသည်။ နှစ်ယောက်လုံး
မိုးရေထဲတွင်။

'သမီးလေးအသက်ကို ကယ်ပေးပါ၊ သမီးကို ကယ်ပါ'
ဖိုးလုံး အဓမ္မတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးအော်ဟစ်သည်။
'အစ်ကိုကြီး၊ သမီးလေးက ဘာဖြစ်လဲပြော၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲပြော'
ဖိုးလုံး လူငယ်ကို ငေးကြည့်ပြီး သူခံစားနေရတာကို ငိုကြွေးရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်သည် ဘယ်ကမှန်း မသိ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိ၊ သူလည်း လူငယ်ကို ဘာတွေ
ပြောလို့ ပြောမိမှန်းလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မသိတော့။ သူ လုံးဝမသိသော လူငယ်
တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး
ခွင့်ဟပစ်လိုက်သည်။ လူမိုက်ကြီးဖိုးလုံး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်။ သူ့
သမီးလေး ရွှေစင်၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မည့်သူ အလိုရှိ၏။

'လာ အစ်ကိုကြီး ထ၊ သွားရအောင်'
လူငယ်က ဖိုးလုံးပခုံးကို ကိုင်၍ တွဲထူပြီးပြောသည်။
'ဘယ်သွားရမှာလဲ'
ဖိုးလုံး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မေးသည်။
'ဆေးရုံကိုလေ၊ အစ်ကိုကြီးသမီးဆီကိုလေ'
'ဗျာ'

လူငယ်က သူကူညီပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ဖိုးလုံး ကိုယ့်နားကိုတောင် ကိုယ်
မယုံနိုင်။ လူငယ်က မိုးအောင်ဖြစ်သည်။ သူက ဒီနေ့မှ ဖိုးလုံးတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့
ပြောင်းလာသူဖြစ်သည်။ ဖိုးလုံး ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မိုးအောင်နှင့် လိုက်
လာခဲ့သည်။ ညကြီးမင်းကြီး မိုးရွာထဲတွင် ကားတစ်စင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာငှားသည်။
မိုးအောင်က ကားကို ကျောက်မြောင်း သို့ဘာလမ်းသို့ မောင်းခိုင်းသည်။
မြင့်မောင်ကျော်အိမ်သို့ ဝင်ပြီး ပိုက်ဆံချေးသည်။ ပြီးတော့ ကလေးဆေးရုံသို့ ဆက်
ထွက်လာသည်။ ရွှေစင်လေး အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင်ပင် ဖိုးလုံးနှင့်
အေးခင်က မိုးအောင်ကို 'အကိုလေး'ဟုခေါ်ကာ ကန်တော့သည်။ သူတို့အားလုံး
မိသားစုတစ်စုလို ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့က မိုးအောင်၏မျက်ဝန်းတွင်လည်း မျက်ရည်စတွေနှင့်။

*

'ကလင် ကလင်'
ဆိုက်ကားဘဲလ်သံကြောင့် ကိုဖိုးလုံး အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားသည်။
'ကြော့ဝိုင်း ပြီးသွားပြီလားဗျ'
မိုးအောင် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်းမေးသည်။

‘အကိုလေး ပြန်မလာသေးလို့ အားလုံးစိတ်ပူပြီး ကြွေဝိုင်းရပ်လိုက်တာ’
 နောင်နောင် ပြောသည်။ မိုးအောင်က ခမောက်ကို နောင်နောင်အား လှမ်းပေး
 လိုက်သည်။

‘အကိုလေး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲဗျာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ
 စိုလို့၊ ဖျားတော့မှာပဲ’

ကိုဖိုးလုံး အပြစ်တင်သည်။ ဦးညိုတို့က ဘာမှမပြော အခုမှ စိတ်ချသွားဟန်
 ဖြင့် သက်ပြင်း ကိုယ်စီချလိုက်သည်။

မိုးအောင်က ဆိုက်ကားကို ဂိတ်တွင်ထိုးလိုက်ရင်း
 ‘ကျွန်တော် ခရီးသည်ရလို့ ကိုဖိုးလုံးအစား လိုက်ပေးတာလေ’
 မိုးအောင် ရယ်ပြီးပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း
 ‘ရော့ ကိုဖိုးလုံး၊ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားခ ငါးရာရခဲ့တယ်’
 မိုးအောင် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။
 ‘တော်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး’

ကိုဖိုးလုံး မကျေမနပ်ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ကိုဖိုးလုံး စိတ်တိုနေပုံကို
 ကြည့်၍ရယ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲကပိုက်ဆံများကို ကြည့်လိုက်သည်။
 ‘နှင်းဇကရီပေးလိုက်သော တစ်ထောင်တန် အသစ်လေးကိုမတွေ့၊ မိုးအောင်
 ရှာသည်။ တစ်ထောင်တန်လေးက ရေစိုပြီး ခေါက်လျက်သားလေး သူ့အိတ်ကပ်ထဲ
 တွင် ကပ်ကျန်နေခဲ့သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ မိုးအောင် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲ ခံစား
 လိုက်ရသည်။ နှင်းဇကရီပေးလိုက်သော တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူအသစ်လေးက
 မိုးအောင်၏ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးမှာ။

*

၆

အမေသည် မိုးအောင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ရပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း လျှောက်
 ထာသည်။ လမ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင် ငွက်အိုင်များက ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ။

‘ဟဲ့ မပို၊ ဘယ်တုန်း’

လမ်းဘေးရှိအိမ်ရှေ့တွင် ထဘီရင်ရှားနှင့် ရေချိုးနေသော ဒေါ်ခင်က အမေကို
 နှုတ်ဆက်သည်။

‘လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်ကို သွားမလို့ ဒေါ်ခင်၊ နေသိပ်မကောင်းချင်တာနဲ့
 ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးသွားဝယ်မလားလို့’

အမေအသံက တိုးလျလျ။ အား သိပ်မရှိသလို၊ မိုးအောင်က အမေ ဆွဲကိုင်
 ထားသော လက်ကိုဖြုတ်လိုက်သည်။

‘တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး’

မိုးအောင်သည် လမ်းပေါ်ရှိ ငွက်အိုင်များပေါ် ခုန်ကျော်ရင်း ဆော့သည်။

‘သား မဆော့နဲ့လေ၊ ငွက်တွေ ပေကုန်မှာပေါ့’

အမေက မိုးအောင်ကို လှည့်ပြောသည်။ မိုးအောင်က မကြားချင်ယောင်
 ဆောင်နေသည်။

‘ခုနှစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး’

အမေ ဘာမှမပြောတော့၊ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘မပို နှင့်ကြည့်ရတာ အားမရှိလိုက်တာ၊ ဆေးခန်းသွားပြပါလား၊ အခုတလော
 တရောင်ရှောင်နဲ့ ခဏခဏ မမာတာ မကောင်းဘူးနော်’

ဒေါ်ခင်က အမေကို သတိပေးသည်။ အမေက ခပ်ယုံယုံပြီးရင်း

‘ရတယ် ဒေါ်ခင်၊ ကျွန်မ အအေးမိသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ
 ဆေးစပ်ခိုင်းပြီး သောက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ’

အမေပြောရင်း တဆက်တည်း
'မိုးအောင်၊ သား သိပ်မဆော့နဲ့လေ၊ လာ သား၊ သွားကြစို့၊ ဒေါ်ခင် သွား
ဦးမယ်နော်'

အမေ ပြောရင်းလက်စ လျှောက်သွားသည်။

'တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး'

မိုးအောင်သည် လမ်းတစ်လျှောက်ရှိနေသော ဗွက်အိုင်များပေါ် ခုန်ပေါက်
ကျော်လွှားကစားရင်း အမေ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်သို့ရောက်လာသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်အနီးသို့ ရောက်ခါနီးတွင်

'ဟောဒီမှာဗျာ၊ ကလေးတွေရဲ့ အချစ်တော် အရုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကြီး
ရောက်လို့လာပါပြီ'

မိုးအောင် ခြေလှမ်းများ တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အရုပ်ရောင်းသည်လူ။
ရုပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးများက အရုပ်သည်ကြီးအနားသို့ ဝိုင်းသွားသည်။

'မိဘတွေ ကလေးတွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ၊ ကလေးတွေ ပြုံးရင်
မိဘတွေ လာဘ်လာဘခွင့်တယ်၊ ကလေးတွေ ပျော်ပြီး မိဘတွေ လာဘ်လာဘခွင့်
မို့ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး အရုပ်တွေနဲ့ ရောက်လာပြီနော်'

အရုပ်သည်ကြီးက အာဝဇွန်းခွင်သည်။ အခွင်အနောက်ကလေးများနှင့်မို့
ပျော်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ။ လက်ထဲမှာလည်း အရုပ်ပေါင်းစုံ ကိုင်လို့၊ ကလေးများ
က သူ့အနားမှာ တဝန်းဝန်း၊ တရုန်းရုန်း။ ကလေးတွေက မိဘကို ပူဆာသည်။
မိဘတချို့က ဝယ်ပေးသည်။ တချို့ကလေးများကျတော့လည်း တငေးငေး၊ သွားရည်
တမြဲမြဲ။

'မိုးအောင်၊ လာလေ သား'

အမေက မိုးအောင်ကို ရပ်စောင့်ပြီး ခေါ်သည်။ မိုးအောင် ခြေလှမ်းများမရွေး
သူ့မျက်လုံးများက အရုပ်သည်ကြီးနားမှ မခွာ။

အရုပ်သည်ကြီးက သူ့အိတ်ကြီးထဲမှ အရုပ်တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပလတ်
စတစ် ဆေးတံရုပ်လေး။

'ကဲ လူကြီးတွေက ဆေးလိပ်ဖွာပြီး ကလေးတွေက ဆေးတံသောက်မယ်၊
ကလေးတွေဆေးတံကိုင်လို့ အပြစ်မတင်နဲ့၊ လူကြီးတွေ ဆေးလိပ်ဖွာရင် ချောင်းဆိုး
မယ်၊ ရောဂါရမယ်၊ ကလေးတွေ ဆေးတံသောက်တော့ ဟောဒီလိုမျိုး ပျော်စရာ
ခွင့်စရာလေးတွေ ရတာပေါ့'

အရုပ်သည်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဆေးတံလေးကို ပါးစပ်မှာ တော့ရင်း စုတ်
ထိတ်၊ မှုတ်လိုက် လုပ်ပြသည်။ ဆေးတံခေါင်းထဲမှ အဝါရောင်စာကလေး ခေါင်း
ထဲက ဝင်သွားလိုက်၊ ထွက်လာလိုက် ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးများ သဘောကျ
ထို့ မဆုံးတော့၊ မိုးအောင် သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်သည်။

'သား လာတော့လေ'

အမေ့ခေါ်သံက နားထဲကိုမရောက်။ မိုးအောင် အမေ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

'အမေ၊ သားကို ဝယ်ပေး'

မိုးအောင် ပူဆာလိုက်သည်။

'လာပါ သားရယ်၊ နောက်နေ့တွေကျရင် အမေဝယ်ပေးမှာပေါ့'

အမေက မိုးအောင်၏လက်ကို ဆွဲရင်း ပြောသည်။ မိုးအောင် အမေ့ထဲမှ
ထွက်ကုန်လိုက်ရင်း

'ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ မရဘူး အခုဝယ်ပေး'

'မနက်ဖြန်ကျရင် သားကို အမေ ဆက်ဆက်ဝယ်ပေးမယ်လေ'

အမေက ချော့သည်။ မိုးအောင် ခြေလှမ်းများက ရပ်နေရာမှ တစ်ဖဝါးမှ
ခွာ။

'မရဘူး မရဘူး၊ အခု ဝယ်ပေး'

မိုးအောင် ပြောရင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်။ အမေက မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း
ဆက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့
ဓုတ်ရည်များ စီးကျလာသည်။

'ကဲ ကဲ၊ မငိုနဲ့တော့ သား၊ လာ'

အမေက မိုးအောင် လက်ကိုဆွဲရင်း အရုပ်သည်ကြီးအနားသို့ ခေါ်သွားသည်။
အမေသည် ခါးကြားထဲတွင် ထာဝီစနှင့် လိမ်ကျစ်ထားသော ပိုက်ဆံကို ထုတ်လိုက်
သည်။ နွမ်းကြေနေသော ငွေစက္ကူ၊ အဟောင်းအနွမ်းများ။

'မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ဦးလေ သား'

မိုးအောင် ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်သည်။ ပေတုံ့နေသော လက်မှ ချေးရာ
များက မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား။

'သား၊ ရော'

အမေသည် အရုပ်သည်ကြီးထဲမှ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ဝယ်ပြီး
မိုးအောင်ကို ပေးလိုက်သည်။ မိုးအောင် အားရဝမ်းသာ ယူလိုက်သည်။ အမေက

မိုးအောင်လက်ကို ဆွဲပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

အမေ့ခြေလှမ်းများက စောစောကလို ကွမ်းယာဆိုင်သို့မဟုတ်တော့။ ဗွက်ထနေသော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း အိမ်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘အမေ၊ ဒီမှာကြည့်လေ’

မိုးအောင် အမေ့ကို ခေါ်ပြီး ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ကစားပြသည်။ တကွီကွီနှင့် ငှက်ခေါင်းလေးက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်။ အမေသည် မိုးအောင် ပျော်နေသည်ကို ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးကြည့်သည်။ မိုးအောင် ငှက်ရုပ်လေးကို ကစားရင်း အမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အို အမေ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပါလား။

*

မိုးအောင်၏ မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်စများ လျှံတက်လာသည်။ Orange Supermarket အောက်ထပ်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်လေးက နေ့လည်ခင်းမို့ လူသိပ်မရှိ။

‘ငါဟာ အမေ့အပေါ်ကို တော်တော်ကို မသိတတ်ခဲ့တာဘဲ မြင့်မောင်’

မိုးအောင် နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ခေါင်းခါရင်း

‘မိုးအောင် မင်းစိတ်ခံစားမှုတွေ သိပ်များနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းက ကလေးပဲရှိသေးတာ။ ဘယ်လိုလုပ် သိတတ်မှာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆို ငါသိတတ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါက အသုံးမကျတာ’

မိုးအောင် ငြင်းသည်။

‘မင်းက တခြားကိစ္စတွေမှာ တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်သလောက် အမေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းရဲ့ ခံစားမှုတွေဟာ လွဲလွန်းတယ်လို့ ငါထင်တယ် မိုးအောင်၊ အစွန်းရောက်လွန်းတယ်’

မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင် ဖြတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

‘မဟုတ်ဘူး မြင့်မောင်၊ ငါ အစွန်းရောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အကယ်၍ မင်းပြောခဲ့သလိုပဲ ငါဟာ အမေ့နဲ့ပတ်သက်ရင် အစွန်းရောက်ခံစားလွန်းတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအစွန်း ရောက်တယ်ဆိုတာ ငါ့အတွက် နောက်ကျသွားပြီ အရမ်းကို နောက်ကျ

အသံနဲ့

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။

‘အဲဒီတုန်းက ငါအသုံးမကျခဲ့သလို အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းမိန်းမ ခင်မေဦး ပြောတာမှန်တယ်၊ အမှန်က မင်းရဲ့သမီးကို တခြားမွေးနေ့လက်ဆောင် တစ်ခုခု ငါ့ဝယ်ပေးသင့်တယ်၊ အခုတော့ တလွဲထင်စရာ ဖြစ်တာပေါ့၊ ငါ့အမှားပါ’

‘ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်မေဦးက ဒီအရုပ်ကို မင်းဘယ် ထောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါ၊ သိရင် သူ့အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ သေချာတယ်’

မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်က ဆေးလိပ်ထဲ တစ်ရွက်ဖွာရင်း

‘အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ငါအသုံးမကျဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ လင်မယားရန်ဖြစ်ရပြီ၊ မင်းကလည်း ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ငင်းမိန်းမကို ကွာမယ်၊ ရှင်းမယ်တို့၊ ဇီးသီးသည် မချိုင်းတို့ဆိုပြီး မပြောသင့်၊ အစွပ်စွဲသင့်ဘူး၊ မင်း လွန်တယ် မြင့်မောင်’

မြင့်မောင်ကျော်က ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

Orange Coffee Shop လေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

‘ငါလည်း စကားကုန်ပြောပြီးမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး ကွာ၊ မေဦးကျေနပ်အောင်တော့ ပြန်ချော့ရတာပေါ့’

‘ခင်မေဦးက မင်းအပေါ် ကောင်းရှာပါတယ်ကွာ’

မိုးအောင် ပြုံးပြီး မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောသည်။

မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မေဦးက ငါ့အပေါ်ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ချစ်လို့ယူထားတဲ့ မိန်းမပဲကွာ၊ ငါလည်း ဒီလိုနှစ်နှစ်နာနာ ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ တျရင် မေဦးလုပ်ပုံတွေကို ငါ့ကြည့်မရဘူး၊ အခုလည်း သမီးကို ဟိုအရုပ်ဆော့၊ ဒီအရုပ်က ဆော့စရာမဟုတ်ဘူးနဲ့၊ အဲဒါကို ငါမကြိုက်တာ၊ အရုပ်ပဲ တန်ဖိုး အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကလေးပျော်ရင် တန်ဖိုး ကြီးကြီးသေးသေး ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒါက မင်းတို့ ငါတို့ မြင်တဲ့အမြင်လေ၊ ခင်မေဦးက မအေ မဟုတ်လား၊ ဒီလို ဘယ်တွေးမလဲ၊ ငါ့အမေတောင် သူနေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆေးဝါးသောက်မလို့

ပိုက်ဆံကို ဆေးဝယ်မသောက်ဘဲ ငါ့ကို ဒီဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေး ဝယ်ပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းမိန်းမလည်း သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ သူ့သမီးကို အကောင်းစားတွေပဲ ဝယ်ပေးချင်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါ သဘာဝကျပါတယ်'

မြင့်မောင်ကျော်က သူ့မျက်နှာကို စိတ်ပျက်သလို တန်လုပ်လိုက်ရင်း 'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိန်းမတွေကိုက ပိုလွန်းကဲလွန်းပါတယ်၊ မရှိမပြည့်စုံတော့လည်း ညည်းတာ သူတို့ပဲ၊ ရှိလာပြန်တော့လည်း ဟိုလိုမှ ဒီလိုမှနဲ့ ကဲလိုက်တာလွန်ရော'

'ဟ၊ ဒါ မိန်းမလေကွာ၊ မိန်းမ ပီသတာပေါ့ကွာ၊ မိုးအောင် ရယ်ရင်းပြောသည်။ 'တော်စမ်းပါ မိုးအောင်ရော'

မြင့်မောင်ကျော် ညည်းတွားနေပုံကို ကြည့်ပြီး မိုးအောင် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

'ယောက်ျားတွေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲကွာ၊ သိပ်မထူးပါဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ ကွာတယ်၊ ကွာတာမှ ပြောင်းပြန်ပဲ၊ ယောက်ျားတွေက ပိုက်ဆံမရှိရင် ကြိုးစားမယ်၊ ရုန်းကန်မယ်၊ သိပ်မပျက်စီးဘူး၊ ငွေလည်းပြည့်စုံရော ပျက်စီးရော၊ KTV သွားမယ်၊ ဘီယာဆိုင် ထိုင်မယ်၊ စင်တင် သွားမယ်နဲ့၊ မိန်းကလေးတွေကျတော့ ပြောင်းပြန် မရှိမပြည့်စုံရင် ဝတ်ချင်စားချင် လှချင်ပချင်တာကို ဦးစားပေးရင်း တစ်လွဲလိုက်ပြီး ပျက်စီးရော၊ ပိုက်ဆံရှိရင်တော့ သူတို့ လှချင်ပချင်တဲ့ သူတို့လိုတာလေးတွေ ဝယ်ပြီး ရနေရင်ငြိမ်လို့'

'ဟေ့ကောင်၊ ငါက တစ်ခါတလေမှ ဘီယာဆိုင်ထိုင်တာနော်၊ တခြားကိစ္စတွေ ဘာမှ ငါမလုပ်ဘူး'

မြင့်မောင်ကျော် ပျာပျာသလဲ ပြောသည်ကို ကြည့်ပြီး မိုးအောင် ရယ်ပြန်သည်။

'အေးပါ၊ ငါက မင်းကိုမပြောပါဘူး၊ ခုပြောတာကလည်း ယေဘုယျသဘောကို ပြောပြတာပါ'

ပြီးမှ ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ရင်း

'အားနည်းချက်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိတာပဲ မြင့်မောင်၊ မင်းမိန်းမ ခင်မေဦးက တော်ပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော သူလည်းဘဝကို တော်တော်ရုန်းကန်ခဲ့ရတာလေ၊ မင်းအပြစ်မတင်နဲ့ မြင့်မောင်၊ ရွှံ့ထဲက နင်းတက်လာပြီး ကော်ဇောပေါ် လျှောက်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရွှံ့ထဲကို ပြန်မဆင်းချင်ဘူး၊ ပြန်မလျှောက်ချင်ဘူး၊ ဒါဟာ အလွန်ကို တရားမျှတတဲ့ တပ်မက်မှုပဲ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ရွှံ့ထဲမှာ

သူတို့ရုန်းကန်ခဲ့ရတာကို မမေ့ရင်ပြီးတာပဲ'

'ငါမိန်းမက မေ့ချင်လို့ ခက်နေတာပေါ့ကွာ'

မိုးအောင်ခေါင်းရမ်းရင်း

'ခင်မေဦး မမေ့ပါဘူး၊ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ သူငယ်ချင်းရော'

စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသော မိုးအောင်ကို မြင့်မောင်ကျော် သေသေချာချာ

နှိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

'မိုးအောင်၊ မင်း လူတွေအပေါ် တော်တော်နားလည်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့

မင်းကိုယ်မင်းတော့ အခုထိ နားမလည်သေးဘူး'

မြင့်မောင်ကျော် စကားကြောင့် မိုးအောင် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

'မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

မိုးအောင် မေးသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ချက်ချင်းမဖြေ၊ ကော်ဖီခွက်ကို လက်စ

ဆတ် သောက်လိုက်သည်။

'မင်း ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ၊ မင်း အခုဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ မင်း ဘာဆက်

ထုပ်မှာလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိမှသိရဲ့လားလို့ပါ'

မြင့်မောင်ကျော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောချလိုက်သည်။

"xxx ပျော်ပျော်နေသွားမယ် xxx ရှင်သန်ချိန်တို့တို့ ဒီခရီးလေးဝယ် xxx ကိုယ်ဆင်းရဲလည်း xxx စိက်တော့ချမ်းသာမယ် xxx လူသားတိုင်းပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချင်တာပေါ့ကွာ xxx ဘယ်သူတွေမှလည်း xxx အရာရာတော့ မပြည့်စုံဘူး အချစ်ရယ် xxx"

ကော်ဖီဆိုင်အနားရှိ CD သီချင်းခွေရောင်းသည့် ဆိုင်မှဖွင့်ထားသော သီချင်းသံက လွင့်ယုံ့လာသည်။

'နားထောင်ကြည့်စမ်း မြင့်မောင်၊ သီချင်းစာသားလေး ကောင်းတယ်ကွာ'

မိုးအောင်က သီချင်းကို နားစွင့်ထောင်ရင်း မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောသည်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို အလိုမကျသလို ကြည့်ရင်း

'စကားမလွဲလိုက်နဲ့ မိုးအောင်၊ မင်း ငါမေးတာကို ဖြေပါ'

'ဖြေပြီးပြီလေကွာ၊ အဲဒီ သီချင်းစာသား အတိုင်းပဲ။

'ပျော်ပျော်နေသွားမယ် xxx ရှင်သန်ချိန်တိုတို ဒီခရီးလေးဝယ် xxx ဆိုတာ ခါကြောင့် မင်းကို နားထောင် ခိုင်းတာပေါ့'

မိုးအောင် ရယ်ရင်းပြောသည်။

'ဒါဆို မင်း အခုအတိုင်းပဲ နေသွားတော့မယ်ပေါ့'

မြင့်မောင်ကျော် ထပ်မေးသည်။

'အေး'

'မင်း မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ မိုးအောင်၊ မင်း အခုအတိုင်း နေနေရတာ ပျော်လား'

'ပျော်တယ်'

မိုးအောင် ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

'ငါတော့ မထင်ဘူး'

မြင့်မောင်ကျော် ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။ မိုးအောင်ပြီးပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ

'မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ့်ညာခဲ့ဘူး မြင့်မောင်၊ နောက် မင်းကို ငါ ဘာမှ ကွယ်ဝှက်ထားတာလည်း မရှိဘူး။ ငါထင်တယ်လေ အပြင်လူတွေထဲမှာ ငါ့အကြောင်းကို မင်းလောက်သိတဲ့လူ၊ နားလည်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့'

'အေးလေ၊ ခါကြောင့် ငါက မင်းကို မေးနေတာပေါ့၊ မင်းကိုယ်မင်း သိရော သိရဲ့လားလို့'

မြင့်မောင်ကျော် အမိအရ မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင် မျက်နှာတည်သွားပြီး

'သိပ်သိတာပေါ့ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိဘဲ ဘဝကို စမ်းတစ်ဝါးလေး လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ ငါဟာ အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ မီးဖိုချောင်ကို ပြောင်ပြီးဝင်းလက်သွားအောင် တိုက်ခွက် ဆေးကြောရတဲ့ အိမ်ဖော် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သား၊ အဲ့ဒီအမေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ငါ့နှလုံးသားမှာ၊ ငါ့အသွေးအသားမှာ၊ ငါ့ဦးနှောက်မှာ၊ အိုကွာ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုံးနှံစီးဝင်နေတဲ့ သား၊ လူဆင်းရဲ အိမ်ဖော်မတစ်ယောက်ရဲ့ သားဖြစ်ရတာကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေတဲ့ သား၊ ဒါပဲလေကွာ'

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ မျက်နှာတွင် နာကျင်ခံစားရသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးအောင်ကို သူဆက်ပြီး ဆွပေးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

'ဆက်ပြောလေကွာ'

မြင့်မောင်ကျော် ဘာမှ မဖြစ်သလိုမေးသည်။

'ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ ဘာကိုဆက်ပြောရမှာလဲ'

မိုးအောင် ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်

'မင်းဘဝကို နှစ်ပိုင်းခွဲပြောရရင် အခုနက မင်းပြောခဲ့တာက အပိုင်းတစ်ပိုင်း၊

နောက်တစ်ပိုင်းကျန်သေးတယ်၊ ဆက်ပြော'

'ဟာကွာ မင်းကလည်းကွာ၊ အားလုံး မင်းသိနေတာပဲ မြင့်မောင်ရာ'

မိုးအောင် ညည်းတွားလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ပြုံးလိုက်ရင်း

'ခါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းက မင်းရဲ့ဘဝကို

ထင်ပိုင်းပဲ နားလည်ဝန်ခံထားတယ်၊ ကျန်တာတွေကျတော့ အားလုံး မေ့ပစ်ထား

တယ်၊ စိတ်ခံစားမှုတွေနဲ့ပဲ လုံးထွေး အချိန်ကုန်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်'

မြင့်မောင်ကျော်စကားကို မိုးအောင်ဘာမှ မတုန်ပြန်၊ တွေ့ပြီး စဉ်းစားနေ သည်။ တော်တော်ကြာမှ

'နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီဟာတွေ လာဆွဲပြီး မေးနေရတာလဲ'

မြင့်မောင်ကျော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်၏။

'ငါက မင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်စေချင်ပြီ၊ နောက်'

မြင့်မောင်ကျော် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

အိမ်ပြန်ဖြင့်

'အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိသားစုဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်တယ်'

'ဒို့မှပဲ၊ ငါက တကယ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ မင်း ငါ့ကိုလာစား နေတာပဲ'

နှစ်ယောက်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ရယ်နေရင်းမှ

မြင့်မောင်ကျော်က ရုတ်တရက်ဆိုသလို

'နှင်းဧကရီ၊ မနေ့က အိမ်လာသွားတယ်'

နှင်းဧကရီဆိုသော စကားကြောင့် မိုးအောင်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

'အဲဒါ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

မိုးအောင် ခပ်တည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'မိုးအောင်၊ မင်းကမို့သလို၊ အသလိုနဲ့ တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့

သား၊ မဆိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းဘာဖြစ်လို့ နှင်းဧကရီကို ဆိုက်ကားနင်းပြီး လိုက်ဖို့

သလဲ၊ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားခ မယူဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နှင်းဧကရီ

အတောင် မင်းကို အတင်းပေးလိုက်ရတယ်ဆိုပဲ'

'အဲဒါ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ'
 မိုးအောင် တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။
 'ငါ ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းက နှင်းဧကရီကို ဆိုက်ကားနင်းပြီး လိုက်ပို့ရအောင်ကို ကြောင်နေပြီလား'
 မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်၏အမေးကို မဖြေဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။
 'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီအတိုင်းဈေးမှာတွေ့လို့ ကိုမိုးလုံး မအားတာနဲ့ပဲ ငါ လိုက်ပို့ ပေးလိုက်တာပါ။ ရိုးရိုးသားသားပါ'
 'ဟေ့ကောင် ဘာမှမရိုးသားဘူး၊ မင်းမညာနဲ့၊ ငါ့ကိုတောင် ဘာမှမပြောဘဲ မင်းဖုံးထားတာ'
 'မင်းကို မပြောပြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ မင်းနဲ့ငါမှ မတွေ့ဖြစ်တာ၊ ဒါကြောင့်ပါ'
 မိုးအောင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က
 'ဘယ်တွေ့မှာလဲ၊ ငါမင်းကို တာမွေဈေးမှာ လာရှာတာ သုံးခေါက်တောင်ရှိ ပြီ၊ ကိုမိုးလုံးနဲ့တွေ့မှ သူပြောလို့ မင်းပဲခူးသွားတယ်လို့ သိရတယ်၊ မင်း နေလည်း မကောင်းဘူး၊ နေမကောင်းရက်နဲ့ ပဲခူးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကိုမိုးလုံး ပြောမှ သိရ တယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ပဲခူးကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ'
 မိုးအောင် မျက်နှာအနည်းငယ်တည်သွားပြီး
 'အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ထားပါ တော့'
 မြင့်မောင်ကျော် သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ မိုးအောင် အဖြေက မရေရာ။ ဆက်မေးလျှင်လည်း မိုးအောင်ဆီက ဝေလည်ကြောင်ပတ် အဖြေကိုသာ ရမည်ကို သူသိသည်။ စကားဝိုင်းက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ
 'မိုးအောင်၊ မင်းကို နှင်းဧကရီက Medical Check Up လုပ်မလားတဲ့'
 မြင့်မောင်ကျော် စကားကြောင့် မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။
 'ဆရာမက မင်းကို မေးခိုင်းတာလား'
 မိုးအောင် စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။
 မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း
 'ငါ့တော့ တိုက်ရိုက် ဘယ်ပြောမလဲကွ၊ ငါမိန်းမနဲ့ သူတို့ချင်းပြောကြတာ၊ ဒီလိုကွာ၊ ခင်မေဦးက ငါနဲ့ စကားများတာကို နှင်းဧကရီကိုရင်ဖွင့်ရင်း မင်း

အကြောင်းရောက်သွားတာ၊ ငါနဲ့ တွေ့လို့တောင် နှင်းဧကရီက မင်း သူ့ကို ဆိုက်ကား နဲ့ လိုက်ပို့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး မင်းပုံစံက ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းပုံမရဘူးတဲ့၊ အဲဒါ လိုအပ်ရင် Medical Check Up လုပ်ဖို့ သူကူညီပေးမယ်လို့ ငါ့ကို ပြောတယ်လေ'
 မိုးအောင်၏ မျက်နှာက တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး စိုးရိမ်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။
 'မင်းမိန်းမ ခင်မေဦးကရော ဘာပြောလဲ'
 'သူကတော့ ဘယ်နှစ်သက်မလဲ၊ သူက မင်းကို တစ်မျိုး မြင်နေတာကိုး၊ တစ်ခါတလေ ငါတောင်စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ကိစ္စကို မေဦးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက် ရင် ကောင်းမယ်လို့၊ ဒါဆို အားလုံးရှင်းသွားမယ်'
 'ဟာ၊ မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကတိ မင်းတည်ရမယ်နော်'
 မိုးအောင် ပျာပျာသလဲ ပြောရင်းတားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က
 'အေးပေါ့လေ၊ ဒီကတိဆိုတဲ့ဟာကြီးကြောင့် ငါလည်း သည်းခံ အောင့်အီးနေရ တာ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမရ ပွင့်ထွက်ကုန်မလဲ မသိဘူး'
 'သိပ်မကြာပါဘူး၊ မင်းပြောရမယ့် အချိန်ရောက်လာမှာပါ၊ အခုတော့ မင်းကတိ အတိုင်း ငုံထားပါဦးကွာ'
 မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို လေပြေလေးနှင့် နှစ်သိမ့်သည်။
 မြင့်မောင်ကျော် တော်တော်ကြာကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ
 'မိုးအောင်၊ မင်းကို ငါမေးမယ်၊ မင်း မညာဘဲဖြေကွာ'
 'အေးပါ၊ ငါ မညာပါဘူး'
 မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 'မိုးအောင်၊ နှင်းဧကရီလုလား'
 'လှတယ်'
 မိုးအောင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဖြေသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ဆက်မေးသည်။
 'စိတ်ဝင်စားလား'
 'ဝင်စားတယ်'
 'ဒါဆို နှင်းဧကရီကို မင်းချစ်တယ်ပေါ့'
 'မသိဘူး'
 'မင်းက ဘာလည်းကွ၊ နှင်းဧကရီကို စိတ်ဝင်စားလားဆိုတော့ ဝင်စားတယ် ပြောပြီး၊ ချစ်လားဆိုတော့ မသိဘူး ဖြေတော့၊ ဘာလဲကွ'

မိုးအောင်၏ အဖြေကို မြင့်မောင်ကျော် ကျေနပ်အားရခြင်းမရှိဘဲ ပြောသည်။
မိုးအောင်က

‘ဆရာမလေးက လှတယ်၊ ချောတယ်၊ ပြီးတော့ မာနကြီးတယ်၊ ဒါကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်၊ မချစ်ဆိုတာကိုတော့ ငါမသိဘူးလို့ ပြောတာလေ ကွာ၊ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာမလေးက အရမ်းမာနကြီးတာကွ၊ ငါကြောက်တယ်’

‘အဲဒါတော့ မင်းလူကခတ် လွဲပြီ၊ နှင်းဧကရီက မင်းပြောသလောက် မာန မကြီးဘူး’

‘မင်းကသာ ဆရာမလေးကို မာနမကြီးဘူး ပြောနေ၊ ငါက ဆေးရုံမှာ မတင်ကို သွားကြည့်တုန်း၊ မတင် ရောဂါဖောက်လာလို့ ဆရာဝန်သွားခေါ်ရင်း နှင်းဧကရီနဲ့ တွေ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါအသားလွတ်ကြီး အဟောက်ခံရတာ မင်းသိလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ငါသိပြီးပါပြီ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ’

မိုးအောင် တအံ့တဩမေးသည်ကို မြင့်မောင်ကျော်ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ငါ့မိန်းမကို နှင်းဧကရီက ပြောပြတာ၊ အဲဒါကို ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီ မင်းကို ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံလိုက်တာကို ပျော်ပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတာ’

မြင့်မောင်ကျော် စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ဒီလို၊ မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ အဲဒီနေ့က နှင်းဧကရီနဲ့ Engagement လုပ်ထားတဲ့လူက သဘောထားမတိုက်ဆိုင်လို့ Engagement ဖျက်လိုက်တဲ့ အကြောင်း သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီသတင်းစာကို ဖတ်ပြီး နှင်းဧကရီ ပေါက်ကွဲနေတဲ့အချိန်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရောက်သွားတာ၊ တခြားအချိန်ဆိုရင် ဒီလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

မိုးအောင် နားထောင်နေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ဆက်၍

‘အဲဒီလူကိုလည်း နှင်းဧကရီက ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ စေ့စပ်ထားတာ မဟုတ် ဘူး၊ သူ့အမေ စိစဉ်လို့ဖြစ်ရတာ၊ အခုလိုမျိုးကြီးဖြစ်လာတော့ သူ့ဇွန်မှာပေါ့ကွာ’
မြင့်မောင်ကျော် ရှင်းပြသော စကားကြောင့် မိုးအောင်စဉ်းစားသွားသည်။

ပြီးမှ

‘ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ မတင် သေသွားတာ အမှန်ပဲ၊ သူ့သမီးလေး မိမဲ့မမဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားတာ အမှန်ပဲ’

မိုးအောင် တိုးတိုးပြောသည်။

‘အကြောင်းတရားတွေက အားလုံး တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ၊ လူနာတစ်ယောက် သေတိုင်း ဆရာဝန်ကိုပဲ အပြစ်တင်လို့ မရပါဘူးကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုတွေကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့’

မိုးအောင်က ကျေနပ်ဟန်မရှိသေး။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

‘ဆရာဝန်လည်း လူပဲလေကွာ၊ စက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ခံစားမှုဆိုတာ ရှိမှာ ပေါ့၊ ဒါကို မင်းနားလည်ပါတယ် မိုးအောင်ရာ’

မြင့်မောင်ကျော်၏ စကားကြောင့် မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် ဆေးရုံပေါ်၌ မတင်၏နုလုံးကို ဖိရင်း ပျာယာခတ်နေသော နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိနေ၏။ နောက် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော မတင်၏သမီးလေး မျက်နှာ။

‘နှင်းဧကရီက ဂုဏ်တစ်ခုကြောင့် ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတကယ်ကို လူမမာတွေကို ကုသချင်တဲ့ ဝါသနာအရ ဆရာဝန်လုပ်တဲ့သူ’

မြင့်မောင်ကျော်က ခပ်အေးအေး ရှင်းပြသည်။ မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော် ကို ပြုံးကြည့်ရင်း

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမလေးဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြီး လာရှင်းပြနေတာလဲ’

‘မင်းနဲ့ သဘောတူလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ နှင်းဧကရီရဲ့စိတ်ဓာတ် ပေါင်း လိုက်လို့ရှိရင် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ အားလုံးအတွက် ကောင်းမယ်ထင်လို့ပေါ့ကွာ’

မိုးအောင် အားရပေးရ ရယ်မောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင် ကိုကြည့်ရင်း

‘ပြောတော့ မာနကြီးလို့ ကြောက်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့၊ မင်းနှုတ်ခမ်းက နှင်းဧကရီကို ဆရာမလေး၊ ဆရာမလေးဆိုပြီး ဘာသံပေါက်နေလဲ မင်းသိလား’

‘ဆရာဝန်မို့လို့ ဆရာမလေးခေါ်တာ ဘာသံပေါက်နေလို့လဲ’

‘ကြာသံကွ ကြာသံ၊ ကြာပစ်တဲ့အသံ’

မိုးအောင် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်လည်း ရယ်သည်။

ပြီးမှ

‘မြင့်မောင်ကျော်၊ ဒါဆို ဆရာမလေးက မာနမကြီးဘူးပေါ့’
 ‘မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင် မေးလိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်တယ်၊ မကြီးဘူး၊ ပညာမာနတော့ နည်းနည်းပါးပါးရှိရင် ရှိမှာပေါ့ကွာ’
 ‘မိုးအောင် တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ
 ‘သေချာလား’
 ‘သိပ်သေချာတာပေါ့’
 ‘ဒါဆို ငါနေမကောင်းဘူးဆိုပြီး မင်းက သူ့ကို လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ သွားခေါ်ရင်
 ငါနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲအထိ သူ့လိုက်လာကြည့်ပေးမယ်လို့ မင်းထင်သလား’
 ‘မိုးအောင် အတည်ပေါက်မေးလိုက်သည်။
 ‘သိပ်ထင်တာပေါ့ကွာ၊ အခုတောင် မင်းကို Medical Check Up လုပ်ပေးဖို့
 ကူညီပေးရမလားဆိုပြီး မေးနေတာ’
 ‘မြင့်မောင်ကျော် မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်အသံက နှင်းဧကရီ
 အပေါ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေသည်ဟု မိုးအောင်ထင်သည်။
 ‘OK ဒါဆို မင်းဆရာမလေးကို ငါနေမကောင်းဖြစ်လို့ လိုက်ကြည့်ပေးပါဆိုပြီး
 သန့်ဘက်ခါညနေ ခြောက်နာရီလောက် ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့ပေတော့’
 ‘မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။
 ‘မင်းဆိုလိုတာက နေမကောင်းဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ပေါ့’
 ‘မြင့်မောင်ကျော် မေးလိုက်၏။
 ‘အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းစကား မှန် မမှန် လက်တွေ့သိရမယ်လေ’
 ‘မိုးအောင် ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားပြီး
 ‘သူက ဆရာဝန်နော်၊ တော်ကြာ ခေါ်လာပြီးမှ မင်း ဘာမှမဖြစ်မှန်း ပေါ်ပြီး
 ငါတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာသိသွားရင် မကောင်းဘူး’
 ‘မြင့်မောင်ကျော်က စိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ မိုးအောင်က
 ‘အဲဒီအတွက် မင်းဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါ စီစဉ်ထားပါမယ်’
 ‘မင်းက ဘယ်လိုစီစဉ်ထားမှာလဲ၊ တကယ်ဖြစ်လို့ တကယ်ပြောရတာ ကိစ္စ
 မရှိဘူး၊ မဟုတ်ရင်’
 ‘မင်းဘက်ကသာ ဆရာမလေး လိုက်လာ မလား၊ သေချာအောင်လုပ်စမ်းပါ
 ‘မြင့်မောင်ကျော်၊ ငါ့အတွက် ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ ငါ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ အေး တစ်ခု
 တော့ရှိတယ်၊ ငါ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ် ဘာညာတွေတော့၊ ဆရာမလေးကို

ပြောနဲ့ပေါ့ကွာ၊ မယုတ်မလွန်ဘဲ ပြောပြီး ခေါ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါကတော့ ဆရာမ
 လေး လိုက်လာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’
 ‘မြင့်မောင်ကျော်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားသွား၏။ နောက်မှ
 ‘အကယ်၍ နှင်းဧကရီလိုက်လာရင် မင်းငါ့ကို ဘာပေးမှာလဲ’
 ‘မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြည့်ပြီး
 ‘ဆရာမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလောင်းအစား မလုပ်ချင်ဘူး၊ အကယ်၍ ဆရာမ
 တာ မင်းပြောသလို မာနမကြီးဘူးဆိုရင် အရမ်းချစ်စရာကောင်းမှာ အမှန်ပဲ’
 ‘အောင်မလေးကွာ၊ သောက်ကပိုလိုက်တာ၊ အလောင်းအစား မလုပ်ချင်ဘူး
 ဘာညာနဲ့ အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မိုးအောင်၊ ငါ့ကို မင်း ရှင်းရှင်းပြော၊
 နှင်းဧကရီကို မင်း ချစ်လား၊ မချစ်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော’
 ‘မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်
 သည်။
 ‘စိတ်ဝင်စားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဆေးရုံမှာ ဆရာမ
 လေးကို စတွေ့ထဲက ငါ့စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ‘ကော’ခံလိုက်ရလို့
 တော်တော် ကြောက်သွားတယ်’
 ‘အခုရော’
 ‘မြင့်မောင်ကျော် ဆက်မေးသည်။ မိုးအောင် ပြုံးရင်း
 ‘မချစ်ရဲသေးဘူး သူငယ်ချင်း’
 ‘ဒါပေမဲ့ ချစ်တော့ ချစ်ချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိုးအောင်’
 ‘မိုးအောင် ခေါင်းကုပ်လိုက်ရင်း
 ‘မြင့်မောင်၊ မင်းက ငါ့ကို ချောင်ပိတ်နေတာပဲ၊ မရ ရအောင်ကိုမေးနေတော့
 တာပဲကွာ’
 ‘ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။
 ‘ထားပါတော့၊ ငါက နှင်းဧကရီကို ရအောင်ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်
 တတော့ နှင်းဧကရီအပေါ်မှာ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုရှိရမယ်’
 ‘အတန်ကြာမှ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို လေးလေးနက်နက်
 ပြောလိုက်သည်။
 ‘ငါ ဘယ်သူ့ကို မရိုးသား လုပ်ခဲ့ဘူးလို့လည်းကွာ’
 ‘မိုးအောင် မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း နိုးသားတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါဆိုလိုတာက ပွင့်လင်း မှုပါ ရှိရမယ်လေ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှ မကွယ်ဝှက်ရဘူး၊ နှင်းဧကရီအပေါ်မှာ အားလုံး ပွင့်လင်းရမယ်၊ ဘာမှ ထိမ်ချန်မထားရဘူး၊ ဖြစ်မလား မိုးအောင်’

‘မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေက များလွန်းတယ်ကွာ’

မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော် စကားကို ကြားပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။

‘ငါက မင်းရဲ့ဘဝကို တည်ငြိမ်သွားစေချင်တဲ့ စေတနာပါ၊ မင်း နားလည်းပါ၊ ဇစ်ဇစ်မြစ်မြစ် အားလုံး သိသွား၊ ရှင်းသွားရင် ခင်မေဦးလည်း မင်းအပေါ် အမြင် ကြည်လင်သွားမယ်၊ မင်းလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင် သွားမယ်၊ အားလုံး ပြီးပြီပေါ့ကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။

‘မင်းစေတနာက မင်းနဲ့ မင်းမိန်းမ နောက်ထပ် ရန်မဖြစ်အောင် တားဆီးတဲ့ စေတနာပါကွာ’

မိုးအောင်စကားကို သဘောကျပြီး မြင့်မောင်ကျော် ရယ်သည်။ ရယ်ရင်း ကော်ဖီဆိုင် စားပွဲထိုးလေးကို ငွေရှင်းဘောက်ချာ တောင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ မိုးအောင်ကို ကြည့်၍

‘ကဲ၊ မင်းဘာမှ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့တော့ မိုးအောင်၊ သန်ဘက်ခါ ညနေမှာ နှင်းဧကရီဟာ ငါပြောသလို မာနမကြီးဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သိစေရ မယ်၊ မင်းသာ ငါပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိဖို့ စဉ်းစားထား၊ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မလုပ်နဲ့’

အားပါးတရ ပြောနေသော မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင်ပြုံးပြီး ကြည့်နေ မိသည်။ နှင်းဧကရီသည် မြင့်မောင်ကျော် ပြောသလို မာနမကြီးဘူးဆိုလျှင်၊ မိုးအောင် တွေးရင်း မြင့်မောင်ကျော်ကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ မိုးအောင်၏ ရင်ထဲက ခံစားချက်များကို မသိ၊ အကယ်၍ သာ မိုးအောင်၏အိတ်ကပ်ထဲတွင်ရှိသော နှင်းဧကရီ၏ တစ်ထောင်တန် အသစ် လေးကို ထုတ်ပြလိုက်လျှင် မြင့်မောင်ကျော် ဘယ်လိုပြောမည်မသိ၊ မိုးအောင်၏ ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။ တစ်ထောင်တန်လေးက သူ့ရဲ့ ရင်ခုန်သံကြား မှာ။ အနီးကပ်ဆုံးမှာ။

*

မိုးအောင်သည် စားပွဲပေါ် တင်ထားသော စာရွက်များကို ကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သူ Medical Check Up လုပ်ထားသော စာရွက်များ၊ ဆေး ခွက်တမ်း စာရွက်များ၊ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကပ်ရုံတွင် အန်ကယ်ကြီးနှင့် ထိုင်ပင်၍ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကမှ လုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အန်ကယ်ကြီး ဆိုသူက သူ့အဖေနှင့် သူငယ်ချင်း။ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်။ မိုးအောင်ကို တူလို သားလိုချစ်သူ။ မိုးအောင်၏ကုန်းမာရေးကို အမြဲလိုလို ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးပေးနေသူ။

မိုးအောင် ဒီလို အသေးစိတ် Medical Check Up လုပ်ထားသည်ကို မြင့်မောင်ကျော် မသိ၊ အန်ကယ်ကြီးကိုလည်း မြင့်မောင်ကျော် မသိ၊ သူကလည်း တစ်ခါမျှ ဖွင့်ဟမပြောဘူးခဲ့။ မြင့်မောင်ကျော် သိလျှင် မရ ရအောင် နှိုက်နှိုက် ခွက်ချွတ် မေးဦးမည်။ မိုးအောင် တွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များမှ စာရွက် တချို့ကို ထုပြီး ဘေးနားရှိ ဗီရိုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေသော ဆေးမှတ်တမ်းများကို ကြည့်ရင်း မချိပြီး ပြုံးမိလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ အပြုံးသည် အသက်မပါ၊ ခပ်ယုံယုံ အပြုံး၊ နာရီကို ကြည့်သည်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးတော့ မည်။ ခဏနေဆို မြင့်မောင်ကျော်နှင့် နှင်းဧကရီ ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်သည်။ မိုးအောင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ဆေးမှတ်တမ်း စာရွက်များကို ဆွဲသေချာချာ ပြန်စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် တုလားထိုင်နောက်ကို မှီပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ တစ်နေ့က Orange Super Market အောက်ထပ်ခို တော်ဖီဆိုင်တွင် မြင့်မောင်ကျော်နှင့် အတူထိုင်ရင်း နှင်းဧကရီကို သူ့နေမကောင်း

ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်လာကြည့်ပေးရန် မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောလိုက်သည်။ သူနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ထဲအထိ နှင်းဧကရီ လိုက်လာ၊ မလာကို သူသိချင်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ နှင်းဧကရီ သေချာပေါက်လာမည်ဟု ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ၏ ဝါသနာအရဖြစ်သော ဆရာဝန်။ လူနာကုသရန် စိတ်အားထက်သန်သော ဆရာဝန်။ မိုးအောင်ကတော့ နှင်းဧကရီ လာလိမ့်မည်ဟု မထင်။ လိုက်လာသည်ပဲ ထားတော့၊ မြင့်မောင်ကျော် တိုက်တွန်းသလို သူသည် နှင်းဧကရီအပေါ် အရာရာကို ထိမ်ချွန်မထားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချပြရမည်လား။ သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ လိုက်ရုံနှင့် မြင့်မောင်ကျော် ထင်သလို အားလုံး တကယ်ပြီးသွားမှာလား။ အားလုံး ပျော်စရာတွေချည်းပဲ တကယ်ဖြစ်မှာလား။ မိုးအောင်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် မိသားစုဘဝ တစ်ခုတွင် ပျော်ဝင် ဖြတ်သန်းရမည်လား။ သူ့အနေနှင့် နိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံရလျှင် မိမိဖုန်နှင့် ကလေးများနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသော မိသားစုဘဝ ကို လွန်လွန်မင်းမင်း တပ်မက်မောပါသည်။ မြင့်မောင်ကျော်တို့လိုမျိုး ပျော်ရွှင် ငြိမ်းချမ်းသည့် မိသားစုဘဝကို သူ အလွန်တရာမှ လိုချင်တောင့်တမိပါသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာတရားက သူ့ကို ထိုဘဝမျိုး ထိုအခြေအနေမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခံစားခွင့် မပေးခဲ့ပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ မပေးခဲ့ပါ။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို မိုးအောင် ကိုယ်တိုင်သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်၏။

မြင့်မောင်ကျော်က သူ့ကိုမေးသည်။ 'နှင်းဧကရီ လူလား၊ နှင်းဧကရီကို စိတ်ဝင် စားလား၊ နှင်းဧကရီကို ချစ်လား' ဟု။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် နှင်းဧကရီ၏ အလှကို ဆေးရုံပေါ်မှာ တွေ့စဉ်ကတည်းက သူ ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်သာ။ ထိုစဉ်က နှင်းဧကရီ၏ သတင်းစာကိုကိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမေ့လျော့နေပုံကို သူ ခဏမျှ ငေးမောနေမိခဲ့သည်။ တော်တော်လှတဲ့ ဆရာဝန်မလေးပါလားဟု နှင်းဧကရီ ကို ခြေဖျားမှ ခေါင်းအဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးကြည့်ရင်း သူ ကောက်ချက်ချ သာယာမိခဲ့သည်။ နှင်းဧကရီကတော့ ဘာမှ သိလိမ့်မည်မထင်။ သို့သော် မိုးအောင် ၏ သာယာမှုတို့သည် နှင်းဧကရီနှင့် စကားပြောဆိုမိချိန်မှာတော့ တစ်မဟုတ်ချင်း လွင့်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ မာန်စွယ်ပြင်းပြင်း အစွယ်ဝင်းဝင်းအလှကို သူ တွေ့လိုက် ရသည်။ သူ့ကို နှင်းဧကရီက အော်ငေါက်ခဲ့သည်။ သူ အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့သွား ၏။ လူတစ်ချို့၏ မာန်နှင့် မာနအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်ချုပ်တန်ဆာ ဆင်ထားသော အလှကို သူ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည်။ ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် သမီးလေးမွေးနေ့တွင် နှင်းဧကရီအား ထင်မှတ်မထားဘဲ

တွေ့လိုက်ရသော်လည်း သူဝေးဝေးက ရှောင်ပြီး မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။ မြင့်မောင်ကျော် မိတ်ဆက်ပေးစဉ်ကလည်း ခင်မေဦး ပြောစေချင်သည့်စကားကို သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြောလိုက်သည်။ သူသည် 'ကြုံရာကျပန်း ဈေးရောင်းသူ'ဟု နိမ့်ငယ်က ဝေးသွားတာ ပိုကောင်းသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် နှင်းဧကရီ၏ ချစ်ရသော အလှကိုတော့ သူ ခိုးခိုးကြည့်မိသည်သာ။

နောက် မျှော်လင့်မထားဘဲ တာမွေဈေး ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် နှင်းဧကရီကို တွေ့သည်။ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်၏ဆန္ဒအတိုင်း ကိုဖိုးလုံးဆိုက်ကားကို သူဝင်နင်းပြီး နှင်းဧကရီကို လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကို တရင်းတနီး စကားပြော သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် နှင်းဧကရီကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မာန်စွယ်ပြင်းသော ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ သူကတောင် ထောင့်တန်းတန်မဲ့ နှင်းဧကရီကို Super Market တွေမှာ ဈေးဝယ်တာ ပိုကောင်းမှာ မဟုတ် ခိုပြော ပြောမိသေးသည်။ နှင်းဧကရီက ဘာမှ မဖြစ်သလို။ နောက်ဆုံး ဘာလုပ်မဟုတ် သူ့ကို မိတ်ဆွေလို သဘောထားဖို့တောင် သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်မိ၏။ နှင်းဧကရီက 'အလုပ်နဲ့ ရင်းနှီးတာကို စည်းထားရမည်' ဆိုပြီး သူ့ကို ဆိုက်ကားခ သွေးသည်။ သူပြောသောစကားကို နှင်းဧကရီ ပြန်ပြော၍ ရယ်တောင် ရယ်လိုက် ခြင်းသေးသည်။ သူတို့ ရင်းနှီးသွားသည်။ သို့သော် နှင်းဧကရီက သူ့ကို ကြုံရာကျပန်း ခုတ်သူ၊ အချိန်ပိုင်း ဆိုက်ကားနင်းသူတယောက်ဟူ၍သာ သိထားပြီး အိပ်မက်ထဲ ချာတောင် ထည့်မက်လိမ့်မည် မထင်။ သာမန် မိတ်ဆွေအဖြစ်သာ သတ်မှတ် ထည့်မည်။ သူကတော့ နှင်းဧကရီပေးလိုက်သည့် တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ အသစ် လေးကိုပင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲက မခွာရက်၊ မသုံးရက်၊ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံး ချရာမှာ နှင်းဧကရီရှိသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် သိမ်းထားမိသည်။ အခုလည်း နှင်းဧကရီသည် မြင့်မောင်ကျော် ပြောသလို သူနေမကောင်းဖြစ်၍ တကယ်ကို ချောက်လာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင်။

ဪ နှင်းရယ်၊ နှင်းတို့ရဲ့ ဧကရီရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေက မင်းရဲ့ ဆံ နှုတ်ခွင်တွေကြားမှာ လူးလွန်ဝင်ရောက်ဖူးပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ ကြားမှာ အကြိမ်ကြိမ်သေဆုံးဖူးပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ ရယ်သံလွင့်လွင့်ကြားမှာ ကခုန်ဖူးပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနားမှာ လဲလျောင်းဖူးပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ အပြုံး မျှော့များမှာ အမှတ်မဲ့ ပြေးလွှားဖူးပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ စကားသံတွေကြားမှာ သာယာ နိမ့်ငယ်ဖူးပါရဲ့၊ ကိုယ့်ကို နူးသွပ်တယ်ပဲဆိုဆို၊ ကံကြမ္မာကို တံခါးပိမှာ ချိတ်ထား

ခဲလို့ရမယ်ဆိုရင်၊ ကံကြမ္မာ မဝင်ရဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘတ်ကလေးကို အိမ်အဝင်ဝမှာ ချိတ် ဆွဲထားပြီး၊ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွေကို မင်းနဲ့အတူ လွန်မြောက်ချင်တယ် နှင်းရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်။

‘ဝေး၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးကွ’

အိမ်ရှေ့လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာ ကလေးတစ်သိုက်၏ အော်ဟစ်သံ ကြောင့် မိုးအောင်၏ ခံစားမှုများ လွင့်လျောက်သွားသည်။ ကလေးများက လမ်းပေါ်တွင် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာသော ရေချိန်ကိုက်လာသည့် လူကြီးနှစ်ယောက် အနားသို့ ပြေးလွှားသွားကြသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ခပ်နွမ်းနွမ်း ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကို ဝတ်ထားပြီး တစ်ယောက်က အရောင်ပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ပုဆိုးကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားသည်။ တစ်ယောက်က ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ တစ်ယောက်က သုခ။ ဗိုလ်အောင်ဒင်က မိုးအောင်၏ အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်က။ သူ့အမည်ရင်းက ဦးကိုအေး။ သူ့မိန်းမက ခင်မိုး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ပြောကြသည်။ သားသမီး ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ။ ကလေးတွေကို ချစ်သည်။ ဦးကိုအေး တစ်ခါတလေ ပြောတော့ သူတို့သည် တစ်ချိန်က မပူမပင် နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူများတွေက ပြောတော့ အထည်ကြီးပျက်၊ အရင်တုန်းက ဦးကိုအေး ဘာအလုပ် လုပ်ခဲ့သည်မသိ။ အခုတော့ အရက်သောက်သည်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်။ သူ့မိန်းမ ခင်မိုးက ဈေးရောင်းပြီး သူ့ကို ရှာကျွေးနေရ၏။

သုခက နေရာပင် မရှိ။ မီးကင်းတဲ့မှာ နေသည်။ မီးကင်းစောင့်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဟိုအိမ် ဒီအိမ်က တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပြီး စားသည်။ သူက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ။ အရက် သောက်သည်။ ဦးကိုအေးနှင့် အရက်ဆိုင်မှာ တွေ့သည်။ သောက်ဖော် သောက်ဖက် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက် ညီသည်။ ဦးကိုအေးက ဆရာ၊ သုခက တပည့်။ နောက်တော့ သုခကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးကိုအေးက သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်အောင်ဒင်ဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မူးလာလျှင် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဘယ်လိုရှိမည်မသိ။ ကလေးတွေကတော့ ပျော်သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်တို့က ဘယ်လောက်ပဲမူးမူး ရှိစေ့စေ့လေးနှင့် သကြားလုံးလေး၊ မုန့်တို့ မုန့်စလေးများ ဝယ်လာပြီး ကလေးများကို ကြသည်။ ကလေးတွေက ပျော်ပြီး လှသည်။ ဦးကိုအေးကို ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးဟု ခေါ်သည်။ ဒီလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း နာမည်ရင်းပျောက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဦးကိုအေးကို ဗိုလ်အောင်ဒင်ဟု ခေါ်ကြ

သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးကိုအေးက ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးကို မချွတ်တော့။ အောင်ဒင်စတိုင် အပြည့်ဖမ်းသည်။ သူ့မိန်းမ ခင်မိုးဆိုလျှင် ရှက်လို့မဆုံးတော့။ လူသိဆိုလို့ကလည်း မရ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ပြောမရသည့်အဆုံး ဒီအတိုင်း နေလိုက်တော့သည်။ သူများတကာတွေလို မူးရူးပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေတာ တစ်တလျှင် သူ့ယောက်ျား မူးလာတာက ကလေးတွေတောင် ပျော်ရသေးသည်ဟု နှိမ့်နွေးယူရင်း ကျေနပ်နေလိုက်ရ၏။

‘ဟေ့ကောင် သုခ’

‘ဗျာ ဆရာကြီး’

‘ဇွဲရွာလို့ ဖားအော်တယ်၊ တို့လာလို့ ကလေးတွေပျော်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ဒါဆိုရင် မိုးညိုရင် ဖားတွေဘာဖြစ်လဲ’

‘ဖားတွေ ရင်စို့တယ်၊ ဆရာကြီး’

‘Good အဟက် ဟက်၊ မင်း တော်တယ် သုခ၊ ဖားရင်စို့လို့ ဖားအော်တယ်၊

နုညိုရင် ငါတို့ဘာဖြစ်လဲ သုခ’

‘ဒါလေးများ ဆရာကြီးရယ်၊ နေညိုရင် ရင်ဖျို့တာပေါ့’

‘OK သုခ၊ Excellent ဖားရင်စို့ရင် ဖားတွေအော်ဖို့ လုပ်ရတယ်၊ ငါတို့

နုညိုရင် ငါတို့ ပျော်ဖို့သောက်ရမယ်၊ ဟုတ်လား သုခ’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ ပျော်ဖို့ သောက်တယ်၊ သောက်တော့ ပျော်တယ်၊ အဲဒါအတွဲ

အသုည သဘောတွေပဲ၊ မင်း မှတ်ထားနော်၊ သုခ’

‘လုံးဝ မှတ်ထားလိုက်ပြီ ဆရာကြီး’

သူ့ဟာနှင့်သူ ပြောချင်ရာပြောပြီး အတိုင်အဖောက် ညီနေသော ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခတို့၏ စကားများကြောင့် မိုးအောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ နာရီကို ကြည့်တော့ မြောက်နာရီ ထိုးပြီးပြီ။ နှင်းစကရီ မလာလောက်တော့။ မြင့်မောင်ကျော် ခြံတို့က သူတွေ့လိုက်သည်။

‘သုခ၊ ကလေးတွေကို သကြားလုံး ပစ်ပေးလိုက်ပါဦးကွာ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဝေး၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးကွ’

ကလေးတွေက အော်သည်။ ပြီးတော့ သုခ ပစ်ပေးသည့် သကြားလုံးများကို

အလှအသက် ကောက်ယူကြသည်။

‘ကလေးတွေ နောက်တစ်ခေါက်’

ဗိုလ်အောင်ခင် ပြောပြန်သည်။

‘ဝေး၊ ငါတို့ ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီးကွ’

‘ကဲ၊ သုခ မင်းလည်းပြန်တော့၊ ရေမြောင်းတံတားကို ကူးရင်သတိထားကွ’

ပြုတ်ကျနေဦးမယ်၊ ကြားလား သုခ’

ဗိုလ်အောင်ခင်က သုခကို ဂရုတစိုက်မှာသည်။

‘စိတ်ချ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးတပည့် ချန်ပီယံ သုခပါ၊ ဟက် ဟက် ဟက်’

‘အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ချန်ပီယံသုခ၊ မင်းလည်း သွားတော့၊ ငါလည်း ငါ့မိန်းမကို

ပညာ ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်မျိုး ငါ့အတွက် ထမင်းပြင်စမ်း’

ဗိုလ်အောင်ခင်က သုခကို ပြောရင်း အိမ်ပေါက်ဝသို့လှည့်၍ သူ့မိန်းမကို လှမ်းအော်သည်။

‘သေနာကောင်ကြီး၊ တရားလွန် တရားမင်း မူးလာပြန်ပြီ’

အိမ်ဘေးခန်းမှ မခင်မျိုး၏ ညည်းတွားသံကို မိုးအောင် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ခင်မျိုး၊ ခင်မျိုး၊ မင်းက ငါ့ကို စမ်းနေတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါထမင်းပြင်

ထားစမ်းလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ မင်း ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်’

‘လာပါ လာပါ၊ ရှင် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပါ၊ ရှင်အတွက် ထမင်းပွဲရော၊ ဟင်းပွဲရော၊ လိုက်ပွဲပါ ကျွန်မ ပြင်ထားပါတယ်၊ ရှင်သာ မြန်မြန်ဝင်လာခဲ့စမ်းပါ’

ခင်မျိုးက အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်သည်။ ဗိုလ်အောင်ခင် ဒဿိဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခဏနေဆိုရင် စည်းဝါးသံများကို ကြားရတော့မည်။ မိုးအောင် တွေးရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်၏။

*

မြင့်မောင်ကျော်က ကားကို ခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မြင့်မောင်ကျော်၏ကားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း တွေးနေမိသည်။ ဒီနေ့ သူမ ဆေးခုံတွင်ရှိစဉ် မြင့်မောင်ကျော် ဖုန်းဆက်သည်။ မိုးအောင် နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ သူမ

တို့ကြည့်ပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။ မိုးအောင်သည် သူ့ဟာသူဆို ဆေးခန်းဆောင်သွားမည်လူ မဟုတ်ကြောင်း၊ သူနှင့်လည်း မတွေ့သည်မှာ တပတ်ကျော်ရှိပြီကြောင်း၊ တာမွေဈေးရှိ မိုးအောင်၏ မိတ်ဆွေများပြော၍ သူသိရကြောင်း၊ သူက မင်းဖိုးဝါးခ ပေးလျှင်လည်း မိုးအောင် ယူမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ နှင်းဧကရီ အပန်းဖြီးလျှင် သူနှင့်အတူလိုက်၍ မိုးအောင်ကို ကြည့်ရှုကုသပေးစေလိုကြောင်း၊ ဒါဆို မိုးအောင် ငြင်းမရဘဲ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို မိုးအောင်ကို ဆရာဝန်ထည်း ပြပြီးဖြစ်သလို ဆေးဖိုးဝါးခလည်း ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အခုကစ၍ ခင်မေဦးကို ဆေးခံခွင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလာသည်။ နှင်းဧကရီ မငြင်းမိစို့ဘဲ၊ သူမသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူနာရှိရာ လိုက် ကြည့်ပေးခြင်းမှာ သာမှ မထူးဆန်း။ နောက် မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်၏ မိတ်ဆွေ။ သူမ သူငယ်ချင်း ခင်မေဦးယောက်ျား၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း။ မိုးအောင်သည် သူမနှင့်တွေ့စဉ်ကလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းပုံမရ။ ဆိုက်ကားကို တောင် မောကြီးခန်းကြီး နှင်းနေရသူ။ ပြီးတော့ ဆေးရုံပေါ်တွင် သူမ စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ငေါက်စစ်လိုက်မိသူ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူမစိတ်ထဲတွင် မိုးအောင်ကို တွေ့တိုင်း ငေါ့မလဲဖြစ်ပြီး အားနာမိနေသည်။ နောက် မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာ သက်အေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြင့်မောင်ကျော်မှတဆင့် လိုအပ်လျှင် Medical Check Up လုပ်ဖို့ သူမ ကူညီပေးမည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ Medical Check up လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တစ်ခုပင်။

အချိန်က အမှောင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းစပြုချေပြီ။ နှင်းဧကရီ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခြောက်နာရီ ဆယ်မိနစ်။ မြင့်မောင်ကျော်က ကားကိုလမ်းဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘ဧကရီ၊ ဒါ မိုးအောင်နေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ လမ်းကျဉ်းတော့ ကားဝင်လို့မရဘူး၊ ဒီမှာပဲ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ရမှာ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း ထားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်ပြီး မိုးအောင်နေသည့်ရပ်ကွက်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်စုတ်စုတ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးများ ဖြတ်သိပ်တည်ရှိနေသည့် ရပ်ကွက်တစ်ခု။ ရပ်ကွက်ထဲဝင်သော လမ်းကျဉ်းလေး တစ်လမ်း။ ဗွတ်များက ထိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်။ အဝေးမှမြင့်ရုံဖြင့် လူဆင်းရဲ လက်လှုပ်လက်စားများ

နေထိုင်သော ရပ်ကွက်ဖြစ်မှန်း သိသာသည်။

‘ဒီကောင့်အိမ်က နည်းနည်းတော့ လမ်းလျှောက်ဝင်ရတယ်၊ ရပါတယ်နော်’
မြင့်မောင်ကျော်က ကားတံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ရင်း နှင်းဧကရီကို မဝံ့မရဲ
ပြောလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’
နှင်းဧကရီက ဆေးအိတ်ကို လက်မှာ ဆွဲကိုင်ပြီးပြောသည်။
‘ပေး ဧကရီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ’
မြင့်မောင်ကျော်က နှင်းဧကရီလက်ထဲမှ ဆေးအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ သူက
ပင် ဆက်၍

‘ကျွန်တော် မဖြစ်မနေပို့ ဧကရီကို အကူအညီတောင်းရတာ အားနာတယ်၊
ဧကရီ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေ ရောက်ဖူးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

သူ့စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်၏
‘ကျွန်မ အလုပ်သင်ဘဝတုန်းက ကျောင်းကဆရာကြီးတွေနဲ့ သွေလွန်တုပ်ကွေး
အကြောင်း ဟောပြောပွဲတွေ ဘာတွေလုပ်ရင် ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ သွားရတာပဲ၊ ဒီထက်
ဆိုးတဲ့ ရပ်ကွက်တွေထဲတောင် ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဘာ အခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး’

မြင့်မောင်ကျော်သည် နှင်းဧကရီကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။
အပြင်ကသာ ခြေဖွေးမီးမလောင်၊ လက်ဖွေးမီးမလောင်နှင့် ဘာမှ လုပ်တတ်မည့်ပုံ
မပေါက်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လျှော့တွက်လို့ မရပါလားဟု ကောက်ချက်ချမိ
လိုက်၏။

‘လာ ဧကရီ၊ ဒီကြားထဲက ဝင်သွားရမှာ’
မြင့်မောင်ကျော် ပြောရင်း ရပ်ကွက်ထဲဝင်သော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း
လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ လိုက်သွားရင်း လမ်းကျဉ်းလေးတစ်လျှောက်
ဝဲယာကို ကြည့်မိသည်။ မိုးရွာထား၍ လမ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင် ဗွတ်အိုင်များတ
ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ကြုံပြန့်နေသော မှန်ကွဲစများလို့၊ ခနော်နီခနော်နဲ့ ခပ်ယိုင်ယိုင်
ပျဉ်ထောင်အိမ်များက တစ်ခုအပေါ် တစ်ခု မှီထားသလို ရှိနေသည်။ ကလေးများက
လမ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစား နေကြသည်။ ကလေးတချို့က
နာရည် တိုးလို့တွဲလောင်း၊ တချို့က အပေါ်အကျီပင် မပါ။ နည်းနည်း အဆင်ပြေ
ပုံရသော အိမ်တချို့မှ အပြိုင်အဆိုင် ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံများက စူးစူးရဲရဲ၊
စိန်ပြေးတမ်းကစားနေသော ကလေးများ ပြေးလွှားသွားသည်ကို သူမပင် မနည်း

ဆောင်လိုက်ရ၏။ ကလေးများပြေးလွှားရင်း နင်းလိုက်သောကြောင့် ဗွတ်အိုင်များက
ရေစတချို့က သူမခြေထောက်ကို လာစဉ် သွားသည်။ မီးရောင် မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ်
အောက်တွင် မိန်းမကြီးတချို့က စကား ထိုင်ပြောနေကြသည်။ နှင်းဧကရီတို့ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများက အတားအဆီးမဲ့ စူးရဲလွန်းသည်ဟု
နှင်းဧကရီ ထင်သည်။ ရွှေနားတွင် လူတစ်စု၊ လမ်းကျဉ်းပေါ်မှာရပ်ရင်း တစ်ခုခုကို
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဆူဆူညီညီ အသံတချို့။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟဲ့ ကောင်မ၊ ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း၊ နင့်ကလေးက ကြီးကောင်
ကြီးမားနဲ့ သူများကလေးတွေကို ခိုလ်ကျနေတာ၊ အခု ကိုယ့်ကလေးထိမှ သောက်ကံ
ပေါနဲ့’

မိန်းမတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ကတ်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ့
ပြောဆိုနေသည်။ လူအုပ်စုက ထိုရန်ပွဲကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘မသာမ၊ သေချင်းဆိုးမ၊ နင့်က အမျိုးယုတ်ကလေးတွေကို မြှောက်ပေးပြီး
ငါ့သားကို လုပ်ခိုင်းတာ ငါမသိဘူးထင်လားဟဲ့ သောက်ကောင်မရဲ့’

‘ညည်းတို့ တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ ကလေးချင်း အခန့်မသင့်လို့ဖြစ်တာ၊
တော်ကြပါတော့ကွယ်’

အမေအိုတစ်ယောက်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

‘မတော်နိုင်ဘူး အမေလှရဲ့၊ ဒီက ခံစားရတာ၊ ဟင်း ခင်းတိုက် အခုတလော
ဗြိလ်သိပ်ကြနေတာလေ၊ နှစ်လုံးလေး နှစ်ခါလောက်ပေါက်တာနဲ့ မြောက်ကြ မြောက်
ကြဖြစ်နေတာ၊ ကြည့်ပေါ့၊ နှစ်ရက်လောက်နေရင် ငတ်ပြီး ဟိုအိမ်က ဆန်ချွေးပါ
ဦး၊ ဒီအိမ်က ဆီချွေးပါဦး၊ ဒီတစ်ခါ လာချေးကြည့်၊ ဆီတွေ ဆန်တွေတော့ မရဘူး၊
ဒါပဲရမယ် သိလားဟဲ့’

အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် လုပ်ပြသော မိန်းမ၏ အမူအရာ
ကြောင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည့် ယောက်ျားများ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားသည်။
နှင်းဧကရီလည်း မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးရောင် လွှမ်းသွားသည်။

‘အမလေး လေး၊ သူတောင်းစားမကများ မဦးမချွတ် ငပြုံးက ပြရတယ်လို့
နင့်ကသာ ဟိုအိမ် ဟင်းကောင်းရင် ကပ်စားလိုက်၊ ဒီအိမ်က ကပ်စားလိုက်နဲ့၊
အိမ်ရှင်က ကျွေးချင်မှန်း မကျွေးချင်မှန်းမသိ၊ အမြီးလေးတနှုတ်နှုတ် အမြီးပျော်တဲ့
ခွေမျိုးတွေ၊ ဟွန်း’

မိန်းမ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံအော်သည်။

‘တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး’

အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးကို ဝင်ဖြန်ဖြေသည်။ ရန်ပွဲက အရှိန်မသေး။ မတော် လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေမှုဖြင့် နှင်းဧကရီ ရင်ထဲတွင် ထိတ်လာသည်။

‘ဧကရီ လာ၊ မြန်မြန်လာ’

မြင့်မောင်ကျော်က နှင်းဧကရီကို ခေါ်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီလည်း ရန်ပွဲကို ရပ်ကြည့်နေသော လူအုပ်စုအနီးမှ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လိုက်သည်။ ရန်ပွဲနှင့် ဝေးသွားမှ သူမ ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။

‘ရှေ့က တံတားလေးကျော်ရင် ရောက်ပါပြီ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။ နှစ်ယောက်သား ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ကျယ်သော ရေမြောင်းပေါ်၌ ဖြတ်ထိုးထားသည့် ယိုင်တိုင်တိုင် သစ်သားတံတားလေးပေါ်သို့ ဖြတ်လျှောက်သွားလိုက်၏။

‘ဟာ ကိုမြင့်မောင်ကျော်၊ ဒီအချိန်ကြီး အကိုလေးဆီ လာတာလား’

မြင့်မောင်ကျော်ကို ကလေးချီထားသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

လူပုံစံက အသားညိုညို၊ တုပ်တုပ်ခိုင်ခိုင်၊ သူက ငါးနှစ်ခန့်ရှိသော သမီးလေးကို ချီပိုးထားသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုဖိုးလုံး၊ မိုးအောင် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဆရာဝန်ပါ ပင့်လာတာ’

မြင့်မောင်ကျော်ဖြေသည်။ ကိုဖိုးလုံး ခဏမျှ စဉ်းစားသွားပြီး

‘အကိုလေး နေကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ မနက်ကတောင် ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ အဲ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်လောက်ကတော့ အကိုလေး ကြည့်ရတာ သိပ်နေကောင်းပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ကျွန်တော့်ဆိုက်ကား ယူနင်းပြီး မိုးမိသွားတာလေ၊ အကိုလေးကိုလည်း ပြောဦးဗျာ၊ တစ်ခါတလေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်မှန်း မသိဘူး’

ကိုဖိုးလုံးစကားကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ နှင်းဧကရီလည်း သူမကို မိုးအောင် ဆိုက်ကားနင်းလိုက်ပို့ပြီး အပြန်တွင် မိုးရွာသည်ကို သွားသတိရမိလိုက်သည်။

‘အကိုလေးက ကျွန်တော်တို့လို ဆိုက်ကားနင်းရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ’ ကိုဖိုးလုံးက ဆက်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားဦးမယ် ကိုဖိုးလုံး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းဗျ’

မြင့်မောင်ကျော် အတင်းကာရော ကိုဖိုးလုံးကို စကားဖြတ်ပြီး လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။

‘ဒီမှာလေဗျာ၊ ချစ်သမီး ဂျီကျနေလို့ လမ်းထိပ်သွားပြီး မုန့်ဝယ်ကျွေးမလို့ သွားသွား၊ အကိုလေး ဒီနေ့ အိမ်မှာရှိတယ်’

ကိုဖိုးလုံးက နှုတ်ဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီဘေးမှ ဖြတ်စဉ် ကိုဖိုးလုံးက ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး တရှိတသေ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီကတော့ မိုးအောင်၏ အိမ်သို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ မြင့်မောင်ကျော်က အခုမှ မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။

တံတားလေးကိုဖြတ်ပြီး သိပ်မကြာ၊ မိုးအောင်၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ နှစ်ခန်းတွဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး။ အိမ်ငလေးက ခပ်သေးသေး။ တခြားအိမ်များနှင့် သိပ်မကွာ။ သို့သော် သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိမ်ကလေး၊ အိမ်သို့ ဝင်ရာလမ်းပေါ်တွင် အုတ်ခဲများကို အစီအရီ ခင်းထားသည်။ အိမ်ဝင်ပေါက် လှေခါးထစ်နံဘေးတွင် အစိမ်းရောင်သုတ်ထားသော ရေတိုင်ကိပ်ပါတစ်လုံး ချထားသည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် နှစ်ပေမီးချောင်းတစ်ချောင်း ထွန်းထားသည်။ မီးအလင်းရောင်က အိမ်ရှေ့တစ်လျှောက် ဖြာကျနေသည်။ လင်းလင်းရှင်းရှင်းရှိသော အိမ်ကလေး။

သဲကန္တာရထဲမှ အိုအေစစ် သေးသေးလေးဟု နှင်းဧကရီ ထင်လိုက်မိ၏။

*

၈

‘မိုးအောင်၊ မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော် အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏အသံကြောင့် မိုးအောင်သည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ ရင်တွေက တလှုပ်လှုပ်။

‘မင်းကွာ၊ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာတောင် ငါ့ကို မပြောဘူး၊ တော်တော် နေနိုင်တဲ့ကောင်’

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို အပြစ်တင်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏နောက်တွင် နှင်းဧကရီ၊ မိုးအောင် ငေးငိုင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောဖြစ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ မင်းကို စိတ်ပူလို့ ဧကရီကိုပါ ငါ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာ’

မြင့်မောင်ကျော်က အတည်ပေါက်ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ ရင်ထဲတွင် တော့ မိုးအောင် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ နှင်းဧကရီကို ရွပ်ရွပ်ရိုက်ခေါ်လာခဲ့သည်ကို နှင်းဧကရီ သိသွားမှာကို စိုးရိမ်မိနေ၏။

‘ဟို ဟို၊ ဆရာမ လာပါ၊ ထိုင်ပါ’

မိုးအောင် သတိဝင်လာပြီးပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြည့်ရှုစမ်းမြောက်သော ခံစားမှုများက လျှံတက်နေသည်။ နှင်းဧကရီကို သူ့ဆီသို့ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မတွေးထင်မိခဲ့။ အခုတော့၊ မိုးအောင် နှင်းဧကရီကို မဝံ့မရဲကြည့်သည်။ နှင်းဧကရီ၏နဖူးတွင် ချွေးစလေးများတင်နေသည်။

‘ကိုမိုးအောင် တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆို’

နှင်းဧကရီက တုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းပြောသည်။ တစ်စပ်တည်း

သူမ၏မျက်လုံးများက မိုးအောင်၏အိမ်ခန်းလေးကို ဝှေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်း ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုချောင်ရယ်လို့ မရှိ၊ အာလုံး တိုးလျှိုပေါက်။ ကုလားထိုင် လေးလုံး၊ စားပွဲငယ်လေး တစ်လုံး၊ ဗီရိုခပ်သေးသေး တစ်လုံး၊ ဗီရိုလေးဖြင့် အိပ်ခန်းကို ကာရံထားသလို လုပ်ထားသည်။ ဗီရိုနောက်တွင် ခုတင် တစ်လုံး။ လှမ်းမြင်နေရသော ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းနှင့် ကြောင်အိမ်က မီးဖိုချောင်ဟု ဖော်ပြနေသလိုပင်။ သူ့ဟာနဲ့ သူ အစီအစဉ်တကျ နေရာချထားသည်။ တော့တော့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသားပဲဟု နှင်းဧကရီ တွေးတောမိသည်။ သူမ ထိုင်နေရာတည့်တည့် နံရံပေါ်တွင် အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံပန်းချီကား တစ်ချပ်။ ပန်းချီကားထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးက နှင်းဧကရီကို ပြုပြီး ကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် မိုးမိပြီး ဖျားသွားတာပါ။ အခု သက်သာသွား ပြီ’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ အခု သူမ တွေ့နေရသော မိုးအောင်၏ပုံစံက သူမကို ဆိုက်ကားနှင့်လိုက်ပို့စဉ်ကလို ဖြူလျှော့လျှော့ အသားအရေမဟုတ်။ ပုံမှန်အတိုင်း သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။ ပိုတောင် ထူးမာလာသည်ပုံ ပေါက်နေသည်။

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ငါက မင်းကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်း ဆွဲပြီး ပြေးလာတာ၊ အခု မင်းက အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်၊ ဧကရီကို ဒုက္ခပေးမိတာ အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ’

မြင့်မောင်ကျော် မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘မင်းက အလောသုံးဆယ် လုပ်တာကိုးကွ၊ မြင့်မောင်ရ’

မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်သည်။

‘မသိဘူးလေကွာ၊ ငါက မင်းကို မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ တာမေ့ဖူးတဲ့ မေးကြည့်တော့လည်း မင်း နေထိုင်မကောင်းဘူးဆိုလို့ ငါစိတ်ပူပြီး ကြံမိကြရာ ထွက်မိတာပေါ့’

‘အခု ကိုမိုးအောင် ဘာဆေးတွေသောက်နေလဲ’

နှင်းဧကရီ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အဖျားပျောက်သွားပြီ၊ အခု အားနည်းနေတာဆိုတော့ အားဆေး သောက်ရတယ်လေ’

‘ဘာအားဆေးသောက်လဲ’

နှင်းဇကရီက ဆက်မေးသည်။

‘ဆရာကြီး ပေးတဲ့အားဆေးပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး’

မိုးအောင် ဝေခိုက်ပြေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဇကရီ ဘာမှ မပြောခင်မှာပင် မိုးအောင်က ဆက်၍

‘အဲဒီဆရာကြီးက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး၊ ကျွန်တော့်နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူက တူလိုသားလို သဘောထားတယ်၊ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ကြီးလို့ပဲ သူ့ကို ခေါ်တယ်လေ’

မိုးအောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဆိုသော အကြည့်ဖြင့် မြင့်မောင်ကျော် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာလေ ဆရာမ၊ အန်ကယ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးစစ်ပေးထားတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေ၊ ဆရာမ တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပေးပါဦး’

မိုးအောင်က ဆက်ပြောရင်း စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားသော ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကိုယူပြီး နှင်းဇကရီကို ပေးသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဒီကောင် ဘယ်အချိန်က ဝါတွေ လုပ်ထားတာလဲဟု တွေးလိုက်သည်။ ဆေးမှတ်တမ်းများက နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် Medical Check Up အသေးစိတ် လုပ်ထားသည့် အဖြေများ။ နှင်းဇကရီ ဆေးမှတ်တမ်းများကိုကိုင်ရင်း မိုးအောင်ကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဇကရီ၏ အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲလိုက်ရင်း

‘မြင့်မောင်ကျော် ထိုင်ဦး၊ ဆရာမ ခဏလေးနော်’

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထထွက်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

နှင်းဇကရီသည် ဆေးမှတ်တမ်းများကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်ကို ဆေးစစ်ခိုင်းသည့် ဆရာဝန်ကြီးက နာမည်ကြီး ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး။ သူမတို့ ဘရာဝန်လောကတွင် လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး။ ဆေးစစ်ပေးသည့် ဆေးရုံကလည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် နာမည်အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ။ တော်ရုံချမ်းသာသည့်လူတောင် အနားမကပ်နိုင်သည့် ဆေးရုံ။ နိုင်ငံခြားနှင့် ချိတ်ဆက်၍ ဆေးကုပေးနိုင်သော ဆေးရုံ။ ရောဂါရှာဖွေ စစ်ဆေးထားသည်ကလည်း စုံလို့။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို အသေးစိတ် စနစ်တကျ ခေတ်မီနည်းစနစ်များ သုံး၍ စစ်ဆေးထားသည့် အဖြေများ။ ကုန်လိုက်မည့် ငွေက

သောက်သောက်လဲ။ မိုးအောင်လို ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် ယှဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးဖြင့် နေသူကိုမဆိုထားနှင့် နှင်းဇကရီ၏အဖေတောင် ဝါမျိုး အသေးစိတ် Medical Check Up တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးခဲ့။ မိုးအောင်ပြောတော့ ခိုခိုပြီး ဖျားတာတဲ့။ အခု စာရွက်တွေက သာမန်အဖျားမျိုးကို ကုသရန်မဟုတ်။ ထုတ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေထားခြင်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် စာရွက်တွေမှာကလည်း မိုးအောင်တွင် ဘာရောဂါမှမရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ နှင်းဇကရီ တွေးရင်း ဦးနှောက် ခြောက်လာသည်။ ဒီလောက် စစ်ဆေးရအောင် မိုးအောင် ဘာတွေ ဖြစ်လို့လဲ။ ဒီစစ်ဆေးခတွေအတွက် မိုးအောင် ဘယ်က၊ ဘယ်လို ပိုက်ဆံရသလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာမည်ကြီး ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးက တော်ရုံလူတောင် အနားတော်နိုင်သည့် ဆေးရုံကြီးတွင် မိုးအောင်ကို လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆေးစစ်ခိုင်းသလဲ။ ဆေးခွန်းပေါင်းများစွာက နှင်းဇကရီ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အပြင်းအစိုင်း ဝင်ရောက်ထားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်လည်း နားမလည်နိုင်။ သို့လော သို့လော အတွေးများက မြင့်မောင်ကျော် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

‘မင်း ငါ့အကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား၊ ခင်မျိုး’

‘ဘုန်း’

ဘေးခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ကြိမ်းဝင်းသံ၊ ရိုက်ပုတ်သံကြောင့် နှင်းဇကရီ၏ အတွေးများ ရပ်တန့်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်အောင် လန့်သွား၏။

‘အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ၊ မှတ်ပြီလား’

‘ဘုန်း’

ဗလုံးဗထွေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့မသိ။ နှင်းဇကရီသည် မြင့်မောင်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်ပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလို သူ့အတွေးနှင့်သူ။

‘ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ဗိုလ်အောင်ဒင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့၊ အခုတော့ မင်းသိပ်ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား’

‘ဘုန်း’

ကြိမ်းဝင်းသံ၊ ရိုက်သံက ရပ်မသွား။ မိုးအောင်ကလည်း မီးဖိုချောင်မှာ ဘာလဲ၊ နေမှန်း မသိ။ နှင်းဇကရီ အားငယ်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဆေးစာရွက်များပေါ်တွင် စိတ်က မရွံ့တော့။

မိုးအောင်သည် ကော်ဖီဖျော်ရင်း နှင်းဇကရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကို ကိုင်ရင်း လေးငိုင်နေသော နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။ မိုးအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နှင်းဧကရီကို သနားလည်း သနားသွားသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးနှင့် နှင်းဧကရီသည် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်။ သူဟန်ဆောင်ပြီး နှင်းဧကရီကို ဒီအထိရောက်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းအပေါ် နောင်တလည်း ရလာမိသည်။ တကယ်ဆို သူ ဒီလိုမျိုး မလုပ်သင့်။ နှင်းဧကရီ လိုက်လာမည်မထင်၍သာ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးအောင် ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ရင်း အိမ်ရှေ့ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာလိုက်သည်။

‘ဆရာမ၊ ကော်ဖီ သောက်ပါဦး’

ကော်ဖီခွက်ကို နှင်းဧကရီ၏ရှေ့တွင် ချပေးရင်း ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာ ကြည့်သည်။ နှင်းဧကရီက ‘အင်းမလုပ် အံ့မလုပ် ဘေးခန်းက အသံတွေကိုသာ နားစွင့်နေသည်။ မိုးအောင်ပြီးရင်း

‘ဆရာမ ဘေးခန်းက အသံတွေကို ကြားပြီး ဘာမှဖြစ်မနေနဲ့၊ အလကား ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြမယ်၊ ဒီမှာကြည့်’

နှင်းဧကရီ၏ အနားသို့ကပ်ရင်း ပြောပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ လှည့်၍

‘အမ ခင်မိုး၊ ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီး ရိုက်လို့ တော်တော် ဖူးရောင်နေပြီလား’

‘ဒီမှာ မိုးအောင်ရေ နှင့်အစ်ကိုကို ဘေးခန်းမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်၊ တိုးတိုးနေ၊ မဆူနဲ့ဆိုတာ ပြောလို့ကို မရဘူး’

ဘေးခန်းမှ ပြန်အော်ပြောသည်။ ခင်မိုး၏အသံက ဘာမှမဖြစ်သလို။ မြင့်မောင်ကျော်က ရယ်ချင်သည်စိတ်ကို မနည်းဖျောက်နေရ၏။ နှင်းဧကရီကတော့ နားမလည်နိုင်။

‘ညီလေး မိုးအောင်၊ အစ်ကိုကြီးဗိုလ်အောင်ခင်ရဲ့ လက်စွမ်းကို မင်းကြားဖို့ မဟုတ်လား၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

‘အို တိုးတိုးပြောပါအို၊ ရှင်က အလိုက်ကိုမသိဘူး၊ ဘေးက ဧည့်သည်တွေတို့ အားနာဖို့ကောင်းတယ်’

ဘေးခန်းမှ အာလေးလျှာလေး ပြောလိုက်သော ယောက်ျားသံနှင့် မာန်လိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံကို နှင်းဧကရီ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကြားတယ် အစ်ကိုကြီးရေ၊ ကြားလွန်းလို့ ကျွန်တော်တောင် အစ်ကိုကြီးအား ကျောတွေအောင်နေပြီ’

မိုးအောင် ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ထရယ်သည်။

‘ဆရာမ၊ အဲဒါ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ရိုက်နေတာ၊ သူကရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

မိုးအောင် နှင်းဧကရီကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်ခင်က သူ့မိန်းမ ခင်မိုး၏ ကြိမ်းဝါးရိုက်နှက်နေသည် မဟုတ်။ ဗိုလ်အောင်ခင်က ပါးစပ်က ကြိမ်းဝါးသည်။ သူ့မိန်းမ ခင်မိုးက သူတစ်ပါး ကြိမ်းဝါးတိုင်း သူ့ကျောကို တစ်ခါထူသည်။ မမြင်ရဘဲ ကြားရုံနှင့်ကတော့ ဗိုလ်အောင်ခင်က သူ့မိန်းမ ခင်မိုးကို တကယ်ပင် ကြိမ်းဝါး ဖို့က်နှက်နေသလို။ နှင်းဧကရီ အခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဆတ်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ထုတ်လိုက်၏။

‘ဆရာမ ကျွန်တော့်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူးနော်’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။

‘အင်း၊ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာရွက်တွေက သာမန်များတာ နာတာအတွက် မဟုတ်ဘဲ ရောဂါရှိ၊ မရှိကို စစ်ဆေးထားတာပဲ’

နှင်းဧကရီ မြေလိုက်၏။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ အန်ကယ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို စစ်မယ့်စစ် အားလုံး ဆီရအောင် စစ်ဆေးတာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လုပ်ပေးတာလေ၊ အဲဒါအားလုံး သူပဲ ငွေတုန်ကြေးကျခံပြီး ကူညီပေးတာလေ’

မိုးအောင်ပြောသည်။ သူ့ပုံစံက တကယ့်ကိုအတည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ အခုလို စစ်လိုက်တော့ အကုန်သိရတာပေါ့၊ ကိုမိုးအောင် ထည်း စိတ်ရှင်းသွားတာပေါ့’

နှင်းဧကရီ ပြောဆိုရင်း ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ကောက်ယူကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒါတွေ မင်းဘယ်တုန်းက သွားလုပ်ထားတာလဲ၊ ငါတောင် မသိလိုက်ဘူး’

မြင့်မောင်ကျော် အမှန်တကယ် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်ဆောင်မေးခြင်း မဟုတ်။ သူတို့ယံတိုင်လည်း မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး ဇေဝဇေဝဖြစ်နေသည်။ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များပေါ်တွင်ရှိသော ရက်စွဲအရ ထိုနေ့ရက်များတွင် မိုးအောင် နှင်းဦး အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားသည့်ရက် ဖြစ်နေသည်။ ဒါဆို ထိုရက်များက မိုးအောင် နှင်းဦးသွားခဲ့ခြင်း မဖြစ်နိုင်။ ဆေးစစ်ထားသည့်ဆေးရုံကလည်း တကယ့်ကို နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ။ ဆေးစစ်ထားတာကလည်း အမှန်အကန်။ ဆရာဝန်ကြီးက ထည်း နာမည်ကြီး ပါမောက္ခကြီး။ မိုးအောင် ပြောတော့ သူ့အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း

သူ ကူညီတာတဲ့။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ မသိတာ မရှိ။ မိုးအောင်၏ဘဝ၊ မိုးအောင်၏မိသားစု၊ မိုးအောင်၏ခံစားမှု အားလုံး သူ မသိတာ မရှိ။ အခု မိုးအောင်ပြောသည့် အန်ကယ်ကြီးဆိုသော ဆရာဝန်ကြီး မိုးအောင်အဖေ၏သူငယ်ချင်းဆိုသူကို တစ်ခါမှ သူ့ကို မိုးအောင် ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းမရှိ။

‘မင်းမှာ ဘာရောဂါတွေ ရှိနေလို့ ဒီလိုဆေးစစ်ရတာလဲ’

မြင့်မောင်ကျော် စိုးရိမ်မကင်းသည့် လေသံဖြင့် မိုးအောင်ကို မေးလိုက်၏။

‘မင်း ဖတ်ကြည့်လေကွာ၊ ဘာမှ မရှိပါဘူး’

မိုးအောင် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။ နှင်းဧကရီက သူတို့နှစ်ယောက် ပြော ဆိုနေသည်ကို နားစွင့်နေသည်။

‘ဆရာမ၊ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦး၊ မြင့်မောင်ကျော် သောက်ကွာ’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် က ကော်ဖီခွက်ကို မကိုင်သေး၊ ဆေးစာရွက်များကို ဟိုလှန်၊ ဒီလှန် ကြည့်လိုက်ရင်း

‘သာမန်ဖျားတာနာတာလောက်နဲ့ ဒီလို Medical Check Up လုပ်တာမျိုး ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အခုဟာက အရမ်းအသေးစိတ်ကျတယ်၊ ရောဂါတစ်ခုခုကို Suspect ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီရောဂါအတွက်ပဲ ဆေးစစ်ကြတာများတယ်၊ အခုမင်းကို Check Up လုပ်ထားတာက’

‘မင်းက ငါ့ကို HIV ရှိတယ် ထင်လို့လား’

မြင့်မောင်ကျော် စကားမဆုံးခင် မိုးအောင်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက သူ့စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း HIV Negative ဖြစ်ကာ ငါတွေ့ပါတယ်၊ ဘာရောဂါမှ မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ရောဂါတွေအတွက် ရှာဖွေစစ်ဆေးထား တာတွေ့ရလို့ အံ့ဩနေမိတာပါ’

မြင့်မောင်ကျော်စကားကို ကြားပြီး နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင် ဘာဖြေမည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ မိုးအောင်ကို သူမလည်း ဒီလိုစကားမျိုး မေးချင် ပြောချင် သည်။ သူမသည် ဆရာဝန် တစ်ယောက်။ ဒီလို စစ်ဆေးထားချက်မျိုးသည် တော်ရုံ လူနာကို စစ်ဆေးထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သူမ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သို့သော် မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူက အကောင်းအတိုင်း ဘာမှ မဖြစ်သလို၊ ဆေးစစ်ထားချက်တွေမှာလည်း ဘာရောဂါမှ မရှိ။ သို့ဆိုလျှင်။

‘ဒီလိုကွာ’

မိုးအောင် စကားစလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ ပြီးတော့ နှင်းဧကရီ ခေါ် ကြည့်ရင်း

‘ငါ အလုပ် အရမ်းပင်ပန်းပြီး ဖျားချင်နေတယ်၊ မိုးပါမိတော့ ဖျားပြီး အိပ်ရာထဲ ဆဲရော၊ အဖျားက မကျဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အဖေ့သူငယ်ချင်း အန်ကယ်ကြီးဆီသွားပြတော့ သူက ငါ့ကိုစုံနေအောင် ဆေးစစ်ခိုင်းတာပဲ၊ မင်းကိုငါ ဒုက္ခမပေးချင်တာနဲ့ မပြော ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပါပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီဆေးစာရွက်တွေရဲ့ ဆေးစစ်တဲ့ရက်စွဲတွေက မင်း ပဲခူးသွားတယ်လို့ ပြောတဲ့ ရက်စွဲတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့၊ မင်း ပဲခူးသွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော်က ထပ်မေးသည်။ မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်ကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပဲခူး မသွားပါဘူး၊ ကိုဖိုးလုံး စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ငါ ပဲခူး သွားစရာရှိလို့ သွားတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို လျှောက်ပြောထားတာပါ၊ တကယ်တော့ အန်ကယ်ကြီးက ငါ့ကို ခေါ်ထားတာ’

‘ဘာလဲ၊ ဆေးရုံတက်နေတာလား’

မြင့်မောင်ကျော် မေးပြန်သည်။ မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်။

‘ဘယ်ကလာ ဆေးရုံတက်ရမှာလဲကွာ၊ အန်ကယ်ကြီး အိမ်မှာနေပြီး ဆေးကုနေ တာကွာ၊ ငါက အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ် မြင့်မောင်ရာ၊ အိုနာကနိုးကန်း မဟုတ်ပါဘူး တွ’

မိုးအောင်ပြောရင်း ရယ်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်၏။ ခိုအောင်က ဆက်၍

‘တော်သေးတယ်ကွာ၊ ငါလည်း ဆေးစစ်တော့ ဘုရားတနေရတာ၊ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဖြေရမှပဲ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်တော့တယ်’

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ရယ်မောပြောဆိုနေသည်ကို နားထောင်ရင်း သေသေချာချာ စိတ်ကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီကတော့ ဘာမှ ဝင်ရောက်မပြောဆီ၊ မြင့်မောင်ကျော် စိတ်ထဲတွင် သိပ်ပြီး မကျေနပ်။ အစကတော့ နှင်းဧကရီကို မိုးအောင်နေမကောင်း၍ လိုက်ကြည့်ရှုပေးရန် အကူအညီတောင်းခေါ်လာခဲ့မည်ဟု သူနဲ့မိုးအောင် တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း နှင်းဧကရီသည် မာန မကြီးသော

စေတနာကောင်းသော၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို မိုးအောင်သိစေချင်၍ သူလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် မိုးအောင်ကို နှင်းဧကရီလို လူမျိုးနှင့် နီးစပ်သွားစေလိုသော သူ့စေတနာကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒီရောက်တော့ မိုးအောင်က တကယ့်ကို Medical Check Up လုပ်ထားသည်များကို ထုတ်ပြသည်။ ဘယ်အချိန်က မိုးအောင် ဒါတွေလုပ်ထားသလဲဆိုတာ သူတောင်မသိ။ ခရေစေ့တွင်းကျ နို့ကနို့က ချွတ်ချွတ် မေးချင်သော်လည်း အခုတော့ နှင်းဧကရီရှိနေ၍ ထပ်မမေးချင်တော့။ မေးပြန်ရင်လည်း မိုးအောင်ဆီက ရေရေရာရာ တိတိကျကျမရှိသော အဖြေများကိုသာ ကြားရမည်သာဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးအောင် ဘာရောဂါမှ မရှိတာကိုပဲ သူ စိတ်ကျေနပ်ရမည်သာဖြစ်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ဆေးမှတ်တမ်းများကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်ရင်း ဆရာဝန်ကြီး၏အမည်နှင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးစစ်ထားသည့်ရက်စွဲတို့ကို မှတ်မိအောင်ကြည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ နှင်းဧကရီဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ခုခုပြောမည်အလုပ်

‘မိုးအောင် မိုးအောင်’

မိုးအောင်၏နာမည်ကို ခေါ်ရင်း အသက် ၅၀ ကျော် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နောက်မှ မြင့်မောင်ကျော်နှင့် နှင်းဧကရီတို့ကို တွေ့သွားပြီး ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်၏။

‘ဪ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာကိုး၊ ဒေါ်လေးက ဘယ်သူမှ မရှိဘူးထင်လို့’

‘ပြော ဒေါ်ကြွယ်၊ သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

မိုးအောင်က ထိုင်နေရာမှ မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ကြွယ်က မြင့်မောင်ကျော်နှင့် နှင်းဧကရီတို့ကို ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဟို ဟို၊ အဟီး’

‘ပြောပါ ဒေါ်ကြွယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေ၊ ရတယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ပြော’

မိုးအောင် ဒေါ်ကြွယ်ကို ပြောသည်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ကြွယ်က စပ်ဖြူလုပ်ရင်း

‘ဒေါ်လေး ပိုက်ဆံ သုံးထောင်လောက်ချေးချင်လို့၊ မာမာ ပိုက်ဆံပို့တာနဲ့ ပြန်ပေးမယ်လေ’

‘ဟောဗျာ၊ ဟိုတလောကမှ မာမာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ တစ်သောင်းခွဲရော ကုန်ပြီလား’

မိုးအောင် တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ် ဘာမှမပြော။

မြင့်မောင်ကျော်က ရှိုးအိနေပြီဖြစ်သော မြင့်ကွင်းတစ်ခုကို ပြန်မြင်နေရတန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ နှင်းဧကရီက တူသားအရွယ် လူငယ်တစ်ဦး ချွေတွင် အောက်ကျခံပြီး ငွေချေးနေသော ဒေါ်ကြွယ်ကို စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး သနားမိနေ၏။ ပိုက်ဆံကလည်း မများ၊ ငွေသုံးထောင်၊ မိုးအောင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို နှင်းဧကရီ ကြည့်နေမိ၏။

‘မာမာ ဆန်ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာလည်း မဝယ်ဖြစ်ဘူးဆိုပါတော့’

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။ ဒေါ်ကြွယ်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း

‘ဟိုဟာ ဟိုဒင်း၊ ကုန်သွားလို့’

‘ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ သမီးက ရှာ၊ အမေက ဖြုန်း၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပါပြီ’ မီးအောင် ခေါင်းကုတ်ရင်း ညည်းတွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံသုံးထောင်ကို ထုတ်ပြီးပေးလိုက်သည်။

‘ရော ဒေါ်ကြွယ်၊ ကျွန်တော် မာမာနဲ့တွေ့ရင် အကုန်ပြောပြလိုက်မယ်’

‘ဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ မိုးအောင်ရယ်၊ ဒေါ်လေး တကယ်ပြန်ပေးမှာပါ’

ဒေါ်ကြွယ်က ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူရင်းပြောသည်။ မိုးအောင် ဘာမှမပြော။

ဒေါ်ကြွယ် ပိုက်ဆံယူပြီး ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေပြီး၊ ဒေါ်ကြွယ် အိမ်ရှေ့ကပြင်ရောက်မှ

‘ဒေါ်ကြွယ်၊ နေပါဦးဗျာ၊ မနက်ဖြန် ဘာကောင်းလဲ’

မိုးအောင်အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

‘နှစ်တစ်လုံး သေချာ၊ ဟယ် သွားပါပြီ’

ဒေါ်ကြွယ် ယောင်ယမ်းပြီး ပြောမိရာမှ သတိရပြီး ညည်းတွား ထွက်သွားသည်။

မိုးအောင်က ဒေါ်ကြွယ် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

‘ဒီအဖွားကြီး နှစ်လုံးထိုးဖို့ မင်းဆီက ပိုက်ဆံလာချေးတာ မဟုတ်လား’

မြင့်မောင်ကျော် မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီးက အပြင်မှာ ဘယ်လိုငွေရှာနေသလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သမီးဆီက ပိုက်ဆံလာမှာပဲဆိုပြီး နှစ်လုံးထိုးလိုက်၊ သုံးလုံးထိုးလိုက်နဲ့ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေတာပဲဟေ့’

မိုးအောင် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို ကြည့်ကာ

‘ဒါတွေဆက်ပြောနေရင် ဆရာမစိတ်တွေ ညစ်လာလိမ့်လေ၊ အခုတောင်

ဆရာမ နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကြပ်နေပြီ’
 ‘ရပါတယ်၊ အတွေ့အကြုံအသစ်ပေါ့ရှင်’
 နှင်းဧကရီ ဖြေသည်။ သူမပုံစံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။
 ‘ဆရာမကို ကျွန်တော် အရမ်းအားနာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ
 အမူးသမား၊ အရူးသမား၊ စရိုက်မျိုးစုံနဲ့ ဆရာမ တစ်ခါမှ တွေ့ဖူးမှာမဟုတ်ဘူး’
 နှင်းဧကရီ ပြုံးရဲပြုံးသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ဝင်၍
 ‘ကဲ မိုးအောင်၊ လေရှည်မနေနဲ့၊ ဧကရီကို ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ်’
 နှင်းဧကရီ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။
 ‘ဪ၊ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ငါမေ့သွားလို့၊ လာ ငါလမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေး
 မယ်’
 မိုးအောင်ကပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်
 ခရာ နှင်းဧကရီပါ ထလိုက်ရင်း သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

*

လမ်းကျဉ်းလေးသည် အခုတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင်။ တချို့အိမ်တွေက
 မီးမှိတ်ပြီး အိပ်ကြပြီထင်သည်။ သူမ လာစဉ်ကလို ဆူဆူညူညူမဟုတ်ဘဲ တိတ်စမြဲ
 နေပြီကို နှင်းဧကရီ တွေ့လိုက်ရသည်။ လမ်းကျဉ်းပေါ်တွင်တော့ ဗွက်များက
 ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ။

‘မြန်မာနိုင်ငံသည် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း နှစ်သိန်းခြောက်သောင်းကျော် ကျယ်ဝန်း
 ၍ သယ်ဇာတ ပေါများကြွယ်ဝသော နိုင်ငံဖြစ်သည်’

လမ်းဘေးရှိ အိမ်စုတ်လေးတစ်လုံး၏ ဝါကျင်ကျင်မီးရောင်အောက်တွင်
 စာကျက်နေသော ကလေးတစ်ယောက်၏ အသံက ယုံလွင့်လာသည်။ နှင်းဧကရီ
 သည် ပွက်စေ့စေ့နေသော ဗွက်အိုင်များကို ရှောင်နှင်းနေရင်းမှ ဗွက်အိုင်ငယ်တစ်ခုတို့
 နှင်းမျှပ်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်။ နောက်မှ ခြေထောက်ကို ဆေးကြောတော့မည်ဟု
 နှင်းဧကရီ တွေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်က မြင့်မောင်ကျော်နှင့် စကားပြောနေရာမှ
 နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သုံးယောက်သား လျှောက်လာရင်း လမ်းထိပ်
 သို့ရောက်လာပြီး ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ခဏရပ်လိုက်သည်။

‘ဆရာမ၊ ခဏလေးနော်’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကိုပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်
 ထည်း ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။ နှင်းဧကရီက လမ်းကျဉ်းလေးတစ်လျှောက်
 သူတို့ ထွက်လျှောက်လာစဉ် သူမကို ဘာစကားမှ မပြောခဲ့ဘဲ အခုကျမှ ‘ခဏလေး’
 ထုဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိုးအောင်ကို နားမလည်။ မိုးအောင်က လမ်းကျဉ်း
 လေးထိပ်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်သွားသည်။

‘ဒီကောင် မပြောမဆိုနဲ့၊ ဘာသွားလုပ်တာလဲ မသိဘူး’

မြင့်မောင်ကျော် ရေရွတ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ စဉ်းစားသည်။ သူမကို စောင့်
 နိုင်ထားသည်ဆိုတော့ ခြေကြွခများ ပေးမလို့ သွားယူတာလား။ ငါဆိုရင်တော့
 သူမ စိတ်ဆိုးရမည်။ မိုးအောင်သည် သူမ၏စေတနာကို စော်ကားခြင်းဖြစ်၍
 ဖြတ်ပြတ်သားသားကို ပြောချပစ်လိုက်မည်ဟု သူမ စိတ်ကူးလိုက်၏။

‘ဆရာမ ခြေထောက်တွေပေးနေပြီ၊ ခြေဆေးလိုက်ဦး’

မိုးအောင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရေပုံးတစ်ပုံး။ နှင်းဧကရီ
 ရှုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ မိုးအောင်က သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် နှင်းဧကရီ၏
 ခြေထောက်ပေါ် ရေပုံးဖြင့် ရေလောင်းချပေးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ရှောင်ချိန်
 မရလိုက်။

‘အိုး၊ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းထားလည်း ရပါတယ်’

နှင်းဧကရီ ရှက်ရှက်နှင့် ငြင်းသည်။ မိုးအောင်သည် သူမကို ခြေကြွခပေးခြင်း
 သူတို့ဘဲ ဗွက်ပေးနေသော သူမ၏ခြေထောက်များကို ရေလောင်းဆေးပေးခြင်းပင်။

‘ဆရာမ အားမနာနဲ့၊ ဆရာမ ခြေထောက်တွေပေးနေပြီ၊ ရော့ပါ ခြေဆေးလိုက်’

မိုးအောင်က အတင်းပြောသည်။

‘အိုး၊ ကိုမိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ အိမ်ရောက်မှ
 လည်းရတာပဲ’

နှင်းဧကရီ ငြင်းသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်နေပုံကို
 ကြည့်နေရင်းမှ

‘ဆေးလိုက်ပါ ဧကရီ၊ ခြေထောက်တွေ ပေးနေရင် မကောင်းဘူး၊ မိုးအောင်
 ဘာကြည့်နေတာတုန်း၊ ရေလောင်းပေးလိုက်လေကွာ’
 မြင့်မောင်ကျော် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်မ လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကိုဘာမှ အားနာမနေနဲ့’

နှင်းဇေကရီ မငြင်းသာတော့

‘ဒုက္ခပါပဲ’

နှင်းဇေကရီ ညည်းတွားရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်က ဖြာကျနေသည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဇေကရီ၏ခြေထောက်အပေါ် ရေလောင်းချပေးသည်။ နှင်းဇေကရီက ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်၍ဆေးသည်။ မိုးအောင် ရေလောင်းပေးရင်း နှင်းဇေကရီကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဇေကရီ၏မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးလွှမ်းနေ၏။ ဆေးရုံပေါ်တွင် သူတွေ့ခဲ့ရသော နှင်းဇေကရီနှင့် ယခု သူတွေ့နေရသော နှင်းဇေကရီသည် လုံးဝမတူ ခြားနားနေသည်။ မာန်နှင့်မာနတို့ ကင်းစင်သော မိန်းကလေးတိုင်းတွင် အလှကိုယ်စီရှိကြသည်ဆိုလျှင် နှင်းဇေကရီက ပိုမည်ဟု သူတွေ့ထင်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ကားကိုမှီရပ်ရင်း မိုးအောင်နှင့် နှင်းဇေကရီကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်မိနေသည်။

‘ရပြီ ရပြီ၊ ကိုးမိုးအောင်’

နှင်းဇေကရီ ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ မိုးအောင် ရေလောင်းတာကို ရပ်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နှင်းဇေကရီ ဘာမှ မပြောဘဲ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုးအောင်ရေပုံးကိုင်ရင်း ကားဘေးတွင် ရပ်စောင့်ကြည့်နေ၏။ မြင့်မောင်ကျော် ကားပေါ်တက် စက်နှိုးလိုက်ရင်း

‘Good Night သူငယ်ချင်း’

မြင့်မောင်ကျော် နှုတ်ဆက်သည်။ နှင်းဇေကရီက မိုးအောင်ကို လှမ်း၍

‘သွားတော့မယ်နော်၊ ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ကားထွက်ခါနီးမှ

နှင်းဇေကရီ အနားသို့ကပ်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဇေကရီ’

ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။ ‘ဇေကရီ’ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း အခုမှ ပြောလိုက်၍ မိုးအောင်ကို နှင်းဇေကရီ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသော ကားကလေးကို မိုးအောင်သည် ရေပုံးကိုင်ရင်း မျက်စိတဆုံး ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

၉

အခန်းကယ်ငယ်၊ အလုံပိတ်အခန်း၊ Air Con က အေးအေး။ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေက တစ်ခန်းလုံး ပြည့်နှက်မွန်ထူနေသည်။ သီချင်းသံများက ဆူညံပွက်လောင်ပြီး နားကွဲမတတ်၊ အရက်နံ့၊ ဘီယာနံ့၊ ရမ္မက်ခိုးများဝေဆူနေသော ရနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် ထဲခန့်ပျော်ဖြူနေသော ကာရာအိုကေအခန်း။

‘မေခိုင်း၊ ကိုယ့်ကို ဘီယာတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါဦး ကလေးရယ်’

မေခိုင်းကို ပွေ့ဖက်ထားသော အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နှီးပါးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောသည်။ မေခိုင်း ထိုလူကြီး၏ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလွန်ထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဘီယာပုလင်းကိုယူပြီး ခွက်ထဲသို့ ငှဲပေးလိုက်သည်။ ဘီယာပုလင်းက ဖင်ကပ်သာ ထွန်တော့၏။ ကုန်နေပြီ။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ဘီယာ ထပ်မှာလိုက်ရမလား’ မေခိုင်း မေးလိုက်သည်။

‘မှာလိုက်လေ၊ မေခိုင်း’

နံရံပေါ်ရှိခလုတ်ကို မေခိုင်း နှိပ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် Waiter ဝင်လာသည်။

‘xxx လျှောက်သွားမယ် လာမပြောနဲ့ xxx ဘက်စံကားတွေ

ကြပ်လွန်းတယ် xxx နေပူထဲသွားတော့ အသားလေးမည်း

ပါမယ် xxx တကယ်ချစ်တာ ဘာလုပ်မလဲ xxx ခံစားမနေချင်

ဘူးကွယ် xxx ပျော်ပျော်နေနိုင်ပါမှ အသက်ကလေး ပိုရှည်

လိမ့်မယ် xxx’

ဟန်နီက သီချင်းဆိုနေရင်းတန်းလန်း မေခိုင်းကို မျက်ရိပ်မျက်ကွဲ လုပ်ပြသည်။

မေနိုင်း သိပြီးသား။ ဟန်နီအတွက်ပါ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။
 'ဟေ့၊ ဟေ့ ချာတိတ်၊ ကြက်ချဉ်စပ်တစ်ပွဲနဲ့ ဘိယာတစ်လုံး ပိုယူလာခဲ့'
 ဟန်နီနှင့်အတူ သီချင်းဆိုနေသော လူကြီးက ဝင်ပြောသည်။
 'SPY-ဝိုင်တစ်ပုလင်းပါ ယူလာခဲ့နော်'
 မေနိုင်း သူ့အတွက်ပါ မှာလိုက်သည်။ သူ့လူကြီးကတော့ မူးနေပြီ။
 'လာစမ်းပါ ကလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး
 နားခိုနေလိုက်စမ်းပါ'
 လူကြီးက မေနိုင်းကို ထွေးဖက်လိုက်သည်။ မေနိုင်း အလိုက်သင့်လေး လိုက်ပါ
 သွားသည်။
 'ကိုယ့်အသည်းက အရမ်းနုတယ်၊ ခဏခဏ ကွဲတယ်၊ ပြီးတော့ ခဏခဏ
 ပြန်ဆက်တယ်'
 'ဒါဆို ကိုကြီးက အသည်းရောဂါသည်ပေါ့၊ ဟင်း ဟင်း'
 မြတ်နိုးတို့အတွက် မူးမူးရွှေးရွှေးနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ ပပနှင့် ကဗျာ
 ကလည်း သူ့လူနှင့်သူ အဆင်ပြေလို့၊ မီးရောင်မိန့်မိန့်အောက်တွင် လူကြီးက
 ငါးယောက်၊ မေနိုင်းတို့က ငါးယောက်။ ဒီအခန်းထဲ ထိုင်နေသည်မှာ သုံးနာရီကျော်
 ကြာခဲ့ပြီ။ KTV Restaurent က အခန်းတစ်ခန်း။
 မေနိုင်းတို့က KTV Restaurent မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ ညသည် သူတို့
 အတွက်၊ ညသည် သူတို့ နီးကပ်ချိန်၊ နေ့ဘက်ဆို အဆောင်ပြန်၍ ညဘက်ဆို အလုပ်
 ဆင်းသည်။ အဆောင်ဆိုတာကလည်း ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ထဲတွင် သူတို့
 သူငယ်ချင်းများ စုစည်းပြီးနေသောအခန်း။ ဒီလူကြီးတွေက ညတိုင်းနီးပါး မေနိုင်းတို့
 KTV ကို လာတတ်သည်။ အားလုံးက အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်။ မေနိုင်းတို့
 ၏ ဦးလေးအရွယ်၊ ဘကြီးအရွယ်။ ဒါပေမဲ့ မေနိုင်းတို့က အစ်ကိုကြီးဟုသာ ခေါ်
 သည်။ ယောင်လို့တောင် ဦးလေး၊ ဘကြီးဟု မခေါ်။ မေနိုင်းတို့က နှောကြေးပြီးသား။
 ဧည့်သည်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ဆက်ဆံမှ သူတို့အိတ်ကပ်ထဲက ခြင်္သေ့တွေ မေနိုင်း
 တို့ဆီ ရောက်လာမည်မဟုတ်လား။ ဧည့်သည်က ဘာသီချင်းဆိုဆို၊ စည်းဝါး
 ဘယ်လောက်ပဲလွဲလွဲ အားလုံးကောင်းပါသည်ရှင်ဆိုသော စကားကို လက်သုံး
 ရွတ်တတ်ရမည်။ ဧည့်သည့် ပုံမကျ၊ ပန်းမကျ မူးပြီး ကလျင်လည်း စိတ်ထဲက
 မျောက်အိုကြီး ကနေတာနဲ့တူလိုက်တာဟု ဆိုချင်ဆို၊ နှုတ်ဖျားကတော့ အစ်ကိုကြီး
 တော်လိုက်တာ၊ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နုဖတ်ပြီး အကမျိုးစုံ ကတတ်တာ

မဟုတ် ပြောတတ်ရမည်။ ဧည့်သည်အလိုကျ လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ရမည်။
 KTV Restaurent ဆိုတာကလည်း ဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်းတစ်ခုပင်။
 'မေနိုင်း၊ ဖုန်းလာတယ်'
 တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသော Waiter က ပြောသည်။ လူကြီး၏ရင်ခွင်ထဲမှ
 မေနိုင်း လူ့လွန် ထလိုက်ရင်း
 'အစ်ကိုကြီး၊ ခဏလေး ခွင့်ပြုနော်'
 'မြန်မြန်ပြန်လာပါ ကလေးရယ်'
 လူကြီးက မျက်စိမေးပြီးပြောသည်။ မေနိုင်းက သူ့လူကြီး၏ ပါးစပ်ကို နမ်း
 လိုက်ပြီး
 'ခဏလေးပါ ကိုကြီးရယ်၊ မကြာပါဘူး၊ ဒီည ဆိုင်ပိတ်မှ ပြန်ရမယ်နော်'
 'OK OK ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်၊ ဒီည ဆိုင်ပိတ်မှ ပြန်မယ်၊ စိတ်ချ'
 လူကြီးက ကျေနပ်သွားသည်။ မေနိုင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်
 ရောက်မှ အသက်ရှူဝသလို ဖြစ်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် နားကလည်းပြီး ဆေးလိပ်
 ငွေတွေက မွှန်ထူနှင့် ဒီကြားထဲ မကြီးမငယ်နဲ့ ပေါက်ကရစ်ကားတွေ မူးမူးရွှေးရွှေး
 နဲ့ ပြောတာကို တဟင်းဟင်းနဲ့ ရယ်မောရင်း လိုက်လျောရသေးသည်။ မလွယ်။
 ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ ဩော် ငါအလုပ် လုပ်နေတာပါလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်အား
 ပေးလိုက်ရသည်။
 မေနိုင်းသည် စားသောက်ဆိုင်ကောင်တာကို လျှောက်လာပြီး နာရီကို မော့
 ကြည့်လိုက်သည်။ ည ဆယ်တစ်နာရီကျော်ပြီ။
 'ဟယ်လို၊ မေနိုင်း စကားပြောနေပါတယ်'
 ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ အသံက ချွတ်တဲ။ တစ်ဖက်မှ
 ဒုက်ချင်းမပြော။ တစ်ဖက်လူ၏ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ဖုန်းထဲမှာ
 ကြားလိုက်ရသည်။
 'ဟယ်လို၊ မာ၊ မာမာလား'
 တော်တော်ကြာမှ အ သစ်သစ်နှင့် ပြောသည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်၏
 အသံ။ မရဲတရဲပြောနေမှန်း သိသာသည်။ မေနိုင်း၏နာမည်ရင်းကို သိထားသော
 ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံ။ မေနိုင်း အံ့ဩသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ အသံမှ
 သူ့အသံအစစ်။ ဒါ နောင်နောင်ရဲ့အသံ။ နောင်နောင် တစ်နေ့လုံး ဆိုက်ကားနင်းပြီး
 ဒီအချိန်ကြီးထိ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးပါလိမ့်ဟု မေနိုင်း တွေးမိလိုက်သည်။

'မာမာလားဟင်'
 'ဟုတ်တယ်၊ နောင်နောင် မဟုတ်လား'
 မေနိုင် ပြန်ဖြေသည်။
 'အေး၊ ငါပါ၊ နောင်နောင်ပါ'
 'နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ အမေများ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား'
 မေနိုင် အမေကို စိတ်ပူပြီးမေးသည်။
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်အမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'
 နောင်နောင်ပြောပြီး ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ
 'နင်အခု ဘာလုပ်နေလဲ၊ မာမာ'
 'ငါ မအားဘူး၊ ဧည့်သည်ရှိလို့ အခန်းဝင်နေရတယ်၊ ပြော နောင်နောင်၊
 ဒီအချိန်ကြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ'
 'ငါ နင့်ကို အရမ်းသတိရလို့၊ အိပ်လို့မရတာနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး နင့်ဆီ ဖုန်း
 ဆက်လိုက်တာ'
 နောင်နောင် ဖြေသည်။ ဒီလိုပဲပြောမည်ကို မေနိုင် တွေးပြီးသား။
 'မာမာ၊ နင့်ကို ငါအရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ နင်ဘယ်တော့လောက် အိမ်ပြန်လာ
 ခလဲ'
 နောင်နောင် ဆက်ပြောသည်။
 'နောင်နောင်၊ နင် ဒီအချိန်ကြီးဟယ်၊ မပင်ပန်းဘူးလား၊ အေးအေးဆေးဆေး
 အိပ်ပါလား'
 မေနိုင် စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်သည်။
 'ငါ အခု နင်နဲ့စကားပြောပြီးရင် အိမ်ပြန်အိပ်မှာပါ၊ နင့်စကားသံလေးတွေ
 ကြားလိုက်ရရင် ငါအိပ်ရေးဝပါပြီ'
 နောင်နောင် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။
 'ငါပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ထဲက နင်ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာ၊ နင်ဘယ်တော့
 အိမ်ပြန်လာမယ်ဆိုတာကိုလည်း နင်အမေကို ငါမမေးရဲဘူး၊ ငါကြောက်တယ်'
 မေနိုင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ
 'အမေရော နေကောင်းရဲ့လား'
 'ကောင်းတယ်၊ မနွေကတောင် ဈေးမှာ ငါနဲ့တွေ့သေးတယ်၊ ငါ့ကို ဘုကြည့်
 ကြည့်နေလို့ ငါလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ် လစ်လာရတယ်'

နောင်နောင်စကားကြောင့် မေနိုင်ရယ်လိုက်သည်။
 'မာမာ၊ နင်က ပျော်နေတာပဲနော်'
 'ငါက မပျော်လို့ နင့်ကို ငိုပြရမှာလား'
 မေနိုင် ရယ်တာရပ်ပြီး ငေါတော့တော့ ပြောလိုက်၏။
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက နင်ပျော်ရင် ဝမ်းသာရမှာပါ၊ နင်မပျော်မှာကို အမြဲတမ်း
 ချီရိပ်နေတဲ့လူပါ'
 မေနိုင် ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဒါဆို နင်က ငါ့ကို အမြဲတမ်းပျော်စေချင်တာပေါ့'
 မေနိုင် ခပ်ပြုံးပြီးလေး မေးသည်။ တစ်ဖက်က နောင်နောင်ကတော့ မမြင်နိုင်။
 'ဟုတ်တယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာပါ'
 နောင်နောင် ဖြေသည်။
 'ငါ့ရင် နင်အရမ်းဝမ်းနည်းမှာပေါ့'
 မေနိုင် ဆက်မေးသည်။ နောင်နောင် အားတက်သရော ဆက်ပြောသည်။
 'နင်ငိုတာကို ငါဘယ်လိုမှ ကြည့်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူး'
 'ဟုတ်ပြီ၊ အခု ငါ့ငိုပြီး နင်ရှေ့မှာ ငါ့ငိုပြနေပြီ၊ နင် ငါ့ကို ပျော်အောင် ဘာလုပ်
 ပေးနိုင်မလဲပြော'
 မေနိုင် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ နောင်နောင် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။
 ခဏကြာမှ
 'ငါ ဘာပဲလုပ်ချ လုပ်ချ နင်အတွက်'
 'တော်ပြီ နောင်နောင်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နင် သွားအိပ်
 တော့၊ ငါလည်း မအားဘူး၊ ငါလာမယ့် စနေနေ့ကျရင် အိမ်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ'
 မေနိုင် ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်
 ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း သူမ ဧည့်သည်ရှိသော အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလိုက်၏။

*

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ တာမွေဈေးအနီးရှိ ဆိုက်ကားဂိတ်တ
 တွင် အားလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဦးညို၊ ခင်မောင်၊ မောင်လွင်နှင့်

နောင်နောင်၊ ပြီးတော့ ကိုဖိုးလုံး၊ မိုးအောင်က ဆိုက်ကားဂိတ်တဲထဲတွင် ထိုင်ရင်း မိုးစဲချိန်ကို စောင့်နေ၏။

‘ဒီမိုးနဲ့တော့ ဘယ်ခဏ်းသည်မှ ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ အံ့နာခ တောင် မလွယ်ဘူးထင်တယ်ကွာ’

ဦးညိုသည် အပြီးကြီးကြီးနှင့် ရွာနေသောမိုးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။

‘ထမင်းအိုးမှောက်တုဲမိုးဆိုတာ ဒီလိုမိုးမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့ အဘညီ’ ကိုဖိုးလုံးက ပြောလိုက်သည်။ မောင်လွင်က

‘ထမင်းအိုးမှောက်တာ အရမ်းကြီးဘူး ကိုဖိုးလုံး၊ အိုးပါပျောက်သွားမှာ မိုးရိမ်ရ တယ်’

ဦးညို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အဘညီ သက်ပြင်းတွေ ခဏခဏချနေတာ ထမင်းအိုးမှောက်မှာစိုးလို့လား၊ ပျောက်မှာစိုးလို့လား’

ခင်မောင်က ဝင်မေးသည်။ မောင်လွင်က အတည်ပေါက်နှင့်

‘အဘညီက ထမင်းအိုးလောက်တော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာ’

‘ထမင်းအိုး ဂရုမစိုက်ရအောင် အဘညီက ဘယ်အိုးကို ဂရုစိုက်နေရတာလဲ’ ခင်မောင်က မောင်လွင်ကို ထောင်သည်။ မိုးအောင် သူတို့ကိုကြည့်နေသည်။

မောင်လွင်က ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း

‘ဟိုဒင်း ဟိုဟာ၊ ဟိုအိုးလေကွာ’

ဦးညိုက မောင်လွင်ကို ဘုံကြည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

‘မင်းကြီးခေါ်ကြီးရဲ့၊ တော်ကွာ၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး’

‘အဘညီ ကျွန်တော်ပြောတာက အရက်အိုးကို ပြောတာပါဗျ’

‘အေးလေ၊ ငါက ဘာပြောလို့လဲ၊ မင်းကြီးခေါ်ကြီးအိမ်နားက အရက်ဆိုင်က အိုးကို ပြောတာကွ’

ပြောပြီး သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ မိုးအောင်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်လိုက်သည်။ ကိုဖိုးလုံးက

‘အကိုလေး၊ မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတာ၊ အိမ်ပြန်နေပါလား’

‘ကျွန်တော် မြို့ထဲ ဆက်သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ကိုဖိုးလုံး’

မိုးအောင် ပြောရင်း မိုးသည်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးက မစဲသေး။

သမီးမပေါ်တွင် ရေများပင် လျှံတက်စပြုလာသည်။

‘ဒီနေ့ ငါ့ရဲ့ ခူးမနာသားလေး ငြိမ်နေပါလားကွ’

ဦးညိုပြောမှ အားလုံး နောင်နောင်ကို သတိထားမိလိုက်ကြသည်။ ဟုတ်သည်။

နောင်နောင် ပုံစံက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။

‘နောင်နောင် မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွ’

ကိုဖိုးလုံး မေးသည်။

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဖိုးလုံး၊ ဒီနေ့ စနေနေ့နော်’

နောင်နောင်ဖြေရင်း ပြန်မေးသည်။

‘အေး၊ ဟုတ်တယ်’

‘အကိုလေး၊ ဘယ်နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီလဲ’

နောင်နောင်က မိုးအောင်ဘက်ကို လှည့်ပြီးမေးပြန်သည်။ မိုးအောင် နာရီ ကြည့်ရင်း

‘ဆယ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်’

‘ဟာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်တော့မယ်’

နောင်နောင် ပြောသည်။

‘ဒီလောက် မိုးကောင်းနေတာ၊ မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ဦးညို မေးသည်။ မောင်လွင်နှင့် ခင်မောင်က နောင်နောင်ကို ကြည့်နေသည်။

‘အေးလေ၊ မိုးဒီလောက်သည်းနေတာ မင်းက ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ’

ကိုဖိုးလုံးကပါ ဝင်မေးသည်။

‘မာမာ၊ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ရပ်ကွက်ထိပ်က သွားစောင့်မလို့’

နောင်နောင် မရဲတရဲဖြေသည်။

‘နောင်နောင်၊ မင်းမိုးမိပြီး ဖျားမှ ဒုက္ခဖြစ်မယ်နော်’

ဦးညိုက လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟေ့ကောင် နောင်နောင်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ မာမာမှ မာမာ ဖြစ်နေရတာလဲ၊ တခြားကောင်မလေးတွေ မရှိတော့ဘူးလား’

ခင်မောင် မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ပြောသည်။

‘အေးလေကွာ၊ ဟိုကဖြင့် မင်းကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကသာ သည်းသည်းလှုပ်နေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြွယ်က သူ့သမီးတို့

နတ်မိမယ်တစ်ပါးလိုထင်ပြီး၊ မင်းလို ဆိုက်ကားသမားနဲ့ သဘောတူတာလည်း မဟုတ်ဘူး'

မောင်လွင်ကပါ ဝင်ဟောက်သည်။ နောင်နောင် ငြိမ်သက်နေသည်။

မောင်လွင်က ဆက်၍

'ထားပါ။ ဒေါ်ကြွယ်သဘောထား အရေးမကြီးပါဘူး။ မာမာက ကောင်းတယ် ဆိုရင် ငါတို့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ အခုတော့'

'မာမာက ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းပါတယ်'

နောင်နောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောသည်။

'အေး ဟုတ်တယ်။ မာမာက မင်းအပေါ်မှာလည်း ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ မင်းထက်ပိုပြီး ကောင်းရမယ့် လူတွေအပေါ်မှာလည်း ပိုကောင်းတယ်။ ဒါကို မင်း သိလား'

ခင်မောင် စိတ်မရှည်ဘဲ ဝင်ပြောသည်။

'တော်ပါတော့ကွာ၊ နောင်နောင် မိုးတိတ်မှသွားပေါ့။ ဟုတ်လား'

ကိုမိုးလုံးက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ နောင်နောင် စဉ်းစားပြီး ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေသည်။

မိုးကလည်း မစဲ။ ရွာလို့ကောင်းတုန်းပင်။

'နောင်နောင်'

ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော နောင်နောင်ကိုကြည့်ရင်း မိုးအောင် မနေသာတော့။

'ဗျာ၊ အကိုလေး'

'မာမာက ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာမယ်လို့ မင်းကို ပြောထားလို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အကိုလေး'

နောင်နောင် အားတက်သရောဖြေသည်။

'ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ချိန်းထားတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

အားလုံးက မိုးအောင်ကို ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

'မင်း သွားချင်တယ်ဆိုလည်း သွားလိုက်ပေါ့ကွာ'

မိုးအောင်စကားကို ကြားပြီး နောင်နောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆိုက်ကားကို ဂိတ်တံမှ အပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များက နောင်နောင်နှင့်

သူ့ဆိုက်ကားပေါ်ကို သွန်းဖြိုးကျလာသည်။ အားလုံးက ငြိမ်သက်ပြီး နောင်နောင် ထို့ ကြည့်နေသည်။ နောင်နောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ ဆိုက်ကားကို ထဟုန်ထိုး နင်းထွက်သွားသည်။ ဆိုက်ကားက ဂိတ်တံနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွား ၏။ ဆိုက်ကားဂိတ်တံထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူများ၏ ရင်ထဲတွင်တော့ အပြင်တွင် ရွာနေသောမိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ သည်းထန်သော မိုးရွာနေ၏။

*

'အမေက လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ'

မာမာ အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို မွန်နေအောင် ဖွာရှိုက်နေသည်။ မာမာ၏ မောင်လေး နှစ်ယောက်က အိမ်အပြင်ထွက်၍ မိုးရွာထဲတွင် ဘောလုံးကန်နေသည်။ ကော် ဘောလုံးလေးက ငွက်ထနေသော လမ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင် လူးတစ်လှည့်၊ လိမ့် တစ်လှည့်။

'အကိုလေးနဲ့ တစ်သောင်းခွဲပေးခိုင်းလိုက်တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ အခု တစ်ခါ သူ့ဆီက သုံးထောင် ထပ်ယူထားသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆန်လည်း မဝယ်ရ သေးဘူး ဆိုတော့၊ အမေ မလွန်လွန်းဘူးလား'

မာမာသည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် လေသံဖြင့် သူ့အမေကို ဆက်ပြောသည်။ ဒေါ်ကြွယ် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာမြဲ ဆက်ဖွာနေသည်။

'အငယ်နှစ်ကောင် ကြည့်တော့လည်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ခုံရင်းက ခုံရင်းပဲ။ အမေနဲ့ တွေ့လိုက်ရင်လည်း ဆန်မရှိတာနဲ့ ဆီမရှိတာနဲ့ ဟိုလူ့ဆီက ပိုက်ဆံချော ဒီလူ့ဆီက ပိုက်ဆံချောနဲ့ အိမ်ရောက်လာရင် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိဘူး'

မာမာ ညည်းတွားပြန်သည်။ ဒေါ်ကြွယ်သည် မာမာကို ဆတ်ခနဲ ဇူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

'တော်တော့ မိမာ၊ တစ်မနက်လုံး၊ နင် ငါ့ကို ပြောနေတာ မကျေနပ်သေးဘူး လား၊ နင် အိမ်ကိုရောက်လာရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ နားကို ငြီးနေတာပဲ'

'သမီး ပါးစပ်ရှိတိုင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ လုပ်ပုံမကျလို့ ပြောနေ ရတာ'

မာမာက သူ့အမေကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ငါက လုပ်ပုံမကျရအောင် ဘာတွေလုပ်နေလို့ နင်က ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ မိမာ၊ ငါက နင့်အမေပါ။ နင့်ကို ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီးမွေးထားတဲ့ အမေပါ’

ဒေါ်ကြွယ် အော်ပြီးပြောသည်။

‘အမေမို့လို့ ပြောရဆိုရ ခက်နေတာပေါ့။ တစ်ခါလာလည်း နှစ်လုံး၊ တစ်ခါလာလည်း နှစ်လုံးနဲ့ အကြွေးက လည်ပင်းပတ်နေပြီ။ အဲဒါ လုပ်ပုံမကျလို့ ဘာလဲ အမေ’ မာမာလည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်အော်လိုက်သည်။

‘အမလေး လေး၊ ညည်းက တော်တော်သိ၊ တော်တော်တတ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သမီးဆိုပြီး ပိုက်ဆံလေးတောင်းမိပါတယ်။ ပြောခံရတာ မဆုံးတော့ဘူး၊ ရတယ် မိမာ၊ မပေးနဲ့၊ နင်ပေးမှ ငါစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဈေးရောင်း နိုင်ပါသေးတယ်’

စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသော ဒေါ်ကြွယ်ကိုကြည့်ပြီး မာမာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။

‘အမေပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ’

‘တော်ပါတော့ ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်၊ နွားရှေ့ထွန်ကျပြီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တစ်သက်လုံး လူဖြစ်အောင် ငါက ကျေးမွေးလာရတာ၊ လူဖြစ်မယ် မရှိသေးဘူး၊ မအေကို ဆရာလုပ်လို့၊ အဝီစိ ချိုးကပ်လိမ့်မယ်၊ နင့်ကိုမွေးရတာ ဝမ်းရည်စပ်တယ် သိရဲ့လား၊’

တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေသော ဒေါ်ကြွယ်ကိုကြည့်ရင်း မာမာ မျက်ရည် ဝဲလာသည်။ ဒေါ်ကြွယ်က မာမာကိုပြောနေရင်းမှ မိုးရွာထဲတွင် ဆော့နေသော သားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ

‘ဟဲ့ကောင် နှစ်ကောင်၊ မိုးရေထဲ မဆော့နဲ့တော့၊ တော်တော့၊ နင့်တို့ ကမြင်း ကြောထဲပြီး ဖျားရင်၊ ငါ့ကို ဟောဒီက ကျေးဇူးရှင်မကြီးက အပြစ်တင်နေဦးမယ်၊ အခုတောင် ငါ့နားထဲမှာ တောမီးလောင်နေပြီ’

မာမာသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စများ စီးကျအောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။ ဆက်၍လည်း ဘာမှ မပြောချင်တော့။ ပြောရင်လည်း အမေနှင့် ထပ်ပြီး စကားများရုံသာ ရှိတော့သည်။ မာမာ သူ့အိတ်ကလေးထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ချို့ကို ထုတ်ကာ ဒေါ်ကြွယ်ထိုင်နေသောဘေးနားသို့ ချထားပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ် မပြီးနိုင်သေး။ ပွစိပွစိနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ မာမာ အမေ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ

အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ မိုးရေစက်များက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို အတားအဆီး နှုတ်တချက်မျိုး ပြေးဝင်တိုက်လိုက်သည်။

‘မမ၊ သားတို့ကို မုန့်ဖိုးပေး’

မိုးရေထဲတွင် ဘောလုံးကန်နေသော မောင်နှစ်ယောက်က မာမာဆီ ပြေးလာပြောသည်။ မာမာ ငါးရာတန် တစ်ယောက်တစ်ရွက် ပေးလိုက်၏။ ကလေးနှစ်ယောက်က ပျော်ပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ မာမာကတော့ မိုးရေထဲမှာ၊ အဘာ ထီးပါလျက် ထီးကို မပွင့်ဖြစ်တော့။

မိုးရေထဲတွင် ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မာမာ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းများက အတားအဆီးမဲ့ စီးကျလာသည်။ ရပ်ကွက်ထဲသို့ကျဉ်းလေးအတိုင်း မိုးရေထဲတွင် အားရပီးရ ငိုရင်း မာမာလျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးရေထဲတွင် သူမ ငိုနေသည်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြ၊ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြ။

သူမနာမည် မာမာ။ မာမာဆိုသည်မှာ နာမည်အရင်း။ မိခင်ဖခင်က ပေးထားသည့်နာမည်။ မေနိုင်ငံဆိုသည်က အလုပ်ကပေးသော နာမည်။ ဘဝကပေးသော နာမည်။ မာမာဝယ်စဉ်က မိဖုံဖုံ၊ မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော မိသားစုလေးတစ်စု၊ မောင်လေးနှစ်ယောက်က သူမထက် ၈ နှစ်လောက်ငယ်သည်။ အဖေက လိုင်းကားစပယ်ယာ၊ အမေက ဈေးရောင်းသည်။ မာမာ ၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် သူမအဖေ ကားမှောက်၍ ကွယ်လွန်သည်။ မိသားစုဘဝ ပြိုလဲသည်။ ဒေါ်ကြွယ်က ဈေးရောင်းသော်လည်း မလောက်ငှ၊ သူမ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်။ ဖျားနာဆုံး မောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုပို၍ အလုပ်ရှာသည်။ ရသည်။ KTV တစ်ခုမှာ အလုပ်ရသည်။ အစကတော့ သူမ မလုပ်တတ်။ ရှက်သည်။ ကြာတော့လည်း သူမ ခင်ပိုင်းသွားသည်။ အလုပ်က သင်ကြားပေးလိုက်သော ဆယ်နှစ်ကြီးကဝေ အတတ်ချီနံကို ကျွမ်းကျင်လာသည်။ အမေလည်း ဈေးရောင်းစရာမလို၊ မောင်လေးတွေလည်း ကျောင်းဆက်ထားလို့ရနှင့် ဟန်ကျသည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြွယ်က သူ့မိသားစုအတိုင်း နှစ်လုံးမထိုးရလျှင် မနေနိုင်။ ဘိန်းစွဲသူတစ်ယောက်လို နှစ်လုံးစွဲနေ၏။ မာမာကလည်း သူ့အလုပ်အတွက် သူမရဲ့အလှကို ဝင့်ကြွားနေအောင် ပြုတ်တက်ဆင်တတ်လာသည်။ သူမရဲ့အလုပ်သည် ထဘီအစုတ်၊ ဘုတ်သိုက်ဆံပင်နှင့် ထုတ်လို့ရသည်မဟုတ်။ ဒီတော့ ရှာလို့ရသမျှ အလှအတွက်ကုန်သည်။ အမေနှင့် မောင်လေးတို့အတွက် ကုန်သည်။ ငတ်လည်း မငတ်၊ ပိုလည်း မပိုလည်း မဝင်ပန်း။ သူ့ဟာနှင့်သူ လည်ပတ်နေသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ထဘီအနှံ

ဘုတ်သိုက်ဆံပင်နှင့် မိုးမိုးလေးလှသော မာမာက စူးစူးရဲရဲ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်လှသော မေနိုင်ငံဖြစ်သွား၏။

နောင်နောင်သည် မာမာနှင့် ငယ်ငယ်လေးထဲက တစ်ရပ်ကွက်ထဲ ကြီးပြင်းခဲ့သော ကစားဖော်ကစားဖက်။ နောင်နောင်က မာမာကိုကြိုက်သည်။ နောင်နောင်ကတော့ မာမာမှ မာမာ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လာသူ။ မာမာကလည်း နောင်နောင်ကို ချစ်တော့ချစ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်လို မဟုတ်။ နောင်နောင်က အချစ်နှင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်သည်။ မာမာကတော့ သူ့ဘဝတွင် မနေလိုတော့။ သူ့ညနှင့် သူ့ညပေါင်း၍ တစ်ဖြစ်မလာနိုင်။ မာမာသည် တစ်ဖြစ်သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ တတ်သလို ကြိုးစားနေ၏။

‘မာမာ’

ခေါ်သံကြောင့် သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောင်နောင်။ မိုးကလည်း ရွာကောင်းတုန်းပင်။

‘မာမာ၊ မိုးရေထဲမှာ ထီးလည်းမဆောင်းဘူး၊ တော်ကြာ ဖျားနေဦးမယ်’

နောင်နောင် ပြောသည်။ မာမာ နောင်နောင်ကို ကြည့်သည်။ သူကရော ဘာထူးလို့လဲ။ မိုးရေထဲမှာ။ နောင်နောင် ခေါင်းပေါ်မှာတော့ ခမောက်ဆောင်းထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ မိုးရေတွေစိမ့်လို့ ဆိုက်ကားလက်ကိုင်ပေါ် လက်တင်ထားရင်း ရပ်နေသည်။ လမ်းကျဉ်းလေးကတော့ ငွက်ထနေပြီ။

‘နင်က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

မာမာသည် သူမ၏အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူမ ငိုနေသည်ကို နောင်နောင်မသိစေချင်

‘နင်၊ ဒီနေ့ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ ဒီမှာလာစောင့်နေတာလေ’

နောင်နောင် ပြန်ပြောသည်။ မာမာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မိုးရေထဲတွင် ရပ်နေသည်။

‘နင်မိုးရေထဲမှာ အကြာကြီး နေမနေနဲ့လေ’

နောင်နောင် ဆက်ပြောသည်။

‘နင်ကရော ဘာထူးလို့လဲ’

မာမာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောလိုက်သည်။

‘ငါက မိုးရေထဲ သွားနေလာနေကျဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင် အအေးမိ ခြိမ်းမယ် မာမာ၊ ရော ငါခမောက်ဆောင်းထားလိုက်’

နောင်နောင်က သူ့ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော ခမောက်ကို ချွတ်ပြီး မာမာအို့ လှမ်းပေးသည်။ မိုးရေစက်တွေက နောင်နောင် ခေါင်းပေါ်ကို ဆင်းကျလာသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ငါ မဆောင်းချင်ဘူး၊ နင်ပဲ ဆောင်းထားလိုက်ပါ’

မာမာ စိတ်ကိုတင်းရင်းပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် ခေါင်းလုံသွားအောင် ငါကပြောတာပါ’

မာမာသည် နောင်နောင်ကိုကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘ငါ့ခေါင်းလုံတော့ရော နင်ခေါင်းလုံမှာ မှီလို့လား၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေတာရော၊ နင်တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေတာရော ခြောက်သွားမှာ မှီလို့လား’

မာမာကတော့ကြောင့် နောင်နောင် တွေ့ပြီးငေးကြည့်မိနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေထဲမှာ အကာအကွယ်မဲ့ ရပ်နေကြသည်။

‘ငါ အဆောင်ပြန်တော့မယ်ဟယ်၊ နောက်မှ နင်နဲ့တွေ့မယ်နော် နောင်နောင်’

‘လာလေ၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

နောင်နောင် ပြောသည်။ ပြောရင်း ဆိုက်ကားကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မာမာ

ခေါင်းပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များက ဒလဟော စီးကျလာသည်။

‘တော်ပါပြီဟာ၊ ငါအခုလည်း မိုးရေတွေ စိုနေတာပဲ၊ နင့်ဆိုက်ကားကို စီးတော့မည်း မိုးမိဦးမှာပဲ၊ ငါ ကားငှားပြီး သွားတော့မယ်’

မာမာအသံက ငိုသံပါသွားသည်။ မာမာ နောင်နောင်ကို လှည့်မကြည့်တော့။ ထမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်လာပြီး ရွက်ငိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် Taxi တစ်စီးကို ငှားပြီး ထွက်သွားသည်။ နောင်နောင်သည် ဆိုက်ကားကိုကိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘာမှလည်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိ။ မိုးရေထဲတွင် ငိုငြိုး အကြာကြီးရပ်နေမိသည်။ မိုးကတော့ သည်းကြီးမည်းကြီးကို ရွာကောင်းတုန်းပင်။

*

နေရောင် ကဲ့ကဲ့လေး ကျနေသည်။ မိုးရွာပြီးစ၌ ထင်သည်။ လေတစ်ချက် တိုက်လိုက် တိုင်း ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ခံစားရသည်ဟု မိုးအောင်ထင်သည်။ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ကင်းစင်နေသော အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးတွင် သက်တန့်ရောင်စုံ ထွန်းနေသည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး အငြိုးကြီးကြီးနှင့် ရွာသွန်းခဲ့သောမိုးသည် အခုတော့ ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ မိုးရွာစဉ်တုန်းက သစ်ပင်ချောင်တစ်နေရာ တွင် ကုပ်ကပ်ခဲ့နေခဲ့သော ငှက်ငယ်များက အခုတော့ ဟိုကိုင်၊ ဒီကိုင်ကူးလျက်၊ ဟိုပင် ဒီပင် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် အစဉ်ထာဝရ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်များ ကင်းစင်နေလျှင် အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် တစ်ဆင်တည်း၊ တစ်ရောင်တည်းနှင့် ကြည့်လို့အလွန်ကောင်းမည်ဟု မိုးအောင်တွေးမိ၏။ သို့သော် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့သော တကယ်မရှိနိုင်သော စိတ်ကူးယဉ်အတွေးမျိုးဖြင့် သူဓမ္မဗျော်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးတွင် တိမ်ညို၊ တိမ်နီ၊ တိမ်ပြာစသဖြင့် တိမ်သားပန်းချီရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ သဘာဝပန်းချီကား တစ်ချပ်ပင်။ သက်မဲ့ပန်းချီကား တစ်ချပ်တော့ မဟုတ်။ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေသော သဘာဝ၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုပန်းချီကားထဲမှ တိမ်သားတချို့ လွင့်ပြယ်သွား မည်။ တချို့ ပါးလျော့သွားမည်။ တချို့ ထူထဲလာမည်။ နောက် လုံးဝကင်းစင်သော အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီး ဖြစ်မည်။ သို့သော် အကြာကြီး မဟုတ်။ ထာဝရ မဟုတ်။ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ် အစိုင့်အခံ အသစ်များက အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကြီးတွင် တည်ရှိကြဦးမည်။ သဘာဝဓမ္မသည် တိမ်သားများကိုပင် အရောင်တူ၊ အဆင်းတူ၊ အသွင် သဏ္ဌာန် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် တည်ရှိခွင့် မပေး။ မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ ရှိ၏။ အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိ၏။ မိုးအောင် ခံစားရင်း၊ တွေးရင်း

ထပ်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

မိုးအောင် ဒီနေရာမှာ ရပ်နေခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခုတုချက်ဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ စဉ်းစားသည်မှာလည်း တစ်နာရီကျော် ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာကိုမှ အဖြေမရ။ မဝံ့မရဲစိတ်က မိုးအောင်ကို ချုပ်နှောင်ထားသည်။ တယ်ဆို ဒီနေရာသည် ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းတွေ့၍ တွတ်တီးတွတ်တာပြောဆိုရမည့် နေရာ မဟုတ်။ ရယ်သံလွင်လွင်တို့ဖြင့် ကြည်နူးရမည့်နေရာလည်း မဟုတ်။ ထညင်းနုနုတို့ တိုက်ခတ် ထွေးဖက်မည့်နေရာလည်း မဟုတ်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကြီးကို ငေးမောရင်း ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ပုန်းခိုမှေးစက်ကာ ချစ်သူ၏ နွေးထွေးသောအခန်းတို့၌ ငြိမ်းချမ်းနားနားခိုရမည့်နေရာလည်း မဟုတ်။ ချစ်သူဟု ဆိုရအောင် စည်း နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်နှင့် လားလားမျှမသက်ဆိုင်၊ မပတ်သက်။ ငါ့ထောက်တော်စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါလားဟု မိုးအောင်တွေးမိသည်။

ထားတော့။ သူ့စိတ်ကူးယဉ်သလို ဖြစ်လာပြီပဲထား။ နှင်းဧကရီကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲတွင် ထွေးသိပ်၍ နွေးထွေးစွာ မှေးစက်ခွင့်ပြုဖို့၊ သူ့မှာ အခွင့်အရေးရှိမည်လားဟု မိုးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်မေးမိသည်။ မဖြစ်နိုင်၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ တကယ်တော့ ဦးမံ၊ ညည်းသံ၊ နာကျင်ရေရွတ်သံတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရွာတွင် သူ၏ချစ်သူမဟုတ်သော နှင်းဧကရီကို တွေ့ရလိမ့်မိုးနှင့် တစ်နာရီကျော်ကြာ ရန်စောင့်မိနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နှင်းဧကရီ သူ့အိမ်သို့လာပြီး ပြန်သွားသည့်ညက မိုးအောင် အိပ်မရ၊ နဖူးစတွင် ချွေးသီးလေးများ သီးနေသော နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာ၊ ဘေးခန်းက ရွက်ပုတ်ကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာ၊ လမ်းကျဉ်းလေးထိပ်တွင် ခြေထောက်ဆေးရင်း ရှက်သွေးလွှမ်းနေသော နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာ၊ ထိုမျက်နှာများကို မိုးအောင် ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ပစ်၍မရ။ အချိန်တိုင်းတွင် နှင်းဧကရီ၏ဝံ့ဝံ့တို့သည် မိုးအောင်၏နှလုံးခုန်သံတို့ကို ယီးလေးခိုဖို့နေ၏။ နောက် နှင်းဧကရီ၏ ခြေထောက်၊ ဓာတ်မီးတိုင် အလင်းရောင်အောက်တွင် နှင်းဧကရီ ခြေဆေးရန် ရေလောင်းဖေးရင်း မိုးအောင်ဝံ့ရွတ်စိုက်ကြည့်မိသည့် နှင်းဧကရီ၏ သေးသွယ်ညိုညာသော ခြေထောက်တို့သည် မိုးအောင်ကို ရင်ခုန်စေခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှသည် ခြေထောက်ဟုဆိုလျှင် တချို့က ရယ်စရာပြောသည် ထင်မည်။ ခြေထောက်ကို သန့်ရှင်းသေသပ်စွာ ထားရှိတတ်သော မိန်းမတို့သည် လူလည်း သန့်ရှင်းလှပတတ်၏။ နှင်းဧကရီသည် လူလည်း လှသည်။ ခြေထောက်လည်း လှသည်။

စိတ်ရင်းစေတနာလည်း လှပလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

နှင်းဧကရီကို မိုးအောင် ထပ်တွေ့ချင်သည်။ နှင်းဧကရီကို သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် အားလုံး ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်ချင်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ခေါင်းဝှက်ကာ အားပါးတရ ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကံကြမ္မာ ၏တစ်ဖက်သတ်ဆန်စွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်မှုများကို နှင်းဧကရီ၏ရှေ့တွင် တိုင်တန်း ပစ်လိုက်ချင်သည်။ နှင်းဧကရီသာ သူ၏ တိုင်တန်းချက်များကို နားထောင်ပြီး ကံကြမ္မာကို သူ့ဘဝထဲက မောင်းထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အရှင်သခင်မ တစ်ယောက် ဖြစ်လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မည်နည်း။

အမှန်တကယ်က မြင့်မောင်ကျော်ကို အကူအညီတောင်းရုံဖြင့် သူသည် နှင်းဧကရီနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံနိုင်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် နဂိုကတည်းက သူ့ကို နှင်းဧကရီနှင့်လက်တွဲပြီး ဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်စေချင်သူ။ မိုးအောင်၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အားလုံးကို သိပြီးသားဖြစ်သော မြင့်မောင်ကျော်က အားလုံး ဖွင့်ပြော၍ အတည်ပေါက် စီစဉ်မည်သာ။ ဘာအခက်အခဲ အတားအဆီးမှ မရှိနိုင် ဟု မြင့်မောင်ကျော် ထင်မည်မှာမလွဲပေ။ အခြေအနေ အမှန်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ဘာမှခက်ခဲစရာမရှိဟု အားလုံးက ယူဆမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော်။

မိုးအောင် မချင်မရဲတွေးရင်း နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ တာမွေဈေးထဲ တွင်လည်း မနေနိုင်။ ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် ကိုဖိုးလုံးတို့နှင့် အချိန်ဖြုန်းသော်လည်း နှင်းဧကရီက သူ့အတွေးထဲက မပျောက်။ တစ်မနက်လုံး သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသောမိုးကလည်း သူ့ကို နှင်းဧကရီအား ပို၍သတိရလွှမ်းဆွတ်စေသည်။ ဘယ်လိုမှ နေမရသည့်အဆုံး နှင်းဧကရီရှိနိုင်သော ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ Nest ကော်ဖီမုန့်တစ်ပုလင်းနှင့် ပန်းသီးဆယ်လုံးပါ ဝယ်လာခဲ့ သည်။ နှင်းဧကရီကို တွေ့မည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရောက် ကြည့်ရှုကုသပေးခဲ့သော နှင်းဧကရီကို ကျေးဇူးတင်၍ ကန်တော့ရန်လာသည်ဟု ပြောမည်။ ဒါဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဧကရီနှင့် အချိန်အနည်းငယ်တော့ စကားလက်ဆုံ ပြောခွင့်ရမည်ဟု သူတွေးသည်။ နှင်းဧကရီ၏ ဣန္ဒြေရသောအပြုံးနှင့် ချိုလွင်သာသာ သော စကားသံတို့တွင် သူခဏမျှ မွေးစက်နားခိုခွင့်ရနိုင်မည်ဟု မိုးအောင် ထင် သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဆေးရုံကြီးအောက်သို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်နာရီ ကျော် ကြာခဲ့ပြီ။ သူ အပေါ်ကို မတက်ရဲ။ နှင်းဧကရီ တာဝန်ကျသော လူနာဆောင်

ဧကတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေခဲ့သည်။ ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူနှင့် ဆရာဝန်မလေးများတွေ့တိုင်း နှင်းဧကရီလားဟု အပြေးအလွှား ကြည့်မိသည်မှာ အမော။ အပေါ်ထပ် လူနာဆောင်တွင် ယနေ့ နှင်းဧကရီ တာဝန်ကျ၊ မကျဆိုတာ လည်း သူမသိ။ အပေါ်တက်၍ မေးမြန်းပြီး တွေ့ဖို့ဆိုတာကလည်း နှင်းဧကရီ အလုပ်အား၊ မအားဆိုတာ သူ မပြောတတ်။ တွေ့ပြန်တော့လည်း သူ့ကြောင့် နှင်းဧကရီ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာကို သူ့ကြောက်သည်။ မိုးအောင်သည် ချီတံချီတံဖြင့် ဘာကိုမှ ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရပ်နေမိ၏။

ချစ်သူ၏အိမ်ရှေ့ကို ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့အခါတိုင်း ချစ်သူကို မမြင်မတွေ့ရ သော်လည်း ချစ်သူကိုယ်စား ချစ်သူ၏အိမ်ရိပ်လေးက ရင်ကို နွေးထွေးစေသည်ဟု မိုးအောင် ကြားဖူးသည်။ အခု သူလည်း ဒီအတိုင်း ခံစားရတော့မည်ဟုထင်သည်။ မိုးအောင်ပြန်တော့မည်ဟု စဉ်းစားပြီးမှ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်ပြီးမှ နောက်ပြန် ထည့်ကြည့်သည်။ ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ Nurse မလေး တစ်ယောက် လှမ်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးအောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို Nurse မလေးက 'မတင်' ဆေးရုံတက်စဉ်က သူတွေ့ခဲ့သော Nurse မလေး ဖြစ်သည်။ မိုးအောင် ဖြတ်ခနဲ အတွေးတစ်ခုပေါ်လာပြီး ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

'ဆရာမလေး'

သူနာပြုဆရာမလေးက မိုးအောင်ကို မမှတ်မိ။ ကြောင်ပြီး ကြည့်သည်။

'ဆရာမလေး၊ ဒေါက်တာ နှင်းဧကရီက ဒီအချိန်တာဝန်ကျလား ဆရာမ'

'ရှိတယ်လေ၊ အပေါ်မှာ ရှိမှာပေါ့'

ဆရာမလေးက ဖြေသည်။

'ဒါဆို ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ပေးပေးပါလားဗျာ၊ ဒေါက်တာကို ကန်တော့တာပါ'

'အပေါ်တက်တွေ့ပြီး ပေးလိုက်ပါလား၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ'

'ရတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိလို့ပါ'

မိုးအောင် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

ဆရာမလေးက

'ဒါဖြင့် ဘယ်သူလို့ ဒေါက်တာကို ပြောလိုက်ရမလဲ'

'မိုးအောင်လို့ ပြောပေးပါ၊ အရမ်းလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ'

မိုးအောင် ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို Nurse မလေး

အား ပေးလိုက်သည်။ Nurse မလေးက လှမ်းယူလိုက်သည်။ မိုးအောင် Nurse မလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်၏။

*

ဆေးရုံကြီးအပေါ်ထပ် သံဆန်ခါကွက်ကြားမှ နှင်းဧကရီ ရပ်ကြည့်နေသည်မှာ တော်တော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူနာများကို Round Check လုပ်ပြီးကတည်းက ပျင်းပျင်းရွံ့ရွံ့ မိုးရွာပြီးစ ရှုခင်းကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ သူမ ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ မိုးအောင်ကို တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို မိုးအောင်ရောက်လာပြီး ဆေးရုံ ဝင် ပေါက်အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေကတည်းက သူမတွေ့သည်။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ် အိတ်တစ်လုံးကို လက်မှာကိုင်ရင်း ဟိုလျှောက်လိုက်၊ ဒီလျှောက်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ မတ်တပ်ရပ်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော မိုးအောင်ကို သူမ စိတ်ဝင်တစား ကြည့် နေမိသည်။ ဒီလူ ဆေးရုံကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို လာတွေ့တာလဲ။ သူမ မတွေးတတ်။ မိုးအောင်ပုံစံက လူနာလာမေးသလိုလည်း မဟုတ်။ ဆေးရုံရှေ့မှာ ကာဝဲလည်လည်။ ဒီလူ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ နှင်းဧကရီ လှမ်းကြည့်ရင်း အတွေးခက်နေသည်။

‘ဒေါက်တာ၊ လူနာကို ဒီဆေးတွေ On လိုက်မယ်နော်’

Nurse မလေး တစ်ယောက်က နှင်းဧကရီအနားသို့ လာရပ်ပြီးမေးသည်။ နှင်းဧကရီ သံဆန်ခါကွက်ကြားမှ မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သတိမထားမိ။ ‘ဒေါက်တာ’

‘ရှင်’

Nurse မလေးကို ကြည့်ပြီး နှင်းဧကရီ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ပြော မမ၊ ကျွန်မ ငေးနေမိလို့ မကြားလိုက်ဘူး’

နှင်းဧကရီ ရုတ်တရက်ကမ်းဖြစ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒေါက်တာ၊ ဟိုလူနာကို Drip ချိတ်ရင်း၊ ဒီဆေးတွေပါ On လိုက်ရမလားလို့’

Nurse မလေးက လူနာကို On ရမည့် ဆေးစာရင်းစာရွက်ကိုပြရင်း ပြော သည်။

နှင်းဧကရီ ယူပြီး ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မမ၊ ဒါတွေအားလုံး On ရမှာပဲ’

နှင်းဧကရီ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရင်း ပြောသည်။ Nurse မလေး လှည့်ထွက် သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို နှင်းဧကရီ ဆေးရုံသံဆန်ခါကွက်ကြားမှ အပြင်ကို ထွန်းကြည့်သည်။ မိုးအောင်က ဆေးရုံဝင်း ဝင်ပေါက်အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေပြန် သည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံပေါ်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို ရှာနေသလို။ နှင်းဧကရီ ကြည့်နေလိုက်သည်။ မိုးအောင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ တူတူကုတ်အိတ်ကပ်အတွင်း ထည့်ထားသော ဖုန်းမှ ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ မိုးအောင် ဆေးရုံပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ နှင်းဧကရီ ဖုန်းကို တော်တော်နှင့် မတိုင်မီ၊ ဖုန်းသံကလည်း မရပ်။ မိုးအောင် လှည့်ထွက်မလိုလုပ်ပြီးမှ ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းဧကရီ ဆက်တိုက်မြည်နေသော ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်က ခင်မေဦး ငါးစုနံး။

‘ဧကရီ၊ နင်ဒီလောက်အကြာကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ၊ ငါက နင်များ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေလားလို့’

တစ်ဖက်မှ ခင်မေဦးက ပြောသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရင် ဖုန်းပိတ်ထားမှာပေါ့’

‘အေးလေ၊ ငါ သိလို့ ဖုန်းမချဘဲ ဆက်ခေါ်နေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း ဖုန်းမကိုင်တာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြော မေဦး’

နှင်းဧကရီသည် ခင်မေဦးကို ဖုန်းဖြင့်စကားပြောရင်း အပြင်ဘက်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ မိုးအောင်ကို မမြင်ချ။ ဆင်ဝင်အောက်မှ မိုးအောင် ထွက်မလာသေး။

‘နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဧကရီ’

နှင်းဧကရီ နားထောင်နေသည်။

‘ဧကရီ နင်ငါ့ကို မညာနဲ့နော်’

ခင်မေဦး ဆက်ပြောသည်။

‘အင်းပါ၊ မညာပါဘူး’

နှင်းဧကရီ ပြောသာပြောနေရသည်။ သူ့စိတ်ရော မျက်လုံးများပါ သံဆန်ခါ ကွက်ကြားမှ အပြင်ကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

‘နင့်ကို မောင်က ကိုမိုးအောင်ကို လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ သူ့အိမ်ထဲမှ ခေါ်သွား

တယ်ဆို'

'အင်း'

ခင်မေဦး အသံတိတ်သွားသည်။

တော်တော်ကြာမှ

'နင်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားတာလဲဟာ၊ အဲဒီလူနဲ့ မပတ်သက်စမ်းပါနဲ့ ဧကရီ'

ခင်မေဦး ညည်းတွားအပြစ်တင်သည်။ နှင်းဧကရီ ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆေးရုံဆင်ဝင်အောက်မှ မိုးအောင် ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိုးအောင်လက်ထဲတွင် စောစောကရှိနေသော ပလတ်စတစ်အိတ် မရှိတော့

'ငါက ဆရာဝန်၊ သူက လူနာ၊ ဒီအပြင် ဘာပတ်သက်ရမှာလဲ မေဦး'

ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်သွားသောမိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှင်းဧကရီ ပြောလိုက်၏။

'လူနာဆိုလည်း ဆေးရုံကို လာခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ငါ့ယောက်ျားကိုက ပိုတာပါ။ အခုတော့ သူ့ရပ်ကွက်ထဲထိ နင်က လိုက်သွားကြည့်ရတယ်လို့ ငါဖြင့် အံ့အားသင့်လို့ ကို မဆုံးတော့ဘူး'

ခင်မေဦး ဆက်ပြောသည်။ သူမကပင်

'နင်ကလည်း ငါ့ကို ဘာမှ မပြောပြဘူးနော်'

'နင်နဲ့ငါ မတွေ့မိလို့ပါ။ တွေ့ရင် ငါပြောပြမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ'

နှင်းဧကရီ ဖြည်းဖြည်းပြန်ပြောသည်။

'နင်ကသာ မထူးဆန်းဘူးလုပ်နေ၊ ငါ့ယောက်ျားက မနေ့ကမှ ဘာစိတ်ပေါက်လို့လဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ဖွင့်ပြောတယ်လေ၊ ရွန်းရွန်းကို ဝေလို့၊ နင့်ကို မိုးအောင်က ခြေထောက်ဆေးဖို့ ရေလောင်းပေးတာတဲ့၊ သူက အဲဒီတုန်းက နင်တို့ပုံစံတွေက တကယ့်ကို Romantic ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက်ကို ကြည့်ရသလိုပဲတဲ့'

ခင်မေဦးစကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ရှက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ Nurse မတစ်ယောက်က နှင်းဧကရီအနားသို့ ရောက်လာသည်။ နှင်းဧကရီ မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး Nurse မလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ဖုန်းပြောနေမှန်းသိ၍ ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စောစောက ဆေးရုံအောက်တွင် မိုးအောင် ကိုင်ဆွဲထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်။

'ငါ နင့်ကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာနော် ဧကရီ၊ နင် ငါ့ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့၊ အဲဒီလူက လူညွန့်ခွဲစားတဲ့လူ၊ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး'

'မေဦး၊ နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး'

နှင်းဧကရီ ခင်မေဦးကို ပြောလိုက်သည်။

'အေးပါ၊ မပတ်သက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ထားပါတော့၊ ငါ နင်နဲ့တွေ့မှ ပြောတော့မယ်၊ ဒီကြားထဲ ဒီလူအကြောင်းကို မောင့်ကို မရရအောင် ငါမေးထားမယ်'

'ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မေဦး'

'ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားအောင် ငါ တာမွေဈေးသွားပြီး ဒီလူအကြောင်းကို အကုန်စုံစမ်းပြီး နင့်ကို ငါပြောပြမယ်၊ ဒါမှ ဖြစ်မှာ'

ခင်မေဦးကို နှင်းဧကရီ မတား၊ တား၍လည်း ရမည်မဟုတ်။

'နင်က ရှားလော့ဟုန်း လုပ်မလို့လား'

နှင်းဧကရီ ရွတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်သည်။

'ဟုန်းလား၊ မဟုန်းလား မသိဘူး၊ ငါ နင့်ကိုစိတ်ပူတယ်၊ နင့်စိတ်မှာ ထပ်ပြီး ဒက်ရာမရစေချင်ဘူး ဧကရီ'

ခင်မေဦး တကယ်ကို စိတ်ပူစိုးရိမ်ပြီး ပြောနေသည်ကို နှင်းဧကရီ နားလည်လိုက်သည်။

'အေးပါတာ၊ ငါ နားလည်ပါတယ် မေဦး၊ ငါ နင့်ဆီလာခဲ့ပါဦးမယ်၊ အခု ငါ လူနာကြည့်စရာရှိလို့ ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်'

နှင်းဧကရီ စကားဖြတ်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ အနားတွင် ရပ်နေသော Nurse မလေးကို ကြည့်လိုက်၊ ပည။

'ဒေါက်တာ၊ အောက်က လူတစ်ယောက်က ဒေါက်တာ့ကို ပေးပေးပါဆိုလို့ ကျွန်မ ယူခဲ့တာ'

Nurse မလေးက ပြောသည်။

'ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လူနာရှင်လဲ'

နှင်းဧကရီက မေးလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်ကို မြင်ကတည်းက မိုးအောင်မှန်း သူမ သိပြီးဖြစ်သည်။

'မပြောတတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ အဲဒီလူက သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ မိုးအောင်လို့ သူ့နာမည်ကို ပြောသွားတာပဲ၊ ဒေါက်တာ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်လို့ ကုန်တော့တာပါ ဆိုပြီး ပေးခိုင်းလိုက်တာ'

၁၁၆

မြအေး

နှင်းဇကရီ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းသီးဆယ်လုံးနှင့် Nest ကော်ဖီ တစ်ပုလင်း။ နှင်းဇကရီ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို Nurse မလေးထံ ပြန်ပေးလိုက်ရင်း

‘ဆရာမတို့ပဲ ဝေစားလိုက်တော့’

ပြောပြီး နားနေခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

Nurse မလေးက ပလတ်စတစ်အိတ်ကိုကိုင်ရင်း နှင်းဇကရီကို ကြောင်ရပ်ပြီး ကြည့်ကျန်နေခဲ့သည်။

နှင်းဇကရီ နားနေခန်းစားပွဲပေါ်သို့ နားကြပ်ကို ပစ်တင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။ မိုးအောင်က သူမကို ကန်တော့တာ တဲ့။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါ သူမကို ခြေကြွခပေးခြင်း တစ်မျိုး။ သူမကတော့ မြင့်မောင်ကျော်ကို အားနာလိုတစ်ကြောင်း၊ မိုးအောင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာ သက်မိ၍တစ်ကြောင်း၊ ခင်မေဦး ပြောစကားများကိုပင် နားမဝင်ဘဲ မိုးအောင်ကို လိုအပ်လျှင် Medical Check Up လုပ်ဖို့ ကူညီမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ မိုးအောင် ရှိရာဆီသို့လိုက်၍ ကြည့်ပေးခဲ့သည်။ ဟိုရောက်တော့လည်း မိုးအောင်က တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဆေးရုံမှာမှ ဆေးစစ်ထားသော ဆေးမှတ်တမ်းများကို သူမအား ထုတ်ပြခဲ့သည်။

အခုလည်း လူကိုယ်တိုင်တောင် ဆေးရုံပေါ်သို့ တက်မလာဘဲ လူကြုံနှင့် သူမ ကို ကန်တော့လိုက်သည်။ နှင်းဇကရီ စဉ်းစားပြီး ဒီမိုးအောင်ဆိုတဲ့လူကို ပညာ နည်းနည်းတော့ပေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး မြင့်မောင်ကျော်ဆီ လှမ်းဆက်လိုက်၏။

‘ဟိုမြင့်မောင်ကျော်၊ ကျွန်မ ကိုမိုးအောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့’

‘ဗျာ၊ မိုးအောင်နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့လား’

မြင့်မောင်ကျော် အလန့်တကြား မေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုမိုးအောင်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ။ ကိုမြင့်မောင်ကျော် စီစဉ်ပေးနိုင်မလား’

‘ဟာ ရပါတယ်၊ ဇကရီ ဘယ်တော့တွေ့ချင်သလဲ’

‘ဒီနေ့ညနေ ၄ နာရီလောက်၊ Orange က Coffee Shop ကို ကျွန်မ လာခဲ့ မယ်လို့ ကိုမိုးအောင်ကို ပြောပေးပါ’

‘စိတ်ချ ဇကရီ အခုချက်ချင်း မိုးအောင်ကို ရအောင်ရှာပြီး ပြောပေးမယ်’

မြင့်မောင်ကျော် အားတက်သရော ပြောသည်။ နှင်းဇကရီ ဖုန်းချလိုက်သည်။ နာရီကိုကြည့်တော့ နေ့လည် ၂ နာရီ ထိုးပြီ။ ကောင်းသည်။ နောက်ထပ် ၂ နာရီ ကျော်အတွင်းတော့ ဒီမိုးအောင်ဆိုတဲ့လူ သူ့ကို သူမ ဘာကြောင့်တွေ့ချင်သလဲ ဆိုတာ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် စဉ်းစားပေတော့။ နှင်းဇကရီ သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

*

မိုးအောင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ရင်း နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ လေးနာရီခွဲ။ နှင်းဧကရီ ရောက်မလာသေး။ Orange Supermarket ရှိ ကော်ဖီ ဆိုင်လေးကို သူ လေးနာရီမထိုးခင်ထဲက ရောက်လာသည်။ ကော်ဖီဆိုင်စားပွဲဝိုင်း တိုင်း လူအပြည့်။ သူထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးသာ လွတ်နေသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း။

မိုးအောင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှပြန်လာပြီး ကိုဖိုးလုံးတို့ ဆိုက်ကားပိတ်တွင် ထိုင်နေစဉ် မြင့်မောင်ကျော် ရောက်လာသည်။ သူ့ကို နှင်းဧကရီက တွေ့ချင်သည် ဟု မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။ သူ့နား သူတောင်မယုံနိုင်။ မိုးအောင် အံ့သြ သွားသည်။ ဘာကိစ္စ နှင်းဧကရီက သူ့ကို တွေ့ချင်မှန်းမသိ။ စဉ်းစားလိုလည်းမရ။ မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ ဝမ်းသာနေသည်။ သူနှင့် နှင်းဧကရီကို မြင့်မောင်ကျော်က နီးစပ်စေလိုသည်။ ဖြစ်စေချင်သည်။ သူလည်း နှင်းဧကရီကို တွေ့ချင်ပါသည်။ လွန်လွန်မင်းမင်းကို တွေ့ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ သူသွားခဲ့ခြင်းပင်။

အချိန်က ငါးနာရီထိုးဖို့ ပိနစ်နှစ်ဆယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ လူငယ် တချို့က ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ ရယ်လိုက်သောအသံက မိုးအောင်ကို လျှောင် ပြောင်ရယ်မောသလို။ နှင်းဧကရီ၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရသေး။ မိုးအောင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘xxx ဒီလိုငါ ယုတ္တိမရှိတဲ့အဖြစ်ကို xxx ယုတ္တိရှိဖို့ မွမ်းမံနေရင်း
xxx သေချာအောင် အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းကြည့်တော့ xxx
ငါလုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘဲ xxx ငါ တစ်ယောက်ထဲ
မဖြစ်တော့ xxx အရင်အတိုင်း xxx နှုတ်ပိတ် xxx’

CD ခွေဆိုင်မှ ဖွင့်ထားသည့် လေးဖြူသီချင်းသံက ယုံလွင်လာသည်။ မိုးအောင် သီချင်းနားထောင်ရင်း Orange Super Market ငွေရှင်းကောင်တာသို့ ချက်လုံးများ ရောက်သွားသည်။ မိုးအောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ၊ သူမ ချက်နာက ရှင်းနေသည်။ ဘာမှ ပြင်ဆင်မထား။ အလုပ်မှ ဒီကိုတန်းလာသည့်ပုံ။ သူမက ငွေရှင်းကောင်တာတွင် ငွေရှင်းလိုက်ပြီး ပစ္စည်းတချို့ ထည့်ထားသော ဆိတ်ကိုကိုင်၍ မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မိုးအောင် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်သွားသည်။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်နှင့် ညှို့အားကောင်းသော မျက်ဝန်း ခါးကြည့်မှ မိုးအောင် ရုန်းမထွက်နိုင်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ရှိရာသို့ ခြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးအောင် အားရဝမ်းသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ပြုံးလည်း မပြုံး၊ မဲလည်း မမဲ၊ တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ မိုးအောင်၏ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ ပုံစံက တကယ့်ကို အေးတိအေးစက်။

‘ဆရာမ၊ ဘာသောက်မလဲ’

မိုးအောင် မေးသည်။ နှင်းဧကရီ မဖြေ။ ကော်ဖီဆိုင်မှ Waiter ကောင်လေး တို့ခေါ်ကာ Ice Coffee တစ်ခွက် မှာသည်။ မိုးအောင် ဘာမှ ဆက်မပြော။ ငြိမလက်စအပြုံးကို မနည်းအရှိန်သတ်ပြီး နှင်းဧကရီကို ကြည့်နေသည်။ Ice Coffee တစ်ခွက်ရောက်လာချိန်ထိ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။ မိုးအောင် နှင်းဧကရီကိုကြည့်ပြီး မချင်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ သူလည်း နှင်းဧကရီကို ဘယ်က စကားစုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ မိုးအောင်သည် ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ၍ အိတ်ကပ်ထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှို့လိုက် သည်။

‘ကျွန်မ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့နဲ့ မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူမ အသံက အေးစက်စက်။

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ဆော့နိုး ဆရာမ’

မိုးအောင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြေရင်း စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးချလိုက် သည်။ နှင်းဧကရီက Ice Coffee ခွက်ကို ကိုင်ပြီး တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီပုံစံက အရမ်းကို အေးစက်တည်ငြိမ်နေသည်ဟု မိုးအောင်ဆင်သည်။ နှင်းဧကရီကို သူမေးလည်း၊ မမေးရဲ။

'ရှင်၊ ကျွန်မကို စော်ကားတယ်'
 နှင်းဧကရီက Ice Coffee ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ပြောသည်။ သူမအသံက
 ဘာခံစားမှုမှ မရှိ။
 'ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို'
 မိုးအောင် စုံအားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စကားမဆုံးခင်
 'ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို တော်တော်စော်ကားတာပဲ'
 နှင်းဧကရီ ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်၏။ သူမ၏ဟန်က ပြဿနာတစ်ခုကို
 တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသလိုမျိုး။
 'ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ'
 မိုးအောင် အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။
 'ကိုယ့်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်သိရမှာပေါ့၊ ရှင် တကယ်မသိဘူးလား'
 မိုးအောင်တွေ့ပြီး ပြန်စဉ်းစားသည်။ သူ့ဘာမှလည်း နှင်းဧကရီအပေါ် မလုပ်
 မိခဲ့။
 'ရှင်၊ ဆိုက်ကား နှင်းတယ်နော်'
 နှင်းဧကရီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် မေးသည်။
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'လူတစ်ယောက်က ရှင့်ရဲ့ ဆိုက်ကားကို ငှားမယ်၊ ဆိုက်ကားခ ပေးမယ်၊
 ပြီးတော့ တကယ်မစီးဘူး၊ ရှင့်ကို သူပြောတဲ့ခရီးအတိုင်း နှင်းခိုင်းမယ်၊ သူကတော့
 ရှင့်ဆိုက်ကားကို မောကြီးပန်းကြိုး နှင်းနေတာကို ဘေးကနေ ကားနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်
 လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ရှင်ဘယ်လိုခံစားရမလဲ'
 နှင်းဧကရီ ရှည်ရှည်လျားလျား မေးသည်။ မိုးအောင်တွေ့ပြီး တော်တော်
 ကြာကြာစဉ်းစားပြီးမှ
 'မသိဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ကြုံလည်း မကြုံတွေ့ဖူးဘူး။
 ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး'
 နှင်းဧကရီ ဆတ်ခနဲ မိုးအောင်ကို ကြည့်သည်။ မိုးအောင် တကယ်ကို
 နိုးနိုးသားသား ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
 'ကျွန်မကတော့ ကြုံဖူးသိဖူးသွားပြီ ကိုမိုးအောင်'
 နှင်းဧကရီ၏လေသံက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သည့် ပုံပေါက်နေသည်။
 'ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဆရာမ'

မိုးအောင် ပြောသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 'ရှင်ဒီနေ့ ဆေးရုံကိုလာပြီး Nurse နဲ့ ကျွန်မကို ပစ္စည်းတွေပေးခိုင်းလိုက်တာ
 ဘာဘောလဲ'
 သွားပြီး မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီ ဘာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ကို
 နှိုင်းသွား၏။ သူကတော့ နှင်းဧကရီကို တွေ့ချင်လွန်း၍ ကြိမ်ကြရာ ကြုံလိုက်မိသည်။
 အခုတော့ သူ့ကို နှင်းဧကရီက တစ်မျိုးမြင်သွားပြီ။
 'ကျွန်တော်၊ ဆရာမကို ကန်တော့တာပါ'
 'ဘာအတွက် ကန်တော့တာလဲ ကိုမိုးအောင်'
 နှင်းဧကရီ ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်ထွက်မချ၊
 'ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်'
 မိုးအောင် စကားတွေ ထွက်မလာ၊ ထစ်ငေါ့နေသည်။ နှင်းဧကရီ ခပ်ယဲ့ယဲ့
 ပြောရင်း
 'ရှင် ကျွန်မကို သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လိုပဲ သဘာထားတယ်၊ ရှင်
 ကျွန်မကို သရော်တယ်'
 'ဗျာ'
 နှင်းဧကရီသည် စကားရပ်လိုက်ပြီး ကော်ဖီအေး တစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။
 မိုးအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် နှင်းဧကရီကို ငေးကြည့်နေသည်။
 'ကျွန်မက ရှင်ဟာ ခင်မေဦးယောက်ျားရဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး
 ရှင်မတတ်နိုင်ရင် Medical Check Up လုပ်ဖို့ ကျွန်မ ကူညီပေးမယ်လို့
 တိုက်ရိုက်မောင်ကျော်ကို ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ရှင်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး
 တိုက်ရိုက်မောင်ကျော် လာခေါ်တော့ ကျွန်မ ရှင့်အိမ်အထိ လိုက်လာကြည့်ပေးခဲ့တယ်'
 နှင်းဧကရီ စကားရပ်ပြီး မိုးအောင်ကို ကြည့်သည်။ မိုးအောင် ဘာမှမပြော။
 သူ့မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။
 'ရှင့်အိမ်လည်းရောက်ရော၊ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်ထားတဲ့ လူနာက
 ရန်ကုန်မြို့မှာ တော်ရုံလူတွေတောင် မကပ်နိုင်တဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြ အထူးကုဆေးရုံ
 ကြီးမှာ ပါမောက္ခကြီးတွေနဲ့ ဆီးစစ်၊ ဝမ်းစစ်ထားတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေကို ထုတ်ပြန်
 ခဲ့တယ်'
 'ကျွန်တော့်အမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ကြီးက ကူညီပေးခဲ့တာပဲ၊ ဆရာမ
 ကျွန်တော် တတ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး'

မိုးအောင် စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုတတ်နိုင်တယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ရှင်မှာ အရမ်းကို ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ပါမောက္ခကြီးတွေ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလို့ သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သိအောင် လုပ်ပြခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ မဟုတ်ဘူး’

မိုးအောင် ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် သူ့ကို တော်တော် အထင်လွှဲနေပြီဟု တွေးရင်း စိုးရိမ်လာသည်။

‘ပြီးတော့၊ ဒီနေ့လည်း ပန်းသီးဆယ်လုံးနဲ့ Nest တစ်ပုလင်းကို ခြေကြွခန့်မြှင့်တဲ့ သဘောနဲ့ ကျွန်မကို ကန်တော့တယ်ဆိုပြီး လူကိုယ်တိုင်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ လူကြုံနဲ့ လမ်းကြုံထည့်ပေးလိုက်တယ်’

မိုးအောင် ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ဆက်၍

‘ဒါ၊ ကျွန်မရဲ့စေတနာကို ရှင်စော်ကားတာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ပညာကို ရှင် သရော်လိုက်တာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး’

‘မဟုတ်လို့ ရှင်ဒီနေ့ ဆေးရုံကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောလေ ကိုမိုးအောင်’ နှင်းဧကရီ မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်မျက်နှာက အားမရှိ။

‘ကျွန်တော်၊ ဧကရီကို တွေ့ချင်လို့ပါ’

မိုးအောင် နှုတ်ဖျားက ဧကရီဟု လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ မိုးအောင် လေသံ တိုးတိုးလေးက နှင်းဧကရီ၏နှလုံးသားကို ပဲ့တင်ထပ်သွားစေသည်။ မိုးအောင်သည် သူမကို ဧကရီဟု ဂုဏ်ယူအကြိမ် သုံးနှုန်းလိုက်သည်ကို နှင်းဧကရီ ကြားလိုက်ရသည်။ မြင့်မောင်ကျော်နှင့်အတူ မိုးအောင်အိမ်မှအပြန် ကားထွက်ခါနီးကျမှ ကားနားရပ်ပြီး သူမကို ဧကရီဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း မိုးအောင်သုံးနှုန်းလိုက်စဉ်က သူမ မိုးအောင်ကို မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ အခု ဂုဏ်ယူအကြိမ်မြောက် ဧကရီတဲ့၊ ပြီးတော့ မိုးအောင်က သူမရဲ့ ရွှေ့တည့်တည့်မှာ။ နှင်းဧကရီ ရင်ထဲသို့ ခံစားမှု အသစ်အဆန်းများ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်၊ ဆရာမရဲ့စေတနာကို မစော်ကားဝံ့ပါဘူး၊ နောက် ဆရာမရဲ့ ပညာကိုလည်း သရော်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် အောက်တန်း

သူပါဘူး ဆရာမ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလောက်လည်း အင်အားမရှိပါဘူး’

မိုးအောင်၏လေသံသည် ညှိုးနွမ်းတိုးငယ်နေသည်။ မိုးအောင်မျက်နှာက အငယ်နေသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။ နှင်းဧကရီသည် သူမအား ဧကရီဟု လွှတ်ခနဲ ပြုံးမှ အခု ဆရာမဟု သုံးကာ ပြောနေသော မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ခပ်ချက်ချက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာမကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်က ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွှဲတာပါ၊ ဆရာမ အထင်လွှဲအောင်၊ အမြင်မှားအောင် မစဉ်းစား မဆင်ခြင် ခဲ လုပ်မိတိုင်းမိတဲ့ ကျွန်တော်ကိုက အသုံးမကျတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် နေသည်ပေးပါ ဆရာမ’

မိုးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်းပြောသည်။

‘ထားပါတော့လေ၊ ဒါဆို ဒီနေ့ ရှင်ဆေးရုံကိုလာပြီး ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်

ဆိုတာက’

နှင်းဧကရီ မေးလိုက်သည်။

‘ဟို ဟို၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက၊ ဟို’

မိုးအောင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဧကရီကို မရဲတရဲ စိုက်ကြည့် နိုင်သည်။

‘နှင်းရယ်၊ လှရက်လွန်းတဲ့ နှင်းရယ်၊ နှင်းရဲ့အလှမှာ တစ်မှေးလောက်သာ အိပ်စက်ခွင့်ရှိမယ့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘာကို ဖွင့်ဟရမှာလဲဟင်၊ အတင်းကာရော ပိတ်ဆို့တားဆီးထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနီးလွန်းနေပါပြီ၊ အတားအဆီးမဲ့ ပွင့်အန်ထွက်လာမယ့် နှလုံးသားအပိုင်းအစတွေဟာ သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှား အလှအယက် တိုးရှေ့ရင်း နှင်းရဲ့ အပါးမှာ သေဆုံးကုန်ကြပြီလေ၊ သူတို့က တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေလေရဲ့၊ နှင်းကို သိပ်ချစ်တယ်လို့’

မိုးအောင် ပွင့်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်သည်။ အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိမလို့ လုပ်ပြီးခါမှ နှင်းဧကရီကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှသိပ်ထားရင်း။ သူမ၏မျက်နှာကတော့ အေးစက်စက်နှင့် ဘာခံစားမှုမှ မရှိသလို။

‘ကျွန်တော်၊ ဆရာမကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဧကရီလို့ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ ဆရာမ’

မိုးအောင် ရုတ်တရက် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ‘အင်းမလုပ်၊ အဲဒါမလုပ်၊ တော်တော်ကြာမှ မိုးအောင် ခေါင်းငုံ့လိုက်ရင်း’

‘ကျွန်တော် မှားသွားပြန်ပြီထင်တယ်ဗျာ’

မိုးအောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။

‘ဘာကို မှားတာလဲ၊ ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီ ကူဖြေမပျက်မေးသည်။ မိုးအောင် ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း

‘ဆရာမ ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်လျှောက်ပြောနေမိတယ်’

မိုးအောင် ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေသည်။

‘ဘာကို လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီက အတည်ပေါက်မေးသည်။ မိုးအောင်သည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ ပွတ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်တွေက အေးစက်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဟို၊ ဧကရီလို့ ခေါ်ခွင့်တောင်းမိတာကိုပါ’

‘ကျွန်မကို ဧကရီလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆိုပြီး ရှင်ကို ပြောမိလို့လား’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင် လွဲလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ထားပါ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မကို ဧကရီလို့ခေါ်ပါ၊ ရှင် ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံကိုလာပြီး ပန်းသီးတွေ Nest ကော်ဖီပုလင်းတွေနဲ့ ကန်တော့တာတို့၊ ဘာတို့ လျှောက်လုပ်ရတာလဲ၊ ထဲဆိုပါဦး’

ရင်းနှီးမှုဆိုသော ကြိုးမျှင်လေးတစ်မျှင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ရစ်ဝတ်ထွယ်လိုက်သည်ဟု မိုးအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော် ဧကရီကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် အခုမှ ထွက်ပေါက်ရလိုက်သလို အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော် ဧကရီကို ဝန်ခံချင်တာ တချို့ရှိတယ်၊ ဧကရီ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

နှင်းဧကရီ နားထောင်နေသည်။ ဘာအဖြေမှမပေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်

သည်။

‘ကျွန်တော် ဧကရီကို ဆေးရုံမှာ စတွေ့တုန်းက ဧကရီဟာ တော်တော်ကို အေးတုန်းတဲ့ ဆရာဝန်မလေးပဲလို့ ထင်မိတယ်’

မိုးအောင် မရဲတရဲပြောလိုက်ရင်း နှင်းဧကရီ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်သည်။

ဆက်၍

‘ဒါကြောင့် မြင့်မောင်ကျော်ရဲ့ သမီးလေးမွေးနေ့မှာ ဧကရီကို မထင်မှတ်ဘဲ အခုတော့ ‘မတင်’နဲ့ သူ့သမီးလေးအကြောင်းကို ဧကရီ မကြားကြားအောင် မြင့်မောင်ကျော်ကို ကျွန်တော်ပြောပြနေတာ’

နှင်းဧကရီ ဖြတ်ခနဲ မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘မတင် ဆိုတာ ဆေးရုံမှာ Heart Attack နဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးလား’

‘ဟုတ်တယ် ဧကရီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အထင်မှားသွားတာပါ။ နောက်မှ မြင့်မောင်ကျော် ပြောပြလို့၊ အဲဒီနေ့က ဧကရီ ဘယ်လိုခံစားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့တယ်၊ ဒါတောင် လုံးဝ အရင်းကြီး မဟုတ်သေးဘူး’

နှင်းဧကရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် သူမ၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းခြင်းကိစ္စကို ရည်ရွယ်ပြောနေသည်ကို နှင်းဧကရီ နားလည် ထိတ်သည်။

‘မြင့်မောင်ကျော်နဲ့ ဧကရီ ကျွန်တော်ရပ်ကွက်ထဲအထိလာပြီး ကျွန်တော်ကို အကြည့်ပေးတာတွေတော့ ကျွန်တော် ဧကရီအပေါ်မှာ အထင်မှားနေတယ်ဆိုတာ ဒီလိုက်ရတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဧကရီ ဒီလိုမျိုး ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်ထဲ အထိလာပြီး လူနာကြည့်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမထင်ဘူး’

‘ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မကို တော်တော် အထင်သေးခဲ့တာပဲနော်’

နှင်းဧကရီ မချင်မရဲ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဧကရီ၊ ကျွန်တော် အရမ်းမှားသွားတယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော် နောင်တရလို့မဆုံးဘူး’

မိုးအောင် ရင်ထဲကကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။

‘မတင် ကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော် ဧကရီကို အထင်လွဲခဲ့တာပါ’

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီနေ့က ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးပြီး အခုလိုဖြစ်သွားတာပါ၊ ကျွန်မ အထက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့်’

နှင်းဧကရီသည် စကားကိုရပ်ပြီး မိုးအောင်ကို ကြည့်သည်။ သူမ၏ရှေ့မှ Ice Coffeeထဲရှိ ရေခဲတုံးကလေးများက အရည်ပျော်သွားပြီဖြစ်၏။

'ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားမှုတစ်ခုကြောင့် လူတစ်ယောက် မဖြစ်သင့်ဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရတယ်ဆိုတာလောက် ဆရာဝန်တွေတိုင်းမှ ခြောက်ခြားစရာ မရှိဘူး ကိုမိုးအောင်'

နှင်းဧကရီသည် တကယ့်ကို ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြုံး၍ 'ကိုမိုးအောင်က ကိုယ်နဲ့ဘဝတွေအပေါ်မှာ တော်တော်ကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်တတ်တယ်နော်'

နှင်းဧကရီ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။
'ဆရာဝန်က ဆရာဝန်အကြောင်း သိတယ်၊ ဆိုက်ကားသမားက ဆိုက်ကား သမားအကြောင်း သိတယ်၊ ဒီသဘောပါပဲ ဧကရီ'

မိုးအောင် စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ မိုးအောင်က မိုးအောင် အကြောင်းကို သိသည်ဆိုသော စကားကိုတော့ မပြောဖြစ်လိုက်။

'ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဆေးရုံကိုလာခဲ့တာဟာ ဧကရီကို တွေ့ချင်လို့ပါ'

မိုးအောင် လေသံက တိုးညှင်းသွားသည်။

'ကျွန်တော်'

မိုးအောင် စကားမဆက်ခင် နှင်းဧကရီ၏ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံ မြည်လာသည်။

'ဟဲလို၊ ကိုကိုလား'

နှင်းဧကရီ ဖုန်းကိုင်ပြီး ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ရှုန်းရှုန်း စားစား ကြည့်နေမိသည်။

'မမ၊ Orange Coffeeသောက်နေတယ်'

CD အရောင်းဆိုင်မှ သီချင်းသံက ယုံလွင့်လာသည်။

'xxx ငါ့ရဲ့ နံဘေးကို မင်းဝင်လာပြီး xxx လဲပြီကျသုငါ့ကို ထူပြီး xxx အဆီအငေါ့မတဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့စကားတွေ xxx နင်ဟာ ခွင့်လွှတ်သည်းခံရင်း xxx ရော xxx'

'အေး၊ Orangeကို လာကြိုလိုက်လေ၊ မမ စောင့်နေမယ်'

နှင်းဧကရီဆက်ပြောသည်။ မိုးအောင် သီချင်းသံကို နားစိုက်ထောင်လိုက် သည်။

'xxx တန်ဖိုးများ မရှိတော့ဘူးလို့ xxx ငါထင်နေတဲ့ဘဝ xxx မင်းရဲ့လက်မှာ xxx တစ်ခါပြန်လည်ကာ အသက်ဝင်တောက်ပ xxx အိုး xxx နင်ဟာအရှုံးတွေထဲမှာမျှောနေခဲ့သူ ငါ့ကိုထူရင်း xxx ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ငါ့ရင်ဘတ်မှာ တံဆိပ်လိုကပ်ရင်း xxx နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ xxx နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ xxx ငွေလမင်း xxx'

'ကျွန်မရဲ့ မောင်လေး ဖုန်းဆက်တာလေ'

နှင်းဧကရီ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ မိုးအောင် အာရုံများက သီချင်းသံ နှင့်အတူ ယုံလွင့်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းပြန်ရောက်လာသည်။ မိုးအောင် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီး အတန်ကြာမှ

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဧကရီ၊ ကျွန်တော်ဆေးရုံကို လာခဲ့တာလည်း ဧကရီကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ'

နှင်းဧကရီ သက်ပြင်းဖွဖွတစ်ချက်ကို ချမိပြန်သည်။ သူမ၏ဘေးတွင် တင်ထား သော အိတ်ကိုယူပြီး မိုးအောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ဒါတွေ လူသွားလိုက်ပါ၊ ကိုမိုးအောင်'

'ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မိုးအောင်ပေးရင်း နှင်းဧကရီပေးသောအိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းသီး ဆယ်လုံးနှင့် Nest ကော်ဖီတစ်ပုလင်း။

'ရှင်၊ ကျွန်မကို ကန်တော့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ Nurse တွေကို ဝေပေးလိုက်ပြီ၊ ဒါအခု ဒီမားကက်ထဲက ကျွန်မ ဝယ်လာတာတွေပါ'

မိုးအောင် ငေးပြီးကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်ရင်း

'မပူပါနဲ့ ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မတစ်ခုမှ ပိုပြီးဝယ်မထားပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ပေးခဲ့တဲ့ အရေအတွက်အတိုင်း ကျွန်မ ပြန်ဝယ်ပေးတာပါ'

မိုးအောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဧကရီက ဆက်၍

'ကျွန်မကတော့ လူကြိုနဲ့ ပေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်'

နှင်းဧကရီ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ပြောလိုက်၍ မိုးအောင် ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဧကရီ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ်’

မိုးအောင် မဝံ့မရဲ မေးလိုက်၏။

‘အစကတော့ စိတ်ဆိုးတယ်၊ အခု ကျွန်မ စိတ်ပြေသွားပါပြီ’

နှင်းဧကရီက ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်၏။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟော ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မမောင်လေး လာကြိုနေပြီ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်’

နှင်းဧကရီ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးပြောသည်။ Mark II ကား အဖြူရောင်လေးက ကားပါကင်တွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်ကို မိုးအောင် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းဧကရီ ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ပန်းသီးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ မိုးအောင် ယောင်ယမ်းပြီး ထရပ်မိလိုက်သည်။

‘ကျွန်မသွားမယ် ကိုမိုးအောင်၊ နောက် ကျွန်မကို’

နှင်းဧကရီ စကားရပ်ပြီး တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

‘ကိုဖြင့်မောင်ကျော်ဆီက ကျွန်မဖုန်းနံပါတ် ယူထားလိုက်ပါ’

နှင်းဧကရီပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သူမ ပေးခဲ့သော အိတ်က ဒီအတိုင်း။ နှင်းဧကရီ နောက်ကျောကို မိုးအောင် ငေးကြည့်မိနေသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး။

‘ဧကရီ’

ဆူပါမားကတ်အပြင်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော နှင်းဧကရီ၏နောက်သို့ မိုးအောင် ပြေးလိုက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်စောင့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏မျက်နှာသည် ခိုဝေသော အတွေးများကြားတွင် နစ်မြုပ်နေ၏။ နှင်းဧကရီအနားရောက်မှ

‘ဧကရီ သိပ်လှတယ်’

နှင်းဧကရီ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးလွှမ်းသွားသည်။

‘ဧကရီရဲ့စေတနာ သိပ်လှတယ်ဗျာ’

မိုးအောင်၏စကားသံတွေက တုန်ရီ လှိုက်မောနေသည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှ မပြော။ မတ်တူးကားပေါ်မှ ဟွန်းတစ်ချက်တီးသံ ကြားသည်။ နှင်းဧကရီ လှည့်ထွက်

သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို မတ်တူးကားအပြုရောင်လေးပေါ်သို့ တက်ပြီး ကားထွက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ကားပေါ်မှ နှင်းဧကရီ၏ မောင်ဖြစ်သူက မိုးအောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကားကို ပေါ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားလေးက မိုးအောင်နှင့် ဝေးရာသို့ ခြေထွက်သွားသည်။ CD အရောင်းဆိုင်မှ သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်နေဆဲပင်။

‘xxx နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ xxx နင်ဟာငါ့အတွက်တော့

xxx ငွေလမင်း xxx’

*

၁၂

ကိုကို ကားကိုသာ မောင်းလာရသည်။ စိတ်က မကြည်လင်။ သူရစိုးတို့နှင့်သာ ချိန်းပြီးသားမဟုတ်လျှင် ဒီနေ့ မျှော်စင်ကျွန်းကိုလာပြီး Show ပွဲ ကြည့်ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်။ ညနေက သူ့အမ နှင်းဧကရီကို သွားကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့အမက ဆေးရုံတွင်မရှိ၊ Orange ရောက်နေသည်။ Orange က ကော်ဖီဆိုင်မှာထိုင်ပြီး သူ့အမနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ထိုလူကို သူ မမြင်ဘူး။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး။ သူ့အမ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အားလုံးကို သူသိသည်။ ထိုလူမပါ။

အခုတော့ သူ့အမနှင်းဧကရီက သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ မတွေ့ဘူးသော လူတစ်ယောက်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေသည်။ သူ့ကားရောက်ပြီး ကော်ဖီ ဆိုင်မှ သူ့အမထွက်လာတော့ ဟိုလူက နောက်ကလိုက်လာသေးသည်။ သူ့အမနှင့် ရပ်ပြီး စကားပြောလိုက်သေးသည်။ သူ ဟွန်းတီးတော့မှ သူ့အမ သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ်နဲ့ လျှောက်လာသည်။ သူက ဘယ်သူလဲမေးတော့ Patient တစ်ယောက် ပါဟုသာ ပြောသည်။ Patient ဆိုလျှင် ဆေးရုံမှာ စကားပြောပေါ့။ အခုတော့ ဘာလို့ Orange က ကော်ဖီဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်ထဲထိုင်ပြီး စကားပြောဆိုနေရ တာလဲ။ နှင်းဧကရီ၏အဖြေကို ကိုကို မကျေနပ်။

သူ့အမ နှင်းဧကရီသည် ဒီလိုတိစ္ဆာတွေမှာ ဘာမှ အတွေ့အကြုံရှိသူ မဟုတ်ချေ။ သူကမှ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ်နဲ့ ခေတ်ကိုယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သည်။ နှင်းဧကရီ သည် လှသည်။ ပညာတတ်သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာသည်။ ဒီလိုခေတ်ကြီးမှာ သူ့အမလို အရာရာပြည့်စုံနေသည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ပစ်မှတ်ထားပြီး အဖဲလိုက် နေသည့် ယောက်ျားပိုင်းလုံးမဆိုးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး။ သူ့အမ နှင်းဧကရီက ဘာမှနားလည်သူ မဟုတ်။ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်လျှင် ပြဿနာ။

အောင်ထွန်းနှင့်ကိုစွတွင်လည်း သူ့သာ နှိုက်နှိုက်ညှက်ညှက် မစုံစမ်း၊ မလေ့လာခဲ့ လျှင် အခုလောက်ဆို သူ့အမ နှင်းဧကရီ၊ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေမည်သာ။ အခုတော့ အချိန်မီလေးရပ်နိုင်ခဲ့၍ တော်သေးသည်။ ဒါတောင် သူ့အမ နှင်းဧကရီ အရွက်ရခဲ့သည်။ ထားတော့။ အောင်ထွန်းကိုစွက အမေ စီစဉ်တာဖြစ်သည်။ နှင်းဧကရီ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ သဘောတူခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဒါတောင် နှင်းဧကရီရော၊ သူတို့တစ်မိသားစုလုံးပါ အရွက်ရ၊ ခံစားခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် သူ့အမ နှင်းဧကရီကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလက်ပါနှင့် မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်သော လူတစ်ယောက် အပေါ် တွယ်တာမိနေခဲ့လျှင်။ ကိုကို တွေးပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ သူ့ကားနှင့် ခပ်လွမ်းလွမ်းတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို သူမမေ့နိုင်။ လုံးဝ မှတ်မိ နေအောင် သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် သိမ်းထားလိုက်သည်။ ထိုလူ၏ပုံစံက အရောင် ဖျော့ဖျော့ အကိုအဖြူ၊ ပုဆိုး အနက်ရောင်ကွပ်စိတ်နှင့် အသားအရေက ဖြူဖြူ ချပ်ချပ်က သနားကမားနှင့် ကြည့်ရတာ ပြည့်စုံသည့်ပုံမပေါက်။

အဖိုးထိုက်တန်သည် ကျောက်မျက်တို့ကို ရွှေဖြင့်သာကွပ်၍ တင့်တယ်၏။ ရွှံ့ဖြင့် ကွပ်၍ရသည်မဟုတ်။ ပတ္တမြားမှန်လျှင် နှံ့နစ်သော်လည်း မညစ်ဟု ပြောကြ သည်။ နစ်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ဖုံးစွဲမြုပ်သွားဦးတော့ ပတ္တမြားသည် မြေကြီးထဲမှ လာ၍ မြေကြီးထဲ ပြန်ရောက်သွားခြင်းမှာ ဘာမှအရေးမကြီး။ ဘာမှလည်းဖြစ်မည် မဟုတ်။ သူ့အမ နှင်းဧကရီသည် ပတ္တမြားထက်ပိုပြီး အဖိုးထိုက်တန်သည်။ ရွံ့မပြောနှင့် တော်ရုံရွှေဖြင့် ကွပ်သည်ကိုပင် သူ လက်မခံနိုင်။ သူ့အမသည် မြေကြီးထဲက လာ ခြင်းမဟုတ်။ ရွံ့အိုင်ထဲ နစ်မြုပ်သွားဖို့ သူ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်။

ထို့ကြောင့် ကိုကို ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒီနေ့ Orange ရှိ ကော်ဖီဆိုင်တွင် နှင်းဧကရီ နှင့် စကားပြောဆိုနေသူသည် ဘယ်သူလဲ။ သူ့အမ နှင်းဧကရီနှင့် ဘယ်လို ပတ်သက် သလဲဆိုတာကို သိရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ကိုကို တွေးတောဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကိုကို၊ မင်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေပါလား။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွ’ ကိုကိုဘေးတွင် ထိုင်လိုက်နေသော သူရစိုးက ကိုကိုကိုမေးသည်။ ကား နောက်ခန်းမှ မင်းဇော်နှင့် ဆွေဦးတို့က

‘ဘာတွေညစ်နေတာလဲ သူငယ်ချင်း’

‘ဘာမှ မညစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပဲ တောင်တွေးမြောက်တွေ့၊ လျှောက်တွေ့ နေ တာပါ’

ကိုကို ကားမောင်းရင်း ဖြေသည်။ အမှန်ကိုတော့ မပြော။ အကောင်တွေကို

အသိပေးရန် မလိုသေးဟု သူထင်သည်။

‘လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ကိုကို၊ ဟိုရောက်ရင် အရင်ဦးဆုံး ဘီယာတစ်ကျား လောက်ချဖို့ စဉ်းစားဦး’

မင်းဇော်က ပြောသည်။

ဆွေဦးက

‘သောက်ရမ်း အောက်တယ်၊ မင်းပဲ ကျားဘီယာသောက်၊ ကိုယ်ကတော့ ကျားဘီယာပဲ သောက်မယ်’

ဆွေဦးက Tiger ဘီယာ သောက်မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

‘အေး ကောင်းတယ်၊ အမြဲတမ်း ကျားဘီယာ သောက်နိုင်အောင် မင်းကြီး ဒေါ်ကြီးကို ကျားဆွဲခိုင်းလိုက်ပါလား ဆွေဦး’

ကားရှေ့ခန်းမှ သူရစိုးက ဝင်နောက်သည်။ ကိုကို ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းဇော်က

‘မင်းကြီးဒေါ်ကြီးကနေ ကျားကတော်ကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား’

မင်းဇော် စကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားသည်။ ကိုကိုလည်း ရယ်မောလိုက်ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဆွေဦးကတော့ တမဲ့မဲ့ ကိုကိုကားကို ကန်တော်ကြီး အတွင်းသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။ မျှော်စင်ကွန်းရိုးပွဲကို လာကြည့်သော လူများကို ကွေ့ပတ်ရှောင်မောင်းရင်း ကားပါကင်ရှီရာသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ သူရစိုး၊ မင်းဇော်နှင့် ဆွေဦးတို့ကတော့ တဝါးဝါး၊ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြသည်။

‘ကိုကို ကားကို ဒီဘက်မှာ မထိုးနဲ့၊ ဟိုဘက်နားထိ မောင်း’

သူရစိုး ပြောသည်။

‘ဟာ မင်းကလည်းကွာ၊ ဒီမှာ နေရာလွတ်နေတုန်း ကားထိုးပြီး ဆင်းလျှောက် သွားလည်းရတာပဲ’

မင်းဇော်က ပြောပြန်သည်။

‘ဟိုဘက်ထိ မောင်းစမ်းပါကိုကို၊ ဟိုဘက်မှာ နေရာလွတ်တွေရှိတယ်’

ဆွေဦးက တဖောင့်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကိုကို ကားကိုရပ်ရန် စဉ်းစားရင်း အချိန်လျှော့လိုက်သည်။ ကားက တဲ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွား၏။

‘ကိုကို၊ ဟိုဘက်ထိ မောင်းလေကွာ’

ဆွေဦး ပြောသည်။

‘မင်းတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ငါဘယ်မှာ ကားရပ်ရမှာလဲကွ’

ကိုကို အော်လိုက်သည်။

‘ဟိုဘက် ဟိုဘက်’

‘ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲရပ်’

ဆွေဦးနှင့် မင်းဇော်တို့ ငြင်းခုံလိုမဆုံးခင်

‘တိ တိ၊ တိ တိ’

နောက်မှလိုက်လာသော ကားက ဟွန်းတီးသည်။ ကိုကို နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ လင်ခရူဇာ သနပ်ခါးရောင်ကား။ ကားမောင်းသူကိုတော့ မမြင်ရ။

‘တိ တိ၊ တိ တိ’

နောက်က ကားက ဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီးရင်း ရှေ့မီးကြီးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်ပြသည်။ ကိုကို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ကားကို ဘီးလိုမိရုံလောက်သာ မောင်းသည်။

‘တိ တိ၊ တိ တိ’

‘ဟေ့၊ ရန်ကုန်မှာ ဟွန်းမတီးရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလားကွ’

မင်းဇော် စိတ်မရှည်တော့။ ခေါင်းပြု၍ အော်သည်။

‘ကတ္တရာလမ်းပေါ် နွားလှည်းမမောင်းရဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား’

နောက်က လင်ခရူဇာကားပေါ်မှ စူးစူးရဲရဲ အော်ဟစ်လိုက်သည့် မိန်းကလေး အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟိုက်၊ အလန်းလေးတွေကွ’

မင်းဇော် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူရစိုးနှင့် ဆွေဦးက ကားထဲမှ အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အလန်းတွေလား၊ အနွမ်းတွေလားဆိုတာ မင်းမြင်ရလို့ ပြောတာလား’

ကိုကိုက ကားရပ်မည့်နေရာကိုရှာရင်း ပြောသည်။ နောက်ကားက ဟွန်းတီး မပြတ်။

‘လှည်းအိုကြီး မြန်မြန်မောင်းလေ’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အသံက ပျိုင့်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

‘အသံလေးတွေက တော်တော်ကို သာယာတယ် အလန်းလေးတွေပဲ နေမှာပေါ့’

‘လူကတော့မသိဘူး၊ ကားကတော့ မိုက်တယ်ကွာ’

ဆွေဦးတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။
 'ကိုကို၊ ရှေ့မှာ ကားနှစ်စီးစာနေရာရှိတယ်၊ တွေ့လား အကျယ်ကြီးပဲ၊ အဲဒီမှာ ရပ်လိုက်'
 သူရစိုးက ကားရပ်မည့်နေရာကို ညွှန်ပြရင်းပြောသည်။
 'ဟာ၊ မင်းပဲ စောစောက ဟိုဘက်ထိမောင်းဆုံ'
 ကိုကို မကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။
 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဘက်ထိ ဆက်မမောင်းနဲ့ ဆီကုန်တယ်၊ ဒီမှာနေရာ အကျယ်ကြီးရှိနေသေးပဲ'
 ဆွေဦးက သူရစိုးစကားကို ပျာပျာသလဲ ဝင်ထောက်ခံသည်။
 'မင်းတို့ပဲ ဟိုဘက်ထိ မောင်းခိုင်းပြီး၊ အခုကျတော့ ရပ်တဲ့၊ ဘာတွေလဲကွာ'
 မင်းဇော်က ညည်းတွားလိုက်သည်။
 'မင်းဇော်၊ မင်း အတွေးအခေါ်တွေ Update လုပ်ဖို့လိုနေပြီ၊ ဒီမှာ နေရာက အကျယ်ကြီး၊ ငါတို့ကားရပ်ရင် ခင်လေးတို့ကားလည်း ရပ်မှာပဲ'
 ဆွေဦးက ပြုံးဖြဖြလုပ်ရင်း ပြောသည်။ မင်းဇော် သဘောမပေါက်။
 'ဘယ်က ခင်လေးလဲ'
 'နောက်က လိုက်လာတဲ့ကားလေ'
 သူရစိုးက ဝင်ပြောသည်။ ကိုကို ပြုံးလိုက်ရင်း ကားကို ပါကင်ဝင်ထိုးလိုက်သည်။
 နောက်ကားက ဟွန်းတီးတာကို ရပ်ပြီးစောင့်သည်။
 'သူရစိုး၊ နောက်ကားက ဟာမလေးတွေက မင်းနဲ့သိလို့လား'
 မင်းဇော် အူတူတူနှင့်မေးသည်။ အခုထိ သူသဘောမပေါက်။ ကိုကို ကားကို ရပ်လိုက်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်
 'ခင်လေးတို့က ငါနဲ့သိတာပါ၊ သူတို့က ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ်စွဲလန်းနေတာ၊ ငါက ဒီလောက် စိတ်ပါတာမဟုတ်ဘူး မင်းဇော်ရာ၊ အဲဒါကို ခင်လေးတို့က ဇွတ်ကို ငါ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား'
 ကိုကိုစကားကြောင့် သူရစိုးနှင့် ဆွေဦးတို့က ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။
 'ထို့ ဖွဟဲ့၊ ဝေါ အန်ချင်လိုက်တာ'
 မင်းဇော်သဘောပေါက်ပြီး ကိုကိုစကားကို ရွံသလို ဟန်လုပ်ပြသည်။ အာလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။
 ကားရပ်ပြီး သူတို့ ကားပေါ်ကမဆင်းသေး။ နောက်က လိုက်လာသည့်

ထင်ခရုဇာကားကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ လင်ခရုဇာကားက ကိုကို၏ မတ်တူး ထားလေးဘေးမှာ ပါကင်ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ကားတံခါးဖွင့်လာသည်။ ခေါက်ဖိနပ် ခြင်ခြင်လေး တစ်ရံ၊ ဖြူဖွေးရှင်းသန့်သော ခြေထောက်၊ နောက် ကောင်မလေး လေးယောက်။ ကြွကြွရွရွလေး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။
 'ဟာ ရှယ်ဘဲကွာ၊ ရေရေလည်လည် လန်းတယ်'
 ဆွေဦးက ငေးမောရင်း မြိန်ရေရွက်ရေ ပြောသည်။ ကိုကို မျက်လုံးများက ထားမောင်းလာသော ကောင်မလေးထံမှ မခွာနိုင်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေး၊ ဖြောင့်စင်းနေ သည်။ အသားအရေဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းပါလေးက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမည့်ဟန်။ သနပ်ခါးရောင်တိရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ လှလွန်းလိုက်တာ ဟု ကိုကို စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြောလိုက်သည်။
 'ကေသီရေ ငါတော့ ရန်ကုန်မှ နွားလှည်းမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ အခု တော့ လှည်းတောင် လှည်းဘိုကြီးနဲ့လာတွေ့နေတယ်'
 ကားမောင်းလာသော ကောင်မလေးက နောက်တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြော သည်။
 'ဟုတ်ပါရဲ့ လွင်မာ၊ လမ်းလျှောက်ရင် သတိထားလျှောက်နော်၊ လှည်းဘိုကြီး တစ္ဆရာလမ်းပေါ် တက်မောင်းထားလို့ ငွက်ထနေပြီ၊ ဘေးကြော ငွက်ထနင်းမိပြီး ခြေထောက်တွေ ပေနေဦးမယ်'
 ကေသီက လွင်မာဆိုသော နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထပ်ပြော သည်။
 'ငါတို့ကို ပလိန်းကြီး ခွပ်နေတာကွ'
 သူရစိုးက ကိုကိုကိုပြောသည်။ ကိုကို စကားမပြန်နိုင်သေး။ ကိုကိုမျက်လုံးများ က ကားမောင်းလာသော ကောင်မလေးအပေါ် ရစ်ဝံနေသည်။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို သူကြားပြီးပြီး သူ့ကောင်မလေး၏ နာမည်ကိုတော့ အခုထိ မသိရသေး။ ကိုကို ကားတံခါးကို ဖွင့်ရင်းဆင်းလိုက်သည်။ သူရစိုးတို့လည်း ဆင်း လိုက်သည်။ ကိုကိုငေးနေမိသော ကောင်မလေးက လွယ်ထားသော အဝါနုရောင် Fancy လွယ်စိတ်ကလေးထဲသို့ ကားသေ့ကိုထည့်လိုက်သည်။
 'ခက်တာပဲ၊ ငါတို့ လာကြည့်တာ ရှိပွဲနော်၊ ဇာတ်ပွဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ် ဒါ ရန်ကုန် ကန်တော်ကြီး ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ခိုင်မြင့်'
 'အဟဲ့၊ သူတို့စကားပြောရင် နာမည်လေးတွေ ခေါ်ခေါ်ပြီးပြောတာတယ်ကွ'

ငါတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း မေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဘာတဲ့ ခိုင်မြင့်၊ ကေသီ၊ လွင်မာ ဟိုတစ်ယောက်က'

သူရစိုးက ကိုကို့ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။ သူ့စကားမဆုံးခင် 'နေစမ်းပါဦး၊ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါဦး'

ကိုကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခိုင်မြင့်ဆိုသော ကောင်မလေးက မျက်စိနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့် သေသေချာချာ ပွတ်လိုက်ရင်း

'ဟုတ်တယ် သင်လေ၊ ငါတို့ မမှားပါဘူး၊ ကန်တော်ကြီးမှ ကန်တော်ကြီး အစစ် ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲ လှည်းအုံကြီးတစ်စီး တွေ့လိုက်သလားလို့'

ကောင်မလေးတစ်သိုက်ပြောရင်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ကိုကို ပျော်သွား သည်။ သူငေးနေသော ကောင်မလေးက သင်တုံ။

ကောင်မလေးတွေက ရယ်မောပြီး သူတို့ဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကပ်ပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

'ဒါမျိုးကတော့ ဆွေဦးကို လာစမ်းလို့ဘယ်ရမလဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ ဟေ့ ရန်ကုန်မှာ ကားဟွန်းမတီးရဘူးဆိုတာ နားမလည်တဲ့ရွာသူလေးတွေ'

ဆွေဦးက အသံမြင့်၍ပြောလိုက်သည်။

'သနားပါတယ်ကွာ၊ မသိနားမလည်လို့ တစ်ခါတလေ မှားမိတာ ခွင့်လွှတ်လို့မိ ပါကွာ'

သူရစိုး ဝင်ပို့လိုက်သည်။

'ရွာသူလေးတွေ ကန်တော်ကြီးမှာ ရေခပ်ဆင်းလာတာ နေမှာပေါ့ ဆွေဦးရာ' မင်းဇော် ဝင်နောက်သည်။

'ဟေ့၊ နောက်တစ်ခါဆို ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်၊ ရန်ကုန်မှာ ကားဟွန်းမတီးရဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားနော်'

ကိုကိုက ကောင်မလေးတွေကို မကြားတကြား လှမ်းအော်သည်။

'စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ နို့ပွဲလာကြည့်ပါတယ်ဆိုမှ ထုံးပေးသီးအတုတွေနဲ့ တွေ့နေရ တယ်'

ကိုကိုကောင်မလေးက ရှေ့က လျှောက်သွားရင်း ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ လှည်းအုံကြီးနဲ့ ထုံးပေးသီးအတုတွေ'

ကောင်မလေးတွေက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုကိုတို့ကြားအောင် ပြော သည်။ ကိုကိုတို့အုပ်စုက ကောင်မလေးတွေနောက်ကို လိုက်သွားသည်။

'ထုံးပေးသီးဆိုတာဘာလဲကွ'

သူရစိုးက ကောင်မလေးများ၏ စကားကိုနားမလည်၍ ကိုကို့ကို မေးသည်။

'ငါလည်း နားမလည်ဘူး'

ကိုကို ဖြေသည်။ တကယ်လည်း သူနားမလည်။

'ထုံးပေးသီးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ မင်းဇော် မင်းရောသိလား'

ဆွေဦးက မင်းဇော်ကို လှမ်းမေးသည်။ သူ့အသံက ကျယ်သွားသည်။

ကောင်မလေးအုပ်စုထဲမှ ကားမောင်းလာသော ကောင်မလေးကြားသွားပြီး

'လွင်မာ ရှင်းပြလိုက်ပါကွယ်၊ သူတို့ခမျာ ငိုမဲ့မဲ့တောင် ဖြစ်နေပြီ'

လွင်မာဆိုသော ကောင်မလေးက

'Lesson One ထုံးပေးသီးဆိုသည်မှာ မော်တော်ပီကယ်ယာဉ်ထိန်းရဲကို ခေါ်ပါ သည်'

ကောင်မလေးများ၏ ရယ်မောသံများ ပျံ့လွင့်လာသည်။

'ထုံးပေးသီးဆိုတာ မော်တော်ပီကယ်ဆိုတော့ ထုံးပေးသီးအတုဆိုတာ မော်တော် စီတယ်အတုပေါ့၊ ငါတို့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲအတုလို့ ခွပ်လိုက်တာကွ'

ဆွေဦး ပြောသည်။

'ဟေ့ကောင် ဆွေဦး၊ တိုးတိုးပြောကွာ၊ မင်းအသံက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ သူတို့ ကြားပြီး ငါတို့ခွပ်ခဲရတာပေါ့'

သူရစိုးက ဆွေဦးကို လှမ်းဟောက်သည်။

'ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင်အသံက ကျယ်ကိုကျယ်တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မုန့်နဲ့ အသံဆွဲစက် မှားပြီးမျိုးချမိသလား မသိဘူး'

မင်းဇော်စကားကြောင့် ကိုကိုရယ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးတွေလည်း ကြား နှိုး ရယ်သည်။

'ခွီးမှပဲ၊ မင်းတို့ကလည်း တိုးတိုးပြောပါကွ'

ဆွေဦး ခေါင်းကုတ်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးအုပ်စုက တိုးတိုး တွတ်ထိုးရင်း ရှေ့ကလျှောက်သွားသည်။ ကိုကိုတို့ကလည်း မျက်ခြေအဖျက်မခံဘဲ နောက်ကလိုက်သည်။ ကားမောင်းသောကောင်မလေးက သူ၏ Fancy အိတ်ထဲမှ ဝဏ္ဏည်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ Fancy အိတ်ထဲမှ အရာတစ်ခု လမ်းပေါ်သို့ တုသွားသည်။ ကောင်မလေး မသိလိုက်။ သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြော ပြော မျှော်စင်ကျွန်းသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

‘ဟိုမှာ၊ ဘာလဲမသိဘူး ကျသွားပြီ’

သူရစိုး မြင်ပြီးပြောသည်။ ကိုကို ပြေးကောက်လိုက်သည်။ CO2 ပိုက်ဆံအိတ် အစိမ်းရောင်လေး။

ကိုကို ပျော်သွားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထွက်ကျခဲ့သော ကောင်မလေးက သူ့ဆေး နေသည့် ကောင်မလေး။ နာမည်က သဇင်။ ဒါ နီးစပ်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခု။

‘ငါသွားပေးမယ်ကွာ’

ကိုကို ပြောရင်း ရွှေ့ကကောင်မလေးအုပ်စုနောက်ကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လိုက်သည်။

‘သဇင်၊ သဇင်’

ကိုကိုအသံကြောင့် ကောင်မလေးတွေ လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုကိုက ကားမောင်း လာခဲ့သော ကောင်မလေးအနားကို ကပ်သွားပြီး

‘သဇင်၊ သဇင် ပိုက်ဆံအိတ်ကျသွားလို့ ဒီမှာလေ’

ကိုကို အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးတွေက ကိုကို့ကိုကြည့် ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံ လုပ်နေသည်။ ဆွေဦးတို့ကလည်း ဒီတစ်ခါ ပိုင်ပြီ ဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေသည်။ ကားမောင်းလာခဲ့သော ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘သဇင်ဆိုတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး’

‘ဗျာ’

ကိုကိုတို့ တစ်အုပ်စုလုံး ကြောင်သွားသည်။

‘ခိုင်မြင့်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး’

ခိုင်မြင့်ဆိုသော ကောင်မလေးက ပြောပြန်သည်။ ကိုကိုတို့ နားမလည်နိုင် တော့။

‘လွင်မာနဲ့ ကေသီဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့မဟုတ်ဘူး’

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ပြောသည်။

‘ဟာ ဘာတွေလည်းကွာ’

ဆွေဦးခေါင်းကုတ်ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဟိုကိုလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ စောစောကမှ ကောင်မလေးတွေ သူတို့အချင်းချင်း ဒီနာမည်တွေခေါ်ပြီး စကားပြောနေကြတာကို သူတို့ ကြားခဲ့ရသည်။ အခု သူတို့နာမည်တွေမဟုတ်ဟု

ပြောနေသည်။ ကိုကို စဉ်းစားမရခင်မှာပင်

‘Lesson Two လေသံကြားပြီး ဖောရွှေလာမလုပ်နဲ့၊ ဒန်းမစီးနဲ့၊ ကြိုးပြတ်ကျ ခုန် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်တဲ့ မှတ်ထား’

ပိုက်ဆံအိတ်ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော ကောင်မလေးက ကိုကို့ကို ဆုံးမသည့် ထန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကျန်ကောင်မလေးတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကိုကို ချစ်ချစ်ဖြင့်

‘ဒီပိုက်ဆံအိတ်က သဇင်ဟာ၊ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံအိတ်လား’ ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါကို ပိုက်ဆံအိတ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး’

ကိုကို CO2 အိတ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံတစ်ချပ်မှ မပါ၊ တစ်ရှုးစက္ကူများကို အိတ်ထဲတွင် စီစီရီရီ ထည့်ထားသည်။

‘ပိုက်ဆံထည့်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါ်တယ်၊ တစ်ရှုးထည့်ထားရင် တစ်ရှုးတိတ်၊ ရှင်တို့နောက်က လိုက်ကြောင်နေမှန်းသိလို့ ကျွန်မ တမင်တကာ ပစ်ချခဲ့တာ၊ Lesson Three မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြုတ်ကျတိုင်း ကောက် ထေးပြီး ရင်းနှီးမှုကို မယူနဲ့၊ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်က နည်းလမ်းတွေမသုံးနဲ့၊ အခုလိုမျိုး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့’

‘သေပါပြီကွာ’

သူရစိုးက မဲပြီးညည်းသည်။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ကောင်မလေးက ကိုကို့လက်ထဲမှ CO2 အိတ်ကလေးကို ဆတ်ခနဲယူလိုက်ပြီး

‘ဒါ ကျွန်မအိတ်တော့ အိတ်ပဲ၊ ထားပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်၊ လွင်မာ၊ ခိုင်မြင့်၊ ကေသီ၊ သဇင် ဒီနာမည်လေးခုထဲက တစ်ခုက ကျွန်မနာမည်ပဲ၊ သဇင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တာ ကျွန်မသုဇင်ချင်းတွေရဲ့နာမည်၊ ရှင်းပါတယ်နော်၊ ဒါမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာ ကြုံတတ်လွန်းလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည် လွှဲခေါ် တာ၊ ရပြီ ဒီနေ့ Lesson ကတော့ ဒီလောက်ပဲ’

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှတစ်ဆင့် ကိုကို တို့ဘက်လှည့်ပြီး

‘ဪ မေ့လို့၊ ဒါစတိတ်နွိုးနော်၊ ဇာတ်ပွဲမဟုတ်ဘူး’

ကောင်မလေးအုပ်စုက မျှော်စင်ကျွန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုတို့အုပ်စု ဦးစီးနေသူ

‘သွားပါပြီကွာ၊ အပွဲပွဲနဲ့ခဲသမျှ ဒီနေ့တော့ ဗိုင်ပွဲရပ်နဲ့ကို ရှုံးတာပဲ’

ဆွေဦးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ကိုကိုက ဆွေဦးကို ကျိန်ဆဲလိုက်ရင်း ကောင်မလေးအုပ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမတို့ လူအုပ်ကြားထဲ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

*

၁၃

သုန်းနေသောခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်ပြီး ခင်မေဦးကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်
အတော့ ဘာမှမသိ။ ခင်မေဦးကိုလည်း မမြင်။ ကိုဖိုးလုံး၏သမီးလေး ရွှေစင်ကို
နောက်ပြောင်ပြီး ကစားနေသည်။

‘ဈာန်တောင်တောင် ဝေဗေရီ၊ ဟော ဦးဦးရှုံးပြီး’

ရွှေစင်က သူ့အနိုင်ရပြီဆိုသော ဟန်ပန်ဖြင့် မိုးအောင်ကိုပြောသည်။

‘ရွှေစင်ရှုံးတာလေ၊ ဦးဦးနိုင်တာ မဟုတ်လား’

မိုးအောင် အတည်ပေါက်မေးသည်။

‘ဟုတ်ဖူး ဟုတ်ဖူး၊ ဦးဦးရှုံးတာ ဦးဦးမညစ်နဲ့နော်’

‘ဟား ဟား ဟား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေစင်နိုင်တာပါ၊ ဟား ဟား’

ရွှေစင် နှုတ်ခမ်းစူပြီး ပြောနေပုံကို သဘောကျပြီး မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။

ခင်မေဦး ခြေလှမ်းများကို ဆက်လှမ်းလိုက်သည်။

‘အကိုလေး၊ ကလေးကို ဒီလောက်အလိုမလိုက်နဲ့လေ’

ကိုဖိုးလုံးမိန်းမ ဒေါ်အေးခင်က လိမ္မော်သီရောင်နေရာမှ မိုးအောင်ကို လှမ်း
ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အလိုလိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်အေးခင်ရေ ဒေါ်အေးခင်သမီးကို
က တတ်နေတာ၊ တော်တော်ကို တတ်နေတာ’

မိုးအောင်နှင့် ရွှေစင်ကို ဒေါ်အေးခင် ပြုံးပြီးကြည့်မိသည်။ ဩော် ရွှေစင်လေး
တောင် ငါးနှစ်ကျော်ပြီပဲ။ မိုးအောင်က ရွှေစင်နှင့် ဆက်ကစားနေသည်။ မိုးအောင်နှင့်
သာ မဆုံတွေ့ခဲ့လျှင် သူ့သမီးလေး ရွှေစင်လေးကို ဒီလိုမြင်တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု
ဒေါ်အေးခင် စဉ်းစားမိသည်။ အကိုလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေလည်း
စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

‘လိမ္မော်သီး ဘယ်လိုရောင်းလဲ၊ ချိုရော ချိုရဲ့လား’

ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်ကို မမြင်တွေ့ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ္မော်သီးဈေးကို မေးလိုက်သည်။

‘ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားပေမယ့် ချိုတယ် ညီမ၊ ပျားလိမ္မော်လိုမျိုးကို ချိုတာ’

ဒေါ်အေးခင်သည် ခင်မေဦးကို ကြည့်ပြီးဖြေလိုက်သည်။

‘မေဦးပါလား၊ ထူးထူးခြားခြား ကျောက်မြောင်းဈေးကိုကျော်ပြီး ဒီဘက်အထိ ဈေးလာဝယ်တာလား’

မိုးအောင် ခင်မေဦးကို မြင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘ဪ... ကိုမိုးအောင်က ဒီမှာ ဈေးရောင်းနေတာကို’

ခင်မေဦးသည် အခုမှ မိုးအောင်ကို မြင်တွေ့ဟန်ဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမက ဆက်၍

‘ဟုတ်တယ် ကိုမိုးအောင်၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းက လိမ္မော်သီးစားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျောက်မြောင်းဈေးမှာ မတွေ့တာနဲ့ ဒီဘက်ထွက်လာတာလေ’

ခင်မေဦးပြောပြီး ဒေါ်အေးခင်ဘက်လှည့်၍

‘ဆယ်လုံးဈေးပြောနော် အမ၊ ဘယ်လောက်လဲ’

ဒေါ်အေးခင်က မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘အကိုလေး မိတ်ဆွေတွေဆိုရင် ယူသွားပါ၊ မပေးပါနဲ့’

‘ရှင်’

ခင်မေဦး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ မိုးအောင်က ရွှေစင်လေးကိုချီ၍ ဒေါ်အေးခင်အနား ချလိုက်ရင်း

‘ယူသွား မေဦး၊ ကျွန်တော်ပြီးတော့ ရှင်းလိုက်မယ်’

‘အို မဟုတ်တာရှင်၊ ကျသလောက်တော့ ယူပေါ့’

ခင်မေဦး ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

‘ယူသွားပါ မေဦး၊ မြင့်မောင်ကျော်ကို ကျွန်တော်’

‘လိမ္မော်သီး အလုံးသုံးဆယ်ပေးပါ’

ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကြောင့် မိုးအောင် စကားဆက်မရတော့။ ခင်မေဦးရော ဒေါ်အေးခင်ပါ ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေး၊ အသားဖြူဖြူ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်နှင့်။ သူ့နောက်လမ်းပေါ်တွင် တံခါးဖွင့်လျက်ရပ်ထားသော လင်ခရူဇာကား။

ဒီအောင် အလွန်တရာ အံ့ဩမှင်တက်နေသည်။ ခင်မေဦးလည်း ဘာမှမပြောဘဲ တောင်မလေးကို ကြောင်ငေးနေသည်။ ကောင်မလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ လိမ္မော်သီးများကို ကောက်ထည့်သည်။ ဈေးလည်း မမေး၊ ဆစ်လည်း မဆစ်၊ ဘာမှလည်း ထပ်မပြော၊ ပြီးတော့မှ အိတ်ကိုကိုင်ဆွဲရင်း ဒေါ်အေးခင်ကိုကြည့်၍

‘ဒေါ်လေး၊ ဟိုလူကြီးဆီက ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်နော်၊ ကိုကို ရှင်းပေးလိုက်’

မိုးအောင်ကို မေးငေါ့ပြု၍ပြောပြီး အိတ်ကိုကိုင်ကာ ကားဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်အေးခင်ရော ခင်မေဦးပါ မှင်သက်ကျန်ခဲ့သည်။

‘လွင်မာ လွင်မာ၊ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာတုန်း နေဦးလေ’

မိုးအောင် ကယုကယာ ထ၍ အော်ပြောသည်။ ကောင်မလေးက လှည့်၍ပင် ကြည့်။ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

‘ရော ခက်တော့တာပဲ၊ ဒေါ်အေးခင် ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပေးမယ်ဗျာ၊ အခုတော့ သွားလိုက်ဦးမယ်’

မိုးအောင် ဒေါ်အေးခင်ကိုပြောပြီး ကောင်မလေးနောက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ထလိုက်သွားသည်။ ခင်မေဦးကိုတောင် နှုတ်ဆက်ဖို့ သတိမရ။ လင်ခရူဇာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ လွင်မာဆိုသော ကောင်မလေးက ကားကို မောင်းထွက်လိုက်၏။ ခင်မေဦးနှင့် ဒေါ်အေးခင်တို့ ငေးလျက်သား ကျန်နေခဲ့ကြသည်။ လင်ခရူဇာကားက လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မြှားတစ်စင်းပမာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးထွက်သွား၏။

‘အဲဒီ ကောင်မလေးက ကိုမိုးအောင်ရဲ့ ရည်းစားလား အမ’

ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားမှ ခင်မေဦး သတိဝင်လာပြီး ဒေါ်အေးခင်ကို မေးလိုက်၏။

‘ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး ညီမ၊ အကိုလေး ရည်းစားရှိတယ်လို့ အမဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး’

ဒေါ်အေးခင် စဉ်းစားပြီး ဖြေသည်။ ခင်မေဦး တွေဝေသွားသည်။ ကောင်မလေးက နှင်းဧကရီထက် ငယ်သည်။ နှင်းဧကရီထက် လှသည်။ နှင်းဧကရီထက်ပို၍ ချမ်းသာပြည့်စုံသည် ပုံပေါက်သည်။ နဂိုကမှ မိုးအောင် အကြောင်းကို နှင်းဧကရီကို ပြောပြရန်အတွက် ဂယနက သိချင်သော ခင်မေဦးသည် စဉ်းစားရင်း စပ်စုချင်သည့်စိတ်ကို ဖျောက်မရတော့။

'အမက ကိုမိုးအောင်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးလား'

ခင်မေဦး မေးလိုက်သည်။

'မိသားစုလိုပါပဲ ညီမရယ်'

ဒေါ်အေးခင် မဆိုင်းမတွဖြေသည်။ ခင်မေဦး စဉ်းစားလိုက်ပြီး

'ကိုမိုးအောင်က ဒီဈေးထဲမှာ နေပြန်တိုးဈေးတာ အဆင်မပြေရဲ့လား မသိဘူး'

စကားကို မယုတ်မလွန် မေးသလို၊ ပြောသလိုဖြင့် ဒေါ်အေးခင်ကို

အစ်အောက်လိုက်သည်။

'ဘာကိုပြောတာလဲ ညီမ'

ဒေါ်အေးခင် နားမလည်၊ သဘောမပေါက်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဪ အမရဲ့၊ ကိုမိုးအောင်က ဒီတာမွေဈေးထဲမှာ နေပြန်တိုး ပေးစားနေတာ မဟုတ်လား'

ခင်မေဦး တုံတိုးပြောလိုက်သည်။

'အိုး ကြံကြီးစည်ရာ၊ မဟုတ်တာ ညီမရယ်၊ အကိုလေးက ဘယ်နှယ် နေပြန်တိုးပေးစားရမှာလဲ၊ အကိုလေးက လူသူတော်ကောင်းကြီးပါ'

ဒေါ်အေးခင် ပျာပျာသလဲပြောသည်။ ခင်မေဦး သိချင်စိတ်တွေက ဘယ်လိုမှ စားဆီးမရတော့။

'အမကသာ မဟုတ်ဘူးပြောနေ၊ ဒီက ကျွန်မတွေ့တဲ့ ဈေးသည်တချို့ကတော့ ကိုမိုးအောင်ဟာ အတိုးကြီးယူပြီး နေပြန်တိုးပေးစားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ'

'ဘယ်လို၊ အကိုလေးက အတိုးကြီးကြီးယူတယ်တဲ့ ဟုတ်လား'

ဒေါ်အေးခင် အံ့အားတသင့်ဖြစ်ပြီး မေးသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ အမ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီလိုကြားတာပဲ'

ခင်မေဦး အထွန့်တက်လိုက်၏။ ဒေါ်အေးခင်၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းဆိုသလို တည်သွားပြီး

'အမလေး အံ့ပါရဲ့အေး၊ သူတို့က အဲဒီလိုပြောတယ်ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်တဲ့ဟာတွေ ဘုရားရှိတ်လိမ့်မယ်၊ ညီမကလည်း အကိုလေးမိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဒါတောင် မသိဘူးလား'

ဒေါ်အေးခင် တော်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ခင်မေဦး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်အေးခင်ထံမှ မိုးအောင်အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စတော့ သိရမည်ဟု တွေးပြီး နားထောင်နေ၏။

'မှတ်ထား ညီမ၊ အကိုလေးက ဒီဈေးထဲက အမတို့လို ပျံကျဈေးသည် တော်တော်များများကို ပိုက်ဆံချေးတယ်၊ အရင်းမရှိရင် အရင်းထောင်ပေးတယ်၊ အတိုးလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမတို့ ရပ်ကွက်က ဒီဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ဈေးသည်အားလုံးလိုလို အကိုလေးနဲ့ မကင်းဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဇာတိင်းကို အကိုလေးက ကူညီခဲ့တာပဲ'

ဒေါ်အေးခင် ဒေါနှင့် မောနှင့်ပြောရင်း စကားကို ခဏနားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍

'တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အကိုလေးက သူ့ဆီငွေချေးရင် ကတိအတိုင်း အတိအကျ ပြန်ဆပ်ခိုင်းတယ်၊ ရက်ချိန်းအတိုင်း ပြန်ဆပ်ခိုင်းတယ်၊ မဆပ်ရင် နောက်မချေးတော့ဘူး တချို့က ပိုက်ဆံရရင် ပြီးရောဆိုပြီး လွယ်လွယ်ပြော၊ လွယ်လွယ်ချေးတယ်၊ အကိုလေးကို ငတုံး၊ ငအ၊ အချဉ်ကြီးလို သဘောထားပြီး ပြန်မဆပ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ပိုက်ဆံလိုလို့ ချေးတော့ အကိုလေးက မပေးတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာ လူတွေက သူတို့ပိုက်ဆံချေးလို့မရတိုင်း အကိုလေးကို ငွေတိုးချေးစားတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ချွေးပုတ်လေလွင့် လျှောက်ပြောတာလေ'

'အမက ကိုမိုးအောင်ကို တော်တော် ကာကွယ်ပြောတာပဲနော်'

ခင်မေဦးက ဝင်ထောက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးခင် မခံချီမခံသာဖြင့်

'ကာကွယ်တာမဟုတ်ဘူး ညီမ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး၊ အမ တစ်ခုမှ မညာဘူး၊ အမ လိမ်ရင် ကျမ်းစူးရပါစေရဲ့'

ဒေါ်အေးခင်က ကျိန်ဆိုပြီး ပြောသည်။ ခင်မေဦးသည် ဒေါ်အေးခင်ကို မသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူပြောနေသည့်ပုံစံက လိမ်ညာနေပုံမပေါက်၊ လိမ်ညာပြောဆိုရအောင်လည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိ၊ ပကတိ ခိုးသားပုံပေါက်နေသည်။

'အကိုလေးက အမတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ အမတို့ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ တောဒီက အမသမီး ရွှေစင်လေးဆို အကိုလေးပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိတာ၊ ရွှေစင်လေး သွေးလွန်တုပ်ကျွေးဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်ထားတုန်းက အကိုလေးနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အိုး တွေးတောင်မတွေးရပါဘူး ညီမရယ်၊ ညီမ သူများတွေ လျှောက်ပြောတဲ့ စကားကိုယုံပြီး တစ်မျိုးမထင်နဲ့၊ အကိုလေးက တကယ့်ကို လူသူတော်ကောင်းကြီး၊ အကိုလေး အမတို့ ရပ်ကွက်ထဲရောက်လာတာ သိကြားမင်း လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရောက်လာသလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ကဲ၊ ကဲ၊ လိမ္မော်သီး ဘယ်နှစ်လုံးယူမှာလဲ'

ညီမ'

ဒေါ်အေးခင်က မိုးအောင်အကြောင်းကို ရှည်ရှည်တေးတေး ရှင်းပြပြီး မေးသည်။

'အမက လိမ္မော်သီးမီး မယူဘူးဆိုတော့'

ခင်မေဦး ပြောသည်။ ဒေါ်အေးခင်က ဖြတ်၍

'အို ညီမရယ်၊ ညီမက အကိုလေးရဲ့မိတ်ဆွေလေ၊ အမ ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့

ပိုက်ဆံယူရမှာလဲ၊ ဘာမှ မလိုဘူး၊ ညီမ ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွားပါ၊ အကိုလေး

အတွက်ဆို အမတို့က ဒီလိမ္မော်သီးမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝရော အသက်ပါ ပေးပြီးသားပဲ'

စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသော ဒေါ်အေးခင်ကို ခင်မေဦး တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း

နားထောင်နေမိသည်။ လမ်းဘေးတွင် ဈေးရောင်းသော ဈေးသည်တစ်ယောက်က

သူ့ထက် အသက်အများကြီးငယ်သည့် မိုးအောင်ကို တရိုတသေ တလေးတစား

အမွန်းတင်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ဘဝရော အသက်ပါ ပေးရဲသည်တဲ့။ ခင်မေဦး

ကြားခဲ့သမျှနှင့် ပြောင်းပြန်။ နားရှိလို့သာ ကြားရသည်၊ အခုထိ သူ မယုံနိုင်သေး။

မိုးအောင်သည် ဘယ်လို လူစားလဲ။ စောစောက မိုးအောင်လိုက်သွားသော

လင်ခရုဇာကားနှင့် ကောင်မလေးသည် ဘာလဲ။ မိုးအောင်နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ။

တကယ်ဆို သူမသည် မိုးအောင်လို လူစားမျိုးအကြောင်းကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စပ်စု

ရန် ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ ဈေးသည်တချို့၏ ပြောစကားများအရ မိုးအောင်သည်

ငွေတိုးကြီးကြီးယူ၍ နေပြန်တိုး ပေးစားသူ။ အခု သူမ တွေ့သောဈေးသည်

ကျပြန်တော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူကတောင် မိုးအောင်အစား မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး

ပြောလိုက်တာမှ ဘဝနဲ့အသက်တောင် မိုးအောင်အတွက်ဆို ပေးပြီးသားပဲတဲ့။

ခင်မေဦး စဉ်းစားရင်း မိုးအောင်အကြောင်း ပို၍ ပို၍ သိချင်လာသည်။ နှင်းဧကရီ

ကိုလည်း ပြန်ပြောပြနိုင်အောင် သူမ သိကို သိမှရမည်။ မိုးအောင်အကြောင်းကို

ဂယဏက ပြောနိုင်မည့်သူတစ်ယောက်ရှိသည်။ တခြားသူ မဟုတ်။ သူ့ယောက်ျား

မြင့်မောင်ကျော်။ ခင်မေဦးသည် ဒေါ်အေးခင်ထံမှ လိမ္မော်သီးငါးလုံးကို ယူလိုက်ပြီး

အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျား

မြင့်မောင်ကျော်၏စိတ်ကို ဆွပေးပြီး မိုးအောင်အကြောင်းကို မရ ရအောင်

နှိုက်ထုငှ မည်ဟု တွေးလိုက်ပြီး သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်မေဦး၏ ခြေလှမ်းများက

ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ၏။

*

ဆိမ်တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သမီးလေးကို မူကြိုပြီထားသဖြင့်

မြင့်မောင်ကျော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သာ အိမ်တွင်ရှိသည်။ မြင့်မောင်ကျော်

သည် ပျင်းပျင်းရွံ့ကာနှင့် စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ ခင်မေဦးသည် မီးဖိုချောင်မှ

မြင့်မောင်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုယူပြီး အိမ်ရှေ့သို့

ထွက်လာခဲ့၏။

'မောင်၊ မောင့်ကို မေဦးပြောစရာရှိတယ်'

ခင်မေဦးက မြင့်မောင်ကျော်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်းရင် ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်

စာဖတ်နေရာမှ မျက်လုံးပင့်တင်ပြီး ခင်မေဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးသည်

စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားကိုချကာ မြင့်မောင်ကျော် စားရန်အတွက် လိမ္မော်သီးကို

အခွံနွှာပြီး ထည့်ပေးလိုက်၏။

'ပြော မိန်းမ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ'

မြင့်မောင်ကျော် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း လိမ္မော်သီး ယူစား

လိုက်သည်။ ခင်မေဦးက နောက်တစ်လုံးကို အခွံခွာရင်း

'ဒီနွေ၊ မေဦး တာမွေဈေးမှာ ကိုမိုးအောင်ကို တွေ့ခဲ့တယ်'

'ဟုတ်လား၊ အေးလေ သူက အမြဲတမ်း အဲဒီမှာရှိတာပဲ တွေ့မှာပေါ့'

မြင့်မောင်ကျော်က ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ပြောလိုက်သည်။

'မောင် မကောင်းဘူး၊ မောင့်သူငယ်ချင်းမှာ ရည်စားရှိတာတောင် မောင် မေဦး

ကို ဘာမှမပြောဘဲ ချန်ထားတယ်'

ခင်မေဦး လေသံက နူးညံ့ပျော့ပြောင်းနေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ခင်မေဦး

ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးက လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို အခွံခွာနေဆဲ။

မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားသည်။ သူ့မိန်းမလေသံက မိုးအောင်နှင့် ပတ်သက်လျှင်

ဒီလိုတစ်ခါမှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတာမျိုး မရှိခဲ့။ အခု တော်တော်ကို ပျော့ပျော့

ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ မိုးအောင်ကို နှင်းဧကရီနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့တာပဲ

နေမည်။ မိုးအောင်ကလည်း သူ့ကို Orange ကော်ဖီဆိုင်တွင် နှင်းဧကရီနှင့်

တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ ဒါဆို အခြေအနေတွေက

အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်နေပြီဟု မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားမိသည်။

'မောင့်သူငယ်ချင်းက ရည်းစားလာခေါ်တာနဲ့ မေဦးကိုတောင် နှုတ်ခွာကုန်

မရဘူး၊ တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲ'

'မေဦးက နှုတ်မဆက်လိုက်ဘူးလား'

‘အို၊ မေဦးက ကြောင်ပြီးငေးနေမိတာလေ၊ ထင်တောင် မထင်ဘူး’

‘ဒါကတော့ကွာ၊ သူ့ချစ်လို့ နေမှာပေါ့၊ အခုမှ ရည်းစားဖြစ်ခါစဆိုတော့ ကောင်မလေး စိတ်ကောက်မှာကို ယောက်ျားလေးတိုင်း စိုးရိမ်တတ်တာပဲလေ မောင်နဲ့မေဦးတို့ ရည်းစားဖြစ်ခါစလိုပေါ့’

မြင့်မောင်ကျော် လိမ္မော်သီးစားမယ့်က သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့်သူ နားလည်သလို ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ရင်း ပြောသည်။

‘ဒါဆို မောင် အားလုံးသိနေတာပေါ့’

ခင်မေဦးက အခွံနွှာပြီးသား လိမ္မော်သီးကို အမွှာခွာ၍ ပန်းကန်ပြားပေါ် ထည့်ပေးသည်။

‘သိတာပေါ့၊ မိုးအောင်က ဘာမှ မောင်ကို ချန်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင် တောင် ဒီကောင်ကြီး အိမ်ထောင်ကျသွားရင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားမှာပဲဆိုပြီး ကြိုက်ဝမ်းသာနေတာလေ’

မြင့်မောင်ကျော်က အားလုံးကို သူသိထားသလို အပိုင်ပြောနေသည်။ ဒီနေ့ သူ့ယောက်ျား စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး သူ့ကို မိုးအောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြနေပါ လားဟု ခင်မေဦး တွေးလိုက်သည်။

မြင့်မောင်ကျော်ကတော့

နှင်းဧကရီနှင့် မိုးအောင်ကို ခင်မေဦးတွေ့လာသည်ဟု နားလည်ပြီး ပြောနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ၊ မေဦးက သဘောမတူနိုင်ဘူးလား’

ခင်မေဦး နားမလည်

‘အို၊ သဘောမတူရအောင် မေဦးနဲ့ ဘာမှပတ်သက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒါပေါ့၊ သူတို့အရွယ်တွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အရွယ်တွေ၊ မောင်တို့ ဘာမှဝင်ပြောစရာ မလိုဘူးလေ၊ နောက်ပြီး မိုးအောင်နဲ့ နှင်းဧကရီက ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား မိန်းမရာ’

မြင့်မောင်ကျော် လိမ္မော်သီးစားရင်း ပြောသည်။

‘မောင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

ခင်မေဦး ကြောင်ပြီးမေးသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း

‘နို့၊ မေဦးက မိုးအောင်နဲ့ နှင်းဧကရီကို တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းဧကရီကို မေဦးကတွေ့မှတော့ နှုတ်မဆက်ဘဲနေမလား’

‘ဒါဖြင့် ဘာကိုတွေ့ခဲ့တာလဲ’

မြင့်မောင်ကျော် အံ့သြသွားသလို ဖြစ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက မြင့်မောင်ကျော် ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် မောင်ကို မေးဦးပြောတာပေါ့၊ မောင့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိသေးပါဘူးလို့’

မြင့်မောင်ကျော် လိမ္မော်သီးပင် ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ ခင်မေဦး စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

‘မောင်ကသာ ကိုမိုးအောင်ကို အထင်ကြီးနေတာ၊ မောင့်သူငယ်ချင်းက လူလည်ကြီးပါ၊ မေဦး အထင်ပြောရရင် ယောက်ျားပိုင်းလုံးကြီးပါ’

ခင်မေဦးကို မြင့်မောင်ကျော် ဆက်ခန့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘တော်ပြီ မေဦး၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့’

‘မေဦးကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တွေ့ခဲ့တာလေ’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ မိုးအောင်ဆိုရင် ဘီးလူးတစ္ဆေတစ်ကောင်လို မကောင်းမြင်ဖို့ ဘဲ စဉ်းစားနေတယ်’

မြင့်မောင်ကျော် စိတ်တိုစပြုလာပြီကို ခင်မေဦး သတိထားမိလိုက်သည်။ ဒီယောက်ျားကို စိတ်ဆိုးအောင် ဆွပေးမှ မိုးအောင်အကြောင်း အကုန် ပွင့်ထွက်လာ နိုင်မည်ဟု ခင်မေဦး တွေးလိုက်သည်။

‘မေဦး၊ အလကားနေရင်း ကိုမိုးအောင်ကို မကောင်းမြင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆောင်၊ မေဦး ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့လို့ မောင်ကို ပြောပြနေတာပေါ့’

‘မင်း ဘာတွေလာတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောကွာ၊ နှင်းဧကရီနဲ့ မဟုတ်ရင် မိုးအောင် တို့ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလဲ’

မြင့်မောင်ကျော် စိတ်ဆိုးလာသည်။

‘တော်ပါတော့ မောင်ရာ၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့ လူပေါ်လူကြော့ လူညွန့်ခွေးစား တဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်း ယောက်ျားပိုင်းလုံးကြီးအတွက်နဲ့ မိန်းမကို ဒီလောက်ဒေါသ ထွက်မနေစမ်းပါနဲ့’

ခင်မေဦးသည် ဘာမှမဖြစ်သလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြော၍ ထိုးနှက်လိုက် သည်။ သူကပင်ဆက်၍

‘နှင်းဧကရီဆိုရင်တောင် ထားတော့၊ မေဦး မကြိုက်လည်း အောင်အံ့ဦး ခန

လိုက်မယ်၊ အခုဟာက ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

ခင်မေဦး စကားရပ်ပြီး တမင်တကာကို မြင့်မောင်ကျော် မခံချင်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ဒေါသထွက်ပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

‘ကောင်မလေးက နှင်းဧကရီထက် ပိုငယ်၊ ပိုချော၊ ပိုပြီးချမ်းသားတဲ့ ကောင်မလေး၊ မောင့်သူငယ်ချင်းက သူ့ဌေးအမြန်ဖြစ်နည်းကို တော်တော်ကျွမ်းကျင်တာပဲနော်’

ခင်မေဦး ရီသဲ့သဲ့လေး ဆက်ပြောသည်။

‘တော်တော့ မေဦး၊ မင်း တော်တော့၊ မိုးအောင်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် နဲ့တွေ့တိုင်း ရည်းစားဆိုပြီး စွပ်စွဲလို့ရမလား၊ မင်းစကား အရမ်းလွန်နေပြီ’

မြင့်မောင်ကျော် အော်လိုက်၏။

‘မလွန်ဘူး မောင်၊ မေဦး မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ၊ ကောင်မလေးက လိမ္မော်သီးသည်ဆီက အလုံးသုံးဆယ်တောင်ယူပြီး၊ ပိုက်ဆံကို ဟိုလူကြီးဆီက တောင်းဆိုပြီး မောင့်သူငယ်ချင်းကို မေးငေါ့ပြတာ၊ နောက်ပြီး ကောင်မလေးက ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ကိုကို ရှင်းပေးလိုက်တဲ့ ဒီပုံစံက ရည်းစားမဟုတ်လို့ဘာလဲ’

ခင်မေဦး အားပါးတရ ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်တွေ့ပြီး ဘာမှ မပြောလိုက်ခင်မှာပင်

‘ဟင်း ဟင်း၊ ကောင်မလေး အဲဒီလိုပြောပြီး ကားပေါ်လည်းတက်သွားရော ကားကလည်း လင်ခရူဇာဆိုတော့ မောင့်သူငယ်ချင်းအကောင်းစားကြီးက လွင်မာ၊ လွင်မာဆိုပြီး အမြီးလေးကုပ် နောက်ကလိုက်သွားတော့တာပဲ၊ ကောင်မလေးက လှည့်တောင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်း ဟင်း၊ တော်တော်မြက်နုကြိုက်တဲ့ နွားအိုကြီး’

မြင့်မောင်ကျော် ဒေါသကို ထိန်းမရတော့။

ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း

‘မင်းတော်တော် မိုက်ရှိုင်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ မင်း ဘာနားလည်လို့ ဒီလိုလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လင်ခရူဇာနဲ့ လွင်မာဟုတ်လား၊ မိုးအောင်က လွင်မာနောက်ကို လိုက်သွားတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ရည်စားမဟုတ်ဘူးလား၊ ကောင်မလေးက မောင့်သူငယ်ချင်းကြီးကို ကိုကိုလို့ခေါ်တာ မေဦးနားနဲ့ ဆက်ဆက်ကြားခဲ့ရတာလေ၊

အဲဒါဘာလဲ’

ခင်မေဦး ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် အသက်ငြင်းပြင်းရှုရင်း

‘ကိုကိုခေါ်တိုင်း ရည်းစားလားကွ၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းငရဲအိုးထဲ တည့်တည့်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန် ကျလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ သူ့ညီမ၊ အော့တူ မအော့ကွ မန္တလေးမှာနေတဲ့ ညီမကွ၊ ရှင်းပြီလား’

ခင်မေဦးသည် မြင့်မောင်ကျော် စကားကို ကြားပြီး အံ့အားသင့်၍ မြင့်မောင်ကျော် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အတွေးတိုယ်စီဖြင့် ဘာမှမပြောမိကြ။

တော်တော်ကြာမှ ခင်မေဦးက မြင့်မောင်ကျော် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ရင်း

‘မောင်၊ မေဦးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မောင့်ဆီက ကိုမိုးအောင် အကြောင်းသိချင်လို့ မေဦး တမင်တကာ မောင် ဒေါသထွက်အောင် လုပ်လိုက်တာပါ၊ မေဦး မောင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်’

ခင်မေဦး ပြောရင်း မြင့်မောင်ကျော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ငိုငိုပြီး ဆက်ထိုင်နေသည်။ ခင်မေဦးသည် မြင့်မောင်ကျော်၏ လက်ကို မ လိုက်ပြီး သူမပခုံးပေါ် ယူတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်၏ ရင်ထဲတွင် ခေါင်းဝှက်လိုက်သည်။

‘မောင်၊ မေဦးကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ မေဦး ကိုမိုးအောင်အပေါ် အမြင်ရှင်း ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်မိတာပါ၊ အခုလည်း တာမွေဈေးက လိမ္မော်သီးရောင်းတဲ့ အမကြီး ပြောပြလို့ ကိုမိုးအောင်ဟာ နေပြန်တိုးပေးစားတဲ့ လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာရော၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေကို ကူညီတတ်တဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မေဦးသိခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မေဦး ကိုမိုးအောင်အပေါ်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားအောင် မေဦးကိုပြောပြပါလား မောင်ရယ်၊ မေဦး မှားခဲ့ရင်လည်း ကိုမိုးအောင်ကို တောင်းပန် ချင်လို့ပါမောင်၊ မေဦး ဟန်မဆောင်ပါဘူး၊ တကယ်ကို စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောတာပါ’

ခင်မေဦး အမှန်တကယ်ကို စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောလိုက်သည်။ ခင်မေဦးကို ကြည့်ရင်း မြင့်မောင်ကျော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ချလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက တိုးတိုးလေး

‘မောင်၊ ကိုမိုးအောင်က ချမ်းသာလားဟင်’

‘ချမ်းသာတယ်၊ အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ နှင်းဧကရီတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးချမ်းသာတယ်’

မြင့်မောင်ကျော် ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

‘မိုးအောင်ရေ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နားလည် ပေးပါ။ ငါအကုန်လုံး ပွင့်ထွက်တော့မယ်၊ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ဘူး သူငယ်ချင်း’ဟု စိတ်ထဲကရေရွက်လိုက်၏။

*

‘လွင်မာ၊ ညီမလေး၊ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ’

မိုးအောင်သည် ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းနေသော လွင်မာကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကားထဲက လေအေးစက်က အရမ်းကို အေးလွန်းသည်ဟု နှီးအောင် ထင်မိသည်။

‘လွင်မာ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ လိမ္မော်သီး စားချင်လို့ လာဝယ်တာလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

လွင်မာက မိုးအောင်ကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။ သူလေသံက ငေါတော့တော့။

‘လိမ္မော်သီး စားချင်လည်း တခြားနေရာတွေ အများကြီးမှာ ဝယ်လို့ရတာပဲ ညီမလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုရှိတဲ့ နေရာအထိ လိုက်လာပြီးဝယ်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ အလုံး သုံးဆယ်တောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ’

မိုးအောင် ညည်းတွားရင်း ဆက်ပြောသည်။ လွင်မာက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒီလိုလုပ်မှ ကိုကိုက ညီမလေးတို့ဆီ လိုက်ခဲ့မှာလေ၊ အလုံး သုံးဆယ်ဝယ်တာ၊ တို့ကိုကို အမြင်ကတ်လို့၊ ကိုကိုမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်ဆိုတာ တို့တို့ သတိရောရသေးလား’

မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ လွင်မာ ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောချင်စရာပေ။ သူသည် ကိုမိုးလုံးတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့ရောက်တာ ၃ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုအတောအတွင်း နေ့တိုင်းမဟုတ်တောင် တပတ်လျှင် သုံးလေးကြိမ်ကတော့ သူညီမ လွင်မာနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။ အခုရက်ပိုင်း အတိအကျဆိုရလျှင် သူ လွင်မာ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ နှစ်လခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။

‘ညီမလေး ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာလဲ’

မိုးအောင် မေးလိုက်သည်။

‘ဪ အခုမှ ဒီစကားမေးဖို့ သတိရတယ်နော်’

လွင်မာ မကျေမနပ်ပြောသည်။ ကားက ရွှေဂုံတိုင် မီးပွိုင့်တွင် မီးခိုးမိမ့် ရပ်လိုက်သည်။

‘ညီမလေးရာ၊ ကိုကို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကိုကို သတိမရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို့မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကိုကို့ ညီမလေးက သိပ်လိမ္မာတဲ့ ညီမလေးဆိုတာ ကိုကို သိပါတယ်၊ နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ညီမလေး’

မိုးအောင် ပြုံးရင်ပြောပြီး လွင်မာ၏ ခေါင်းကဆံပင်များကို လက်ဖြင့် အသာလေး ပွတ်လိုက်သည်။

‘အို ကိုကို၊ ဆံပင်တွေ ပွကုန်ပြီ’

‘ဆံပင်တွေပွလည်း ငါ့ညီမက လှပါတယ်ကွာ၊ ကိုကို့လောက် နီးနီးကိုလှတာ ဟား ဟား ဟား’

မိုးအောင် ပြောရင်းရယ်လိုက်သည်။ လွင်မာပါရယ်လိုက်၏။ မီးပွိုင့်စိမ်း၌ လွင်မာသည် ကားကို ဆက်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လွင်မာ စိတ်ကောက်ပြောဟန်၌ သွား၏။

‘ကဲ ပြောပါဦး၊ ဘယ်နေ့က ရန်ကုန်ရောက်တာလဲလို့’

မိုးအောင် လွင်မာ့ကို ချောပြီးမေးသည်။

‘တမြန်မနေ့ညနေက ရောက်တာ ခိုင်မြင့်တို့ ကေသီတို့လည်းပါတယ်’

‘မေမေလေးရော မပါဘူးလား၊ မေမေလေး နေကောင်းလား’

မိုးအောင် ဆက်မေးသည်။ လွင်မာက မိုးအောင်ကို ကားမောင်းရင်း တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကားက ဓမ္မစေတီလမ်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘မေမေမပါဘဲ ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ် ရန်ကုန်လာလို့ရမလဲ၊ မေမေ ပါတာပေါ့၊ မေမေလည်း နေကောင်းပါတယ်’

‘ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မေမေလေးကို ကိုကိုက တွေ့ချင်နေတာ’

‘အဲမယ်၊ ကိုကိုကပဲ ပြောရသေးတယ်၊ ကိုကို့ဆီ မေမေရော၊ ညီမလေးပါ ဖုန်းဆက်နေတာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်သိန်းလောက်ရှိပြီ၊ ကြိုးဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး ဟန်းဖုန်းလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ မေမေဆိုရင် အရမ်းစိတ်ပူနေတာပေါ့’

လွင်မာ ပြန်ပြောသည်။

‘ကိုကို ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီပဲ၊ မေမေလေးက ဘာကို စိတ်ပူရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေ၊ မေမေအကြောင်းလည်း ကိုကို သိလျက်သားနဲ့၊ မေမေက ခင်အိုနဲ့လုံး သူ့သားမှ သူ့သား၊ ကိုကို့ကိုပဲ ကြံဖန်တွေးပြီး စိတ်ပူနေတာလေ၊ အခု ခင်ညီမ ကိုကို့ကို အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတွေ ဝိုင်းကြိုက်မှာကို ဘွားတော် စိတ်ပူ ခိုနေမှာပေါ့’

လွင်မာ ပြောရင်းရယ်သည်။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘မော်ဝယ်ဂဲလ်လေးတွေက ကိုကို့ကို ဝိုင်းကြိုက်မှာ မေမေလေး ခိုးရိမ်လို့ နေမှာပေါ့’

‘တော်ပါကိုကိုရယ်၊ ကိုကို့စတိုင်လ်က အရမ်းဒိတ်အောက်နေပြီ၊ တစ်ခါလာ ခင်ညီမ ဒီအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးအနက်ကွက်စိတ်၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီအင်္ကျီအဖြူ ခုဆိုးအနက်ကွက်စိတ်နဲ့ မသိရင် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကျနေတာပဲ၊ မော်ဝယ်ဂဲလ်တွေ ကြိုက်မကြိုက်တော့ မသိဘူး၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာတော့ ကိုကို King ဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

လွင်မာစကားကို သဘောကျပြီး မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။

‘ညီမလေးက ကိုကို့ကို အထင်သေးတာကိုး၊ ညီမလေးကို ကိုကို့ရည်းစားနဲ့ ဒိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ညီမလေးပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ မအံ့သြနဲ့’

‘ဘာလဲ၊ သွားခေါ၊ ပါးစပ်ပြ၊ အသားမည်းမည်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဆံပင် မပေါက် ခို 101 ဆံပင်ပေါက်ဆေးလိမ်းနေရတဲ့ မော်ဝယ်ဂဲလ်လား’

‘ဟား ဟား ဟား၊ ညီမလေးက စကားတတ်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုကို အနွှေးပေး ပေါ့’

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ လွင်မာက ကားကို သံလွင်လမ်းဘက်သို့ တွေ့လိုက်၏။

‘ဒါနဲ့၊ မေမေလေးနဲ့ ညီမလေးက ဘာကိစ္စရှိလို့ ရန်ကုန်ဆင်းလာတာလဲ’

မိုးအောင် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘အသေအချာတော့ ညီမလေး မသိဘူး၊ မေမေက အန်ကယ်ကြီးဦးဝင်းမောင်နဲ့ နှိပ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်းရန်ကုန်ဆင်းမယ် ပြောတာပဲ’

လွင်မာထံမှ အန်ကယ်ကြီးဆိုသော အသံကြောင့် မိုးအောင်ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

‘အန်ကယ်ကြီးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ မေမေလေး ကျန်းမာရေးကိစ္စမဟုတ်လား’

မိုးအောင် မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေနေကောင်းတာမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ အန်ကယ်ကြီးနဲ့ Medical Check Up လုပ်ချင်လို့ ရန်ကုန်ဆင်းလာတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့'

မိုးအောင် နှုတ်ဆိတ်၍ နားထောင်နေသည်။

'ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာနေမယ်လို့လည်း မေမေပြောတယ်၊ ကိုကို မေမေနဲ့တွေ့မှ သေသေချာချာ မေးကြည့်တော့၊ ဒါ မေမေ ရန်ကုန်ဆင်းရတဲ့ကိစ္စ ညီမလေးက ရန်ကုန်လာတာ ကိုကိုနဲ့တွေ့ချင်လို့ နောက် မျှော်စင်ကွန်းမှာ စတိတ်နွဲ့ ကြည့်ချင်လို့၊ ဒါကြောင့် သင်တို့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တာ'

လွင်မာ ဆက်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး မိုးအောင်သည် လွင်မာ မသိအောင် သက်ပြင်းဖွဖွတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။

'ကိုကိုရော နေကောင်းရဲ့လား'

လွင်မာ မေးလိုက်၏။

'အလတ်ကြီးပဲလေ၊ ညီမလေး အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပေါ့'

မိုးအောင် ဖြေလိုက်သည်။

'မေမေ၊ အန်ကယ်ကြီးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီး ချက်ချင်း ရန်ကုန်ဆင်းမယ်လုပ်တော့ ညီမလေးလည်း ကိုကို ဘာများဖြစ်လို့လည်းဆိုပြီး စိတ်ပူသွားတာပေါ့၊ ဒီရောက်တော့ လည်း မေမေက ကိုကိုကို သွားရှာပြီး ခေါ်ပေးဆိုပြီး နေ့တိုင်း ကျကျနေတာလေ၊ ဒါကြောင့် တာမွေဈေးဘက်ကို ညီမလေး လိုက်လာခဲ့ရတာပေါ့ ကိုကို'

လွင်မာ ရှင်းပြသည်။

'ကိုကို တကယ်နေကောင်းတယ်နော်'

လွင်မာ တကယ်ကို စိတ်ပူနေသည့်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ မိုးအောင် ရယ်လိုက်ပြီး

'အမှန်အကန် အလတ်ကြီးပါ၊ ညီမလေးရာ၊ ထားတော့၊ ညီမလေးက ကိုကိုကို

စိတ်ပူတယ်ပေါ့'

'ပူတာပေါ့၊ ညီမလေးမှာ အားကိုးစရာ၊ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ကိုကိုပဲရှိတာလေ'

မိုးအောင်သည် လွင်မာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

'ကိုကို မိန်းမပေးစားဖို့ကိစ္စ ဖုန်းနဲ့ စကားပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ ရန်ကုန်ကို

'ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ညီမလေးအတွက် အမတစ်ယောက်တောင် ရသေး တယ်'

လွင်မာ အားတက်သရော ပြောသည်။

ဆက်၍

'ကိုကို တကယ်ပြောတာလား'

'တကယ်ပေါ့၊ ညီမလေးရဲ့'

'ချောလား'

'ကမ္ဘာပေါ်မှာ ညီမလေးပြီးရင် သူ့အလှဆုံး'

မိုးအောင်၏အဖြေကို သဘောကျပြီး လွင်မာရယ်သည်။

မိုးအောင်လည်း ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိုးအောင်၏ရယ်သံက အသက် ၁၁၊ ခြောက်ကပ်ကပ်။

'ကိုကို ပေါက်ကရ ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

လွင်မာ ရယ်မောနေရင်းက မိုးအောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

'ကိုကို၊ ညီမလေးကို လျှောက်နှိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ'

'ဒါဖြင့်ရင် ညီမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ'

လွင်မာလေသံက တက်ကြွရှင်သန်နေသည်။

'မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့၊ ညီမလေး သေသေချာချာ လေ့လာနော်၊ ညီမလေး သဘောမကျရင် ကိုကို သူ့ကို ဘာမှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူး'

'သေလိုက်ပါတော့ ကိုကိုရော၊ ညီမလေးက အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ရတယ် ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညီမလေးနဲ့သာ မိတ်ဆက်ပေး၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွား အောင် ညီမလေးပဲ စီစဉ်လိုက်မယ်'

လွင်မာ အားတက်သရော ပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး မိုးအောင် ပြုံးနေမိသည်။ ကားက သံလွင်လမ်းထဲရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပြီ၊ အခုမှ လွင်မာ စဉ်းစားမိတယ်၊ မေမေနဲ့ အန်ကယ်ကြီးတို့ ကိုကိုကို မိန်းမပေးစားဖို့ကိစ္စ ဖုန်းနဲ့ စကားပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းဆင်းလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုကို'

လွင်မာ သူ့ဟာသူ တွေးပြီးပြောသည်။

'ဟုတ်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ ညီမလေး'

မိုးအောင် အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်သည်။ လွင်မာလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ အစိမ်းရောင် နှစ်ထပ်တိုက်လှလှလေး ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘အစိမ်းရောင်အိပ်မက် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစု
ကျောက်မျက်ရတနာရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ’

တိုက်ရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်က ဝင့်ထည်နေသည်။ မိုးအောင်သည် ချက်ချင်းကားပေါ်မှ မဆင်းဖြစ်။ ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးများစွာ ဝင်ရောက်နေသည်။

‘မေမေရေ၊ ဒီမှာ ကိုကိုကို သမီးရအောင် ဖမ်းလာခဲ့ပြီ’

လွင်မာက ကားပေါ်မှ တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းရင်း အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သည်။ မိုးအောင် ပြုံးပြီး ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်နေ၏။ အစိမ်းရောင်တိုက်ကလေးအတွင်းမှ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်သန့်သန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာက ရှင်းသန့်နေသည်။ မိုးအောင် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက တိုက်ပေါက်ဝတွင်ရပ်၍ မိုးအောင်ကို ကြည့်နေ၏။ မိုးအောင် လျှောက်သွားလိုက်၏။

‘မေမေလေး နေကောင်းတယ်နော်’

မိုးအောင်ပြီးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်၊ မိုးအောင်အဖေ၏ ဒုတိယဇနီး၊ လွင်မာ၏မိခင်၊ ဒေါ်မေမေလွင် ချက်ချင်း ဘာမှမဖြေ၊ သူ့မျက်နှာက ပြုံးထားသော်လည်း တစ်ခုခုကို ကြိတ်မှိတ်မျှသိပ်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ မိုးအောင် ဒေါ်မေမေလွင် ရှေ့ကို လျှောက်သွားပြီးရပ်လိုက်သည်။

လွင်မာက သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှာ ရပ်နေသည်။

‘မေမေလေး၊ သားကို စိတ်ဆိုးနေတာလား’

မိုးအောင်၊ ဒေါ်မေမေလွင်၏ ရှေ့တွင်ရပ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး ပြောသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က လက်အုပ်ချီထားသော မိုးအောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

‘သားကို၊ မေမေ ဘယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ’

ဒေါ်မေမေလွင်၏ နှုတ်ဖျားမှ ညင်သာပျော့ပြောင်းသည့် လေသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘သား ဘာဖြစ်လို့ မေမေတို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေမေကို နှင်မပြောပဲထားတာလဲ’

ဒေါ်မေမေလွင်သည် တိုးတိုးညှင်းညှင်း ဆက်ပြောသည်။ လွင်မာက မိုးအောင်နှင့် သူ့အမေကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင်၊ ဒေါ်မေမေလွင်ကို ကြည့်ဆိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဪ၊ သားဖက်ကသာ သေချာနေတာလေ၊ ကောင်မလေးဖက်က ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သား မပြောတတ်ဘူး မေမေလေး၊ ဒါကြောင့် သားက မေမေလေးကို နှင်မပြောသေးတာပါ’

မိုးအောင် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြုံးပြီးရယ်ရယ် လုပ်ပြီးပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ဝကားနှင့် အဖေအရာကို ဒေါ်မေမေလွင် နားမလည်ဘဲ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။ လွင်မာက ရယ်လိုက်ပြီး

‘မေမေရေ ကိုကိုက သူ့ကောင်မလေးကို ဘာမှဖွင့်ပြောရသေးတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ကိုကိုကို အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အလကား’

ဒေါ်မေမေလွင်သည် လွင်မာကိုလည်း နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင်က လွင်မာဘက်လှည့်ပြီး

‘ကိုကိုက ဘယ်လိုစရာနဲ့ မသိဖြစ်နေတာ၊ အခု ညီမလေး ရန်ကုန် ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကိုကို အရမ်းအားရှိသွားပြီ၊ ကဲ ညီမလေး၊ ကိုကို ကော်ဖီသောက်ချင်တယ်၊ တော်ဖီတစ်ခွက် သွားဖျော်ပေး၊ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာ ကိုကိုတို့ မိသားစု စကားပြောရအောင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကို ညီမလေး Interview ကောင်းကောင်းလုပ်ရမယ်၊ ကိုကိုဘာမှ သိမ်းမထား၊ ချန်မထားရဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုကို အားလုံးပြောပြမှာပါ၊ ကဲ သွား၊ ကော်ဖီဖျော်တော့’

မိုးအောင် လွင်မာကို ပြောလိုက်ပြီး လွင်မာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်သွားမှ ဒေါ်မေမေလွင်ဘက်သို့ လှည့်၍

‘မေမေလေး၊ ညီမလေး ဘာမှမသိသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘မေမေ၊ လွင်မာကို ဘာမှ မပြောရသေးဘူး’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြန်ဖြေသည်။

‘မေမေလေး၊ သားက ညီမလေးကို ဘာမှမသိစေချင်သေးဘူး၊ ညီမလေး ခိုင်မီ’

သွားမှာကို ခိုးရိပ်တယ်၊ မေမေလေး ဟန်မပျက်နေပေးပါ'

ဒေါ်မေမေလွင်သည် မိုးအောင်စကားကို နားထောင်ရင်း မျက်ဝန်းဆီသို့ ငွေ့စွာ တက်လာသော မျက်ရည်များကို ကျမသွားအောင် ထိန်းလိုက်သည်။

'သားကို မေမေ မဆုံးရှုံးချင်ဘူး'

'ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့ မေမေလေး၊ အားလုံးဟာ လိုချင်တဲ့အဖြေမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဟာသူတော့ အဖြေရှိပြီးသားပဲ၊ ကံစီမံရာအတိုင်းပဲ၊ လာ မေမေလေး၊ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်၊ တော်ကြာဆို လွင်မာ ရောက်လာတော့မယ်'

မိုးအောင်သည် ဒေါ်မေမေလွင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

'ကိုကို၊ ဒီမှာ ကော်ဖီရပြီ'

လွင်မာက ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လာသည်။

'ကဲ ကိုကို၊ ပြောပါဦး'

လွင်မာသည် ကော်ဖီခွက်ကို ချပေးပြီး ဒေါ်မေမေလွင်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'မေမေလည်း မေးလေ၊ ကိုကို ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ'

'ဘာကိုမေးရမှာလဲ သမီးရယ်'

ဒေါ်မေမေလွင် ဟန်လုပ်ပြောနေရသော်လည်း စိတ်မပါ။

'ဒီလိုလေ၊ ကိုကိုရဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်သူ၊ ဘာလုပ်တယ်၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ လှလား၊ ချောလား၊ ပြီးတော့ သဘောကောင်းလား၊ နောက်ဘာတွေ'

'တော်ပေါတော့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး မေးခွန်းတွေက မှတ်ပုံတင်မှာမှ မှတ်ပုံတင် လျှောက်ရသလိုဖြစ်နေပြီ'

မိုးအောင် ရယ်မောရင်းပြောသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ရင်မောနေမိ၏။

'တွေ့လား မေမေ၊ ကိုကိုက သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောရမှာကို အရမ်းနုမြောနေတယ်'

လွင်မာ ဆက်ပြောသည်။ ပြော၍ မဆုံးသေး၊ ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'လွင်မာ၊ သမီး ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်လေ'

ဒေါ်မေမေလွင် လွင်မာကို ပြောလိုက်သည်။ လွင်မာ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

မိုးအောင်က သူ့အတွေးနှင့်သူ။

'ဟဲလို သခင်လား၊ ခဏလေးနေပါဦးဟယ် နင်တို့ကလည်း၊ ဒီမှာ ငါ့ကိုကို ဆောက်နေလို့ ဘာလို့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာလဲ၊ ဟင်း ဟင်း၊ ငါ့ကိုကိုက သိပ်ချောတာ၊ အေး အေးပါ၊ အခု ငါလာခေါ်ပါမယ်၊ နင်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ အမြဲတမ်း အလောသုံးဆယ် လုပ်နေတာပဲ၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ အခု ငါထွက်လာခဲ့မယ်၊ နင်တို့ ဈေးရွှေက ထောင့်နေနော်၊ ဒါပဲနော်'

ဖုန်းပြောနေသော လွင်မာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မေမေလွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'မေမေ၊ သမီး သခင်တို့ကို ခိုလှုံပေးဈေးမှာ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်'

လွင်မာ ဖုန်းချပြီး ဒေါ်မေမေလွင်ကို ပြောသည်။ ထို့နောက် မိုးအောင်ဘက် ထည့်ပြီး

'ကိုကို၊ ညီမလေး အခုပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကိုကိုစောင့်နေနော်'

ညီမလေး၊ လောလော လောလောနဲ့၊ ကားအရမ်းမမောင်းနဲ့နော်၊ ရန်ကုန်က

ချွေးလေးလို မဟုတ်ဘူး'

မိုးအောင် လွင်မာကို သတိပေးလိုက်၏။ လွင်မာက ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်ပြီး

'ဒါတွေ ညီမလေး ကျွမ်းပါတယ်၊ ကိုကိုသာ စောင့်နေပါ'

ညီမလေး အေးအေးဆေးဆေး သွား၊ ညီမလေး ပြန်လာတဲ့အထိ ကိုကို စောင့်နေမယ်'

လွင်မာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ကားစက်နှိုးသံကြားပြီး မောင်းထွက်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လွင်မာထွက်သွားပြီး တော်တော်ကြာသည်အထိ မိုးအောင်နှင့် ဒေါ်မေမေလွင် နှစ်ယောက်မပြောမိကြ။ ဒေါ်မေမေလွင်က အခုမှ ထိန်းထားသမျှ လွှတ်ချလိုက်သလို မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

'မေမေလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ'

မိုးအောင် တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင် မဖြေ၊ အားရပါးရ ရွက်ငိုလိုက်သည်။ လွင်မာရှိစဉ်က အတင်းအကြပ် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည့် မျက်ရည်တို့သည် အခုမှ ပွင့်ထွက်စီးကျလာသည်။ မိုးအောင်သည် ဒေါ်မေမေလွင် ငိုနေတာကို ကြည့်ရင်း ရင်မှာ ဆို့နှင့်တင်းကြပ်လာသည်။ မျက်ရည်ဝဲတက်လာသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် သူ၏မိထွေး။ မိခင်နှင့်တူသော မိထွေး။ မိုးအောင် ငယ်ငယ်လေးထဲက အဘအရင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ထွေးသိပ်ခဲ့သော မိထွေး။

‘မေမေလေး၊ အဲဒီလိုမျိုး ငိုနေတော့ သား ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ထိုင်နေလို့ ရမှာလဲဟင်’

မိုးအောင် ရင်ထဲက ကြေကြေကွဲကွဲ မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က မျက်ရည်သုတ်လိုက်ရင်း

‘သား၊ ဘာဖြစ်လို့ မေမေလေးကို ဖွင့်မပြောရတာလဲ’

မိုးအောင် မဖြေ။

‘သားကို မေမေ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ၊ သား သိရောသိရဲ့လားဟင်’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောရင်းငိုသည်။

‘သားကို မေမေဝမ်းနဲ့ လွယ်မမွှေးရပေမယ့်၊ ကိုယ့်ရဲ့ သားအရင်းတစ်ယောက်လို ယူသခဲ့တာပါ သားရယ်’

ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားကြောင့် မိုးအောင် ရင်ထဲဆိုကြပ်လာသည်။

‘သားကို မေမေ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်လို့ မပြောဘူးနော်၊ သားကို မေမေ ယူသခဲ့တာ၊ အမေရင်းတစ်ယောက်လို ယူသခဲ့တာ၊ ချစ်ခဲ့တာ’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောရင်းနှိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သားနားမလည်ဘူး၊ မေမေကို အမေတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး မေမေလေး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေလေး’

မိုးအောင် ပျာပျာသလဲ ငြင်းပြီး လက်အုပ်ချီရင်း တောင်းပန်သည်။

‘သုံးနှစ်တိတိ၊ မေမေ ဘာမှမသိခဲ့ရဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ ကိုဝင်းမောင် ဖုန်းဆက်ပြောလို့ မေမေသိရတယ်၊ မေမေ သားဆီကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း မရ၊ တစ်ဖက်က သား ညီမလေးလွင်မာ မသိအောင် ဖုန်းရ ဖိရနဲ့ ဘယ်လောက် ဗျာများခဲ့သလဲဆိုတာ သားသိလား’

ဒေါ်မေမေလွင် ငိုနှိုက်ရင်းပြောသည်။

‘မေမေလေး၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမေလေး မငိုပါနဲ့တော့’

မိုးအောင် လက်အုပ်ချီလျက်သား ပြောသည်။ မိုးအောင်လည်း ငိုနေပြီ။

‘မေမေ ငိုပါရစေ သား၊ မေမေ အားရပါးရ ငိုလိုက်ပါရစေ၊ မေမေရဲ့ မျက်ရည်တွေက သားကို မေမေ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်အောင်’

မေမေ အားရပါးရ ငိုပါရစေ’

‘သား တောင်းပန်ပါတယ်၊ သားကြောင့် မေမေလေး စိတ်သောက ရောက်ပြီ’

မိုးအောင် ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘မေမေ မမူဘူးသား၊ သားကိုသာ မဆိုးရှုံးရဘူးဆိုရင် အဲဒီ စိတ်သောကတွေကို မေမေ တစ်သက်လုံး ခါးစည်းခံရဲတယ်သား၊ အဲဒီလောက်ထိ သားကို မေမေချစ်တယ်’

သားကို မေမေ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ မေမေ ဝမ်းနည်းတာပါ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ၊ သားကို မေမေချစ်သလောက် သားက မေမေကို အမေရင်းလို သဘောမထားဘဲ မိထွေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတာကို မေမေ ဝမ်းနည်းတာပါ

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောပြီး နှိုက်နှိုက်ငိုလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး မေမေလေး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်၊ သားကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မေမေလေးက သားရဲ့ အမေရင်းပါ၊ မိထွေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီး ခသုံးပါနဲ့၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်’

ဒေါ်မေမေလွင်၏ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်၍ မိုးအောင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

‘သား၊ မေမေလေးကို ဖွင့်မပြောတာကလည်း မေမေလေးနဲ့ ညီမလေးကို သားအတွက်နဲ့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ’

မိုးအောင် ငိုရင်းငိုရင်း ပြောသည်။

‘သားဘဝမှာ သားအပေါ်ကို သိတတ်နားလည်တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ မေမေလေးနဲ့ ညီမလေးပဲရှိတာပါ၊ မေမေလေးတို့ကို စွန့်ခွာပြီး သား ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူး၊ သား မိသားစုဘဝကို အရမ်းလိုချင်တယ် မေမေလေး၊ သား မေမေလေးတို့နဲ့ မခွဲချင်ဘူး၊ ခွဲမသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့’

မိုးအောင် ဆက်မပြောနိုင်တော့။ အားပါးတရ နှိုက်ငိုမိလိုက်သည်။ အမြင်တွင် ဝင့်ထည်ခမ်းနားလွန်းလှသော အစိမ်းရောင်အိမ်မက်ကုမ္ပဏီ တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ သောကတိမ်တိုက်များ ဖြစ်တည်နေ၏။

*

မိုးအောင်သည် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ မိုးအောင် တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး နောက်လှည့်၍ ခြံဝင်းထဲကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် မြက်ပင်များက ရှည်လျားစွာပေါက်နေသည်။ ခြံဝင်းထဲရှိ လူသွားလမ်းလေးပေါ်တွင်ပင် မြက်ပင်များ ဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက် ပေါက်နေ၏။ အမေ ဒီလမ်းလေးအတိုင်း ခြံထဲကလျှောက်ထွက်သွားတာ နေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုများက ခြောင်းဆန်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တံခါးကို ပိတ် လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မိုးအောင် မျက်လုံးများက နံရံပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ ကြီးမားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်။ ပန်းချီကားထဲက အမေ မျက်နှာက ဒီအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသူအားလုံးကို ပြုံးရွှင်ချိုသာစွာ နှုတ်ခွန်းဆက် ကြိုဆိုနေသလိုပေါ့။ မိုးအောင်ကိုလည်း ပြုံးပြနေသည်။ မိုးအောင် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ အမေရဲ့အပြုံးက မိုးအောင် ငယ်ငယ်က ပူဆာလွန်း၍ အမေဆေးဖို့ ပိုက်ဆံနှင့် ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးဝယ်ပေးစဉ်က အမေပြုံးခဲ့သည့် အပြုံးမျိုး။ အသက်နှင့် ခန္ဓာရှိစဉ်က အမေပြုံးခဲ့သည့် အမေရဲ့အပြုံး။ အခုကျတော့လည်း တစ်သက်လုံး အမေနေခွင့်မရခဲ့သည့်အိမ်၊ အမေကို သားနှင့်တောင် တွေ့ခွင့်မပေး သည့်အိမ်၊ အမေခြေရာတွေ ထင်ကျန်ခွင့်မရအောင် ရှင်းလင်းမောင်းထုတ်ခဲ့သည့် အိမ်။ ခြံနှင့်၊ ဝင်းနှင့်၊ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းပေါ်က အမေရဲ့အပြုံး။ ပန်းချီကားချပ် ထဲက အမေရဲ့အပြုံး။ အသက်မဲ့၊ ခန္ဓာမဲ့ အမေရဲ့အပြုံး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရဲ့ အပြုံးက ရေမြေ သဘာဝကို လိုက်ပြီးမပြောင်းလဲတတ်။ အမေတစ်မျိုးထဲ ပြုံးတတ် သည်။ တစ်သမတ်တည်း ပြုံးတတ်သည်။ အမေပြုံးတိုင်းလည်း လှ၏။

မိုးအောင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပြန်စေ့လိုက် သည်။ နောက်ပြန်ပြီး တံခါးကြားထဲမှ ချောင်းကြည့်မိသည်။ မိုးအောင်၏ ဦးနှောက်

ထဲသို့ ပုံရိပ်ဟောင်းများ ထင်ဟပ်လာသည်။ အဖေအရက်သောက်နေတာ မြင်သည်။ အမေသည် အဖွားကို ဦးချ၍ခိုးနေတာမြင်သည်။ အဖွားက အမေကို ထွက်သွား ခိုင်းတာကို မြင်သည်။ အမေ လှည့်ထွက်သွားတာ မြင်သည်။ မိုးအောင် လက်ကို တွန်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်ကလေး ခေါ်တော့။ မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးဆီ ရောက်သွားပြီ။

မိုးအောင် အခန်းတွင်းသို့ လျှောက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်တွင် အမေပုံပန်းချီကား နောက်တစ်ချပ်။ နေ့ခန်းထဲက ပန်းချီကားနှင့် တစ်ထောရာတည်း၊ တစ်ထပ်တည်း။ အမေက ပြုံးပြီး မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့် နေပြန် သည်။ ဩော် တစ်ချိန်တုန်းက အမေကို လက်မခံခဲ့သော ဒီအိမ်ကြီးမှာ အခုတော့ လည်း ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အမေအပြုံးတွေနဲ့ လွမ်းခြုံထားပါလား။

တကယ်တော့ အင်းယာမြိုင်ထဲက ဒီအိမ်ကြီးကို မိုးအောင် မလာချင်။ မနေ ချင်။ လာတဲ့နေ့တိုင်း အမေပုံရိပ်တွေက မိုးအောင်ကို ပို၍ ပို၍ လွမ်းမိုးသည်။ ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်တိုင်း ဒီအိမ်ထဲက အမေငိုပြီး ထွက်သွားသော အိပ်မက်က အမြဲ တမ်း ခြောက်လှန့်သည်။ အခု ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဘွားလည်း မရှိ၊ အဖေလည်း မရှိ တော့။ မေမေလေးတို့ကလည်း သံလွင်လမ်းထဲမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ။ ဒီအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး က မိုးအောင်ရဲ့ခြေ၊ မိုးအောင်ရဲ့လက် ကြိုက်တာ လုပ်လို့ရသည်။ မိုးအောင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှု။ မိုးအောင် အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို အမေ၏ရုပ်ပုံ ပန်းချီကားများဖြင့် ခြယ်မှုန်း ခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ထောင့်က ကြည့်ကြည့် အမေပန်းချီကားကို မြင်ရမည်။ အမေအပြုံးကို ရရမည်။ သို့သော် အမေကတော့ ပျော်ရွှင်လိမ့်မည် မထင်။ ဘယ် ပျော်မှာလဲ။ ငါ အမေအိမ်မှ မဟုတ်တာ။ အမေအိမ်က ဟိုး ရပ်ကွက်စုတ်စုတ် ကလေးမှာလေ။

မိုးအောင်၏ အဖိုးနှင့်အဖွားက ချမ်းသာသည်။ အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည်။ မိုးရဲ့စဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသော မိုးကုတ် ကျောက်တွင်းသူဌေးကြီးများဖြစ်သည်။ သားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူက မိုးအောင်၏အဖေ ဦးစိုးအောင်။ သား တစ်ယောက်ထဲမို့ အဖိုးအဖွားက အလိုလိုက်သည်။ ဘာမှလိုလေသေး မရှိစေရ။ ဦးစိုးအောင်ကလည်း မဆို၊ မမိုက်၊ မပေတေ။ သို့သော် စိတ်ကူးသမား။ ပန်းချီ သွဲ့ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်နေတတ်သူ။ ကိုယ့်ထက် နိမ့်ကျသောလူများကို အလွန်တရာ စာနာတတ်သူ။

မိုးအောင်၏ အမေက တစ်ကောက်ကြွက်။ နာမည်က ပိုမို ဆွေမျိုးသည်။

မယ်မယ်ရရ မရှိ။ မိုးကုတ်မြို့အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာမှ ဖြစ်သည်။ အဖေ မရှိ၊ အမေ မရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ။ ရုပ်ရည်က ကြည့်ပျော်ရူပျော် ရုပ်မျိုး။ ရပ်ကွက်က စပ်ပေးသဖြင့် အဖိုးအဖွားက သနားပြီး ရန်ကုန်အိမ်ထောင် တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသည်။ မွေးစား အိမ်ဖော်။ အမေ ဒီအင်းယားမြိုင်ထဲက ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်တော့ ၁၃ နှစ်တောင် မပြည့်တတ်သေး။ စာလည်း ကောင်းကောင်းမတတ်။ သေစာရှင်စာရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံသာ။ သို့သော် အိမ်အလုပ်ကိုတော့ အမေ အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ အဝတ် လျှော်ရမလား၊ မီးပူ တိုက်ရမလား၊ အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမလား၊ အမေ ဘယ်တော့မှ မည်းညှဲတတ်၊ မတုံးဆိုင်းတတ်။ ဪ အမေသည် အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်ဖော်ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အဖေက အမေကို စာနာသည်။ သနားသည်။ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေသော အမေဘဝကို အဖေသည် စိတ်ကူးထဲက အမျိုးမျိုးပုံဖော်သည်။ အဖေစိတ်ကူးတွေက ပန်းချီကားများဖြစ်လာသည်။ ပန်းချီကားထဲက အမေအပြုတွေက အဖေရင်ကို လှုပ်နှိုးစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အဖေနှင့် အမေ နီးစပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အဖေက အမေကို ချီးမြှောက်သည်။ အဖေက အမေကိုခေါ်ပြီး သူ့အိမ်က ထွက်ပြေးသည်ဆိုလျှင် ပိုမိုနက်နဲထင်သည်။ ဦးဆောင်သူက အဖေ။ ဘဝ၏ကြမ်းတမ်းသော လှိုင်းတံပိုးအောက်တွင် ချစ်သူနှင့်အတူ ရဲရဲရင်ဆိုင်၍ အချစ်လျှောက် လှော်ခတ်မည်တဲ့။ စွပ်စွဲခံရတော့ အမေ။ ဘာမှ နားမလည်သော သူတို့၏သားကို အမေက မိန်းမတန်ဖွဲ့ ပြုဆွယ် ခိုးပြေးသည်တဲ့။ ပိုင်းလုံးမတဲ့။ အဖိုးအဖွားက စိတ်ဆိုးပြီး ပစ်ထားသည်။ လုံးဝကို လှည့်မကြည့်။ အချိန်တန်လျှင် သူတို့သား သူတို့ဆီကို ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်သည်။ ဟုတ်သည်။ အဖိုးအဖွား မှန်သည်။ အချိန်ကာလတစ်ရပ်က အဖေကို စိတ်ကူးယဉ်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်မည်ဆိုပြီး အမေကို ခေါ်ဆောင်လာသော အဖေသည် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်။ သူရေးဆွဲသော ပန်းချီကားများကလည်း ဘာမှအလုပ်မဖြစ်။ အမှန်တော့ အဖေသည် ပန်းချီဆရာစစ်စစ် မဟုတ်။ ပန်းချီဆရာကိုသို့ စိတ်ကူးယဉ်နေသူသာ ဖြစ်၏။ ဒီတော့ အမေက ဘဝကို ဦးဆောင်သည်။ ဈေးရောင်းသည်။ အဖေကို ဘာမှမလုပ်စေဘဲ သူကရှာကျွေးသည်။ အဖေက သူဌေးသား၊ ဈေးရောင်းလို့ မတင့်တယ်၊ အဖေရှက်လိမ့်မည်ဟု အမေတွေးသည်။ အဖေကို ဘာမှလိုသေးမရှိအောင် အမေလုပ်ပေးသည်။ အမေပြောသည် လိုလေ

သေးမရှိဆိုသော အတိုင်းအတာသည် အဖေအတွက်မူ သူ့အိမ်က ကားဒရိုင်ဘာ ဇာတ်ယောက်အတွက်ပင် မလုံလောက်။ ကြာလာတော့ အဖေ မနေနိုင်တော့။ အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော အဖေသည် ဒီတစ်ခါမှာတော့ လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမေကို ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးဖြင့် အဖေထားသွားပြီး သူ့အိမ်သူပြန်သွား၏။

အမေသည် ယောက်ျားကို လွမ်းသော်လည်း လိုက်မခေါ်ရ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်ဖော်ဆိုသော ညှိုးငယ်စိတ်က အမေစိတ်မှာ အမြဲတမ်းထွက်နေသည်။ နောက်ဆုံး မိုးအောင်ကို မွေးသည်။ ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်လေးမှာ နေသည်။ ကြုံရာ အလုပ်လုပ်၍ ရပ်တည်သည်။ နောက်အိမ်ထောင်လည်း မပြု။ ဘာပဲပြောပြော သူကသာ အိမ်ဖော်၊ သူ့သားမိုးအောင်က သူဌေးသား။ မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးရဲ့ မြေး။ ရွှံ့ထဲက ပတ္တမြား၊ နွဲ့ထဲက နှင်းဆီ။ မိုးအောင်ဘဝကိုတော့ အညစ်အထေး မခံနိုင်။ သူ့နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် သူ့သားမိုးအောင် နွဲ့နစ်သွားမည်။ ဒါကို အမေသိပ်ကြောက်သည်။ ဒီတော့ ဘဝကို သားတစ်ဖက်နှင့် ရသလို ဇနီးကန်သည်။ ကြာတော့ အမေ ချူချာလာသည်။ မိုးအောင် ကျောင်းနေရမည့် အရွယ်တွင် အမေကျန်းမာရေး တော်တော်ဆိုးလာသည်။ ဈေးလည်း ကောင်းကောင်း မရောင်းနိုင်။ မိုးအောင်ကိုလည်း ကျောင်းမထားနိုင်။ အမေက အဖေလို စိတ်ကူးမယဉ်တတ်။ လက်တွေ့ဆန်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမေ မှန်ပါ သည်။ အမေသည် ရွှံ့။ မိုးအောင်သည် ပတ္တမြား။ အမေသည် နွဲ့။ မိုးအောင်သည် နှင်းဆီ။ မိုးအောင်ကို အဖေဆီပို့ဖို့ အမေကြိုးစားသည်။ အမေ အောင်မြင်သည်။ မိုးအောင်ကို တော့ အမေသည် အမွေ တစ်ခုပေးခဲ့သည်။ ဆေးတံခေါင်း ငှက်ရုပ်ကလေး။

တစ်ဖက်မှာလည်း အဖိုးဆုံးသည်။ အဖေက ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနှင့် ထားခဲ့သောအမေကို သနားသည်။ လွမ်းသည်။ စိတ်ပူသည်။ ခံစားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အမေဆီကို ပြန်မလာ။ အရက်သောက်ရင်း ခံစားမှုများကို ကုစားသည်။ သူ့တွင် သူပစ်ထားခဲ့သော အမေနှင့် မိုးအောင်ဆိုသော သားတစ်ယောက်ရှိသည်ကို စဉ်းစားမိတိုင်း အရက်သောက်ပြီး ဖြေဖျောက်ပစ်သည်။ သိပ်မကြာ အဖွားက ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားမကင်းသော မေမေလေးနှင့် အိမ်ထောင် နှုတ်ပေးသည်။ အဖေက မငြင်း။ အရက်သောက်လည်း မပျက်။ မေမေလေးနှင့် အဖေ အိမ်ထောင်ကျပြီး တော်တော်ကြာသည်အထိ ကလေးမရ။ ဒီတော့အဖွားက မြေးငတ်လာသည်။ အချိန်တိုက်ပင် အမေ မိုးအောင်ကို အဖေနှင့်အဖွားဆီကို လာပို့သည်။ အဖွားက ငြင်းဖြစ်

သူ မိုးအောင်ကို လက်ခံသည်။ အမေ့ကိုတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ခိုင်းသည်။ အဖွားစကားအရ မိုးအောင်သည် သူ့အဖေနှင့် တော်တော်တူသည်။ အမေကတော့ ဘယ်လိုလုပ် တူနိုင်မှာလဲ။ မိုးအောင်ကိုထားပြီး အမေ ထွက်သွားသည်။ ထိုပုံစံ များက ယခုအချိန်ထိ မိုးအောင်၏စိတ်တွင် ဖျောက်ပစ်လို့မရတော့။ အမြဲတမ်း မက်တတ်သော တကယ့် အိပ်မက်ဆိုးဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာ အမေသည် မိုးအောင်နှင့်တကွ အားလုံးကိုထားခဲ့ပြီး လူ့လောက ကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ကျောခိုင်းသွား၏။ မိုးအောင်ကတော့ ကံကောင်းသည်။ အဖွား က မိုးအောင်ကို တော်တော်ချစ်သည်။

အဖေကသာ မိုးအောင်ကို ခပ်တန်းတန်း၊ မေမေလေးကတော့ မိစ္ဆေးနဲ့တို့ မတူ။ မိုးအောင်မှ မိုးအောင်။ မိုးအောင်ကို သူ့သားအရင်းတစ်ယောက်လိုတင် ချစ်သည်။ အလိုလိုက်သည်။ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ထားသည်။ မေမေလေး သည် စိတ်ရင်းအလွန်ကောင်းပြီး ဘာပစ္စည်းဥစ္စာကိုမှ တပ်မက်မောသည့် စိတ်မရှိ အလွန်ရှားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပင်။

အဖေနှင့်အဖွားထံသို့ မိုးအောင်ရောက်လာပြီး သုံးနှစ်လောက်ကြာမှ မေမေ လေး ကိုယ်ဝန်ရသည်။ လွင်မာကို ဖွေးသည်။ မေမေလေး မိုးအောင်အပေါ် ထားရှိခဲ့ သော မေတ္တာသည် ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့သည်။ မိုးအောင်သည် လွင်မာအောင်ဆိုသော သူ့ညီမလေးကို အလွန်ချစ်သည်။ လွင်မာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိုးအောင်သည် ခိုပြီးစောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ လွင်မာကလည်း သူ့အစ်ကို မိုးအောင်မှ မိုးအောင်။ လွင်မာ ဖွေးပြီး အဖေအရက်ကို အလွန်အကျွံမသောက်တော့။ တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့လာ သည်။ အဖွားဆုံးတော့ အဖေအရက်ကို လုံးဝ ဖြတ်လိုက်သည်။ လုပ်ငန်းကို ဦးစီး ဦးဆောင်ပြု၍ လုပ်ကိုင်လာသည်။ အဖေသည် ဈေးမရောင်းတတ်သော်လည်း မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း လုပ်ငန်းကိုတော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ကိုင်တတ်လာ သည်။ ကုမ္ပဏီခေတ်ရောက်တော့ 'အစီမံရောင်အိပ်မက်'ဆိုသော လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်လာအောင် အဖေလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျောက်မျက် ရတနာလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့။

မိုးအောင် ဆယ်တန်းအောင်ချိန်တွင် အဖေဆုံးသည်။ မေမေလေးက လုပ်ငန်း ကို ဆက်ဦးစီးသည်။ မေမေလေးက မန္တလေးကဖြစ်၍ မန္တလေးကို ပြန်ပြီးအခြေချ သည်။ မိုးတုတ်နှင့် မန္တလေးက ဘာမှမဝေး။ မိုးအောင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းဆက်တက်သည်။ အင်းယားမြိုင်ထဲက အိမ်ကြီးမှာတော့ မဟုတ်။ အပြင်

ဘောင်မှာနေပြီး တက္ကသိုလ်တက်သည်။ မိုးအောင်ဘွဲ့ရတော့ မေမေလေးက သူ့ကို လုပ်ငန်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို လွှဲပေးသည်။ မိုးအောင်သည် သူမ၏သားကြီး၊ လွင်မာသည် သူမ၏သမီးငယ်ဟု မေမေလေး သဘောထားသည်။ မေမေလေး လွှဲ ပေးသည်ကို မိုးအောင် လက်မခံ။ သူ့ညီမ လွင်မာကိုသာလွှဲပေးရန် မေမေလေးကို တိုက်တွန်းပြီး သူကတော့ အင်ယားမြိုင်ထဲရှိ ခြံနှင့် တိုက်ကိုသာ ယူထားလိုက်သည်။ ဒါလည်း သူနေထိုင်ရန်မဟုတ်။ အမေ မနေခဲ့ရသော အင်ယားမြိုင်အိမ်ကြီးတွင် အပေးပန်းချီကားများဖြင့် သူ့ခြယ်မှုန်းချင်၍ ဖြစ်သည်။ ဒါက မေမေလေးကို သူ့ဖေခဲ သော အကြောင်းပြချက်။

တကယ်က ဒီတစ်ချက်တည်း မဟုတ်။ မိုးအောင် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းတက် စဉ်ကတည်းက သွေးအားနည်းသည်။ တစ်ခါတလေ အသားအရေက ဖြူလျော့လျော့ ဖြစ်သည်။ အဖေ့သူငယ်ချင်း အန်ကယ်ကြီးဟုခေါ်သော ပါမောက္ခ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဝင်းမောင်နှင့် Medical Check Up ပုံမှန်လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ ရောဂါရှိသည်။ သွေးကင်ဆာ။ ဘယ်လိုမှ ကုသ၍မလွယ်သော သွေးကင်ဆာ။ ကံကြမ္မာက သူ့ကို ကြိုတင်ပြီး သေဒဏ်ခံရခဲ့သည်။ မိုးအောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့။ အန်ကယ် ကြီးနှင့်သူ နားလည်မှုယူပြီး အန်ကယ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရန် တားဆီးခဲ့သည်။ အန်ကယ်ကြီးနှင့် ပုံမှန်ဆိုသလို ဆေးကုသမှုခံယူသည်။ သွေးသွင်း သည်။ Check Up အမြဲလုပ်သည်။ ဒါကို မေမေလေးနှင့် လွင်မာတို့ လုံးဝမသိ။ သူကလည်း သူ့ကြောင့် မေမေလေးတို့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေလို။ ယုတ်စွာအဆုံး မြင်မောင်ကျော်ပင် ယခုထိ လုံးဝ မသိသေး။

သူ့ကိုသူ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာသိသော မိုးအောင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချသည်။ အဖေနေသော ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်လေးထဲကို သွားသည်။ အမေ နေခဲ့ သော အိမ်ကိုရှာသည်။ ပြီးတော့ ဝယ်သည်။ နေသည်။ အမေဈေးရောင်းခဲ့သော တာမွေဈေးမှာ သူ့မွေ့ပျော်ခဲ့သည်။ အမေနှင့် ဘဝတူများအပေါ် စာနာခဲ့သည်။ တူညီခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးရက်များကို အင်းယားမြိုင်ရှိ အိမ်ကြီးပေါ်တွင် အဆုံးမသတ်ချင်း အမေ့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့သော ထိုအိမ်ကြီးပေါ်တွင် စည်းစိမ်ခံ နေထိုင်ခြင်းက အမေ့ကို ဖော်ကားသလိုပဲဟု ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် အင်းယားမြိုင် အိမ်ကြီးသို့ ရန်ကုန်ခေါ်ဆိုသလို ပြန်အိပ်သည်ကလွဲလို့ သမုန်း သူငယ်စဉ်က အမေနှင့် အတူ နေထိုင်ခဲ့သော ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်လေးတွင်သာ သူနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ် မှီချေပြီ။

မိုးအောင် ဒီလိုနေထိုင်နေသည်ကို မေမေလေးရော၊ လွင်မာနှင့် မြင့်မောင် ကျော်ပါ သိသည်။ မိုးအောင်သည် သူ့အမေကို ချစ်လွန်း၍ သူ့အမေနေခဲ့သော ရပ်ကွက်လေးတွင် စိတ်ဖြေရင်း ပျော်သလိုနေသည်ဟုသာ နားလည်ထားကြသည်။ တစ်ချိန် တည်ငြိမ်သွားမှာပဲဟု ထင်ကာ ဘာမှမပြောကြ။ တကယ်စစ်စစ်မှန်မှန် မိုးအောင် ခံစားနေရသမျှကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့။ အခု အန်ကယ်ကြီးက မိုးအောင်၏ အခြေအနေသည် စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေကိုရောက်လာသဖြင့် မေမေလေးကို ဖုန်းဆက် အသိပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မေမေလေးသိပြီး ယူကွဲ မရ ဖြစ်ရသည်။ လွင်မာနှင့် မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ အခုထိ ဘာမှ မရိပ်မိသေး။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာပင် နှင်းဧကရီနှင့် မိုးအောင်တွေ့သည်။ အစကတော့ နှင်းဧကရီ၏အလှကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိပြီး နောက်တော့ လူတော်တော်ချစ်လာမိခဲ့ သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ထင်မထားဘဲ နှင်းဧကရီက မြင့်မောင်ကျော်နှင့် သူ့အိမ် ရောက်လာသည်ညကစ၍ သူ့ဘဝတွင် နှင်းဧကရီကို နေ့ရောညပါ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုညက နှင်းဧကရီနှင့်မြင့်မောင်ကျော်ကို သူ့ဆေးလက်မှတ်များ ထုတ်ပြခဲ့သည်။ အမှန်ကတော့ ထိုဆေးမှတ်တမ်းများကို မေမေလေးတို့ သံသယ မဖြစ်စေရန် သူ အန်ကယ်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်၍ ဆေးစစ်ထားသည့် မှတ်တမ်းများပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သွေးကင်ဆာရောဂါနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးစာရွက်များကို တော့ သူမယ်ပြီး ဝိရိယ ထည့်သိမ်းပြီးမှ ကျန်တာတွေကို ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြင့်မောင်ကျော်က သူ့ကိုပြောသည်။ နှင်းဧကရီ အပေါ်တွင် ခိုးလည်းမိုးသား ရမည်။ ဘာမှလည်း မချန်ဘဲ ပွင့်လင်းရမည်တဲ့။ မြင့်မောင်ကျော် သူ့ကို နှင်းဧကရီ နှင့် နီးစပ်စေချင်သည်။ သူ့ကို တည်ငြိမ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝ အကြံ အနေအမူကို ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ပြောခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို မိုးအောင် နားလည် သည်။ မိုးအောင် နှင်းဧကရီကို ချစ်သည်။ ရက်ရက်စက်စက်ကို ချစ်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် တိုက်တွန်းသလို နှင်းဧကရီကို သူ့အကုန်ဖွင့်ပြောရလျှင်။ မိုးအောင် ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ 'ချစ်သည်'ဆိုသော စကားလုံးသည် သူ့အလွန်အမင်း မြတ်နိုးသော နှင်းဧကရီကို စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ တစ်ဝံ့တစ်ပင်ကြီးသာ ဖြစ်စေမည်ဟု မိုးအောင်ယုံကြည်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူသည် တောင်းတစ်လုံးထဲတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းတွေကို ထည့်၍ လူတိုင်းကို ဝေငှပေးလိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့ လူတိုင်းဆီက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကိုယူပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ချင် သည်။ သို့သော် သူသည်ပင်လျှင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၏ သားကောင်ဖြစ်နေ၏။

နှင်းဧကရီကိုလည်း သူ့ရင်ထဲမှာခံစားနေရသမျှကို အကုန်အစင် ဖွင့်ဟပစ်လိုက် သည်။ သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှတွေကို နှင်းဧကရီနှင့်အတူ နားနေလိုက် သည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ကို ခွင့်မပြုတော့ပေ။ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကို နှင်းဧကရီသာ သိခဲ့လျှင်။

မိုးအောင် သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ နှင်းဧကရီပေးခဲ့သော တစ်ထောင် တန် ငွေစက္ကလေးက ရှိနေဆဲပင်။ မိုးအောင်၏ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံး နေရာမှာ နှိမ့်နေဆဲ။

*

“တလင်၊ ကလင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံက မိုးအောင်၏ အတွေးစများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက် သည်။ မိုးအောင်သည် ခုတင်ဘေးရှိ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တယ်လီ ဖုန်းတွင် ပေါ်နေသောနံပါတ်က ဘယ်သူဆက်သည်ကို ဖော်ပြနေသည်။

“ပြော၊ ညီမလေး”

မိုးအောင် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ”

တစ်ဖက်မှ လွင်မာပြောသည်။ သူ့အသံက မိုးအောင်ကို စိတ်ကောက်နေ ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။

“ကိုကိုပဲ ညီမလေးကို စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်ဘဲ အိမ်က ချွတ်သွားတာလဲ”

လွင်မာ မေးသည်။

“ကိုကို ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ပါ ညီမလေးရယ်”

“အခု ကိုကို အားတယ်မဟုတ်လား၊ ညီမလေးတို့ကို Game City ထဲက အမေရိကန် ထမင်းကြော်လိုက်ကျွေး”

“ကိုကို ခေါင်းသိပ်မကြည်လင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ညီမလေး၊ နောက်နေ့မှ လိုက် ကျွေးမယ်နော်”

လွင်မာ အသံတိတ်သွားသည်။

တော်တော်ကြာမှ

‘ရတယ် ကိုကို၊ ကိုကို လိုက်မကျွေးလည်းရတယ်၊ ညီမလေးတို့ဘာသာ ညီမလေးတို့သွားမယ်၊ နောက်နေ့လည်း ကိုကိုလိုက်မကျွေးနဲ့တော့ ညီမလေး မထား ချင်တော့ဘူး’

လွင်မာ ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး လွင်မာ့ကို ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်က ချက်ချင်းပြန်ကိုင်သည်။

‘ဘာလဲ ကိုကို လိုက်ကျွေးမှာလား’

မိုးအောင် ဘာမှ မပြောရသေးခင် လွင်မာပြောသည်။

‘အင်း’

မိုးအောင် စိတ်မပါတာပါ ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုကို အသံနားထောင်ရတာ စိတ်မပါသလိုဘဲ၊ ကိုကို လိုက်မကျွေးချင်းဘူး လား’

‘ကိုကို စိတ်ပါတယ်၊ နောက် ၁၅ မိနစ်နေရင် ကိုကို့ကို လာခေါ်တော့’

‘ကိုကို တကယ်စိတ်ပါ ပါတယ်နော်’

လွင်မာ ထပ်မေးသည်။

‘လာသာခေါ်ပါ ညီမလေးရယ်’

မိုးအောင် ပျင်းတွဲတွဲဖြေသည်။

လွင်မာက

‘ညီမလေး ဂျီကျူလို့ ကိုကို စိတ်ညစ်သွားပြီလား’

‘မညစ်ပါဘူးကွာ’

လွင်မာ အသံတိတ်သွားသည်။

ခဏနေမှ

‘ကိုကို စိတ်မညစ်ဘူးဆိုရင် အခုညီမလေးကို ပြုံးပြလေ’

မိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ သတိရသွားကာ

‘ဟာ၊ ညီမလေး နောက်တယ်ကွာ၊ ဖုန်းထဲက ဘယ်လိုလုပ် ပြုံးပြလို့ရမှာလဲ’

လွင်မာ၏ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ညီမလေးက ကိုကို့ခြံရှေ့ ရောက်နေပြီ၊ ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်တ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတယ်၊ အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူး ကိုကို၊ ဘိုကိုသာ ထွက်ခဲ့တော့နော်’

လွင်မာ ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ မိုးအောင် ခုတင်ပေါ်မှထပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်လိုက်၏။

*

‘ဆွေဦး၊ သီချင်းသံ နည်းနည်းတိုးလိုက်ပါကွာ’

ကိုကို ကားမောင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပြောနေရသည်။ ဆွေဦးသည် ကားကန်ဆက်အသံကို လျှော့လိုက်၏။ ကိုယ့်သည် ကားကို အင်းယားမြိုင်ထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လိုက်ပြီး

‘မမ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေခိုင်းလိုက်လို့ အင်းယားမြိုင်ထဲရောက်နေတယ်၊ နောက် နာရီဝက်လောက်ဆို ကျွန်တော် ဆေးရုံအောက်ကိုရောက်ပြီ၊ မမ ဆင်းစောင့်နေနော်’

ကိုကို ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဆွေဦးက ကန်ဆက်အသံကို ချဲ့လိုက်သည်။

‘မင်း၊ ဒီည ငါတို့ဆီလာမှာလား’

ဆွေဦး မေးသည်။

‘လာမှာပေါ့၊ အခု မင်းကို သူရဲစိုးတို့ဆီမှာ ချခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အမကို သွားကြိုမယ်၊ အမကို အိမ်ပို့ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ဆီ ငါပြန်လာခဲ့မယ်’

‘မင်း ပုံမပြောနဲ့နော်’

‘ငါက မင်းကို ပုံပြောရအောင် မင်းက မူကြိုကလေးလေးမို့လို့လား’

ဆွေဦးကို ကိုကိုရွဲ့ပြောလိုက်သည်။ ဆွေဦးက ပြုံးစပ်စပ်ဖြင့်

‘ငါက နုတယ်လေကွာ၊ နုတော့ ငါ့ရုပ်က ကလေးလေးလို ပျိုမျှန်နေတာပေါ့’

‘ထွို၊ အိုကြီး အိုမ၊ ဂီလာနရုပ်ကများ’

ဆွေဦး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်၏။ ကိုကိုက ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက်သည်။ မတ်တူးကား အဖြူရောင်လေးက ဝေါခနဲ ပြေးသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် ကိုကို၊ ရွှေ့မှာ ရွှေ့မှာ’

ဆွေဦး အလန့်တကြား အော်လိုက်၍ ကိုကိုသည် ကားကိုအရှိန်လျှော့ပြီး

ဆင်းဘေး ကပ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းဟာက’

ကိုကို ဆွေဦးကိုငေါက်သည်။

‘ဟိုမှာလေကွာ၊ ရွှေ့မှာ လင်ခရူဇာကား’

ဆွေဦး ညွှန်ပြရာသို့ ကိုကို ကြည့်လိုက်၏။ မြဲတစ်ခြံရွှေ့ လမ်းပေါ်တွင် ဆင်ခရူဇာကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ခြံရွှေ့ သူရပ်ထားတာ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အေး၊ အဲဒါပဲ၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ဉာဏ်တုံးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ တကယ်က မင်းတို့ဉာဏ်တွေ အ နေတာ၊ အဲဒီကားက ရွာသူလေးတွေရဲ့ကား၊ ငါသေသေချာချာ ခုတ်မိတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ညက ငါကားနံပါတ်မှတ်ထားခဲ့တာ၊ ဒီကားမှ ဒီကားအစစ်’

ဆွေဦးပြောမှ ကိုကို လင်ခရူဇာကားကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကားကတော့ သနပ်ခါးရောင်၊ ဆွေဦးပြောတာ မှန်ရင်ကောင်းမှာပဲဟု တွေးရင်း ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ အနားကပ်သွားလိုက်သည်။ ကိုကို ရင်တွေခနဲနေသည်။ စေတိတိနိုးကြည့်သည့်ညက သူ့ကို Lessons ပေးသွားသည့် ကောင်မလေးများကို တွေ့ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ကို တုန်ခါစေခဲ့သော ဆံပင်ကုပ်ပဲ၊ အသားဖြူဖြူ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် ကောင်မလေးကို သူ့အရမ်းတွေ့ချင်သည်။ ဆွေဦး ပြောတာ ဟုတ်သည်။ ကားက ရွာသူလေးတွေရဲ့ကား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ပြန်ပြီ။ ရွာသူလေးယောက်လုံးက ကားပေါ်ထိုင်ပြီး ဘာကိုစောင့်နေမှန်းမသိ။ ကိုကို ကားချင်း ဘေးယှဉ်ရပ်လိုက်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သည်။

‘အောင်မလေး၊ သောက်ပလုတ်တုတ်’

ကားနောက်ခန်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော ကားဟွန်းသံကြောင့် ယောင်လိုက်ပြီးမှ ကိုကိုကို တွေ့သွားပြီး

‘ဟယ် လွင်မာရေ၊ ဒီမှာ ထုံးပေသီးအတုတွေတော့၊ ဟင်၊ ယောင်လို့ ယောင်လို့’

ကောင်မလေးက ပြောပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွလေး ပြန်ခိုက်နေသည်။ ကားရှေ့ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လွင်မာ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘နာမည်လေးက ယဉ်တယ်နော်၊ လွင်မာတဲ့ ဟုတ်လား’

‘ခိုင်မြင့်၊ နင် ယောင်လိုက်တာ ထုံးပေသီးအတု ငါနာမည်သိသွားပြီ’

လွင်မာက ခိုင်မြင့်ကို နောက်လှည့်ပြီး အပြစ်တင်သည်။

'ဪ၊ နောက်တစ်ယောက်က ခိုင်မြင့်တဲ့လား'
 ဆွေဦးက ကိုကိုဘေးမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။
 'အို၊ ငါလည်း ယောင်မိသွားပြန်ပြီ'
 လွင်မာ သတိရပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ ကိုကို ရယ်လိုက်ပြီး
 'ယောင်တယ် ယောင်တယ်ဆိုပြီး မောင်လို့တော့ ယောင်ပြီး မခေါ်လိုက်နဲ့နော်'
 'အမယ်၊ နားစမ်းပါ ဝူး'
 လွင်မာ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲများတွင် လောင်ပြောင်
 အော်ဟစ်သလိုမျိုး အော်လိုက်သည်။ ခိုင်မြင့်တို့ကလည်း လိုက်အော်ပြီး လောင်
 သည်။
 'တိ တိ၊ ပေါ် ပေါ်'
 ကိုကို ကားနောက်သို့ နောက်ထပ် ကားသုံးလေးစီး ရောက်လာပြီး လမ်းပိတ်
 နေ၍ မကျေမနပ်နှင့် ဟွန်းတီးကြသည်။
 'တွေ့လား၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ် လှည်းအိုကြီး ရပ်ထားလို့ နောက်ကကားတွေ
 ဟွန်းတီးပြီး၊ ကျိန်ဆဲကုန်ကြပြီ'
 လွင်မာ အော်ပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုက သူ့ကားကို လမ်းဘေးချလိုက်ပြီး
 လွင်မာတို့ ကားရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုကို ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။
 'ကိုကို မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ'
 ဆွေဦးက တုပ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ကားပေါ်က မဆင်းဘဲမေးသည်။
 'ကြံတုန်းကြိုက် ရင်းနီးမှုလေးတော့ ရအောင်ယူမယ်ကွာ'
 ကိုကို ပြောသည်။ ဆွေဦးက
 'မင်းအမကို ဆေးရုံမှာ သွားကြိုရဦးမယ်နော်'
 'ဆွေဦး၊ မင်းအခုမှ တရားလာမဟောနဲ့၊ ငါသိတယ်၊ အခုတော့ မင်းကားပေါ်
 ကတောင် မဆင်းရဲလောက်အောင် ကြောက်နေပြီး မဟုတ်လား'
 'အဟီး၊ သူတို့က အုပ်စုများတယ်ကွာ၊ ငါတို့က နှစ်ယောက်ထဲ'
 ဆွေဦးက စပ်ပြီးပြီး လုပ်ပြီးပြောသည်။ ကိုကို ဆွေဦးကို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး
 လွင်မာတို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနားရောက်မှ လင်ခရူဇာကားဘေးတွင်
 ရပ်လိုက်ပြီး
 'ဘယ်ကို လာတာလဲ လွင်မာ'
 ကိုကို ခပ်တည်တည် မေးလိုက်၏။ လွင်မာက ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်ပြီး

'ဘာလုပ်မလုပ်လဲ၊ ကိုထုံးပေသီး'
 လွင်မာ စကားကြောင့် ခိုင်မြင့်၊ သဇင်၊ ကေသီတို့ သုံးယောက်လုံး ဝွံကျသွား
 သည်။ ကိုကိုက ရှက်ရှက်နှင့်
 'ကျွန်တော့်နာမည် ကိုကိုပါ၊ ထုံးပေသီး မဟုတ်ပါဘူး'
 'အမလေး၊ ကိုကိုတု ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေပြန်ပြီ'
 လွင်မာ ပြန်ပြောသည်။ သဇင်တို့သုံးယောက်က ကြည့်နေ၏။
 'တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းကိုက ကိုကိုပါ၊ မညာပါဘူး'
 'ဟင်၊ ဘယ်သူက နာမည်မေးမိလို့ ရှင်ကပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မက 'လဝက'က
 မတုတ်ဘူး'
 ကိုကို ခေါင်းကုတ်မိလိုက်သည်။ အတော် စကားကြွယ်တဲ့ ကောင်မလေး ပါ
 ထားဟု ကြိတ်တွေးလိုက်သည်။
 'ကျွန်တော်၊ လွင်မာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနီးချင်လို့ပါ'
 ကိုကို ဆက်ပြောသည်။
 'ပြီးတော့ရော'
 လွင်မာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ကိုကို ဘာပြောရမှန်း ချက်ချင်း
 စဉ်းစားနိုင်။
 'ခင်မင်ရုံလောက်ပဲဆို အချိန်ကုန်တယ်၊ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့ လွင်မာ'
 သဇင်က လွင်မာကို ဝင်ပြောသည်။
 'ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က ခင်မင်ရုံသက်သက်ပဲလား၊ ခင်မင်ရုံပဲဆိုရင်တော့
 တွန့်မတို့မှာ ခင်မင်ရင်းနီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြည့်လျှံနေလို့ ခပ်ထုတ်နေရတယ်၊
 ထပ် မခင်ချင်တော့ဘူး'
 လွင်မာ မပြုံးမရယ်ဘဲ အတည်ပေါက်ပြောလိုက်သည်။ ကိုကို ဘာဆက်ပြော
 ရမှန်းမသိတော့၊ ခင်မင်ချင်တယ်ဟု ပြောတော့ ဒီလောက်ဆို မခင်ချင်ဘူးပြော
 သည်။ ဒီထက် ပိုပါရစေဆိုပြန်ရင်လည်း သူ့ကို ဝိုင်းဟားကြဦးမည်။ ကိုကို စကားလုံး
 ဖွာမရ ဖြစ်နေ၏။ ဆွေဦးကတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကိုမဆင်း။
 မတ်တုးကားပေါ်တွင် ထိုင်ကြည့်ရင်း ကိုကိုတော့သေပြီဟု တွေးနေ၏။
 'ကဲ၊ ကဲ၊ ကိုထုံးပေသီး၊ ခင်မင်တယ်၊ ရင်းနီးတယ်၊ လမ်းတွေရင်ခေါ်မှဆို
 တာနဲ့ စပြီး နောက်ကျတော့ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ 'ဟတ်'ထိတယ်ဆိုပြီး လမ်းမှာ
 မဟုတ်လား၊ သနားတယ်၊ အရမ်း အနီးတစ်ဖြစ်နေပြီ'

လွင်မာ ဆက်ပြောသည်။ ကိုကိုက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့၊ ရွေးသုံးလည်းမလွယ်နဲ့လို့ လူကြီးသူမတွေ ပြောနေတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မိုးမိုးရယ်၊ ရောင်ထုံးနဲ့ ထိုးကွင်းသာ ထိုးပြီး နေလိုက်တော့’
ခိုင်မြင့်တို့ သုံးယောက်သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ ကိုကိုလည်း ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။

‘လွင်မာ၊ နင့်ကိုကို လာနေပြီ’

သဇင် လှမ်းပြောသည်။ လွင်မာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ မိုးအောင်သည် အပြာရောင်လည်ကတုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ မီးခိုးရောင်ပုဆိုးဝတ်ထားသည်။ မိုးအောင်ပုံက တကယ့်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပမာ။

‘သန့်တယ်ကွာ’

ခိုင်မြင့်က ကြည့်ပြီးပြောသည်။ အားလုံး၏ အာရုံများက ကိုကိုဆီမှာ မရှိတော့။ မိုးအောင်ဆီ ရောက်သွား၏။ လွင်မာက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး မိုးအောင်ဆီ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကိုကို ငေးပြီးကြည့်နေ၏။

‘မိုက်တယ်ကိုကိုရာ၊ ဒီနေ့ အရမ်းသန့်တယ်’

လွင်မာက မိုးအောင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်တွဲလိုက်ရင်း ပြောသည်။ ကိုကိုက မြင်ကွင်းကို ဆက်မကြည့်ချင်တော့။ သူ့ကားရှိရာသို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလူ ဟုတ်သည်။ ဒီလူကို သူ့အမ နှင်းဧကရီနှင့်အတူ Organe ရိုကော်ဖီဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့သည်။ အခုဒီလူက လွင်မာနှင့်။

ပြီးတော့ လွင်မာက ထိုလူကို ကိုကိုတဲ့။ ဒါဆို လွင်မာနှင့်ဒီလူ ဘာလဲ။ သူ့အမ နှင်းဧကရီနှင့်ရော ဘယ်လိုလဲ။ ကိုကို စဉ်းစားရင်း ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကားဝင်လိုက်သည်။ လွင်မာတို့ကားက မောင်းထွက်လာပြီး ကိုကိုကားကို ကျော်တက်သွားသည်။ လွင်မာ မောင်းသည်။ ထိုလူက လွင်မာနဲ့ဘေးမှာ။ နောက်ခန်းမှာတော့ လွင်မာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်။ ကိုကို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး လွင်မာတို့ကားနောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ မောင်းလိုက်သွား၏။

‘ကိုကို မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ’

ဆွေဦးက ကိုကိုပုံကို ကြည့်ပြီးမေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာ ဆိုတယ်၊ မင်းပုံကြီးက လင်းတကြီးကျနေတာပဲ’

ကိုကို ဆွေဦးကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ဘာမှပြန်မပြော။ ဆွေဦးလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ကားက ကမ္ဘာအေးလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာပြီး ဆရာစံလမ်း မီးပွိုင့်နားရောက်လာသည်။ မီးပွိုင့်ဝါသွား၍ လွင်မာတို့ကားက ရပ်လိုက်သည်။ ကိုကိုက သူ့ကားကို နောက်က တပ်၍ရပ်သည်။

‘ဆွေဦး၊ မင်းဒီက ဆင်းပြီး သူရစိုးတို့ဆီ ကားငှားပြီးသွားလိုက်တော့၊ ငါမင်းတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

ဆွေဦး ကြောင်သွားပြီး

‘ဟင်၊ မင်းပဲလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘အေး၊ ငါအခု ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ပါ၊ ငါ ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးခွင်းပြမယ်၊ သွားတော့ မီးပွိုင့်မစိမ်းခင် မင်းဆင်းတော့၊ ငါ့ဖုန်းကိုစောင့်နေနော်’

ကိုကို အလောတကြီးပြောသည်။ ဆွေဦးဘာမှ နားမလည်။ ကိုကို ပြောသည့်အတိုင်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။ မီးပွိုင့်စိမ်းသွားပြီး လွင်မာတို့ကားက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည် ကိုကိုလည်းမဆိုင်း၊ နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

*

နှင်းဧကရီသည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော သူ့မောင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ကိုကိုက တားသာ မောင်းနေသည်။ ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိ။ အခု ကားကက်ဆက်လည်းမဖွင့်။ အရင်ဆို ဆူညံလွန်းလို့ သူမကတောင် ပြောယူရသည်။ အခု သူမ၏မောင် ဘာတွေ အလိုမကျ ဖြစ်လာသလဲမသိ။ တော်တော်ကို ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။

ကိုကိုကတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ၊ လွင်မာနှင့် ထိုလူ။ ကိုကို ဆွေဦးကိုထားခဲ့ပြီး လွင်မာတို့ ကားနောက်ကို ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်။ လွင်မာက ထိုလူ၏ လက်မောင်းကို တွဲခိုမိုထားရင်း Game City ရှိ စားသောက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားတာကို သိမြင်ရသည်။ လွင်မာနှင့် ထိုလူတို့ ရယ်မောရင်း ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြပုံကို သူ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်မရ၊ ပြီးတော့ ထိုလူကို သူ့အမ နှင်းဧကရီနှင့်လည်း Orange နှာ တွေ့ထားသည်။ ကိုကို တွေးရင်း ရင်ထဲက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ့ နားကျင်လာသည်။

ထိုလူသည် လွင်မာနှင့် ဘာလို့လို့ဆိုလျှင် သူ့အမနှင့်ရော။ လွင်မာ နှင့်သူက ဘာမှမဟုတ်သေး။ နောက်ပြောင်ကျီမယ်ရုံ သက်သက်သာရုံသေးသည်။ ထိုလူနှင့် သူ့အမ နှင်းဧကရီက နီးစပ်ပြီး ဖြစ်နေလျှင် ဒါမှမဟုတ် ထိုလူက သူ့အမ နှင်းဧကရီ ကို ချဉ်းကပ်ကြိုးစားနေလျှင်။ မဖြစ်။ လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်။ ထိုလူနှင့် လွင်မာတို့ အုပ်စု တဟီးဟီး တဟားဟား ရောနှောရင်းနှီးနေပုံကို သူ့အမနှင်းဧကရီ မြင်တွေ့စေရ မည်။ တွေ့အောင် သူလုပ်ရမည်။ ကိုကို တွေးရင်း ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်၏။

‘မမ ထမင်းဝင်စားရအောင်’

တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ငြိမ်းကားမောင်းနေရင်း Game City နားရောက်မှ ဂြုန်းစားကြီး ပြောလိုက်သော ကိုကိုကို နှင်းဧကရီ ကြည့်လိုက်သည်။

‘အိမ်ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စားမယ်လေ’

‘ဟင်္တင်အင်း၊ ကိုကို အရမ်းကို ခိုက်ဆာနေပြီ’

ကိုကိုက ဇွတ်အတင်းပြောသည်။ နှင်းဧကရီက အခုလေးတင် အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသော ကိုကိုကို

‘အိမ်ကရောက်ခါနီးပြီးပါ။ ဘယ်လောက်ကြာတာမှတ်လို့’

‘မမကလည်းဗျာ၊ အိမ်ထမင်းမစားချင်ဘူး၊ ဒီ Game City ထဲက ထမင်းကြော် ၇၈ သိပ်ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော် ကျွေးမှာပါ’

နှင်းဧကရီသည် ကိုကိုကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကို ပုံစံက တကယ် ဆာလောင်နေသည့်ပုံ မပေါက်။ ပျက်နှာလည်း အရင်လို မရွှင်လန်း။ သူ့ကို ကိုကို တစ်ခုခု အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်ဆိုချင်ပုံရသည်ဟု နှင်းဧကရီ တွေး လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်းထိုင်လိုက်သည်။

မတ်တူးကားလေးက Game City ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ကားပါကင်တွင် ကားရပ်ပြီး ကိုကိုနှင့်အတူ နှင်းဧကရီ ဆင်းလာသည်။ နှင်းဧကရီသည် Game City ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လေးအေးစက်၏ အေးစိမ့်သော အရသာကို ထိတွေ့ လိုက်ရသည်။ အပြင်ဘက်ဆီမှ မိုးရွာချလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တော်သေးသည်ဟုတွေးပြီး ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးတချို့ ကစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုကိုက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကလေးကစားကွင်းထဲက ဆိုင်ကဲ့မှ ဘာကိစ္စခေါ်လာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ကိုကိုနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်မျိုး လျှောက်လိုက်တော့ မှန်များကာထားသည့် စားသောက်ဆိုင်လေးကို တွေ့ရ၏။ စားသောက်ဆိုင်လေးက သိပ်မကြီး။ ဆိုင်ထဲတွင်လည်း လူအများကြီး

မရှိ။ သုံးလေးဝိုင်းသာ ရှိသည်။ စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် မိန်းကလေးငယ် လေးယောက် နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။ ယောက်ျားလေးက ဆိုင်ဝင်ပေါက်ကို တော့ထေ့ထေ့ ထိုင်နေသည်။ မိန်းကလေး လေးယောက်နှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ တဝဲတဝဲ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေကြ၏။ ဧည့်ကြိုက ဆိုင်မှန်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကိုကို ဝင်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီပါ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

*

‘ဟား ဟား ဟား၊ ညီမလေးတို့က တအား ဗရုတ်ကျတာဘဲ’

မိုးအောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘အဲဒီလို လုပ်မှရတာ ကိုကိုရ၊ မဟုတ်ရင် ရန်ကုန်သားတွေက (လူလည်တွေ) လွင်မာ ပြောသည်။’

‘ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ သူ့နာမည်က ကိုကိုတဲ့၊ ရယ်ချင်လိုက်တာ’

သဇင်က ဝင်ပြောသည်။

ကေသီက

‘အဲဒါကို လွင်မာက ထုံးပေသီးလို့ ခေါ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကြီး ဂိန်ခနဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့’

‘ကြုံဖန်ဖန်ကွာ၊ နာမည်လည်း ပေးဟတ်ပါရဲ့၊ ဘာတဲ့ ထုံးပေသီး ဟုတ်လာမ ဟား ဟား’

မိုးအောင် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

‘မန္တလေးမှာ ယဉ်ထိန်းရဲတွေကို ထုံးပေသီးလို့ နောက်ပြီးခေါ်တာလေ၊ ကိုကိုရဲ့ လွင်မာက ရှင်းပြသည်။’

ခိုင်မြင့်က ရယ်ရင်း

‘ဒီလူက လွင်မာကို ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လို့ပါတဲ့၊ လာကြောင်တာလေ၊ လွင်မာက ခင်မင်ရုံလောက်ပဲလား၊ ပြီးတော့ရောဆိုပြီး မေးလိုက်တော့ သူ့ဘာဆက်ပြောမှန်း မသိတော့ဘူး’

‘တော်ပါပြီကွာ၊ ဒီညနေကတော့ ရယ်ရလွန်းလို့ ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်း စားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တော်သေးတယ်၊ ကိုကိုသာ ညီမလေးတို့လိုမျိုး အုပ်စုနဲ့

တွေ့လို့ကတော့ တစ်ချိုးတည်းလစ်ရမှာပဲ၊ မဟုတ်ရင် အရှက်ကွဲမှာသေချာတယ်
'မိန်းကလေး ချောချောတွေ့ရင် အရမ်းလိုက်ကြောင်တဲ့ ငန့်တွေကို ဒီလို လုပ်မှ
ရတာ၊ ရှက်သလို ရွံ့သလိုလုပ်နေရင် သူတို့က ကမ်းတက်လာမှာ၊ အမယ် သူတို့
အုပ်စုကလည်း မလွယ်ဘူးနော်'

ကေသီ ပြောသည်။

လွင်မာက ဆက်ပြီး

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကလည်း ညီမလေးတို့ကို ရွာသူတွေတဲ့၊ ရေခပ်
ဆင်းလာတာတဲ့'

သခင်က ဝင်ပြီး

'သူတို့ အုပ်စုထဲက ပါးစပ်ပြုပြ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ တစ်ယောက်ဆို အဆိုးဆုံးပဲ၊
အသံကျယ်လွန်းလို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတောင် ငယ်ငယ်တုန်းက မနဲ့နဲ့ အသံချွေ
စက်မှားပြီး မျိုမိသလားလို့ မေးယူရတယ်'

သခင် စကားကြောင့် မိုးအောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဟား ဟား ဟား၊ ညီမလေးတို့ လူငယ်တွေက တကယ်မလွယ်ဘူးပဲ'

လွင်မာတို့ အားလုံးလည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ရွှင်နေကြ
သည်။

စကားကောင်းရင်း ရယ်မောရင်းမှ ခိုင်မြင့်က ရုတ်တရက်ဆိုသလို

'လွင်မာ၊ ဟို ဟိုမှာကြည့်'

ခိုင်မြင့်သည် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူနှစ်ဦးကို မြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ဟယ် ထုံးပေသီး'

လွင်မာ လှမ်းကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကေသီနှင့် သခင်
လည်း အံ့သြနေ၏။ လွင်မာတို့ အုပ်စု ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသည့် ပုံစံကြောင့်
မိုးအောင်ရယ်နေရာမှ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ဆိုင်ဝင်ပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
၏။

'ဧကရီ'

မိုးအောင် နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လွတ်ခနဲ ယောင်ထွက်သွားသည်။
လွင်မာကြားသွားပြီး ချက်ချင်း မိုးအောင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မိုးအောင် မျက်နှာက
ညှိုးငယ်စိုးရိမ်စိတ်များ ထင်ဟပ်လာသည်။

နှင်းဧကရီလည်း ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ တွေးထင်မထားသော

မြင်ကွင်းတစ်ခုက သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ။ သူမကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အုတ်နား၊ မိုးအောင်။ သူမ အံ့အားသင့်ပြီး ငိုကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုက အံ့အား
ထသင့်မြစ်နေသော နှင်းဧကရီနှင့် မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်
သည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို မရှုပ်ခင်က ကြိုတင်၍ ရှင်းနိုင်တော့မည်ဟု သူထင်သည်။

'မမ လာလေ၊ ဟိုစားပွဲမှာ ထိုင်ရအောင်'

ကိုကိုသည် နှင်းဧကရီကိုပြောရင်း မိုးအောင်တို့စားပွဲဝိုင်းနှင့် ကပ်လျက်စားပွဲ
တို့ တမင်ရွေးပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

'ထုံးပေသီးအနားက အမကြီးက ချောလိုက်တာ'

သခင်က နှင်းဧကရီကို ငေးကြည့်ရင်းပြောသည်။ လွင်မာက မိုးအောင်ကို
ကြည့်၍

'ကိုကို၊ အဲဒီ မမကို ကိုကိုသိလား'

မိုးအောင် မဖြေ၊ ငိုငိုတိုတို ဖြစ်သွားသည်။ မိုးအောင် စိတ်ထဲမှာ နှင်းဧကရီ
သည် သူ့ကို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မြင်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။
ဆိုက်ကားသမား၊ ပျံကျဈေးသည်အဖြစ်သာ သူ့ကို နားလည်ထားသော နှင်းဧကရီ
သည် သူ၏ဘဝမှန်ကို သိသွားလျှင်။ မိုးအောင် တွေးပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ
တော့။ မိုးအောင်သည် သိသိသာသာကို မျက်နှာပျက်နေပြီး လွင်မာအမေးကိုလည်း
မဖြေမိတော့။

လွင်မာသည် မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မရှည်။ အခုနလေးတင်ကမှ မိုးအောင်
၏ နှုတ်က 'ဧကရီ' ဆိုပြီး လွတ်ခနဲ ရွတ်လိုက်တာကို သူမ သေသေချာချာ ကြားလိုက်
သည်။ မိုးအောင်ကို မေးတော့လည်း မဖြေဘဲ ငိုငိုတိုတို လုပ်နေသည်။ လွင်မာ
ချက်ချင်းထလိုက်ပြီး နှင်းဧကရီတို့ ဝိုင်းဘက်သို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးချင်း
တပ်လျက်မို့ ဘာမှမကြာ။ ဘယ်သူမှလည်း ထင်မထား၍ တားချိန်မရလိုက်။
ရုတ်တရက် သူတို့ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်လိုက်သော လွင်မာကို နှင်းဧကရီ ကြောင်ပြီးကြည့်
နေသည်။

'မမ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ မမ ကိုကိုနဲ့သိလား'

လွင်မာက နှင်းဧကရီကို ရှိရှိကျိုးကျိုးလေး လုပ်ပြီးမေးသည်။

'ကိုကိုက မမရဲ့မောင်လေးလေ'

နှင်းဧကရီက သူ့မောင် ကိုကိုကို ဆိုလိုသည်ထင်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး မမ၊ ညီမလေး ပြောတာက ဒီထုံးပေးသီးကို မဟုတ်ဘူး'
 'ကျွန်တော့်နာမည် ကိုကိုပါ။ ထုံးပေးသီး မဟုတ်ဘူး'
 ကိုကိုက အေးစက်စက်အသံနှင့်ပြောသည်။ ကိုကို သိပ်မကျေနပ်။
 လွင်မာက သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ပြောနေသော ကိုကိုကို မဲ့ပြလိုက်ရင်း
 'အတော်ပဲ၊ မမက သူ့ရဲ့အမည်တော့ ဒီထုံးပေးသီး ညီမလေးကို လိုက်ကြောင်
 နေတာ မမကို တိုင်ပြောရမယ်၊ ခုနက ညီမလေးပြောတဲ့ ကိုကိုဆိုတာက'
 'ဧကရီ၊ ဒါ ကျွန်တော့် ညီမလေးပါ'
 မိုးအောင် မနေနိုင်တော့။ ဝိုင်းပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို လွင်မာနှင့်
 မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။
 'ရှင်'
 နှင်းဧကရီ တစ်တံတံပြန်သွားပြီး မိုးအောင်ကိုတစ်လှည့် လွင်မာကို တစ်လှည့်
 ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုလည်း လုံးဝ မထင်ထား။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာသွား
 သည်။
 'ဝါ၊ အရမ်းဆိုးတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး၊ မန္တလေးကနေ
 ရန်ကုန်ကိုရောက်လာပြီး သောင်းကျန်နေတာ၊ လွင်မာအောင်တဲ့'
 မိုးအောင် ပြောပြီး လွင်မာဘက်လှည့်ကာ
 'ညီမလေး၊ ဒါ ဒေါက်တာနှင်းဧကရီတဲ့၊ ကိုကို သူငယ်ချင်း မြင့်မောင်ကျော်ရဲ့
 မိတ်ဆွေ၊ ကိုကိုရဲ့ မိတ်ဆွေ'
 'ကိုကိုပြောတဲ့ မိတ်ဆွေလား'
 လွင်မာက မိုးအောင်ကို အထာနှင့်မေးသည်။ မိုးအောင် အသာအယာပြုံးပြုံး
 ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဧကရီက တအား စေတနာကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့ ညီမလေး'
 နှင်းဧကရီသည် မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုကိုကတော့ တော်တော်တို့
 ပျော်သွားသည်။ သူက မိုးအောင်နှင့် လွင်မာကို မောင်နှမဟုတ် ထင်မထား။ အခုတော့
 ရှင်းသွားပြီ။ ပြီးတော့ သူနှစ်ယောက်နေသော လွင်မာ၏အကိုနှင့် သူ့အမကလည်း
 ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။
 'မမကို စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာထဲက လွင်မာက ကြည့်နေတာလေ၊ မမ
 သိပ်လှလို့'
 လွင်မာ ပြောသည်။

နှင်းဧကရီ ပြန်ပြီးပြလိုက်သည်။
 'မမက ကိုကိုရဲ့ ရင်းနှီးနေတာဆိုတော့ ညီမလေး အရမ်းပျော်သွားတာပေါ့'
 'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လွင်မာနဲ့ ရင်းနှီးချင်နေတာ၊ ကျွန်တော်လည်း
 ပျော်သွားတာပေါ့'
 ကိုကို ဝင်ဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။
 'ဟာ နေစမ်းပါ၊ အသားလွတ်ကြီး ဝင်မလာနဲ့လေ'
 လွင်မာက ကိုကိုကို ရှုပ်သလိုလိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 မိုးအောင်ရော နှင်းဧကရီပါ ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုကိုက ရယ်လိုက်၏။ နှင်းဧကရီ
 သည် လွင်မာကို ဒီကောင်မလေး သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းသားပဲဟု
 တွေးလိုက်မိသည်။ မိုးအောင်ကိုတော့ သိပ်အမြင် မကြည်လင်။
 'ကိုမိုးအောင်၊ ဆိုက်ကားနင်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား'
 နှင်းဧကရီက မိုးအောင်ကို တည့်တည့်ကြီး ကြည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။ ကိုကိုသည်
 သူ့အမကို နားမလည်သလိုကြည့်လိုက်ပြီး ဘယ်နှယ် လင်ခရုတကားစီးတဲ့သူက
 ဆိုက်ကားနင်းတာဆိုတော့ ငါ့အမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဆိုပြီးတွေးမိ၏။
 လွင်မာကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်
 'ဟို ဟို'
 မိုးအောင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဧကရီကို မျက်နှာချင်း
 မဆိုင်ရဲတော့။
 'ကိုကိုက လူဆိုးကြီး မမ၊ ညီမလေးတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ဘာသာဖြစ်သလို
 နေနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ မမသာ မေးကြည့်၊ ကိုကို မမကို မလိမ့်နဲ့တော့၊ အမှန်တိုင်း
 ပြောပြလိုက်နော်'
 လွင်မာက ဝင်ထိန်းလိုက်ပြီး မိုးအောင်ကို အတည်ပေါက် ပြောလိုက်သည်။
 ပြီးတော့ ကိုကိုဘက်လှည့်၍
 'ကိုထုံးပေးသီး လာ၊ ကျွန်မတို့ ဟိုဘက်ဦးသွားမယ်၊ လူကြီးတွေ သူတို့ဘာသာ
 သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ'
 လွင်မာ စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိဘဲ ရှုပ်သလို
 ရယ်လိုက်၏။
 'ညီမလေးက စကား တော်တော်တတ်တာပဲ'
 နှင်းဧကရီ လွင်မာကို ပြောသည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း မိုးအောင်

ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုကိုကို လှည့်ကြည့်ပြီး
 'မောင်လေး၊ မမ ကိုမိုးအောင်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်'
 ကိုကိုက တော်တော်နှင့် မထ။
 လွင်မာ စိတ်မရွည်သည့်ဟန်ဖြင့်
 'လာလေ ကိုထုံးပေသီး၊ ဘာလဲ မမကို စိတ်ပူလို့လား'
 နှင်းဧကရီ ရှက်သွားပြန်သည်။
 'မဟုတ်ပါဘူး'
 'ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ မထသေးတာလဲ'
 'ကျွန်တော်၊ လွင်မာတို့ကို ကြောက်လို့'
 သူ့စကားကြောင့် လွင်မာရယ်လိုက်သည်။
 'ရှင်သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်လိုက်လေ၊ ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး
 တွေ့ဆုံပွဲလေး လုပ်ရတာပေါ့'
 'ဒါဖြင့် လွင်မာက ကျွန်တော်ကို ရင်းနှီးခင်မင်သွားပြီးပေါ့'
 'အရေးထဲ ကိုထုံးပေသီးက အသားယူချင်နေပြန်ပြီ'
 မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။
 'ဟာဗျာ၊ ဒီနာမည်ကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ'
 ကိုကို ညည်းတွားလိုက်သည်။ ပြီးမှ လွင်မာကို ကြည့်ပြီး
 'လွင်မာ၊ ကျွန်တော်ကို နာမည်ရင်းအတိုင်းခေါ်ရင် အခုချက်ချင်း ကျွန်တော်
 ထလိုက်ခဲ့မယ်၊ မဟုတ်ရင် လုံးဝမထဘူး'
 ကိုကို အကြပ်ကိုင်လိုက်သည်။
 'တွေ့လား မမ၊ မမရဲ့မောင် ကြောင်နေတာ'
 လွင်မာက နှင်းဧကရီကို လှမ်းတိုင်လိုက်ပြီး
 'ဟုတ်ပြီလေ ကိုကြောင်ကြီး၊ ရှင့်စကားအတိုင်းပဲနော်'
 လွင်မာပြောပြီး သဇင်ဘက်ကို လှည့်၍ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုကိုက
 မြိန်မြိန်ကြီး ထိုင်နေသည်။
 'ကိုကိုရေ လာ လာ လာ၊ ကိုကိုရေ မီ မီ၊ ဟာ ဒီကြောင်၊ ကိုကိုရေ လာ
 လာ'
 လွင်မာခေါ်သလို ခိုင်မြင့်တို့ပါ လိုက်ခေါ်သည်။
 'သွားပါပြီးဗျာ၊ လူစင်စစ်ကနေ တိရိစ္ဆာန်လုံးလုံး ဖြစ်ရပါပြီ'

ကိုကို မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့၍ ညည်းတွားလိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင်
 ခုတ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ နှင်းဧကရီကတော့ ပြုံးရုံပြုံးလိုက်သည်။ ကိုကိုသည်
 လွင်မာတို့ဝိုင်းဆီသို့ ထလိုက်သွားပြီး ဆွေဦးတို့အား ဖုန်းဆက်၍ခေါ်လိုက်သည်။
 ထို့ကို လွင်မာတို့ဝိုင်းရောက်သွားပြီး သူတို့လူငယ်ဝိုင်းက အဖွဲ့ကျပြီး တသောသော
 နှင့် စည်ကားနေသည်။

နှင်းဧကရီက ခပ်မဆိတ်ထိုင်နေသည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို မရဲတရဲ
 ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီညသည် သံသယများ ကင်းရှင်းသွားသောည။ မိုးကောင်းကင်
 ၌တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်သော ည။ တိမ်တိုက်များ တစုတဝေးတည်း ပေါင်းစပ်သွား
 သော ည။ ငိုညည်းသံတို့ တိတ်ဆိတ်၍ အပြုံးနှင့် ရယ်သံတို့ဖြင့် လှိုင်းထသော
 ည။ ငြိမ်းချမ်းသော ည။ အမှန်တကယ် ရှိခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်။

*

၁၇

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို တည်တည်လည်း မကြည့်ရ။ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းလည်း မသိဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုတို့ ဝိုင်းကတော့ တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် ဆူညံနေသည်။ ဒါတောင် ဆွေဦးတို့ ရောက်မလာသေး။ မိုးအောင်အပြင်ဘက်တို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ နှင်းဧကရီကလည်း ဘာမှမပြော။ နှုတ်ဆိတ်ပြီး တစ်ခုခုကို ငေးမောသလိုရှိသည်။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်ဝန်းများက ရိဝေနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင်းရှိ သီချင်းသံတပြိုင်သီချင်းညောင်းညောင်း သာသာယာယာရှိသည်။ Beatles ၏ Let It Be သီချင်းသံက တိုးတိုးလေး ထွက်ပေါ်နေသည်။

'When I find myself in time of trouble x x x
Mother Mary comes to me x x x
Whisper words of wisdom ... Let it be x x x'

မိုးအောင် သီချင်းသံစဉ်ကိုလိုက်၍ တိုးတိုးလေး ညည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။

'ဧကရီ ဒီသီချင်းစားသားလေးက ကောင်းတယ်နော်'

မိုးအောင် မရဲတရဲ စကားစလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး မိုးအောင်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

'ဪ၊ ဆိုက်ကားနှင်းတယ်၊ ဈေးရောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လူကလည်း အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေကို ခံစားတတ်သားပဲ'

နှင်းဧကရီ၏ ထေ့ငေါ့နေသံအပြည့်

'ကျွန်တော် အခြေအနေတချို့ကြောင့် ဧကရီကို ညာခွဲမိတာပါ'

မိုးအောင် တိုးတိုးပြောသည်။

'ကျွန်တော် ဧကရီကို ရှင်းပြပါမယ်'

'ကျွန်မက ကိုမိုးအောင်ကို ရှင်းပြခိုင်းလို့လား၊ ရှင်းပြပါလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်မိလို့လား'

နှင်းဧကရီ၏ အသံက တည်ငြိမ် အေးစက်လွန်းနေသည်။

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်'

မိုးအောင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောမိလိုက်သည်။

'ကိုမိုးအောင်က ဒီလိုပဲ လူတွေကို လျှောက်ညှာပြီးတော့ သိသွားရင် တောင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အကာအကွယ်ယူတတ်တဲ့ လူစားမျိုးလား'

နှင်းဧကရီ၏ စကားက မိုးအောင်အရှိုက်ကို ထိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

မိုးအောင် ငိုငိုသွားသည်။

'ကျွန်မ၊ ခဏခဏ အမှားတွေလုပ်ပြီး၊ ခဏခဏ တောင်းပန်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို အထင်မကြီးဘူး၊ ကိုမိုးအောင်'

မိုးအောင်၏ ရင်ထဲသို့ ထိုစကားစိုက်ဝင်သွားသည်။ နှင်းဧကရီသည် သူ့ကို တော်တော် စိတ်ဆိုးအထင်လွဲသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။

'ဧကရီ၊ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်'

နှင်းဧကရီသည် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

'ဘယ်လိုမှမထင်နဲ့ ကိုမိုးအောင်၊ ရှင့်ကို စိတ်ဆိုးရအောင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခွပ်မရှိဘူး'

'ဟု'

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ရှင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပါ၊ နားလည်ပါတယ်နော်'

'ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့'

မိုးအောင် အယောင်အမှားမှားဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သိချင်တယ်'

နှင်းဧကရီ ဆက်ပြောသည်။ မိုးအောင် မျက်နှာတွင် အားအင်များမရှိတော့။

'ကျွန်မရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ရှင် တကယ် မနေဘူးမဟုတ်လား'

နှင်းဇေယျာရီ မေးပြီး၊ မိုးအောင်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်လိုက်၏။ မိုးအောင် မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်ရဲ။ ညှိုးငယ်စိုးရွံ့သော စိတ်များဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

‘ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်မှာနေတာလဲ’

နှင်းဇေယျာရီ ဆက်မေးသည်။

‘အင်းယာမြိုင်ထဲမှာပါ’

နှင်းဇေယျာရီ မဲပြုံးတစ်ချက်ကို ပီပီပြင်ပြင် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဪ၊ ရှင်က တော်တော်ချမ်းသာတာပေါ့’

နှင်းဇေယျာရီ၏ စကားများချက်များက မိုးအောင်၏ ရင်ထဲသို့ တစ်ချက်ငြိမ်း
စူးစိုက် ဝင်ရောက်နေသည်။

မိုးအောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ လွင်မာတို့ ဝိုင်းဆီမှ ရယ်သံများ ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နှင်းဇေယျာရီ စကားရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုတို့
သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာပြီး သူတို့ဝိုင်းက ပို၍စည်းကားနေသည်။

‘နောက်ကျလိုက်တာကွာ’

ကိုကိုသည် ဆွေဦးတို့ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘မင်းက ဒီထဲမှာငြိမ့်နေတာ၊ အပြင်မှာ မိုးရွာလိုက်တာမှ သည်းလို့’

မင်းဇော် ပြောသည်။

‘မင်း ငါ့ကို ဆရာမလမ်းထိပ်မှာ ချထားပေးပြီး ခဏနေတော့ မိုးရွာတော့တာ
မင်းကတော့ ဒီမှာရွာသူတွေနဲ့ ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်နေ၊ ငါတို့က မိုးရွာနေတဲ့
ကြားထဲကနေ မင်းဆီကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ လာခဲ့ရသလဲဆိုတာ
မင်းသိလား’

ဆွေဦးက ထုံးစံအတိုင်း အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့်ပြောသည်။ ခိုင်မြင့်
မျက်နှာကိုမဲ့စွဲပြီး

‘မိုးရေထဲ လာခဲ့တာများ၊ သမုဒ္ဒရာ ဖြတ်ကူးလာရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြောနေလို့
တာ၊ အရမ်း အကဲပိုလွန်းတယ်’

‘မိုးရေစိုရင် စိမ့်စိမ့်နဲ့ မနေတတ်ဘူးဗျ’

ဆွေဦးက ခိုင်မြင့်ကိုပါ အော်ပြောသည်။ သဇင်က

‘ခိုင်မြင့် သွားမပြောနဲ့၊ သူကရေစိုလို့ မရဘူး’

လွင်မာက ဖြတ်ပြီး

‘ဟုတ်တယ် ခိုင်မြင့်ရဲ့၊ ရေစိုရင် သူမျိုးချထားတဲ့ အသံချဲ့စက်ကြီး ရှေးဖြစ်မှာ
မိုးလို့လေ’

လွင်မာစကားကြောင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ နှင်းဇေယျာရီ
အကြည့်ကိုရပ်ပြီး မိုးအောင်ဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မမေးတာ ဖြေပါဦး၊ ကိုမိုးအောင်’

‘ကျွန်တော် ချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ’

‘အပိုတွေမပြောပါနဲ့ ကိုမိုးအောင်၊ မိဘချမ်းသာတာဟာ သားသမီးချမ်းသာ
တာပဲ၊ အတူတူပဲ’

မိုးအောင်စကားမဆုံးခင်မှာပင် နှင်းဇေယျာရီ ဖိပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်နေတာ အင်းယာမြိုင်ထဲမှာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိုးအောင် လုံးဝ ပြန်မလှန်နိုင်။ နှင်းဇေယျာရီ ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့’
သာ လိုက်နေရသည်။ နှင်းဇေယျာရီသည် သူ့ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို အထင်လွဲသွားပြီးဟု
နားလည်လိုက်၏။ နှင်းဇေယျာရီ စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ပြောပါစေတော့ဟု လွှတ်ပေး
ထားလိုက်သည်။ နှင်းဇေယျာရီသည် မိုးအောင်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုင်ရင်း

‘ဒါဖြင့် ရှင်က ရှင်နေတယ်ဆိုပြီး ဟိုရပ်ကွက်ထဲကို ကျွန်မရောက်လာအောင်
စာမင်ဖန်တီး ပြီး ကျွန်မကို ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး ဇေယျာရီ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး’

မိုးအောင် အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ နှင်းဇေယျာရီသည် နာနာကျည်းကျည်း
ဖြင့် မဲ့လိုက်သည်။

‘ရှင်က အရမ်းသနားစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်က ခပ်ညံ့
ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဟန်ဆောင်၊ သနား
အောင်လုပ်၊ ပြီးတော့မှ သူဌေးသားဆိုတာ သိသွားတော့ လူတွေက အထင်ကြီး
ရှင်က မင်းသားကြီးပေါ့’

နှင်းဇေယျာရီ ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဲဒီလို လုပ်ပြတိုင်း အထင်ကြီးသွားတတ်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျွန်မ ပါပါဘူး
အိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ခပ်ညံ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး’

နှင်းဇေယျာရီ ပြောရင်း၊ ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်ခဲလာသည်။ မိုးအောင် ခေါင်း

ငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။ ပြောပါစေတော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။
တော်တော်ကြာ သည်အထိ နှင်းဇက်ရဲ့ ဘာမှမပြော။ အတန်ကြာမှ

‘ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင် ခေါင်းမောပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဇက်ရဲ့ သေသေချာချာ
စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကိုမိုးအောင်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောချင်တယ်’

မိုးအောင် မျှော်လင့်ရင်း စောင့်စားနေသည်။ နှင်းဇက်ရဲ့ သူမ၏နှုတ်ခမ်းကို
ပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ပြီး မိုးအောင်ကို ကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ၊ ရှင်ကို’

မိုးအောင်သည် နှင်းဇက်ရဲ့ အမျက်ပြေပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမျှော်လင့်
နေသည်။

နှင်းဇက်ရဲ့ မျက်ရည်များဝဲလာသည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး
အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက်

‘ကျွန်မ၊ ရှင်ကို ရွှံ့တယ်’

‘ဏှ’

မိုးအောင် အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို တော်တော်ရွှံ့တယ်၊ ဝါပါပဲ’

မိုးအောင် ရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ နှလုံးသည်စိုင့်တိုသည်
နှင်းဇက်ရဲ့ စကားလုံးများကြားတွင် လွင့်စင်ကြွေမှုသွားသည်။ ရွံ့သည်ဆိုသော
စကားလုံး၏ အတိုင်းအတာတွင် မိုးအောင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ ခပ်ယုံယုံပင်
မပြုံးနိုင်တော့။ ဆိုနှင့်ကြွေကွဲမှုကို သက်ပြင်းအလီလီချ၍ ဖြေသိမ့်ချင်သော်လည်း
မပြောနိုင်တော့။ ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်သော အားငယ်စိတ်က အတားအဆီးပဲ ခုခိုနိုင်
နေသည်။

‘ရွံ့ပါ ဆရာမ’

အက်ကွဲထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် နှင်းဇက်သည် မိုးအောင်ကို ကြည့်
လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဆရာမမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ဖော်မတစ်ယောက်ရဲ့ သားဆိုတာ
ကို သိတဲ့ လူတိုင်းက ရွံ့ကြမှာပါ’

မိုးအောင်သည် နာကျည်းကြွေကွဲစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏

စကားကြောင့် နှင်းဇက်ရဲ့ ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးအောင်၏ မျက်ဝန်း
အိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည်များ စုဝေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှင်းဇက်ရဲ့ ရင်ထဲတွင်
အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှုများက အပြိုင်အမျှင်း ရောက်ရှိလာသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ဆရာမ ထင်ထားသလို ဆင်းရဲဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ သနားအောင်၊ အထင်ကြီးအောင် လုပ်ရအောင်
လည်း ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်မျှော်လင့်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ အခွင့်
အရေး မရခဲ့ပါဘူး’

မိုးအောင်၏ ခံစားချက်များက အတားအဆီးမဲ့ အန်ထွက်လာသည်။
နှင်းဇက်ရဲ့သည် သူ့ကို ဇက်ရဲ့ဟု မခေါ်တော့ဘဲ ဆရာမဟု သုံးနှုန်းပြောဆိုနေသော
မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာသည်။

‘ကျွန်တော့်အဖေဟာ ချမ်းသာပါတယ်၊ အမေက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ပါ၊
ဆရာမ ရောက်ခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်ကလေးမှာ ကျွန်တော့်အဖေ နေခဲ့တယ်၊
ယိုင်နဲ့အိမ်လေးမှာ ကျွန်တော်မွေးခဲ့တယ်၊ ဇွတ်ထနေတဲ့ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်
မှာ ကျွန်တော် ပြေးလွှားကစားခဲ့တယ်၊ ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ပေါ်မှာ အဖာတရာတေ
ထားတဲ့ စောင်စုတ်တစ်ထည်ကို အမေနဲ့အတူ ခြုံရင်း အမေနို့ရည်ကို သောက်ပြီး
ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့တယ်’

နှင်းဇက်ရဲ့သည် မိုးအောင်၏ ပွင့်အန်ထွက်လာသော စကားများကို နားထောင်
ရင်း မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားရသည်။ အိမ်ဖော်မတစ်ယောက်၏ သားဆို
သော မိုးအောင်၏ဝန်ခံဖွင့်ဟလိုက်သော စကားက သူမ၏နှလုံးအိမ်ကို ဖြိုခတ်
သွားသည်။ မိုးအောင်ကတော့ ဘာမှမမြင်တော့။

‘ဆူညံပွက်လောင်နေတဲ့ ဆဲဆိုအော်ဟစ်သံတွေ၊ မူးရူးရမ်းကားသံတွေ ညည်း
တွားရွှိုက်ငိုနေတဲ့ လူငွေ၊ လူအောက်တန်းစားဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့အသံတွေကို
ခေတ်ပေါ်တေးသွားတစ်ပုဒ်လို ဆိုညည်းနားထောင်ပြီး ကျွန်တော်ရှင်သန်ခဲ့တယ်’

မိုးအောင်အသံက အက်ကွဲကြွေမှုနေသည်။ မိုးအောင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့
မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု စီးကျလာသည်။ နှင်းဇက်ရဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။
မိုးအောင်၏ခံစားမှုများက သူမ၏ရင်ထဲသို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်လာသည်။

‘အဖေ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်သွားလို့ အမေဟာ လက်မှာ ပဲကြိုးခွံထအောင်
အိမ်တကာလိုက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ပန်းတန်ဆေးရင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ နေပူကြိုးထဲမှာ
ဈေးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွတ်ရင်း အရပ်တကာကို ခြေတိုအောင်လျှောက်ပြီး

ဈေးရောင်းလိုရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အမေကျေးတာစားပြီး ကျွန်တော် လူလားမြောက်ခဲ့တယ်'

နှင်းဧကရီ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ ထင်ကျန်လာသည်။

'မိမ့်ဖမ့်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ကလေးတွေကိုမြင်တိုင်း၊ ညတွေမှာ အမေ့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းဝှေ့ပြီး အမေပြောပြတဲ့ အဖေအကြောင်းကို အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် အိပ်စက်ခဲ့ရတယ်'

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။

'အမေဟာ နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင် ဆေးဝယ်မသောက်ဘဲ၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကစားစရာအရုပ်ကို ဆော့ရင်း ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်'

မိုးအောင်သည် မျက်ရည်များနှင့် နားကျည်းစွာပြုံးလိုက်သည်။

'အမေ့ရဲ့ဘဝကို တစ်စဉ်ဖြစ်အောင် နင်းချေကြိတ်ခွဲလိုက်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပေါ်မှာ အမေမရှိတော့မှ ကျွန်တော်က တက်ထိုင်ပြီး သူဌေးသားလုပ်ရမှာလား ဆရာမ၊ အမေ့ ကိုစော်ကားပြီး ကျွန်တော် ဝင်ကြွားရမှာလား ဆရာမ'

နှင်းဧကရီ ငိုသည်။ မိုးအောင်က ဆက်၍

'ဆရာမ ပြောခဲ့သလို၊ မိဘချမ်းသာတာဟာ သားသမီးနဲ့အတူတူပဲဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေဟာ အိမ်ဖော်မ၊ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ဖော်မတစ်ယောက်ရဲ့သားအဲဒီဘဝကို ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာခံယူထားတယ် ဆရာမ'

မိုးအောင် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး နာနာကျည်းကျည်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

'အိမ်ဖော်မိခင်က ကျွေးတဲ့ ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲဟာ အိမ်ကြီးရှင်တွေကျွေးတဲ့ ဆီဦးထောပတ်တွေထက် ပိုအရသာရှိပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် အခိုက်အတန့်လေး သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာကို ဆရာမ သတိပေးလိုက်တာပဲ'

'ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

မိုးအောင် ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ တားမလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ နှုတ်ကဘာမှ ထွက်မလာ။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေသည်။ နှင်းဧကရီ၏ နှလုံးသည် အိမ်တစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်မတတ် ပွက်လောင်နေ၏။

'ဟင် ကိုကို၊ ကိုကို'

လွင်မာ တွေ့သွားပြီး မိုးအောင်၏နောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးက

သည်းသည်းမည်းမည်းကို ရွာနေသည်။ မိုးအောင်က မိုးရေထဲသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လွင်မာ မိုးရေထဲထိ လိုက်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ မိုးအောင် နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

'ညီမလေး မလိုက်လာနဲ့၊ မိုးရေခိုရင် အအေးမိပြီးဖျားလိမ့်မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ပြန်တော့၊ ကိုကို သွားစရာရှိလို့ သွားတော့မယ်'

'ကိုကို ကျတော့ကော မိုးရေထဲမှာ အအေးမမိဘူးလား၊ ညီမလေး လိုက်ပို့ပေးမယ်'

လွင်မာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ညီမလေး၊ ကိုကိုကိုချစ်ရင် ကိုကိုပြောတာ နားထောင်ပါ။ မနက်ဖြန် ကိုကို ညီမလေးဆီ လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကိုကို သွားမယ်နော်၊ ဂွတ်နီက'

မိုးအောင်ပြောပြီး မိုးရေထဲတွင် လျှောက်ထွက်သွားသည်။ မိုးအောင်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း လွင်မာ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ပြန်ရောက်တော့ အားလုံး မျက်နှာမကောင်း။ နှင်းဧကရီက ငိုနေသည်။ ခိုင်မြင့်တို့ ဆွေဦးတို့ အားလုံး နှင်းဧကရီ အနားတွင် ငိုင်းနေကြသည်။ ကိုကိုက လွင်မာကို လှမ်းကြည့်သည်။ လွင်မာသည် နှင်းဧကရီ အနားကို ကပ်သွားသည်။

'မမ၊ အရမ်းမှားသွားပြီ ညီမလေး'

နှင်းဧကရီက လွင်မာ့ကို ပြောသည်။ လွင်မာက နှင်းဧကရီကို ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း

'မမ၊ မမှားပါဘူး၊ ကိုကိုက အရမ်းအားငယ်တတ်တာ၊ ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး'

လွင်မာသည် နှင်းဧကရီကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ကိုကိုက လွင်မာ့ကို အထင်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ လွင်မာသည် တချို့နေရာတွင် ကလေးဆန်ဆန် နေတတ်သလောက် ဒီလိုကျတော့ တော်တော်တည်ငြိမ်ပါလားဟု စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ခိုးကျူးမိလိုက်၏။

*

‘ချစ်ဖူးတယ်၊ အော့’

‘မလွယ်ဘူး၊ ရူးနိုင်တယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့’

‘သုခ နောက်တစ်ခေါက်၊ ချစ်ဖူးတယ်’

‘မလွယ်ဘူး၊ ရူးနိုင်တယ်’

‘ဝေး၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ပြန်လာပြီကွ’

အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်က အော်ဟစ်ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။

‘ဟဲ့ ကလေး၊ မိုးရွာနေတယ်ဆိုနေမှ’

အိမ်ထဲမှ အမေဖြစ်သူက လှမ်းတားသည်။ မရတော့။ နေဝင်ခါနီးမှ နေရောင်က ဖျော့ဖျော့သာ ကျန်တော့သည်။ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ ရပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဗွတ်အိုင်များက ပိုလို့တောင် ပွစိတက်များလာသည်။ ကလေးများက ဗွတ်ထဲ ပြေးသူပြေး၊ ဘောလုံး ကစားသူကစားနှင့် ရပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် တရုန်းရုန်း၊ ဒီကြားထဲ ရေချိန်ကိုက်ပြီး ပြန်လာသော ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခတို့က မိုးရေထဲတွင် မူးမူးရွှံ့ရွှံ့နှင့် တမှောင့်။

‘ဆရာကြီး တစ်ခေါက်လောက်၊ ချစ်ဖူးတယ်’

‘မလွယ်ဘူး၊ ရူးနိုင်တယ်၊ OK တယ်နော် သုခ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခက သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ စာသားတစ်ကြောင်းကို တစ်လှည့်စီဆိုရင်း လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေကြပြီး ဒဿိဒဿိဒ လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

‘ဘယ်လိုဟာတွေလည်း မသိဘူး၊ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့၊ နေပူလည်းသောက် မိုးရွာလည်းသောက်နဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားကို မရှိဘူး’

မိုးရွာနေ၍ ထီးဆောင်းပြီး လျှောက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်က

ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခတို့ကြည့်ပြီး ပါးစပ်က ရေရွတ်သွားသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခတို့ လမ်းကျဉ်းလေးတစ်လျှောက် ဒဿိဒဿိဒ လျှောက်လာရင်း ရေမြောင်းလေး နားရောက်လာသည်။ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ကျယ်သော ရေမြောင်းထဲတွင် ရေအပြည့် မိုးအရှိန်ကြောင့် ရေများ တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည်။

‘မိုးတွေကညို၊ ဟိုဟိုဟိုဟို၊ ရွာမလိုလိုနဲ့မည်း’

သုခသည် သစ်သားတံတားလေးထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဘာလေးလျှာလေးဖြင့် အော်ဆိုလိုက်သည်။

‘သုခ၊ မင်းအရမ်းမူးနေပြီ ငါသိတယ်၊ မိုးက ရွာမလိုမည်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာကို ရွာနေတာ၊ မင်း အရမ်းမူးနေပြီ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်က သုခကိုပြောသည်။ မိုးက ပို၍သည်းလာသည်။

‘သိပ်မမူးပါဘူး ဆရာကြီးရ၊ ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဆရာကြီးနဲ့ အတူတူပါပဲ’

သုခ ယိမ်းထိုးနေရင်းပြောသည်။

‘ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး၊ သားသားတို့ကို မုန့်ကျွေးဦးလေ’

ကလေးများ ဝိုင်းအော်ပြောသည်။

‘အဟက်ဟက်၊ ကျွေးမယ်၊ ကျွေးရမှာပေါ့’

ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြောရင်း၊ ရယ်ရင်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး၏ အိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး သကြားလုံးများကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟ၊ ငါဒီနေ့ ဝယ်ခဲ့တာ သကြားလုံးဆယ်လုံးပါ၊ အခုက ငါးလုံး၊ သုခ ငါ့လက်ထဲမှာ သကြားလုံးငါးလုံးပါနော်’

သုခကို ဗိုလ်အောင်ဒင်က ပြောရင်း လက်ဖြန့်ပြသည်။ သူ့လက်ဝါးပေါ်တွင် ရေစိုပြီး အိန်နေသော သကြားလုံးငါးလုံး။

‘တစ် နှစ် သုံး ဖိုး ဖိုက်၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော် မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရေကြည်ပြီးပြီ၊ ငါးလုံးပဲ၊ ဖိုက်လုံးပဲရှိတယ်’

သုခက ဒဿိဒဿိဒဖြင့် ဗိုလ်အောင်ဒင်၏ လက်ဝါးပေါ်ရှိ သကြားလုံးများကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ရေရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟ၊ ဘယ်နှယ် ငါးလုံးပဲရှိတာလဲ၊ ငါဝယ်ခဲ့တာ ဆယ်လုံးပါကွ’

ဗိုလ်အောင်ဒင် မျက်လုံးဖြူကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကလေးများကတော့ မိုးရေထဲတွင် ရပ်စောင့်ပြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် သုခတို့ကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဆရာကြီး မူးနေပြီထင်တယ်’

သုခက ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ မမူးပါဘူးကွ၊ ဒီနေ့ နည်းနည်းပဲ ပိုပါတယ်ကွ၊ မင်းကို ငါသိတယ်၊ မင်းနာမည် သုခ၊ ကဲ ငါဘယ်မှာ မူးလို့လဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် သုခကို ပြောပြီး ကလေးများဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဒီနေ့တော့ ဒါပဲရှိတယ် ကလေးတို့ရေ၊ မလောက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး လူကြပေတော့’

ဗိုလ်အောင်ဒင် စကားကြောင့် ကလေးများက သူ့ထက်ငါ အလှအဖတ် ဟန်ပြင်ကြတော့သည်။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရပြီ၊ သင်္ကြာလုံးမလောက်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ကလေးတွေကို ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်မယ် ကလေးတွေကြည့်မှာလား’

သုခက ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ပြောရင်း တဆက်တည်း ကလေးများကို မေးလိုက်သည်။

‘ကြည့်မယ် ကြည့်မယ်၊ ဟေး ဦးသုခကြီးကွ’

‘ဦးသုခ မဟုတ်ဘူး၊ ချန်ပီယံသုခကွ’

‘ဝေး၊ ချန်ပီယံသုခကြီးကွ’

ကလေးတွေက ဘာမှန်းမသိ အော်သည်။ သုခသည် သူ့ကို အားပါတရ အားပေးအော်ဟစ်နေသော ကလေးများကိုကြည့်ရင်း ဖျော်ရွှင်လာသည်။

‘မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ သုခ၊ ဘာဖြေဖျော် ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖျော်ဖြေပွဲလဲ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် သုခကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ ဆရာကြီးသိပါတယ်၊ ချန်ပီယံသုခလေ’

သုခ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဖြေသည်။

‘ဘာလုပ်မှာလဲ ဖြေလေကွာ၊ မင်းကို ဆရာကြီးမေးနေတယ်လေ’

‘ကလေးတွေ ပျော်သွားအောင်၊ ဒီတံတားပေါ်ကနေ ရေမြောင်းထဲကို ကျွန်တော် ခိုင်ဇင်ထိုးပြလိုက်မယ် ဆရာကြီး’

‘ဝေး၊ မိုက်တယ် မိုက်တယ်၊ ချန်ပီယံသုခကြီး လုပ်ပါဦး’

ကလေးများကလည်း အော်ပြီးအားပေးသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင် ရေမြောင်းကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ရေများက တဝေါဝေါ။

‘မကြောင်နဲ့ သုခ၊ မင်း အရမ်းမူးနေပြီ’

‘ရပါတယ်၊ ဒီလောက်ကတော့ အေးဆေးပါ၊ ချန်ပီယံသုခပါ ဆရာကြီးရဲ့’

သုခ မူးမူးရှူးရှူးနှင့် ပြောသည်။ ကလေးများ၏ အားပေးသံကလည်း သူ့ကို ဝေဖန်ဆော်ပေးနေသည်။

‘မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ ဒါတော့မလုပ်နဲ့ သုခ၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဆရာကြီး ဘယ်သူနဲ့တွဲပြီး အရက်သောက်ရမှာလဲ၊ သုခ မင်းမူးနေပြီ၊ ပြန်တော့’

ဗိုလ်အောင်ဒင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် တားသည်။ ထိုစဉ်

‘ဦးကိုအေး’

တံတားတစ်ဖက်ထိပ်မှ ခင်မိုးက ထီးဆောင်းပြီးရပ်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘အိုး၊ မိုင်ဒါလင်၊ ချစ်ချစ်၊ ကိုကို့ကို လာကြို့နေတာလား၊ သိပ်ချစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ရှင် မြန်မြန်လာမလား၊ မလာဘူးလား၊ မိုးရေထဲမှာ ပွဲကနေတာ သေလိမ့်မယ်’ ခင်မိုး လှမ်းအော်သည်။ မိုးကလည်း ရွာလို့ကောင်းနေဆဲ။

‘တွေ့လား သုခ၊ အချစ်ရဲ့ခေါ်သံဆိုတာ ဒါပဲ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် သုခကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ တဖန် ခင်မိုး ဆီသို့ လှည့်ပြီး

‘ချစ်ချစ်၊ ကိုယ်အခုလာမယ်နော်’

‘မြန်မြန်လာ၊ ရှင်းမူးမူးရှူးရှူးနဲ့ မိုးရေထဲမှာ အအေးခံပြီး လေဖြတ်လိမ့်မယ်’

‘ချစ်ချစ်က ကိုကို့ကို ခိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟတ် ဟတ် ဟတ်’

‘ခိုးရိမ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လေဖြတ်ရင် ကျွန်မ မပြုစုနိုင်လို့ပြောတာ၊ ရှင်ပြောလို့ မရဘူးလား’

ခင်မိုး ကျွဲမြီးတိုပြီး အော်လိုက်သည်။ သုခသည် ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့် ခင်မိုးကို ငေးရင်းကြည့်နေမိ၏။ စောစောကလို ကလေးများ၏ ဩဘာပေးသံကို မကြားရတော့၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်မှာတော့ လာခေါ်မည့်သူ၊ ဂရုစိုက်မည့်သူရှိသည်။ သူ့မှာတော့ ဘာမှမရှိ။ သုခ တွေးနေ၏။

‘မင်းနှုတ်ကသာ ပြောနေတာပါ ခင်မိုးရော၊ မင်းရင်ထဲမှာတော့ ငါမှငါ ဖြစ်နေတာ ငါသိပါတယ်’

‘ရှင်ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ လာတော့’

‘လာရမှာပေါ့ကွာ၊ ချစ်သူခေါ်ရာကို လိုက်ရတော့မှာပေါ့၊ ဟတ် ဟတ် ထယ်’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် ခင်မျိုးကိုပြောရင်း ကလေးများကို သကြားလုံး ပစ်ပေးလိုက်၏။

‘ရောဟေ့၊ ရှိသလောက်သာ ယူကြပေတော့’

‘ဝေး၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးကွ’

ကလေးများက လမ်းပေါ်ကျလာသော သကြားလုံးများကို တိုးဝှေ့လှကြရင်း အော်လိုက်သည်။ သုခ အသေအချာစိုက်ကြည့်ပြီး တွေ့ရပ်နေသည်။

‘သုခရေ၊ ဆရာကြီး သွားပြီကွာ၊ မင်းလည်း ပြန်ပေတော့’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် သုခကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံတားလေးကို ဒယ်ဒယ်နှင့် ကူးသွားသည်။

‘မြည်းမြည်းလာဦး၊ မြောင်းထဲ ပြတ်ကျနေဦးမယ်၊ ခြောက်ကြည့်စမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိုရွှံနေပြီ၊ ရွှင်ကတော့လေ’

ခင်မျိုးက ပွစိပွစိပြောပြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့်အတူ အိမ်ပြန်သွားသည်။ ခင်မျိုးပါးစပ်ကသာ ပွစိပွစိနှင့် ရေရွတ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲက ထီးကတော့ မိုးရေစိုရွှံနေသာ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ထပ်ပြီး မိုးရေစက်များမစိုစေရအောင် ဆောင်းပေးထားသည်။ သုခ သူ၏မြင်ကွင်းထဲမှ ဗိုလ်အောင်ဒင်နှင့်ခင်မျိုးတို့ ဝေး၍ ပျောက်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေပြီး တံတားထိပ်မှာရပ်နေမိသည်။ ပြီးနောက် ကလေးများကို တလှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ကလေးတွေက သူတို့လိုချင်သော သကြားလုံးကို လူပြီး မိုးရေထဲ ပြေးလွှာဆော့ကစားနေကြသည်။ အခုတော့လည်း သူ့ကို အရေတယူလုပ်ပြီး ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြတော့၊ ပြန်တော့လည်း ကြိုမယ့်သူမရှိ၊ လာတော့လည်း စောင့်ခေါ်မယ့်သူမရှိ။

မူးတာတောင် ဩဘာပေးမယ့်သူ မရှိ။ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ မိခင်ဖခင် မရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၊ သားမယား မရှိ၊ ဘာမှ မရှိ၊ မီးကင်းစောင့်တဲထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း။

သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ သူ့ဘဝအတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိ၊ အနည်းဆုံး ကလေးများ၏ ဩဘာပေးသံလောက်တော့ သူ့မှာရှိသင့်သည်ဟု သုခ ထင်လာသည်။ သုခ တွေးရင်း တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာ၏။ သုခ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကလေးများကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ကလေးတွေ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း’

မိုးရေထဲမှာဆော့နေသော ကလေးများက သုခကို လှမ်းကြည့်သည်။ သုခသည်

ပုဆိုးကို ခါးတောင်ပြောင်နေအောင် ကျွတ်လိုက်သည်။

‘ချန်ပီယံသုခရဲ့ အစွမ်းကို ပြမယ်ဟေ့’

ကလေးတွေက ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သုခသည် တံတားလက်တန်းပေါ် တက်လိုက်သည်။ ရေမြောင်းထဲတွင် ရေများက တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည်။

‘ချန်ပီယံသုခတဲ့ဟေ့’

သုခ အော်ပြီး ရေမြောင်းထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဟေး မိုက်တယ်ဟေ့၊ ချန်ပီယံသုခကြီးကွ’

ကလေးငယ်တစ်ချို့က လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးသည်။ သုခသည် သူ့အလွန်ကြားချင်သော ကလေးများ၏ဩဘာပေးသံကို ကြားမကြားတော့ မပြောတတ်။ ရေထဲကို နစ်ဝင်သွားပြီး ပေါ်ကိုမလာတော့။ ကလေးကြီး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က တံတားပေါ်ပြေးလာပြီး ရေထဲကိုကြည့်သည်။ ရေစီးအဟုန်က အားကောင်းမောင်းသန်ဆဲ။ သုခ ပေါ်မလာတော့၊ လုံးဝကို ပေါ်မလာတော့။ ရေအလျင်တွင် သုခ မျောပါသွားလေပြီ။

‘ဦးသုခကြီး ရေနစ်သွားပြီဦး’

‘ဦးသုခကြီး ရေထဲမျောပါသွားပြီဦး’

သုခ ရေထဲမှ ပေါ်လာလျှင် စောင့်ကြည့်နေကြသော ကလေးကြီးများက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

တံတားအနီးရှိအိမ်များမှ လူကြီးတချို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

‘ဦးသုခကြီး၊ ရေထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်တာ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး’

‘ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊ ရှာကြပါဦး’

တခဏအတွင်း ရေမြောင်တံတားပေါ်နှင့် ရေမြောင်းတစ်ဝိုက် လူစည်သွားသည်။ မိုးကလည်း သည်းတုန်း ရွာတုန်း။ ကိုဦးလုံးတို့ ဆိုက်ကားသမားတွေပါ မှောက်လာသည်။

‘မိုက်လိုက်တဲ့လူကွာ၊ မူးမူးရွေးရွေးနဲ့ ဒီလောက်ရေစီးသန်တဲ့ မြောင်းထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချရတယ်လို့ကွာ’

ကိုဦးလုံး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘ခင်မောင်နဲ့ မောင်လွင်၊ မင်းတို့ မြောင်းနဲ့တစ်လျှောက်လိုက်ခွာ၊ နောင်နှောင်

မင်းက ဟိုဘက်သွား၊ ဟောကောင်တွေ မင်းတို့က လူကြီးတွေ ဒီလောက်အလုပ်ခွင်
နေတာ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း'

ကိုမိုးလုံးတို့ လူသိုက်နှင့် ရပ်ကွက်မှလူများက သုခကို ရေမြောင်းတစ်လျှောက်
ရှာသည်။ သူတို့အားလုံး မိုးရေထဲမှာ။ သုခကတော့ ပေါ်မလာတော့ပေ။

'အမလေး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ဆွဲကြပါဦး'

ခင်မျိုး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာအော်လိုက်ပြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်နောက် ပြေးလိုက်လာ
သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် ရေမြောင်းတံတားဆီသို့ ပြေးလာသည်။

'သုခရေ သုခ၊ မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလွှတ် ငါ့ကိုမဆွဲနဲ့၊ ငါ့သုငယ်
ချင်းကို ငါရအောင်ရှာမယ်'

ယောက်ျားကြီး သုံးယောက်လောက်က ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ဝိုင်းချုပ်ထားလိုက်
သည်။

'သုခရေ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီလား၊ ဆရာကြီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီလား'

ဗိုလ်အောင်ဒင် ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည်။ သူ့ကိုဆွဲထားသော
လူများက လွှတ်မပေး။

ခင်မျိုးက ငိုပြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို အိမ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်
က ကြည့်ပြီး ပွစ်ပစ်လုပ်နေသည်။

'သုခရေ သုခ'

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သော ဗိုလ်အောင်ဒင်၏ အသံတစ်
တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

*

ရေဝေးသုဿန်။ မီးသဂြိုဟ်စက်အနီးတွင် လူအုပ်စုက ဟိုနားတစ်စု၊ ဒီနားတစ်စု။
ကားရပ်သည့်နေရာတွင် ဘတ်စ်ကားများ၊ ဆလွန်းကားများ၊ ကားကြီး၊ ကားကောင်း
ကားသစ် အမျိုးစုံလင်စွာ ရပ်ထားသည်။ လူတွေကလည်း အရောင်အသွေး အစုံ
အလင်။ ပွဲတော်တစ်ခုခုကို ကြက်ပွဲမကျစည်ကားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဒီနေရာ
သည်လည်း စည်ကားသည်။ ပွဲတော် ကျင်းပသည့်နေရာတော့မဟုတ်။ ပွဲတော်က
ရယ်သံနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးသည့်အသံတို့ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်သောနေရာ။

ဒီနေရာကတော့ ငိုသံနှင့် ရွှိက်သံတို့ဖြင့် ခြုံလွှမ်းထားသောနေရာ။ မိုးအောင်သည်
ရေဝေးသုဿန် အသုဘခန်းမအပြင်ဘက်ရှိ အုတ်ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်ရင်း
လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

'သုခကြီး သနားပါတယ်၊ သူတို့က မူးရဲမူးတာ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ
ဒုက္ခပေးတာ မရှိဘူး'

'ဟုတ်ပါတော်၊ သူနဲ့ဗိုလ်အောင်ဒင်တို့ မူးတာက ကလေးတွေတောင် ပျော်ရ
သေးတယ်၊ ဟွန်း၊ လမ်းထိပ်နားက သိန်းဇော်ဆိုတဲ့ကောင်က မူးလာရင် တစ်ရပ်ကွက်
လုံး အော်ဆဲ၊ ရမ်းကားနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေသလဲ မသိဘူး'

'သူက ထောင်တွေ၊ ဘာတွေ ကျူးတယ်ဆိုပဲ'

'အမလေး၊ မိုးမုန့် ထောင်ကျတာကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လျှောက်ပြောနေတာ၊
သူခိုးက သူခိုးပေါ့၊ အဲဒါ သူ့ကိုသူ ဘာတဲ့၊ သူဌေးတိုက်ဖျက်ရေးဆိုလားပဲ ပြောနေ
တာလေ'

မဆွေနှင့် မမြင့်တို့၏စကားသံက မိုးအောင်ဆီ ပျံ့လွင့်လာသည်။

'ဒေါ်ကြွယ်တို့များ နေနိုင်လိုက်တာ၊ အပိုင်ရတာမျိုးကျတော့ လက်တို့ဖို့တောင်
သတိမရဘူး'

မမြင့်က မဆွေနှင့် စကားပြောနေတုန်း သူတို့ဆီ လျှောက်လာသော ဒေါ်ကြွယ်
ကို လှမ်းပြီး အပြစ်တင်လိုက်၏။

'မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သွားလေသူ သုခကြီးကောင်းမှုပါ'

ဒေါ်ကြွယ်ကပြောသည်။ မဆွေက ဝင်၍

'ဟုတ်တယ် မမြင့်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဂရုစိုက်မိတာလေ၊ ဒေါ်ကြွယ်ကတော့ လျှင်မှ
လျှင်ပဲ၊ ဒါမျိုးဆို နောက်ကို မကျဘူး'

'လွယ်လွယ်လေးကို နှင်တို့ သတိမထားမိတာပါ၊ ငါကလည်း သုခကြီး ရေနစ်
တယ်ဆိုတော့၊ သုခဆိုတာ ခြောက်နှစ်၊ ရေနစ်တာက ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ လေးခွန်း၊ အဲဒီ
နှစ်ကွက်ကို အတိတ်ကောက်ပြီး 'အာ'လိုက်တာလေ၊ တန်းကို ပေါက်တာပဲ'

ဒေါ်ကြွယ်က ရှင်းပြနေသည်။ မိုးအောင် သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းမိလိုက်
သည်။ တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ဒေါ်ကြွယ်တို့ အတိတ်ကောက် နှစ်လုံးထိုးလိုက်ပုံများ
ရေနစ်သေသူ သုခကြီးကိုတောင် အလွတ်မပေးခဲ့။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့လာတော့
ဟုတ်နေကြတာပဲဟု မိုးအောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးမိသည်။

ခန်းမအတွင်းမှ ထွက်လာသော နာရေးတစ်စုက မိုးအောင်ရွေ့မှာ ခြံ

လျှောက်သွားသည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ ဓာတ်ပုံကို လူငယ်တစ်ချို့က ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ၎င်းတို့နောက်မှ ခေါင်းတလားကို လူတချို့က ထမ်းယူလာသည်။ မိန်းမကြီးငယ်တို့က တရွပ်ရွပ် တိုးတိုးညှင်သာငိုကြွေးရင်း နောက်ကလိုက်လာကြသည်။ မိုးအောင်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးများက အသုဘခန်းမတွေဆီကို ရောက်သွားသည်။ ခန်းမတချို့တွင် လူအပြည့် အသုဘရှုမည့် ပရိသတ်အပြည့် ကွယ်လွန်သူကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည် မှာလည်း ဓာတ်ပုံနှင့် ဇာပုဝါနှင့်၊ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဝင့်ဝင့်ကြားကြား ဧည့်သည် ပရိသတ်ကိုလည်း ဝေငှလိုက်သည့် ရေသန့်ဗူး၊ အချိုရည်၊ ပလတ်စတစ် ယပ်တောင်၊ တစ်ရှူးထုပ်များ။ လိုက်ပို့သူများကလည်း တရုန်းရုန်း။ ကားကြီးကားငယ် အသွယ် သွယ်။ ပန်းခွေနှင့် ပန်းခြင်းနှင့်။ တချို့ခန်းမတွေကျတော့လည်း ကျီးတိုးကျွတ်၊ ခြောက်ကပ်ကပ်၊ ဘာအဆောင်အယောင်မှ မရှိ။ တချို့ကျတော့လည်း ခန်းမတောင် မငှားနိုင်။ သုတ်သုတ်လာ၊ သုတ်သုတ်ငို၊ သုတ်သုတ်သင်္ကြဟ်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ လူအမျိုးမျိုး အတန်းအစားအမျိုးမျိုးတို့၏ ကွဲပြားခြားနားခြင်းဟု ဆိုရမလားပင်။

လူများ၏ အသုဘပို့ခြင်းကလည်း မတူ။ ငိုတာတောင် မတူ။ တချို့ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ငိုသည်။ တက်တောင် တက်သွားလိုက်သေးသည်။ တချို့ကျတော့လည်း ကူနွေရရငိုသည်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားများထဲတွင် ပါရှိသော အသုဘ အခမ်းအနား ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးတိုးပဲ ငိုငို၊ ကျယ်ကျယ်ပဲ ငိုငို ငိုခြင်းကတော့ ငိုခြင်းပဲဖြစ်သည်ဟု မိုးအောင် တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ငိုခြင်းတွင် မတူညီသော ကွဲပြားခြားနားမှုတော့ ရှိပြန်သည်။ ဝမ်းနည်း၍ ငိုသည်။ ဝမ်းသာ၍ ငိုသည်။ ဒေါသ ထွက်၍ ငိုသည်။ နာကျည်း၍ ငိုသည်။ နှမြောတသ၍ ငိုသည်။ လွမ်းဆွတ်၍ ငိုသည်။ အပျော်လွန်ပြီး ငိုသည်။ ငိုကြွေးခြင်းသည်ပင်လျှင် ဤမျှ လောက်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေသည်။ တစ်မျိုးတည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း ထပ်တူထပ်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ခံစားမှု အတိမ်အနက် မတူညီကြသော လူတို့၏ ကွဲပြားခြားနားမှုများသည် အရင်ကလည်း ရှိခဲ့သည်။ အခုလည်း ရှိနေသည်။ နောင်တွင်လည်း ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သည်။ အားလုံး ဘယ်တော့မှ တစ်ထပ်တည်း မဖြစ်နိုင်။

‘တော်တော့လေ၊ ရှင် အရမ်းများနေပြီ၊ ပြီးတော့ လူကြားထဲ မကောင်းဘူး’ ခင်မျိုးက ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ခင်မျိုးဘေးတွင် ဗိုလ်အောင်ဒင် က ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။ အုတ်ခုံပေါ်မှာ။ ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထားဆဲပင်။ ကုတ်အင်္ကျီဘေးအိတ်ကပ်ထဲမှ ပုလင်းပြားလေး ကိုထုတ်ပြီး မော့နေသည်။ ခင်မျိုးစကားကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း

စကားမပြော။ ခင်မျိုးက ဗိုလ်အောင်ဒင်လက်ထဲမှ ပုလင်းကိုလူပြီး ကုတ်အင်္ကျီ ဘေး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်က ခင်မျိုးကို ချက်ထောင့်နီကြီး ဖြင့် ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

‘နောင်နောင်၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာ ဟိုမှာ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီး ကို သွားမေးပါလား’

‘ဟာဗျာ၊ အဘညီကလည်း သွားမေးရင် ကျွန်တော့်ကိုဆဲလွှတ်မှာပေါ့’

‘ဒါဆို မင်းဘာဖြစ်လို့ မာမာ မာမာနဲ့ တမာထဲ မာနေရတာလဲ၊ ငါတောင် သောက်မြင်ကပ်လာပြီ’

‘ဪ၊ အဘညီကလည်းဗျာ၊ မာမာများ အသုဘပို့လာမလားဆိုပြီး မျှော်မိတာ အပြစ်ရှိလားဗျာ’

‘မာမာ လာမှတော့၊ ရပ်ကွက်ထဲက တို့ထွက်လာကတည်းက ကားပေါ်မှာ ပါလာမှာပေါ့၊ မလာလို့ မင်းမတွေ့တာပေါ့ကွ’

နောင်နောင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လျှောက်ကြည့် နေသည်။ အဘညီကတော့ စိတ်မရှည်သည့်ဖြင့် စကားကိုဆက်မပြောတော့။ သူတို့ အားလုံး သုခကြီး၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ပို့ရန် ရေဝေးသုဿန်သို့ ရောက်နေကြ၏။ ထိုင်နေကြ၏။ ခန်းမထဲတွင်တော့ မဟုတ်။ လျှောက်လမ်းအုတ်ခုံပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ သုခအတွက် ခန်းမငှားစရာမလို။ ငှားလည်း မငှားနိုင်ကြ။ အခုတောင် အသုဘ စားရိတ်အတွက် ရပ်ကွက်က ဝိုင်းဝန်းကောက်ခံထည့်ဝင်၍ သင်္ကြဟ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဒီကို စုံစုံလင်လင်ရောက်လာရခြင်းကကိုပင် မိုးအောင်က ဘက်စုံကားငှားပေး၍ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သုခကိုတော့ သူတို့ ခင်မင်ကြ သည်။ မီးကင်းစောင့်တဲတွင် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေထိုင်သောသုခအတွက် ဆွေမျိုးသညာ မရှိ၊ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက် မရှိ၊ မိဘ မရှိ၊ သားသမီး မရှိ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိ၊ ရပ်ကွက်က ခင်မင်သော လူတချို့သာရှိသည်။ ဆိုက်ကားသမားများ၊ ဇနီးသည်များ၊ ကလေးများ၊ ပြီးတော့ မိုးအောင်နှင့် သုခ၏သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဆရာကြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်။ သုခ၏နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ကြသောသူများ။

‘ဟော၊ ဟိုမှာ အခေါင်းထုတ်လာပြီ’

ဒေါ်ကြွယ်စကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။ မိုးအောင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုဖိုးလုံးနှင့် မောင်လွင်တို့ လူသိုက်တ သုခ၏ အခေါင်းကို ထမ်းလာသည်။ မိုးအောင် ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်ဒင်က ထိုင်ရာမှမထပဲ သုခအခေါင်းကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် အခြေအနေကို ထိန်းချုပ်ထားရသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘အမလေး၊ ကလေးတွေကိုချစ်တဲ့ သုခကြီးရဲ့၊ အခုတော့ ကလေးတွေထိုထားပြီးသွားပြီလား၊ အီး ဟီး ဟီး’

မမြင့်က ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင် ထင်သည်။ မမြင့်တို့တာကိုမြင်ပြီး ခေါ်ကြွယ်နှင့် မဆွေတို့ကပါ လိုက်သိသည်။ ခင်မိုးကလည်း မျက်ရည်တစ်စင်းစမ်း၊ ဘာပဲပြောပြော သုခ၏အသုဘက ငိုသံယိုသံများဖြင့် အသုဘတစ်ခု ပီသသွားတာတော့ အမှန်ပင်။ အခေါင်းက မီးသဂြိုဟ်စက်နားသို့ ရောက်လာသည်။ မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ မထည့်မီမှာပင်

‘သုခ၊ သုခ၊ မင်းဆရာကြီး ရောက်နေတယ်လေ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း သုခ၏အခေါင်းနားသို့ ဒယ်ဒယ် လှမ်းလာသည်။

‘သုခရေ၊ မင်းကို ဆရာကြီး ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ငါစီစဉ်ထားတယ်ကွ၊ ရော့ကွာ၊ အားရပါရ သောက်၊ ရှိတာ အကုန်သောက်သွားဦးလေ’

ဗိုလ်အောင်ဒင်သည် ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်း ငိုနှင့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီဘေးဘေး ၇ ထဲမှ အရက်ပုလင်းကိုထုတ်၍ သုခ၏အခေါင်းပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မတားနိုင်လိုက်ကြ။

‘ခွမ်း၊ ဂလွမ်း’

အရက်ကုန်သွားသောပုလင်းကို ဗိုလ်အောင်ဒင်က သမံတလင်းပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

‘အို၊ ပုလင်းကွဲတွေ စူးတော့မှာပဲ’

ခင်မိုးက ရေရွတ်ရင်း ပုလင်းကွဲများကို ကပျာကယာ လိုက်ကောက်သည်။

‘သုခရေ၊ မင်းမရှိပဲနဲ့ ငါဘယ်လိုလုပ် ဒီအရက်ကိုဆက်သောက်ရမှာလဲ၊ ပြောပါဦးကွ၊ မင်းမူးလို့ သေတာ၊ မင်းအရမ်းမူးနေမှန်း ငါသတိမထားမိလို့ မင်းသေရတာ မင်း မမူးရင် သေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကတိပေးတယ် သုခရေ၊ ဒီအချိန်က စပြီး မင်းကိုသတ်ခဲ့တဲ့ ဒီအရက်ကို ငါလုံးဝ မသောက်တော့ဘူး၊ လုံးဝ မသောက်တော့ဘူးလို့ ဆရာကြီး မင်းကိုကတိပေးတယ် သုခရေ၊ အီး ဟီး ဟီး’

ဗိုလ်အောင်ဒင်က မြွက်ကြီးတင်ငိုကြွေးရင်း ပြောသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး တချို့တလည်း လိုက်ငိုကြသည်။ ခင်မိုးဆို ငို၍မဆုံးတော့။ မိုးအောင်ပင် မျက်ရည်လည်လာသည်။ ကိုဖိုးလုံးတို့က သုခ၏အခေါင်းကို မီးသဂြိုဟ်စက်အပြင်မှ အတွင်းသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ အချိန်တိုခဏလေးအတွင်းမှာပင် သုခ၏ခန္ဓာသည် မီးကျွမ်းပြာကျသွားလေ၏။

*

၁၉

မိုးအောင်သည် ဗီဇိုကိုဖွင့်၍ သူသိမ်းထားခဲ့သော ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော စာရွက်များနှင့် စုပေါင်းလိုက်သည်။ အားလုံး တစုတစည်းထဲထားလိုက်ပြီး တစ်ရွက်ခြင်း ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ညနေခင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘေးခန်းမှ ဘာအသံမှ မကြားရ။ သူခေါ်အသံမှာ ပိုပြီးပြန်လာကတည်းက ဗိုလ်အောင်ဝင်တို့လည်း ကိုယ်စိတ်ကမ်းခံစားငြိမ်သက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

မိုးအောင်သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကို ပြန်လှန်ကြည့်သည်။ ဒီအထဲမှ သူ့ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးစာရွက်များကို နှင်းဧကရီနှင့်မြင့်မောင်ကျော်တို့ကို သူမပြခဲ့။ ဗီဇိုထဲတွင်ထည့်ပြီး သူသိမ်းထားခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ကျန်ဆေးစာရွက်များကို မြင့်မောင်ကျော်နှင့် နှင်းဧကရီတို့သွားပြီး သူ့သွေးကင်ဆာဖြစ်နေသည်ကို သိရှိသွားမည်ဆိုလျှင်။

မိုးအောင်တွေးနေရာမှ ရုတ်တရက်သတိရသွားပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူလေးက ခေါက်လျက်သားရှိနေသည်။ သူ့သွားလေရာ၊ သူ့နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ သိမ်းထားသော တစ်ထောင်တန်လေး၊ နှင်းဧကရီပေးခဲ့သော တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူအသစ်လေး၊ မိုးအောင် ပြန်လိုက်မိသည်။ ငါ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြောလိုက်မိသည်။ ဒီတစ်ထောင်တန်လေးက သူ့နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ နှင်းဧကရီကိုယ်စား နားခိုနေသည်။ နှင်းဧကရီကတော့ သူ့နှလုံးအဝေးဆုံးမှာ။ ဘယ်တော့မှလည်း နီးနိုင်မည်မဟုတ်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကိုတော်တော်ခွဲတယ်’

နှင်းဧကရီ၏စကားသံက သူ့နားထဲကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပဲ့တင်ထပ် ဝင်ရောက်

လာသည်။ မိုးအောင်၏ရင်ထဲတွင် ဦးရှုနာကျင်လွန်းသော ဝေဒနာ တစ်ရပ်က တွန်းထိုးပေါ်ပေါက်လာသည်။ နှင်းဧကရီသည် သူ့ကို တော်တော် အထင်လွဲသွားသည်။ သူလည်း စိတ်ခံစားမှုနောက်ကိုလိုက်၍ ပြောချင်ရာတွေ ပြောမိလိုက်သည်။ ဘာတွေ ပြောခဲ့မိမှန်းတောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့။ သူသည် မြင့်မောင်ကျော်ပြောခဲ့သလို အမေနှင့်ပတ်သက်လျှင် ခံစားမှုအစွန်းရောက်နေသူတစ်ဦး တကယ်ဖြစ်နေသလား။ သူ၏ခံစားမှုများသည် အမှန်တကယ်ပင် အစွန်းရောက်နေပြီးလား။ တကယ်တမ်းက သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူသည် နှင်းဧကရီပေးခဲ့သော တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူအသစ်လေးကို အခုအချိန်ထိ ကိုယ်နှင့်မခွာ သိမ်းဆည်းထားမှန်း မြင့်မောင်ကျော်သိလျှင် သူ့ကို ဘာပြောဦးမည် မသိ။ နှင်းဧကရီ သိလျှင်ရော၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူသည် နှင်းဧကရီကို အလွန်အမင်း စွဲလန်းမြတ်နိုးမိနေခြင်းပင်။

မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များကို ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်ပေါ်သို့ အစက်တစ်စက် ကျသွားသည်။

‘ဟာ’

မိုးအောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ သွေးစက်။ မိုးအောင်လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သူ၏ နှာခေါင်းကို ကမန်းကတန်း အုပ်လိုက်သည်။ သွေးစက်များက အဆက်မပြတ် ယိုစီးလာသည်။ မိုးအောင် ဗီဇိုထဲမှ နောက်ထပ် လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို ထုတ်၍ ရေစွတ်လိုက်ပြီး သူ့နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှဲ၍နေလိုက်၏။ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာက တော်တော်နှင့်မရပ်။ မိုးအောင်သည် ပက်လက်လှန်လှဲထားရင်း အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှူသည်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သွေးစက်များကို သုတ်လိုက်သည်။ တော်တော်ကြာမှ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာ ရပ်သွား၏။ မိုးအောင် ခေါင်းထဲတွင် ခီဝေရီဝေရီဖြစ်လာ၍ မှေးနေလိုက်သည်။ အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ မှေးနေရင်း အန်ကယ်ကြီးဆိုတော့ တစ်ခေါက်သွားရဦးမှာပဲဟု တွေးလိုက်၏။

‘မိုးအောင်ရေ မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော်၏အသံ။ မိုးအောင်လုံနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ပြီး သွေးစိုနေသော လက်ကိုင်ပုဝါများကို ဗီဇိုထဲ လုံးထွေးထည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက် မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ပြီး စဉ့်တိုးထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

‘မိုးအောင်၊ ဪ ငါက မင်းရဲ့ မိမိမလားလို့’
 မြင့်မောင်ကျော် ပြောရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။
 ‘ထူးခြားလှပါလားကွ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပေါ်လာတာလဲ’
 မိုးအောင်သည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာရင်း ပြောသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ သူ
 မှက်စိများရောက်သွားသည်။ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များက ဒီအတိုင်း မသိမ်းရသေး။
 ‘ငါက ကိစ္စရှိမှ မင်းဆီကိုလာရမှာလား’
 မြင့်မောင်ကျော်သည် မကျေမနပ်ပြောလိုက်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
 လိုက်၏။
 ‘မိုးအောင်၊ ဒါဘာတွေလဲ သွေးတွေနဲ့တူတယ်’
 မြင့်မောင်ကျော်က သွေးပေနေသော စာရွက်ကို ကြည့်ရင်းမေးသည်။
 မိုးအောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။ အမူအယာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်
 ရင်း
 ‘ပြစ်၊ ပြစ်၊ ဟာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါဆေးစာရွက်တွေ သွားပါပြီးကွာ၊ ငါ
 အသုဘပို့ပြီးပြန်လာတော့ ကလေးတွေ ငါ့အိမ်ပေါ်တက်ဆော့ရင်း ကလေး
 တစ်ယောက် ချော်လဲပြီး နှုတ်ခမ်းကွဲသွားတယ်၊ အဲဒီ ကလေးရဲ့ သွေးတွေနဲ့ တူ
 တယ်ကွာ’
 မိုးအောင် ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ပြီး ဆေးစာရွက်များကို ကမန်းကမန်း
 ယူ၍ ဗီရိယံ ထည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကြည့်ပြီး
 ‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်း ဒီဆေးစာတွေကို ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲ’
 ‘အလကားပါကွာ၊ မေမေလေးတို့က ငါ့ကို အတင်းလုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပဲ၊
 ဘာမှလည်းဖြစ်တာ မရှိပါဘူး၊ မေမေလေးအကြောင်းလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်း
 လေ’
 မိုးအောင် မရေမရာပြောလိုက်သည်။ ဆက်၍ စကားလမ်းကြောင်းလွဲသည့်
 သဘောဖြင့်
 ‘ကဲ၊ ဆိုပါဦး သူငယ်ချင်း၊ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါလား’
 ‘ငါ ပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပျောက်နေတာ မိုးအောင်၊ ငါ မင်းထံ
 တာမွေ့စေးမှာရှာတာ ငါးရက်ရှိပြီ၊ မတွေ့လို့ ဒီအထိလိုက်ခဲ့တာပဲ’
 မြင့်မောင်ကျော် ပြန်ပြောလိုက်၏။
 ‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာရေးကိစ္စတစ်ခုပေါ်တာနဲ့ ငါလည်း

ဘက်တောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး’
 မိုးအောင် ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း
 ‘ခံစားမှုဝေဒနာတွေကို အခန်းအောင်းပြီး ဖြေဖျောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
 ဘူးနော်’
 မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
 ‘မင်းက ကဗျာဆရာလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်’
 ‘မိုးအောင်၊ မင်း အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့ကို လွင်မာပြောပြလို့ အကုန်
 သိပြီးသွားပြီ၊ မေမေလေးနဲ့ လွင်မာလည်း မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ သူတို့
 ဒီလိုလိုက်လာမလို့ ငါက မလိုက်နဲ့ မင်းကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ မင်းကို ရအောင်ရှာ
 ပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ပြောလို့နေခဲ့တာ’
 မြင့်မောင်ကျော်သည် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခဏနေမှ
 ‘ပြီးတော့ နှင်းဧကရီ’
 မိုးအောင် နားစွင့်နေသည်။
 ‘နှင်းဧကရီ ဟင်’
 မြင့်မောင်ကျော် စကားမဆက်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျယ်ကျယ်
 လောင်လောင် ချလိုက်သည်။
 ‘နှင်းဧကရီ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေကွာ’
 မိုးအောင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ မေးလိုက်၏။ မြင့်မောင်ကျော် ရယ်လိုက်သည်။
 ‘မင်း၊ ဒါတော့ သိပ်သိချင်၊ ကြားချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းဘာဖြစ်လို့
 အခန်းအောင်းနေတာလဲ ငါ့ကို အရင်ပြော’
 မိုးအောင်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း
 ‘ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး’
 ‘အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ငါဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့’
 ‘မင်း မညစ်နဲ့ မြင့်မောင်ကျော်၊ နှင်းဧကရီ ဘာဖြစ်လဲပြော’
 မိုးအောင် အတင်းကာရောမေးသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က
 ‘မင်း စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား’
 ‘မင်းကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလို့လား’
 ‘ဒါဖြင့် မင်း နှင်းဧကရီကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့’
 မြင့်မောင်ကျော် မေးလိုက်သည်။

‘စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ စွဲလန်းနေတာ၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို ချစ်နေတာ၊ ငါနဲ့လုံးသား၊ ငါ့အသည်း၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ငါ့အသွေးအသားထဲက’

‘တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီ၊ ငါနားလည်ပြီ၊ မပြောနဲ့တော့’

မြင့်မောင်ကျော် ထအော်ပြီး လှမ်းတား၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်လိုက်ကြသည်။ မြင့်မောင်ကျော် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး

‘နှင်းဧကရီ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကိုလည်း တွေ့ချင်နေတယ်၊ တောင်းလည်း တောင်းပန်ချင်တယ်တဲ့’

‘သူက မင်းမိန်းမကို ပြောတာလား’

‘နှင်းဧကရီက မေဦးကိုလည်းပြောတယ်၊ လွင်မာ့ကိုလည်း ပြောတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း ပြောတယ်၊ ရှင်းပြီးလား’

မြင့်မောင်ကျော် စကားကြောင့် မိုးအောင် ငိုသွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ဆက်ပြီး

‘နှင်းဧကရီ အဲဒီလောက်ထိ နိုးသားပွင့်လင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး၊ သူ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော် Feel ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းကို ဖော်ကားလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်တဲ့’

‘ဧကရီ မမှားပါဘူး၊ ငါမှားတာပါ’

မိုးအောင် တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောသည်။

‘အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ မင်းတို့ချင်းတွေ့မှပဲ စကားပြောကြတော့’

မြင့်မောင်ကျော် ပြော၏။ သူကပင် ဆက်၍

‘မင်းတို့ ကလေးကစားကွင်းမှာ တွေ့တဲ့ညက ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကြီး နှင်းဧကရီ မေဦးကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ မေဦးတောင် ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်လို့ အံ့အား သင့်နေတာ၊ နှင်းဧကရီက မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ အနံတယ်၊ မင်းအပေါ် မှာ သူအထင်အမြင်လွှဲပြီး နှစ်နှစ်နာနာ ပြောခဲ့မိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မေဦးတို့ ပြောပြတယ်၊ မေဦးကတောင် နှင်းဧကရီရဲ့ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို အခုလို ခံစားပြီးပြောတာ သူပထမဆုံး ကြားဖူးတာပဲတဲ့’

မြင့်မောင်ကျော်စကားကို နားထောင်ရင်း မိုးအောင်သည် ယခုပင် နှင်းဧကရီ ကို ပြေးတွေ့ချင်သည့်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

‘အစကတော့ ငါလည်း မင်းတို့ ဘာဖြစ်မှန်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ နောက် နေ့ကျတော့ ငါ့အိမ်ကို မေမေလေးနဲ့လွင်မာတို့ ရောက်လာပြီးပြောမှ အကုန်

သိရတော့တယ်’

‘ဒါဆို ခင်မေဦးလည်း ငါ့အကြောင်း အကုန်သိသွားပြီပေါ့’

မိုးအောင် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ခင်မေဦးက ဒီမတိုင်ခင်ထဲက သိသွားတာ၊ မင်းနဲ့ လွင်မာ တို့ တာမွေဈေးမှာတွေ့ပြီး သူရိပ်မိသွားတာ၊ မေဦးက နပ်တယ်၊ ငါ့ကို ဒေါသထွက် အောင်ဆွဲပြီးမေးတော့ ငါလည်း ပွင့်ထွက်သွားတာပေါ့’

‘မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲသိတဲ့ ကိစ္စကိုပါ မင်းဖွင့်ပြောလိုက်ပြီးလား’

‘မပြောပါဘူး၊ တကယ်ဆို ငါဖွင့်ပြောချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေပြီ၊ မင်းငါ့ကို ဖိတ်ထားလို့ ငါဘာမှ မပြောဘဲ နေနေရတာပေါ့’

မိုးအောင် သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်စမ်းပါ’

‘မဟုတ်ဘူး မိုးအောင်၊ မင်း ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့တယ်၊ ငင်းကြောင့် ငါတို့မိသားစုဘဝ အခုလို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ငါမိန်းမ သိဖို့လိုတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကျေးဇူးတွေ ငါတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ချီတယ်ဆိုတာ မေဦးသိဖို့လိုမယ်’

‘တော်စမ်းပါ မြင့်မောင်ကျော်ရား၊ မင်း အဲဒီလိုစကားတွေ ငါ့ကို မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ငင်း အဲဒီလိုမျိုး ကျေးဇူးတွေ၊ ဘာတွေ ပြောလိုက်တိုင်း မင်းနဲ့ငါနဲ့ အဝေးကြီးဝေးသွား တယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းမိန်းမကို ဖွင့်မပြောစေချင်တာ၊ ငင်းမိန်းမ သိသွားရင် ငါ့ကို အခုလို ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မိသားစုဆက်ဆံရေးက အခုလို ဘေးတိုက်ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အထက် အောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ငါမလိုချင်ဘူး’

မိုးအောင် စကားကို ခဏနားလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် မိုးအောင်ကို ကြည့်ရင်း နားထောင်နေသည်။ မိုးအောင်က ဆက်ပြီး

‘တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားလုံးဟာ လူတွေကို ချည်နှောင်တတ်တယ် တွာ၊ လူတချို့က ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့ ပလ္လင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်တာ၊ သူ့ကျေးဇူးစားတဲ့ လူက သားစဉ်မြေးဆက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရတော့မယ့် အတိုင်းပဲ စားထားရတဲ့သူ ကျပြန်တော့လည်း သူ့ကျေးဇူးတွေ ငါ့မှာတင်နေပါလာဆိုပြီး ကျေးဇူး နှုတ်တို့တိုင်း ခေါင်းငုံ့ပေးရင်း၊ ပေးရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမြေကြီးနဲ့ ခေါင်နဲ့ ထိတော့ တာပဲ၊ မသိတတ်ပြန်တော့လည်း ကျေးဇူးကုန်းတယ်ဆိုပြီး ပြောဦးမယ်၊ ကဲ ဘယ်မှာ

ကောင်းတာရှိမလဲ'

'ဒါကတော့ကွာ၊ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားလုံးကို လက်နက်တစ်ခုလို အသုံးချတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူတိုင်းကတော့ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ'

မြင့်မောင်ကျော် ပြောလိုက်သည်။

'လူတိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် အများစုကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီထဲမှာ ငါမပါချင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဆီပေးလို့ဆန်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး၊ မင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းအပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့၊ ငါရဲ့ ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့၊ အစစ်အမှန်ဆက်ဆံရေးကိုပဲ ငါလိုချင်တယ်၊ ဘေးတိုက် ဆက်ဆံရေးကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်ရတဲ့ အထက်အောက် ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ငါမယုံကြည်ဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူး'

မိုးအောင် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ

'ငါရေငတ်နေရင် မင်းရေတိုက်ရမှာ မင်းရဲ့အသိမှာ ရှိကိုရှိရမှာလေ၊ မင်းလဲကျရင် ထူပေးရမှာ ငါ့ရဲ့အသိမှာ ရှိပြီးသားဖြစ်နေရမှာပဲ၊ ဒါ လူတိုင်းရဲ့အသိ ဖြစ်ရမှာ၊ ဒါကို ရှေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ကျေးဇူးတွေ၊ ကျေးစက်တွေ လုပ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး'

'မိုးအောင်၊ မင်းက ပေးတဲ့လူကိုး၊ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စားထားတဲ့ လူဘက်ကကျတော့လည်း သူ့ကိုပေးတဲ့ ကျွေးတဲ့လူကို သိတတ်မှုလေး တော့ရှိရမှာပေါ့'

မြင့်မောင်ကျော် ဝင်ထောက်ပြီးပြော၏။ မိုးအောင်က

'ဟ၊ သိတတ်မှုဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပေးတဲ့ ကျွေးတဲ့လူကိုမှ သိတတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းကို လူလိုမြင်တတ် သိတတ်ရမှာ၊ လုပ်သအောင် နေထိုင်တတ်ရမှာ၊ လူဆန်ရမှာ၊ ဆိုပါစို့ကွာ၊ မင်းကို ငါကူညီခဲ့တယ်၊ မင်းအဆင်ပြေသွားပြီ၊ ကဲ၊ မင်းငါ့ကိုပဲ သိတတ်မှာလား၊ မင်းငါ့ကိုပဲ ကူညီဖို့ စောင့်နေမှာလား၊ ချောင်းနေမှာလား'

မိုးအောင်မေးရင်း မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဆက်၍

'မင်းအဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုမှ ရွေးပြီးကူညီရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဒုက္ခ ရောက်ခဲ့သလို၊ မင်းရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတိုင်းကို မင်းကူညီရမှာ၊ အားလုံး မဟုတ်တောင် မင်းတတ်နိုင်သလောက် မင်းအတိုင်းအထွာနဲ့ မင်းကူညီရမှာလေ'

အဲဒီအတွက်လည်း မင်းဘာမှ မျှော်လင့်ထားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကယ်၍ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ ဒုက္ခရောက်နေရင်လည်း မင်းရဲ့အကူအညီတွေကို မင်းနဲ့သိတဲ့ ငါမဟုတ်ပဲ တခြားလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါရမှာပဲ၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းပေါ်မှာ မတည်တဲ့ စေတနာကို ငါဆိုလိုချင်တာပါ၊ ဘာမှ မမျှော်လင့် မမျှော်ကိုးပဲ ကူညီလိုက်ရတဲ့ အတွက် မင်းလည်း စိတ်ရှင်းမယ်၊ ခံစားရတဲ့လူဘက်ကလည်း စိတ်ရှင်းမယ်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလည်း စားရလို့ ပေးရလို့ဆိုတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ငါပြောချင်တာ၊ ဒါကြောင့် ငါအတွက်တော့ အဲဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးကို အမှီကပ်ပုံထဲ ငါလွင့်ပစ်ထားလိုက်ပြီ'

မိုးအောင် စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြီးနားလိုက်သည်။ တော်တော် ကြာမှ မြင့်မောင်ကျော်ကို

'မင်းနဲ့စကားပြောရတာ အာတောင်ခြောက်တယ်၊ ကော်ဖီသောက်မလား မြင့်မောင်၊ ငါသွားဖျော်လိုက်မယ်'

'သောက်မယ်၊ ငါအတွက် ခါးခါးလေးနော်'

'အေး၊ အဲဒါဘဲ မြင့်မောင်ရ ပွင့်လင်းတဲ့ ဘေးတိုက်ဆက်ဆံရေးဆိုတာ ဒါကို ပြောတာပဲ၊ ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျေးစက်တွေဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ သာ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ရောက်လာရင် မင်းအခုလို ငါ့ကို ချီးချီးလေးတွေ၊ ခါးခါးလေးတွေ လုပ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပါးစပ်ကို အဲဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားလုံးက ချည်နှောင်ထားလိုက်တော့မှာ'

မိုးအောင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ပြောသည်။

မြင့်မောင်ကျော်က

'ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ သွားစမ်းပါ၊ ကော်ဖီသာ မြန်မြန်သွားဖျော်စမ်းပါကွာ၊ ငါလည်း မင်းစကားတွေ နားထောင်ပြီး အာခြောက်နေပြီ'

'ဘာမှမဆိုဘူး'

မိုးအောင် ပြောရင်းရယ်၍ မီးဖိုချောင်သို့ ထွက်သွား၏။ မိုးအောင်ကို ကြည့်၍ ပြီးရင်းထိုင်နေမိသည်။ မိုးအောင်သည် သူ၏ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်သည်၊ ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးသူဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဆိုလည်းမဟုတ်၊ မြင့်မောင်ကျော်၏ အတွေးများသည် အတိတ်ကာလသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။

မြင့်မောင်ကျော် တက္ကသိုလ်တက်စဉ် မိုးအောင်နှင့်တွေ့သည်။ အတန်းတူ၊ မေရာတူ ဖြစ်သည်။ စတွေ့စဉ်က မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ။ နောက်ကျတော့ ရင်းနှီးလာသည်။ မိုးအောင်က ခပ်ကုပ်ကုပ်နေတတ်သည်။ အပေါင်းအသင်း ခပ်ရှားရှား။ ကျောင်းတွင် ကင်တင်းထိုင်တတ်သည်ကလွဲလို့ တစ်နေ့ကုန် အလကားနေရင်း၊ အချိန်ဖြုန်းလေ့မရှိ။ အတန်းအားလျှင် စာကြည့်တိုက်ထဲဝင်၍ စာဖတ်လေ့ရှိသည်။ အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ ကုကော်မြိုင်တန်း၏ ချစ်ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို စိတ်မဝင်စား။

မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ တက္ကသိုလ်၏ အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီးခံစားသည်။ ဖျော်သည်။ ပါးသည်။ နောက်သည်။ ပြောင်သည်။ အပေါင်းအသင်းလည်း များသည်။ အတန်းပင် မှန်မှန်မတက်။ ကျူတိုရီယယ်တောင် ပျက်တတ်သည်။ မိုးအောင်က အတန်းမှန်သည်။ စာရသည်။ စာမေးပွဲနီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို အကူအညီတောင်းပြီး စာပြခိုင်းသည်။ ဒီလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာသည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ကျောင်းတက်ကျောင်းပြန်လုပ်နေသော မိုးအောင်ကို မြင့်မောင်ကျော် ခင်မင်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိတွေးရာ ဘဝဒဿနများ နှလုံးသားခံစားမှုများကို မိုးအောင်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်သည်။ ပြောပြသည်။ မိုးအောင်ကလည်း မည်သို့မည်ပုံ နားထောင်ပေးသည်။ ကြာတော့ မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်၏ ခံစားမှုများကို အမြဲတမ်း နားထောင်ပေးရသူ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ညီအစ်ကိုရင်းပမာ ရင်းနှီးလာသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က သူ၏ ဘဝအလုံးစုံကို မိုးအောင်အား ဖွင့်ဟသော်လည်း မိုးအောင်ကတော့ သူ၏ဘဝကို လုံးဝမဟာ။ ကျောင်းပြီးသည်အထိ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို သာမန် လက်လုပ်လက်စားဘဝထဲက လူတစ်ယောက်အနေဖြင့်သာ နားလည်သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရကာ မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းကို မြေစမ်းခရမ်းပျိုးရင်း လုပ်သည်။ လုပ်ငန်းအချိန်ရလာသည်တွင် ပို၍အောင်မြင်ရန် ဟိုက ဒီက အစုစပ်များခေါ်၍ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့သည်။ တကယ်လည်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အကြွေးက သိန်းတစ်ရာကျော်ရှိခဲ့သည်။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းများ ပြိုကျသောအခါ မြင့်မောင်ကျော်၏လုပ်ငန်းလည်း ထိခိုက်လာခဲ့သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း၍ ရသော်လည်း အစုစပ်ဝင်ထားသူများက စိတ်ပူပန်၍ ရင်းနှီးထားသောငွေကို ပြန်တောင်းလာကြသည်။ မြင့်မောင်ကျော် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြသော်လည်း အစုစပ်ဝင်သူများက

လက်မခံကြသည့်အပြင် မြင့်မောင်ကျော်ကိုပါ သံသယဖြင့် ယိုးစွပ်လာကြသည်။ မြင့်မောင်ကျော် စိတ်ညစ်၍မဆုံးတော့။ ဒီကြားထဲ ခင်မေဦးက သမီးလေး ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနှင့် ဇနီးသည်ကိုလည်း စိတ်သောက မရောက်စေချင်၍ မဖွင့်ဟ။ တစ်ဖက်ကလည်း တရားတပေါင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေ။ လုပ်ငန်းဆုံးရှုံးသွားသည်က သူ့အတွက် အရေးမကြီး။ နာမည်ထွက်သွားမှာကို သူ့အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ နာမည်ပျက်ရှိသွားလျှင် စီးပွားရေးလောကတွင် သူ့ဘာမှ ဆက်လုပ်၍ရတော့မည် မဟုတ်။ ရုံးပြင်ကနား ရောက်ပြီး သူ့မိသားစုဘဝ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ဖွင့်ဟစရာရှိလျှင် အမြဲတမ်း ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လေ့ရှိသော မိုးအောင်ကို သူ၏ခံစားမှုများ ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ ရင်ဖွင့်သည်။ မိုးအောင်ဆီက တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်၍မဟုတ်။ မျှောင်လင့်၍လည်း မိုးအောင်လို လူက သူ့ပြဿနာကို ဘာမှ ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ့အထင် မှားခဲ့၏။

သူ့ရင်ဖွင့်သမျှကို မိုးအောင် သေသေချာချာ နားထောင်သည်။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ သူကူညီမည်ဟု မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော် မယုံ။ မိုးအောင်က သူကူညီသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရဟု မြင့်မောင်ကျော်ကို ကတိတောင်းပြီး ခေါ်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်နှင့် လိုက်သွားခဲ့သည်။ အင်းယားမြိုင်ထဲ ရောက်မှ မိုးအောင်၏ဘဝနှင့် အခြေအနေ အစစ်အမှန်ကို သိရတော့သည်။ သူလုံးဝမထင်ထားသော မိုးအောင်၏အခြေအနေ။ နာကျည်းစရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော မိုးအောင်၏ဘဝ။ မိုးအောင်၏မိသားစု အနေအထား၊ အားလုံး သူသိရတော့သည်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်၏ အကူအညီဖြင့် သူ့လုပ်ငန်း မပြိုမလဲ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် ပိုလို့တောင် တိုးတက်လာပြီး အထည်ချုပ်စက်ရုံငယ် တစ်ရုံကိုပါ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ခိုင်မာပြေလည်သော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ မိုးအောင်ကို သူ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံးတော့။ မိုးအောင်၏ ဘဝကိုလည်း သူစာနာ နားလည်ခဲ့သည်။ မိုးအောင်ကလည်း သူ့ကို အကုန်အစင် ဖွင့်ဟခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မိုးအောင်၏မေမေလေး၊ မိုးအောင်၏ညီမ လွင်မာတို့နှင့်လည်း မိသားစုပမာ ရင်းနှီး ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့မိန်းမ ခင်မေဦးကိုတော့ ဘာမှ အသိမထင်ခဲ့။

မိုးအောင်ကို ပေးခဲ့သော သူ့ကတိအတိုင်း နေခဲ့သည်မှာ ယခုအထိပင်။
 'ရော၊ ခါးခါးလေးမှ တူးနေအောင်ဖျော်ပေးထားတယ်၊ သောက်'
 မိုးအောင်၏ စကားသံကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် အတွေးပြတ်သွား၏။
 မိုးအောင်က ကော်ဖီခွက်ကိုချပေးရင်း မြင့်မောင်ကျော်၏ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
 မြင့်မောင်ကျော်သည် ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ မြည်းကြည့်လိုက်သည်။
 'Good မင်းလက်တက်လာတယ်၊ အခုသာ တော်တော်ရှိတဲ့ ကော်ဖီပဲ'
 မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် သဘောတူ
 ပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ တော်တော်ကြာမှ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး
 'စကားတွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး'
 မိုးအောင်က ကော်ဖီသောက်နေရာမှ မြင့်မောင်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
 မြင့်မောင်ကျော်က ဆက်ပြီး
 'လိုရင်းပြောရရင် မင်းကို နှင်းဧကနီက တွေ့ချင်တယ်၊ မေမေလေးနဲ့ လွင်မာက
 လည်း တွေ့ချင်တယ်၊ ဒီတော့ ငါအားလုံး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားတယ်၊ အထိ
 ကတော့ မင်းညီမ ပေးတဲ့အကြပ်၊ ဆွေပြမျိုးပြပွဲကို ငါ့အိမ်မှာလုပ်မယ်၊ မနက်ဖြန်
 ငါ့အိမ်မှာ နန်းကြီးသုပ်လုပ်စားကြမယ်၊ ဘာထမင်းမှ မချက်ဘူး၊ မင်း လာခဲ့ပါ
 အဲပဲ'
 'ဟာကွာ၊ မင်းကလူတွေ အများကြီးကြားထဲမှာ'
 မိုးအောင် ညည်းတွားလိုက်သည်။
 'ဟေ့ကောင်၊ မူမနေနဲ့၊ ပဲမများနဲ့၊ ဘာမှလူမများဘူး၊ နှင်းဧကနီရယ်၊ မေမေ
 လေးနဲ့ မင်းညီမ လွင်မာ၊ နောက် မင်းညီမသူငယ်ချင်းတွေ၊ နောက် နှင်းဧကနီရဲ့
 မောင် ကိုကိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒါပဲလေ'
 မြင့်မောင်ကျော် ပြောသည်။
 'မင်းကသာ မများဘူးပြောတာ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို လူတွေက ရွာတောင်
 တည်လို့ ရပြီ၊ နောက် ချာတိတ်တွေရောကွာ'
 'ငါ မင်းကို ပြောပြီးပြီးလေ၊ ဒါ ဆွေပြမျိုးပြပွဲပါလို့၊ ချာတိတ်တွေပါမှ ပွဲစည်မှာ
 ပေါ့၊ ရတယ်လေ၊ မင်း မလာချင်လည်းနေ၊ ဒါ မင်းညီမ လွင်မာ ဒါနီကတာ လုပ်တာ
 ပဲ၊ မင်း မလာရင် အဲဒီလူတွေအားလုံး မင်းရပ်ကွက်ထဲ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းညီမ
 ကို မင်းနိုင်ရင်၊ မင်း ကြိုက်တာလုပ်၊ ငါက သူပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းကို ပြောပြတာ၊
 ဒါ သူပေးတဲ့ ရာဇသံပဲ'

'ရောဂါပဲကွာ၊ လွင်မာကတော့ ခုကွပ်'
 မိုးအောင် ညည်းတွားလိုက်ပြန်သည်။
 'ကောင်းတယ်၊ မင်းကို နိုင်တာ လွင်မာတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ငါ မင်းညီမ
 လွင်မာကို ကောင်းကောင်း ကြပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ မင်း အရေခွံကွာမှာ'
 'မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ညီမလေးက ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စိတ်ထဲ
 ပျော်နေရရင်ပြီးရော၊ ကျေနပ်နေတတ်တာကွ'
 မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး မြင့်မောင်ကျော် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
 'မိုးအောင်၊ မင်းညီမကို နှင်းဧကနီရဲ့မောင်က ကြိုက်နေလား၊ မသိဘူးနော်'
 မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 'အဲဒါဘာဖြစ်လဲ'
 'မသိဘူးလေမင်း သဘောတူ၊ မတူမေးကြည့်တာပါ'
 'ဟာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လည်း၊ အဲဒါ သူတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စလေကွာ၊ သူတို့ဘာသာ
 သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ပါစေကွာ'
 မြင့်မောင်ကျော် ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက သဘောထားကြီးသားပဲ'
 'မကြီးရအောင်၊ ငါယူမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ညီမ ယူမှာ၊ သူ့ဘာသာသူ ရွေးချယ်
 မှာပေါ့ကွ'
 'ငါက နှမလင်နေ၊ မောင် ဘာကျိန်းဆိုတဲ့ စကားလိုများဖြစ်နေမလားလို့၊ မင်း
 ဘာမှမကျိန်းဘူးလား'
 'ဦးမှာပဲ၊ ငါက ဘာကျိန်းရမှာလဲကွ'
 မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကိုကြည့်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်
 ၏။ မိုးအောင်ပြုံးရင်း
 'အေးနော်၊ ငါ့ညီမလေးတောင် အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ'
 'လွင်မာက တော်ပါတယ်၊ မင်းအပေါ်မှာ တအား သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊
 မေမေလေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ'
 မြင့်မောင်ကျော် မနောက်တော့ဘဲ စကားကို အတည်ပြော၍ မိုးအောင်
 မျက်နှာတည်သွားသည်။
 'ဒီသုံးလေးရက်အတွင်း လွင်မာ ဘယ်လောက်အလုပ်များသလဲဆိုတာ မင်းတို့
 ငါပြောပြမယ်၊ နှင်းဧကနီကို နေ့တိုင်းတွေ့ပြီး မင်းအကြောင်းပြောပြတာ၊ မေမေလေး

ကိုခေါ်ပြီး နှင်းဧကရီတို့ အိမ်ကိုသွားတယ် မောင်'

'ဘာသွားလုပ်တာလဲ'

မိုးအောင်က တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

'ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းက အခြေမဲ့ အနေမဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သွယ်ဝိုက်ပြီး သက်သေပြလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုကလည်း မင်းညီမကို ကြိုက်နေ၊ မင်းညီမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ဆိုတော့ အခု နှင်းဧကရီတို့ တစ်အိမ်လုံး လွင်မာမှ လွင်မာဖြစ်နေပြီ'

မိုးအောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ဆက်ပြီး

'ဒါတွေအားလုံး မင်းအတွက် သူလုပ်နေတာနော်၊ မင်းလျှောက်ဖို့အတွက် လွင်မာက ကြိုတင်ပြီး လမ်းခင်းပေးနေတာပေါ့၊ မေမေလေးလည်း ဘာထူးလဲ၊ မင်း အတွက်ဆို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းခါတာ ငါမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီလိုကတော့ မင်း ကံကောင်း ပါတယ်'

မိုးအောင် ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် နာရီ ကြည့်လိုက်ပြီး

'ကဲ ထတော့၊ ငါပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်သာ မင်းစောစောလာခဲ့ပါ၊ ဇာတ်ပေါင်းခန်းပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ တပျော်တပါးကြီး ဇာတ်ပေါင်းကြတာပေါ့'

မိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ထရပ်လိုက်ပြီး

'ဘာလဲ၊ မင်း နှင်းဧကရီနဲ့ မပေါင်းချင်ဘူးလား'

'ပေါင်းချင်တာပေါ့၊ သေကောင်ပေါင်းလဲတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ဟား ဟား ဟား'

မိုးအောင် ပြောရင်းရယ်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်လည်း ရယ်သည်။ နောက် တော့ မိုးအောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည်။ တရွေ့ရွေ့ဝေးသွားသော မြင့်မောင်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တတိယအကြိမ်မြောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မိုးအောင်သည် လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်၏။

*

'အန်တီက သားသမီးတွေကို အရမ်းချစ်တယ်နော်'

'ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်မချစ်တဲ့ မိဘရယ်လို့၊ ရှိလို့လား သမီးရယ်'

ဒေါ်မေမေလွင်သည် ခင်မေဦး၏အမေးကို ဖြေလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် ခင်မေဦးဘေးတွင် ထိုင်၍ နားထောင်နေသည်။ လွင်မာတို့အုပ်စုနှင့် ကိုကိုတို့အုပ်စု တတော့ အိမ်ရှေ့မှာ တရုန်းရုန်း ပွဲကျနေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် သမီးလေးကို ချီရင်း အိမ်ရှေ့ ထွက်လိုက်၊ အိမ်ထဲ ဝင်လာလိုက်နှင့် မိုးအောင်အလာကို စောင့်နေ ၏။ မိုးအောင်က ရောက်မလာသေး။ မြင့်မောင်ကျော်တို့ တစ်အိမ်လုံး ဧည့်သည်များ နှင့် စည်ကားနေသည်။

'ဒီလိုလေ အန်တီရဲ့၊ အန်တီက သူများမိဘတွေထက် ပိုပြီးသားသမီးတွေကို ချစ်နေတယ်ထင်လို့ သမီးမေးတာပါ'

ခင်မေဦး ဆက်မေးသည်။ သူ့သဘောက ဒေါ်မေမေလွင်သည် မိုးအောင်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်ကို စပ်စုလိုခြင်းပင်။ ဒေါ်မေမေလွင် တလည်း သဘောပေါက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ပြုံးလိုက်ပြီး

'ဒီသားနဲ့သမီးက အန်တီတို့ တစ်ခါမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူး၊ ဒီကလေးတွေကြောင့် အန်တီ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာ မရှိဘူး၊ သူတို့က အန်တီကို အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတယ်၊ သမီးကတောင် တစ်ခါတလေ နွဲ့ဆိုး ဆိုးချင်သေးတယ်၊ သားက ပိုလို့ တောင် လိမ္မာသိတတ်သေးတယ်'

ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားကို ခင်မေဦးရော နှင်းဧကရီပါ စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် စကားရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်၏။

'သမီးတို့လည်း သိပြီးပါပြီ၊ ကိုမိုးအောင်ဟာ အန်တီသားအရင်း မဟုတ်ဘူး'

ဆိုတာ'

ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားသံက အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။

'မိုးအောင်ဟာ အန်တီရဲ့သားအရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း သူ့ကို အန်တီ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မမွေးခဲ့ရတာပဲရှိတယ်။ အန်တီလက်ပေါ်မှာပဲ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလေ'

နှင်းဧကရီနှင့် ခင်မေဦးတို့က ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားကို နားစွင့်နေသည်။

'ဒီကလေးက၊ ငယ်ငယ်ထဲက တအား သိတတ်မှုရှိတယ်။ အရမ်းယဉ်ကျေးတယ်၊ ဂျီကျတာ၊ ဂျီတန်တာ'

ဒေါ်မေမေလွင် ရပ်ပြီး နှင်းဧကရီကို ကြည့်သည်။

'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အန်တီကို မိထွေးဆိုပြီး အရွဲ့တိုက်တာမျိုး ရန်လုပ်တာမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ တော်တော် သန္ဓေကောင်းတဲ့ကလေးပါ။ အန်တီကလည်း သူ့အဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး တော်တော်နဲ့ ကလေးမရဘူးလေ။ ဒီတော့ ဒီသားက အန်တီသားလိုပဲ ဖြစ်လာတာပေါ့။ အန်တီ မှတ်မိသေးတယ်။ သူ အန်တီနဲ့ စတွေ့တုန်းက နှုတ်ဆက်တဲ့ပုံကို အခုထက်ထိကို မမေ့သေးဘူး'

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောရင်းပြုံးလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်၏ မျက်နှာသည် ကြည်နူးသန့်ရှင်းသော ခံစားမှုများဖြင့် ကြည်လင်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဟိုး အတိတ်ကို ပြန်မြင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

'သူ၊ အန်တီတို့ဆီရောက်လာတော့ သူ့အဖွားက သူ့ကို အန်တီဆီခေါ်လာပြီး ရွှေမှာ ရပ်ခိုင်းတယ်။ မိုးအောင်က လက်အုပ်ကလေးချီလို့ ရပ်တယ်။ သူ့အဖွားက အန်တီကို မေမေလို့ခေါ်ဆိုပြီးပြောတော့၊ နှုတ်က တုန်ချီ တုန်ချီနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းရပ်နေတယ်။ သူ့အဖွားက မိုးအောင်၊ မေမေလို့ ခေါ်လိုက်လေဆိုပြီး ထပ်ပြောတော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူက မျက်ရည်တွေဝဲပြီး အန်တီကို ငေးပြီး ကြည့်နေတယ်။ အသားတွေလည်း တုန်နေတယ်။ အန်တီ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သား အန်တီကို မေမေလေးလို့ခေါ်နေလို့ ပြောလိုက်တော့မှ သူ့နှုတ်ခမ်းက အ၊ ထစ်၊ အ၊ ထစ်နဲ့ မေမေလေးဆိုပြီး ထွက်လာတာ။ အန်တီရင်ထဲမှာ နွေးသွားတာပဲ။ အန်တီ ကြည်လည်းကြည်နူးတယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး။ ဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ အားဝယ် စိတ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်ဝန်းကို ကြည့်ပြီး အန်တီ သိလိုက်ရတယ်လေ'

ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားကိုကြားပြီး ခင်မေဦး ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုတက်လာသည်။ သူမ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေဆုံးပြီး မိသားစုနှင့်ခွဲခွာကာ ရန်ကုန်သို့

ရောက်လာရသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်မြင်မိသည်။ အဒေါ်ဟုဆိုသော မိန်းမကြီး၏ လက် ကိုဆွဲ၍ ရန်ကုန်တိမ်ကို ရောက်ခဲ့စဉ်က သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ စေ့စေ့ဝင် မကြည့်ရဲ၊ မစားရဲ၊ မသောက်ရဲ၊ မလုပ်ရဲ၊ မကိုင်ရဲ။

အိပ်တာတောင် မြောင့်မြောင့်မအိပ်ရဲခဲ့သည့် ဘဝကို သူမ ကြုံတွေ့ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

'ဒါကြောင့်၊ အန်တီ သူ့ကို ဒီအရွယ်အထိ တစ်ခါမှ စိတ်မဆိုးဖူးဘူး။ ဆူလည်း မဆူခဲ့ဖူးဘူး။ သားကလည်း အန်တီ ဆူစရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ သားက အရမ်းလိမ္မာတယ်'

ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှင်းဧကရီသည် တစ်ခုခုကို ငေးကြည့်ခံစားနေသလို သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေနေသည်။

'အန်တီ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ သမီး စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကို သမီးဘဝနဲ့ စာနာပြီး သမီးသိချင်လို့ပါ'

ခင်မေဦး ပြောလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ခင်မေဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က

'ဘာသိချင်လို့လဲ၊ ပြော သမီး၊ အခုဆို သမီးတို့အားလုံး အန်တီရဲ့ မိသားစုတွေ ပဲလေ။ အန်တီ ဘာမှ မပြောနိုင်စရာမရှိဘူး'

'ဟို ဟို၊ ကိုမိုးအောင်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကိုစွဲကို အန်တီ အားလုံးသိတာပေါ့' ခင်မေဦး မဝံ့မရဲမေးလိုက်၏။

'သိတာပေါ့၊ အန်တီ အားလုံးသိတာပေါ့'

ဒေါ်မေမေလွင်က အပြုံးမပျက်ဖြေသည်။ ဆက်၍

'သူ့အဖေ မပို၊ သူတို့အိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်ကတည်းက အန်တီသိတယ်လေ။ အန်တီ မိဘတွေက သားရဲ့အဖေ ကိုစိုးအောင်ရဲ့မိဘတွေနဲ့၊ ဟိုးအရင်ထဲက သိတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လုပ်ငန်းချင်းလည်းတူတော့ သူတို့ကျေးဇူးတွေက အန်တီမိဘတွေ အပေါ် မကင်းဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင်၊ ကိုစိုးအောင်ရဲ့ မိဘတွေကို မလွန် ဆန်နိုင်တဲ့အထဲမှာ အန်တီမိဘတွေလည်း ပါတယ်။ အန်တီက မန္တလေးကနေ မိဘတွေနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း သူတို့အိမ်မှာတည်းတာဆိုတော့၊ မပိုကို အန်တီ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့၊ နောက် မပိုနဲ့ အန်တီကလည်း သက်တူရွယ်တူတွေလေ'

ဒေါ်မေမေလွင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

'မပိုနဲ့ ကိုစိုးအောင်တို့ လိုက်ပြေးတာလဲ အန်တီသိတယ်။ ကိုစိုးအောင်က မပိုတို့

ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာတာလည်း အန်တီသိတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကိုမိုးအောင်နဲ့ အန်တီကို ပေးစားဖို့ စီစဉ်ကြတော့ အန်တီ လက်မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ စိတ်မပါဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အန်တီတို့ မိသားစုဘဝပြိုကွဲသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ပဲ။

ဒေါ်မေမေလွင်ကို ခင်မေဦးရော နှင်းဧကရီပါ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း

‘ကိုမိုးအောင် မိဘတွေရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိဘဲ အန်တီမိဘတွေ ဘယ်လိုမှ မရပ်တည်နိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ကျေးဇူးတွေက အန်တီတို့အပေါ်မှာ အများ ကြီးပဲကို၊ ထားပါတော့လေ။ အန်တီမိသားစု မပြိုကွဲချင်လို့ အန်တီ ခေါင်းညိတ်လိုက် တဲ့ကိစ္စဟာ မပိုတို့မိသားစု ပြိုကွဲအောင်လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်လို့ အန်တီ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ အန်တီ နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး’

ဒေါ်မေမေလွင်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက

‘အန်တီအပြစ်မှ မရှိတာ။ အန်တီက ကိုမိုးအောင်ရဲ့ အဖေနဲ့ မယူခင်ထဲက သူတို့က ကွဲနေပြီ မဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ဒါပေါ့။ သမီးရယ်၊ အန်တီသာ ကိုမိုးအောင်ကို မယူဘဲငြင်းခဲ့ရင် သူတို့ မိသားစု ပြန်ပေါင်းဖြစ်ချင် ပြန်ပေါင်းဖြစ်မှာပေါ့။ မပို သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ်။ သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး မိုးအောင်ကို အိမ်လာပို့တဲ့နေ့ကဆို အန်တီရှက်လို့ မပိုတို့ မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ရဲဘူး။ အခန်းထဲကနေ ထွက်တောင်မတွေ့ရဲဘူး။ မိုးအောင် လေးဆို သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့အမေနောက်ကို အမေလို့ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ပြေးလိုက်တာ။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ဒီနေ့ထက်ထိ အန်တီမျက်စိထဲကနေ မထွက်ဘူး သမီး’

ဒေါ်မေမေလွင်၏ လေသံက တိုးညှင်းလွန်းနေသည်။

‘မိသားစုဘဝပြိုကွဲတာတို့၊ တကွဲတပြားဖြစ်တာတို့ဆိုတာ ဘာမှ မကောင်းဘူး သမီး။ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံပြည့်စုံ မိသားစုဘဝ ချို့တဲ့နေတဲ့လူဟာ ရှင်လျက်သေနေတာနဲ့ အတူတူပဲ သမီး။ သူတကယ်တမ်း ရှင်သန်နေတာ မဟုတ် ဘူး’

နှင်းဧကရီသည် ဒေါ်မေမေလွင်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက အလိုလို ဝမ်းနည်းလာ သည်။ ခင်မေဦးက ငေးမောလျက် ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားထဲတွင် နစ်မြှောနေ၏။

‘ငယ်ငယ်လေးထဲက မိကွဲဖကွဲ ဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင်

စိတ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတာ ဖျောက်ဖို့မလွယ်ဘူး။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် ပိုဆိုးတာ ပေါ့။ သားကိုပဲ ကြည့်လေ။ အန်တီ ကြားပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သားကိုဆိုရင် လိုလေသေးမရှိအောင် အန်တီ အားလုံးလုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အကောင်းတကား အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း မိုးအောင်ကို အန်တီ ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ အားငယ်တတ်တဲ့စိတ်ကိုတော့ ပျောက်အောင် အန်တီ ကုသပေးလို့ မရဘူး’

ဒေါ်မေမေလွင် စကားရပ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ချပြန်သည်။

‘အစားထိုးပေးရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ နဂိုဟာထက် ပိုချင်လည်းပိုမယ်။ လျော့ ချင်လည်း လျော့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် တူချင်လည်း တူနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ နဂိုပစ္စည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိသားစုဘဝရဲ့ မေတ္တာ ဆိုတာ အစားထိုးလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး သမီး။ ဆုံးရှုံးသွားရင်ဘယ်တော့မှ ပြန်မရ နိုင်တော့ဘူး’

ဒေါ်မေမေလွင် ခဏနားလိုက်သည်။ ငြီးမှ

‘အန်တီဆိုရင် သားကို သနားလည်း သနားတယ်။ အရမ်းလည်း ချစ်တယ်။ သားရဲ့နှုတ်က အန်တီကို မေမေလို့ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို အန်တီ အရမ်းကြားချင် တယ်။ အရမ်းလည်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီမရခဲ့ဘူး။ ဒါ အန်တီရင်ထဲက တောင့်တတာပါ။ သားကိုတော့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဒီနေ့ထက်ထိ အန်တီ ဖွင့် မပြောဘူး’

ဒေါ်မေမေလွင်က လေးလေးပင်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘အန်တီက ကိုမိုးအောင်ကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်’

ခင်မေဦးသည် နှုတ်ကတိုးတိုးရွတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ပြုံးရင်း သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီက တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ပြီးနားထောင်လာရာမှ

‘အန်တီစကားပြောတာ အရမ်းပွင့်လင်းတာပဲ။ ဘာကိုမှ ထိမ်ချန်မထားတတ် တာပဲနော်’

ဒေါ်မေမေလွင်က နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှင်းဧကရီက တွေ့တွေလေး ငေးပြီး နားထောင်နေ၏။

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီက သမီးတို့ကို မိသားစုလို သဘောထား တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အကုန်ပြောပြတာပေါ့။ သူ့စိမ်းဆိုရင် အန်တီ ဘယ်ပြောမလဲ’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြန်ပြောသည်။ သူ့စကားထဲက မိသားစုလို သဘောထား

တယ်ဆိုတာကို ကြားပြီး နှင်းဧကရီခါရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ဟုတ်တယ်နော် အန်တီ၊ ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟလိုက်ရင်လည်း တချို့က အဲဒါကို နိုင်ကွက်တစ်ခုလို နင်းချပ်ကြတယ်။ နေရာတကာလိုက်ပြီး အတင်းအဖျင်း ပြောကုန်ကြပြန်ရော’

ခင်မေဦးက ဒေါ်မေမေလွင်စကားကို အားပါးတရ ထောက်ခံပြီး ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က

‘အန်တီကတော့ အဲဒီလို လူတွေရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကို သိပ်ဝရံမစိတ်တတ်ဘူး။ လူတိုင်း အမှားမကင်းတတ်ကြဘူးလေ။ အန်တီ ထင်တာပြောပြမယ်နော်’ နှင်းဧကရီနှင့် ခင်မေဦးက အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်။

‘ဘဝဆိုတာ အစနဲ့ အဆုံးရှိတဲ့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပဲ။ မျဉ်းဖြောင့်ချည်း သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွေ့ကောက်သွားသလို တစ်ခါတစ်ရံ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားတာလဲ ရှိမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ပုံသဏ္ဌာန်အဖိုးမရှိနဲ့ လှည့်ပတ်နေတတ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကျတော့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပဲ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်။ ကိုယ်လှည့်ပတ်ခဲ့တယ်။ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲချို့တဲ့ခဲ့တယ်။ မှားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ခိုးနိုးသားသား ဖွင့်ဟပြောပြတာဟာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရတဲ့ကို ဖွင့်ပြလိုက်ရလို့ ပေါ်တောင် ပေါ်သွားသေးတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အန်တီ၊ လူတချို့က ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အနာတွေကိုသိသွားရင် ကိုယ့်ကို ကွယ်ရာကျတော့ ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့’

ခင်မေဦးက ဝင်ထောက်လိုက်၏။

နှင်းဧကရီကတော့ နားထောင်သူသက်သက်။ ဒေါ်မေမေလွင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကဲ့ရဲ့ပါစေပေါ့၊ သမီး’

‘ဟာ အန်တီကလည်း ရှက်စရာကြီး’

ခင်မေဦး ပြောသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ရယ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ပြုံးလိုက်၏။ သူတို့ စကားဝိုင်းက အချိန်တော်တော်ရနေသည်။

‘အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို အပုပ်ချပြီး လျှောက်ပြောတတ်တဲ့လူတွေကို ရှက်ပြီး ရှောင်ပြေးနေရင် ကိုယ်နေစရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ လူတိုင်း အမှားနဲ့မကင်းဘူးလို့ အန်တီပြောပြီးပြီပဲ။ ခဏခဏ မှားရင်တော့

ကောင်းဘူးပေါ့၊ တစ်ခါ နှစ်ခါ မှားခဲ့တာမျိုးကို နောက်မမှားအောင် ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ပြောင့်ဖြောင့်သာသွား၊ အကယ်၍ ကိုယ်အခြေအနေ မြင့်လာရင်လည်း အောက်ခြေမလွတ်နဲ့၊ ကိုယ်နဂိုက ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း မမေ့နဲ့၊ စပ်စုချင်တဲ့လူတွေက မေးလာရင်လည်း ပြောင်သာ ဖွင့်ပြောလိုက်၊ ကြာရင် အဲဒီ ကဲ့ရဲ့တတ်တဲ့၊ အတင်းအဖျင်း ပြောတတ်တဲ့လူတွေ ကိုယ့်ကိုရှက်ပြီး သူတို့က ရှောင်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ကသာ မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်ထားရင်တော့ ရှက်စရာပေါ့။ ဟုတ်တာ မှန်တာကို ဖွင့်ဟပြောပြတာဟာ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိဘူး သမီး၊ အဲဒါ အန်တီလက်ကိုင်ထားတဲ့ တရားပဲ’

ဒေါ်မေမေလွင်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရင်း မောသွားဟန်ဖြင့် နားလိုက်သည်။ ခင်မေဦး နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေ၏။

‘မိုးအောင်က ခုထိကို ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဆယ်နာရီတောင် ကျော်ပြီ’ မြင့်မောင်ကျော် သမီးလေးကိုချီးပြီး ဝင်လာရင်းပြောသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အန်တီတို့ စကားကောင်းနေတာနဲ့ သားကိုတောင် မျှော်မှီမေ့သွားတယ်’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောသည်။

‘မောင်၊ သေသေချာချာ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

ခင်မေဦးက မေးပြီး နှင်းဧကရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ တွေငေးနေသည်။

‘ပြောခဲ့တာပေါ့၊ မလာရင် လွင်မာတို့အုပ်စုနဲ့ အားလုံး သူ့ဆီလိုက်လာခဲ့မယ်လို့ တောင်ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သေးတယ်’

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။ နှင်းဧကရီက လွင်မာတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ လူငယ်အုပ်စုကတော့ အခုထိ တရုန်းရုန်း လုပ်နေကြတုန်းပင်။

‘ဒီမှာ ကိုထုံးပေသီး’

‘ဟာ လွင်မာကလည်း ဒီနာမည်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့ဆို’

ရှင်နာမည်ကြီးက တင်စီးလွန်းနေတာကို

‘ကိုကိုလို့လည်း မခေါ်နဲ့ဗျာ’

‘ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲပြော’

'မောင်လို့ပဲ ခေါ်ပေါ့'
 ကိုကိုက ဟန်ပန်အပြည့်နဲ့ပြော၍ အားလုံးပွဲကျသွားသည်။
 လွင်မာက ရယ်လိုက်ရင်း
 'ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအတိုင်း ခေါ်ပေးမယ် နားထောင်'
 ကိုကို လှမ်းတားချိန်မရလိုက်။ လွင်မာက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖျတ်၍
 'မောင်၊ အရိုးစူးပြီး သွားကြားညှပ်မယ်၊ ကြောင်'
 သင်္ဇင်ကပါ ဆက်၍
 'ညောင်၊ အမြီးရမ်းပြီး နောက်ကလိုက်မဟောင်နဲ့'
 'ဟာဗျာ၊ ကြောင်တစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရပြန်ပြီ'
 ကိုကို ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဆွေဦးက ရယ်ရင်း
 'ကိုကို၊ အဲဒါဆို မိုက်တယ်ကွာ၊ မင်း ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ထဲမှာ ပါမှာ၊ မင်းမျက်စိထဲ
 မြင်ကြည့်စမ်း၊ ကြောင်ခေါင်းနဲ့ ခွေးကိုယ်ကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ခွေးခေါင်းနဲ့ ကြောင်
 ကိုယ်လုံး၊ မိုက်တယ်ကွာ'။
 'ဒီအရူးက တစ်မျိုး၊ မင်း လုပ်လိုက်ပါလားကွာ'
 ကိုကို မကျေမနပ်ပြောသည်။ ကေသီက ဆွေဦးကို
 'အဲဒါဆို အဲဒီအကောင်ကြီးက ဘယ်လိုအော်မှာလဲ မသိဘူးနော်'
 'သူက ကြောင်တစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်းဆိုတော့ ညောင် ဂုတ်၊ ဂုတ် ညောင်လို့
 အော်မှာပေါ့ဗျာ'
 သူ့စကားအဆုံးတွင် လွင်မာတို့အုပ်စုက ကြောင်ကိုခေါ်သလို၊ ခွေးကိုခေါ်
 သလိုမျိုး ပါးစပ်က လုပ်လိုက်ကြသည်။
 သူရစိုးက
 'ဆွေဦး၊ ဟိုမှာခေါ်နေပြီ၊ ထူးလိုက်လေကွာ၊ ဟဲ့ ဒီခွေးကြောင် ဒီကြောင်ခွေး
 ဟာ ငါရိုက်လိုက်ရ'
 'မင်းတို့လုပ်မှ ငါက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရပြီ'
 ဆွေဦးမျက်နှာကြီး ရှုံ့တွဲပြီးပြောသည်။ မင်းဇော်က
 'ကောင်းတယ်၊ လူတတ်ကြီး လုပ်ချင်ဦး၊ ခံရပြန်ပြီ မဟုတ်လား'
 အားလုံး ပွဲကျသွားပြန်သည်။ တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် ရယ်၍မဆုံးတော့။
 ခဏနေမှ လွင်မာက ကိုကိုကို လှည့်၍
 'ဒီမယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုးငြာရဦးမယ်၊ ရှင့်သုငယ်ချင်း ကိုဆွေဦး ညကတစ်ညလုံး

ခိုင်မြင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ ရှင် မေးကြည့်'
 'ဟုတ်လား ဆွေဦး'
 ကိုကို မေးသည်။
 'အဟီး တစ်ခါနှစ်ခါ ထဲပါ'
 ဆွေဦးက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဖြေသည်။
 'ဘယ်တစ်ခါနှစ်ခါ ကမလဲ၊ ခဏခဏဆက်ပြီး ကြောင်တာ တော်သေးတာ
 ပေါ့၊ အမေ ပြောဖူးတဲ့စကားပုံကို သတိရလိုက်လို့ အိပ်ရေးမပျက်တာလေ'
 ခိုင်မြင့်က ဒေါကြီးမောကြီးဝင်ပြောသည်။ ကေသီက ခိုင်မြင့်ကို
 'ဘာ စကားပုံလည်းဟဲ့'
 'ဖုန်းလာတိုင်း ထမကိုင်နဲ့ အိပ်ရေးပျက်တယ်တဲ့'
 'ခိုင်မြင့်၊ နင့်စကားပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘာတဲ့ ငါသိပါတယ်၊ အို နေပါဦး'
 သင်္ဇင်က စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး ပြောသည်။
 'ဒါများဗျာ၊ ခွေးဟောင်တိုင်း ထမကြည့်၊ ဟာ သွားပြန်ပြီကွာ'
 ဆွေဦး ဝင်ပြောပြီးမှ သတိရသွားပြီး သူခံရလိုက်ပြန်ပြီဆိုတာကို သိသွား၏။
 ကိုကိုရယ်၍ ဆွေဦး၏ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ပြီး
 'ကောင်းတယ် ငတ်နဲ့၊ ဒီလောက်ခံရတာတောင် မမှတ်သေးဘူး၊ ဒီရွာသူတွေများ
 မင်းက သွားကြောင်ရတယ်လို့၊ ငါ့သုငယ်ချင်းလို့ မပြောနဲ့၊ ငါသိကွာကျတယ်'
 'အဲမယ်၊ ရှင်ကရော မကြောင်တာမှတ်လို့'
 ခိုင်မြင့်က ကိုကိုကို မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောသည်။
 'ကျွန်တော် ဘယ်မှာကြောင်လို့လဲ'
 'လွင်မာကိုလေ၊ ရှင် မကြောင်ဘူးလား'
 'အိုး၊ ဒါကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွာသူလေးလွင်မာ လမ်းပျောက်မှာစိုးလို့
 လမ်းပြတာ'
 'အမလေး၊ အသားယူလိုက်တာ၊ ကောင်မလေးချောချောတွေ့ရင် အသက်ရှူ
 ရပ်သွားအောင် ငမ်းမယ့်ရုပ်ကြီးက လမ်းပြတယ် လုပ်ချင်သေးတယ်'
 ကေသီက မဲ့ရွဲပြီး ဝင်ပြောသည်။ ကိုကိုက ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့်
 'ချောတိုင်းငမ်းရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်ဈေးမပေါ့ဘူး၊ သနား
 တယ်၊ နားစမ်းပါ၊ အသက်ကို နှာခေါင်းနဲ့တောင် မရှူဘူး၊ နားနဲ့ပဲ ရှူလို့တယ်
 မှတ်ထား၊ လွင်မာက လွဲလို့ပေါ့'

‘လန်းတယ်ဟေ့၊ ရေရေလည်လည် လန်းတယ်ကွာ’

ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး ဆွေဦးတို့က ဩဘာပေးလိုက်သည်။ ခိုင်မြင့်တို့အုပ်စုလည်း ကိုကိုပုံစံနှင့်အပြောကို သဘောကျပြီးရယ်သည်။ လွင်မာကရယ်ရင်း အိမ်အပြင်ဘက် မှ ဆိုက်ကားရပ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟယ်၊ ကိုကို လာပြီ’

လွင်မာ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကိုကိုတို့ ခိုင်မြင့်တို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ကလေးချီရင်း အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က ထိုင်ရာမှထ၍ တည်ငြိမ်သည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာတော့ စိတ်ပူပန်နေသည့် အချိန်အယောင်များကို ဖျောက်မရ။ နှင်းဧကရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အိမ်ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်၏ နောက်ကို ယောင်ယမ်းပြီးလိုက်သွားမလို လုပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ခင်မေဦးက သူမကိုပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီ ရှက်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဘယ်ဘက်လက်မကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဆိတ်နေမိ၏။

*

‘ကိုဖိုးလုံး၊ ဆိုက်ကားဂိတ်ကပဲ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီကိုပြန်လာခဲ့မယ်’

မိုးအောင်သည် ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း ကိုဖိုးလုံးကို ပြောသည်။

‘အကိုလေး၊ မအားလည်း နေပါ။ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်ပါမယ်’

‘ရပါတယ်၊ နေ့ခင်းလောက်ဆို ကျွန်တော်အားပါပြီ၊ စောင့်နေပါ။ ညနေ လောက်အထိတော့ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး တောင့်ခံနိုင်ပါတယ်ဗျ’

ကိုဖိုးလုံး ရယ်လိုက်ပြီး

‘မခင်မို့တော့ စိတ်ညစ်နေမှာပဲ၊ အကိုလေးလည်း ညက မအိပ်ရဘူး၊ မဟုတ်လား’

‘မခင်မို့က သူ့ယောက်ျားကို တော်တော်ချစ်တာဗျ၊ ညက တစ်ညလုံး ပြုစုနေတာလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်ကို ခေါင်းမြီးမြီးတော့ အိပ်တာလေ၊ ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး’

မိုးအောင် ပြောရင်းရယ်လိုက်သည်။ သူကပင်ဆက်၍

‘ကဲ၊ ကိုဖိုးလုံး သွားတော့၊ နေ့ခင်း ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးကို ဆေးရုံပို့တာပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အကိုလေး’

ကိုဖိုးလုံး သူ့ဆိုက်ကားကို နှင်းမြီးပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ကိုကို တအားနောက်ကျတာပဲ၊ ပြီးတော့ ညီမလေးကိုလည်း နောက်နေလာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ‘ဘတ်’သွားတယ်၊ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ’

အနားရောက်လာသော လွင်မာက မိုးအောင်ကို ဆီးပြီးအပြစ်တင်သည်။

‘ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေးရာ၊ ညီမလေးတို့နဲ့ ထမင်းစားပြီး ပြန်တဲ့ ညထဲက အခုထက်ထိကို အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့၊ ဒါကြောင့်ပါ ညီမလေးရာ’

‘တော်ပါ၊ ကိုကိုပြောလိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းကြီးပဲ’

‘ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒါနဲ့ ကိုကို မေးရဦးမယ်၊ ညီမလေး ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေပြီး ပျော်နေတယ်ဆို၊ ကိုကို ကြားတယ်နော်’

မိုးအောင်သည် လွင်မာကိုချော့ရင်း တဆက်တည်းမေးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ လွင်မာ ကြောင်သွားပြီး နောက်မှသတိရသွားကာ

‘အာ၊ ကိုကို နောက်တယ်ကွာ၊ အလကား ဘာမှမဟုတ်ဘူး’

လွင်မာ ရှက်ပြီးရယ်သည်။ မိုးအောင်လည်း ရယ်လိုက်၏။ ကိုကိုက အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး၊ လွင်မာဘေးတွင် မယောင်မလည်နှင့် ရပ်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် ကိုကိုကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘အံ့မာ၊ ရှင်က ကျွန်မဘေး ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနေတာ၊ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ’

လွင်မာ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ဟောက်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်အစ်ကိုကို ကိုယ်လာကြိုတာလေ’

‘အောင်မာ၊ ဘာဆိုတာ မှတ်လို့’

မိုးအောင်သည် လွင်မာနှင့် ကိုကိုကိုကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ့စိတ်က တော်တော်ကို ပေါ့ပါးနေသလိုရှိသည်။

‘ညီလေး၊ ညီမလေးကို အစ်ကိုစိတ်ချမယ်နော်’

မိုးအောင်ပြုံးရင်း ကိုကိုကို ပြောလိုက်သည်။

‘လုံးဝစိတ်ချ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် လုံးဝတာဝန်ယူတယ်’

‘ကိုကို၊ ဒီထုံးပေးသီး ဘာမှမဆိုင်ဘဲ သက်သက် အမှတ်ဝင်ယူနေတာနော်’

‘ဟာဗျာ’

မိုးအောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်၏ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

‘မင်းနောက်ကျတယ် မိုးအောင်၊ ငါတို့ မင်းကိုစောင့်နေတာ၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူး’

မြင့်မောင်ကျော် ဆီးပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘ဦးဦးမိုးအောင် သမီးကိုချီ’

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက မိုးအောင်ဆီ လက်ကမ်းလာသည်။ မိုးအောင်ကလေးကို ချီရင်း

‘ချီမှာပေါ့၊ ငါတုမလေးက ဦးဦးကိုချစ်တယ်နော်၊ Sorry သူငယ်ချင်းရာ၊ ညက အိပ်ရေးပျက်ပြီး အိပ်ရာထနောက်ကျသွားလို့ပါ’

‘ဦးမြင့်မောင်ကျော် သမီးတို့ဗိုက်ဆာပြီ’

ဘေးနားတွင်ရပ်နေသော ခိုင်မြင့်တို့အုပ်စုက မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူး၊ နေဦး၊ မေဦးကို ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်’

မြင့်မောင်ကျော် ပြန်ဖြေသည်။

‘နေပေစေ၊ မမေဦး ထိုင်ပါစေ၊ သမီးတို့ဘာသာ သမီးတို့၊ အားလုံး လုပ်လိုက်မယ်’

လွင်မာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ သလင်က သူရစိုးအားကြည့်ရင်း

‘လာ၊ ရှင်တို့ပါ ဝိုင်းကူပေး’

‘လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာလိုပေါ့’

ကိုကိုတို့ အုပ်စုရော လွင်မာတို့အုပ်စုပါ ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးကပါ မိုးအောင်လက်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူတို့နောက်ကို ပြေးလိုက်သွား၏။

ဒေါ်မေမေလွင်သည် အားလုံးကို ပြုံးရင်းကြည့်နေ၏။

‘မေမေလေး၊ သားကို စောင့်နေတာလား၊ မေမေလေး နေကောင်းတယ်နော်’

မိုးအောင်သည် ဒေါ်မေမေလွင်ကို လက်အုပ်ချီရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ခင်မေဦးနှင့် နှင်းဧကရီက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမတို့၏ မျက်ဝန်းထဲ

တွင် စောစောက ဒေါ်မေမေလွင် ပြောပြခဲ့သော မိုးအောင်ငယ်ငယ်က လက်အုပ်ချီရပ်ရင်း အသားတွေပါ တုန်နေသည့်ဖြစ်ရပ်ကို မြင်မိနေကြသည်။ ခင်မေဦးရော နှင်းဧကရီပါ ရင်ထဲတွင် တမျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

‘သားမှ မေမေဆီမလာတာ၊ ဒီတော့ မေမေက သားလာမယ့်နေရာကို လိုက်လာပြီး စောင့်ရတာပေါ့၊ မေမေက သားကိုတွေ့ချင်တာကိုး’

ဒေါ်မေမေလွင် ပြောသည်။ မိုးအောင် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

‘မလာတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေလေး၊ အခုနကလည်း ညီမလေးကို ရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ သား မအားလို့ပါ’

မိုးအောင် ရှင်းပြသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘အခု သားနေကောင်းတာကို မေမေတွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ထားတော့၊ ဒီမှာရှိတဲ့ သားရဲ့မိတ်ဆွေတွေအားလုံးဟာ မေမေရဲ့ မိသားစုပဲ၊ ဒီနေ့ မေမေတို့မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရအောင်၊ သားလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတာကို မေမေမြင်ချင်တယ်၊ သား ပျော်ပျော်နေနော်’

ဒေါ်မေမေလွင်က မိုးအောင်ကိုပြောရင်း နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို မိုးအောင် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီကို တစ်ချက် လှမ်းပြီးခိုးကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ထိုင်ရာမှ မထ၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး လက်မတစ်ဖက်ကို ကျန်လက်ဖြင့် ဆိတ်နေသည်။

‘မေမေလေးက တအားအလိုက်သိတတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာ’

မိုးအောင် ရှက်ရယ် ရယ်ရင်းပြောသည်။ ပြီးနောက် ဒေါ်မေမေလွင်၏ ပခုံးကို ဖက်ရင်း အိပ်ထဲကို လှမ်းဝင်လာသည်။ ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်နှင့် ဒေါ်မေမေလွင်တို့အား လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ အမေ မဟုတ်သော အမေ၏မေတ္တာနှင့် သားမဟုတ်သော သားတို့၏ သံယောဇဉ်အတိုင်းအဆကို သူမတွေ့လိုက်ရ၏။ ခင်မေဦးသည်လည်း အဖေနှင့်ဝေးခဲ့ရသူတစ်ယောက်ပင်။

‘ကဲ၊ သားတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၊ မေမေ နောက်ဖေဟာ တလေးတွေနဲ့ နေလိုက်ဦးမယ်’

ဒေါ်မေမေလွင်က မိုးအောင်ကိုပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ကဲ လာကွာ၊ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ဇာတ်ပေါင်းခန်းကို ငါအိပ်တပ် လှေတာ

မယ်'

မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်၏အနားကို ကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောသည်။
မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်ကို တံတောင်ဖြင့်တွတ်လိုက်ရင်း

'မြင့်မောင်၊ မင်း မျက်နှာမပြောင်နဲ့နော်၊ ငါ့ရှက်တယ်၊ ငါတို့ ကလေးမဟုတ်
တော့ဘူး'

'လူကြီးက ကလေးစိတ်မပျောက်သေးလို့ ခက်နေတာပေါ့ကွ'

မြင့်မောင်ကျော် ပြောရင်းရယ်လိုက်သည်။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး တိမ်ညှော်ခန်း
အတွင်းသို့ လျှောက်လာ၏။ ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

'ကိုမိုးအောင်၊ ဧကရီနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဦး၊ ကျွန်မ အားလုံးစားစို့
ပြင်လိုက်ဦးမယ်'

ခင်မေဦး ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှတားချိန် မရလိုက်။
ခင်မေဦးက ဆက်ပြီး

'ကျွန်မလည်း ကိုမိုးအောင်ကို တောင်းပန်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နောက်မှ
ပြောတော့မယ် ကိုမိုးအောင်'

'နေပါဦး မိန်းမရာ၊ မောင်တို့ပါ ဒီမှာထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်'

မြင့်မောင်ကျော်က ခပ်နောက်နောက် ပြောလိုက်၏။ ခင်မေဦးက
'ရှင်ပါလာခဲ့၊ နောက်ဖေးမှာ အန်တီတစ်ယောက်တည်း၊ လူငယ်တွေနဲ့ ဘယ်

ကောင်းမလဲ'

မြင့်မောင်ကျော် ရယ်လိုက်ပြီး

'ငါ့မိန်းမကတော့ မင်းမေမေလေးရဲ့ စကားတွေကို ခိုက်နေပြီ သူငယ်ချင်းရေ'

'ဟုတ်တယ် ကိုမိုးအောင်၊ အန်တီနဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်မအများကြီး
သင်ခန်းစာတွေ ရလိုက်တယ်၊ အမေတစ်ယောက် အစားရလိုက်သလိုပဲ၊
ကိုမိုးအောင်'

ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်ကိုပြောပြီး၊ မြင့်မောင်ကျော်ကိုလှည့်၍

]'&Sif ရှုပ်မနေနဲ့ ဒီမှာ သူတို့အေးအေးဆေးဆေး နေပလေစေ လာပါ ဆိုနေနော်'

ခင်မေဦး စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ မြင့်မောင်ကျော်
က ရယ်မောပြီး ခင်မေဦးနောက်သို့ လိုက်သွား၏။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီ၏
ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း နှင်းဧကရီ
ကို မသိမသာကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ခေါင်းကိုငုံ့ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မတို့

ညာလက်ဖြင့် ဆိတ်နေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး တော်တော်နှင့် စကားမစမိကြ။
မိုးအောင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် သူ့အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်ကို စမ်းလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီပေးခဲ့သော တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူ အသစ်
လေးက သူ့နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ။

'ဆရာမ'

မိုးအောင် ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ နှင်းဧကရီ မော့ကြည့်သည်။

'ဒီနေ့ Duty Off လား ဆရာမ'

နှင်းဧကရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နှုတ်က ဘာမှမပြော။ မိုးအောင် လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေရင်း

'ဒါဆို၊ မနက်ဖြန်မှ ဆရာမ Duty ဝင်ရမှာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

နှင်းဧကရီ တိုးတိုးဖြေသည်။ သူတို့စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
မြင့်မောင်ကျော်၏ အိမ်မီးဖိုချောင်တွင်တော့ ဝါးခနဲ ရယ်သံများ လွင့်ပျံ့ထွက်ပေါ်နေ
သည်။ မိုးအောင် ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးကြည့်ကာ နားထောင်လိုက်ရင်း

'ညီမလေးကတော့ ဗရတ်ကျနေပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်'

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ပြောသလိုလိုနှင့် သူ့ဘာသာ ရေရွတ်လိုက်သည်။
နှင်းဧကရီ ဘာမှမပြော။

'ဆရာမ၊ လွင်မာကိုတော့ စိတ်ညစ်မယ် ထင်တယ်နော်'

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ခေါင်းမောပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးအောင်ကိုကြည့်ရင်း

'ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမလို့ခေါ်နေတာလဲ'

'ဟို ဟို'

'ကျွန်မကို အရင်အတိုင်းပဲ၊ ဧကရီလို့ပဲခေါ်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့'

မိုးအောင် အထစ်ထစ်အငေါငေါ ဖြစ်နေသည်။ စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွား
ပြန်သည်။ ခဏနေမှ

'ကိုမိုးအောင် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောနဲ့ နေမကောင်းဘူးလား'

နှင်းဧကရီ၏အမေးကြောင့် မိုးအောင် ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။

'ကျွန်တော်ဟိုနေ့ညက မိုးမိပြီး အအေးပတ်သွားတာပါ၊ အခုတောင်သွားတာပါ'

ဦး

‘ဆရာဝန် မပြဘူးလား’

‘ဟိုလေ၊ ဟို’

မိုးအောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

‘အေးပေါ့လေ၊ ကိုမိုးအောင်က အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့သူ ဆိုတာ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်’

နှင်းဧကရီက ရိုသေသွား၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ အဲ ဧကရီ’

မိုးအောင် ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

‘ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား’

‘ကိုမိုးအောင်ကရော၊ ကျွန်မကို ဧကရီလို့ မခေါ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား’

နှင်းဧကရီ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မိုးအောင် ဟာဟာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး

‘ဆောဇီး ဆရာမ အဲ ဧကရီ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခဏခဏ မှားပြီး ခဏခဏ တောင်းပန်ရင်လည်း ဧကရီ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးဦးမယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဏှာ’

မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို တောင်းပန်ရမှာပါ၊ ဟိုတစ်နေ့ညက ရှင့်ကို ကျွန်မ အထင်လွဲပြီး ပြောမိတာတွေကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုက တမင် အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဧကရီ မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော် မှားတာပါ။ ဧကရီ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်’

မိုးအောင် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းပနေ၏။ အညှိုးတိမ်တိုက်များ ကင်းစင်နေသည့် ကောင်းကင်ပမာ။

‘တကယ် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်’

မိုးအောင် မဝံ့မရဲနှင့် ထပ်မေးသည်။ မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး နှင်းဧကရီ ပြုံးမိပြန်သည်။

‘အခုနက ကိုမိုးအောင်ရဲ့ မေမေလေးကပြောတယ်၊ သူဟာ ကိုမိုးအောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးဖူးဘူးတဲ့’

နှင်းဧကရီ စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မိုးအောင်ကိုကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို တကယ်စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ဧကရီ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း လောက် ပြောချင်လို့’

‘ရှင်’

ရုတ်တရက်ကြီး ခွင့်တောင်းလိုက်သော မိုးအောင်၏စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွှမ်းသွား၏။ နှင်းဧကရီ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မကို ညာလက်ဖြင့် ဆိတ်နေလိုက်သည်။

‘ဟို ဟို၊ ဟိုလေ’

မိုးအောင် ထစ်ငေါ့နေသည်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အဆက်မပြတ် ပွတ်လိုက်ရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ဧကရီ ဒီနေ့အားရင် ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်ထဲ ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါလား၊ ကျွန်တော့် အိမ်တောက ဗိုလ်အောင်ဒင်ဆိုတဲ့ အရက်သမားကြီး အရက်ဖြတ်ပြီး တောင်အော်မြောက်အော်နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေလို့၊ အဲဒါ ဆေးရုံတင်ရင် ကောင်းမလားလို့၊ ဧကရီ လိုက်ကြည့်ပေးပါလားဗျာ’

နှင်းဧကရီ ခေါင်းငုံ့ပေးရာမှ မိုးအောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီ၏ အဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချွမ်းလို့က်၏။

*

၂၁

အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းသံက မြည်နေသည်။

‘ဒီအချိန်ကြီး၊ အစောကြီးကွာ၊ ဘယ်သူ အိမ်အောက်ကနေ ခေါင်းလောင်းကြီး လာဆွဲနေသလဲ မသိဘူး။ ဟဲ့ မြတ်နိုး၊ နင် Date လုပ်ထားတာ ရှိသလား’

မာမာ အိပ်ရာထဲမှ မထဘဲ မြတ်နိုးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ငါဘယ်သူနဲ့မှ ချိန်းထားတာမရှိဘူး မေနိုင်၊ နင်ဘဲ Date လုပ်ထားပြီး မေ့နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

မြတ်နိုးက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ငါလည်း မရှိဘူး၊ ဟန်နီနဲ့ ကဗျာကိုမေးကြည့်’

မာမာက ဟန်နီတို့ဘက်သို့ မေးငေါပြပြီး ပြောသည်။ ဟန်နီနဲ့ ကဗျာထ တုပ်တုပ်တောင် မလှုပ်၊ အိပ်နေတာမှ သိုးနေ၏။ ခေါင်းလောင်းသံက မြည်လာ ပြန်သည်။

‘နင် ထကြည့်လိုက်ပါလား၊ မေနိုင်’

မြတ်နိုးသည် မာမာကို အိမ်မူနီစုန်မှားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်မတွေကိုက ပျင်းနေတာ၊ ငါပဲ ဒုက္ခပေး’

မာမာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထိုင်ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ အိပ်ရာဘေးတို့ ကြည့်ပြီး

‘ဟယ်၊ ပပက အစောကြီးနိုးနေပါလား’

မာမာသည် ဝရံတာကို ထွက်မကြည့်သေး။ အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ပြီး မျက်စိ နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်းပြော၏။

‘ဟဲ့၊ မိန်းမတွေ၊ မစောတော့ဘူး၊ ကိုးနာရီ ထိုးပြီ၊ ထတော့’

အိမ်သားထဲမှ ထွက်လာသော ပပက သူတို့ကို လှမ်းပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့

ရောက်လာသည်။ ခေါင်းလောင်းသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘မေနိုင်၊ ဒီလောက် ခေါင်းလောင်းသံမြည်နေတာတောင် ထမကြည့်ဘဲ ထိုင် ကောင်းနေတယ်၊ တော်တော်အပျင်းထူတဲ့ ဟာမ’

‘နင်ပဲ ထလက်စနဲ့ သွားကြည့်လိုက်ပါတော့ ပပရယ်၊ ငါ နေသိပ်မကောင်း ချင်ဘူး’

‘ချောင်းလည်း ဆိုးနေတယ်’

မာမာသည် ပြောပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်လွှဲလိုက်၏။ ပပက ပွစိပွစိ ရေရွတ်ပြီး ဝရံတာထွက်၍ အိမ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မာမာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံရင်း ပြန်ကွေးရုံရှိသေးသည်။

‘ဟဲ့၊ မေနိုင်၊ ထ၊ နင့်ဧည့်သည့် အောက်မှာရောက်နေတာ’

ပပက လာပြောပြီး၊ မာမာမြဲထားသော စောင်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ငါနေမကောင်းလို့ ဘယ်သူမှ Date မလုပ်ထားဘူး၊ ဘယ်သူလဲ မနေ့ညက အစ်ကိုကြီးတွေလား’

မာမာ ထထိုင်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဧည့်သည်က ဆိုက်ဂျွန်းနဲ့ နင့်ကိုစောင့်နေတာ’

ပပက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မာမာကိုပြောသည်။ ပပပုံစံက မာမာကို လှောင်နေ သလို၊ ဆိုက်ဂျွန်းဆိုသည်မှာ ဆိုက်ကားကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မာမာ အိပ်ရာထဲ မှ လူးလဲထလိုက်၏။ မြတ်နိုးက အိပ်ရာထဲမှနေ၍ မာမာကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ပပနှင့် မြတ်နိုးတို့၏ အပြုံးနှင့် အကြည့်များက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်နေမှန်း မာမာ သိသည်။ သူတို့လှောင်ရင်လဲ လှောင်ချင်စရာ။ အခု သူ့ကိုလာခေါ်သူက ဆိုက်ကား နှင့်၊ ဒါမျိုးဧည့်သည် သူ့ဆီမှာ မရှိ၊ ပုံမှန်ဆိုရင် ကားအမျိုးမျိုးနဲ့ လာခေါ်သည့် ဧည့်သည်မျိုးသာရှိသည်။ မာမာ ဝရံတာကို ထွက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ နောင်နောင်၊ နောင်နောင် ခေါင်းလောင်းကြီးဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မာမာ ရွက်ရွက် နှင့် အိမ်ပေါ်ကနေ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ နောက်တော့ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့မို့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လက်ပြပြီး နောင်နောင်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထား လိုက်သည်။ နဂိုကမှ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့ ဒီမှာ ငှားနေတာကို မနှစ်သက်၊ တာ တရုန်းရုန်း၊ လူတရုန်းရုန်းနဲ့ သူတို့၏ပုံစံကို ပတ်ဝန်းကျင်က မကြိုက်။ သူတို့တော့ အလုပ်လုပ်သော စားသောက်ဆိုင်နှင့် သွားရလာရ လွယ်ကူသည့် ဒီကောင်မလေး ခပ်ကွက်ထဲတွင် သူတို့ အလုပ်တူ သူငယ်ချင်းငါးယောက် တိုင်ခန်းငှားပြီး

အတူတကွ နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မာမာ ရေခဲခန်းဝင်ပြီး ကမန်းကတန်း ရေခဲခန်းလိုက်သည်။ များချင်လို့လားမသိ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ခဏနှင့်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေခဲခန်းထဲသို့လည်း အဝတ်ကြီးတန်းပေါ်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တော့ စကတ်တွေက ပြည့်နေသည်။ အတွင်းခံများပင် ကျီးတိုးကျွတ် လှန်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။
'ပစ်စလက်ခတ်ကို နေနိုင်တဲ့ကောင်မတွေ'

မာမာကျိန်ဆဲပြီး ရေခဲခန်းထဲသို့ လွတ်နေတဲ့နေရာတွင် ဖြစ်သလို လှန်းလိုက် သည်။ ရေခဲခန်းသော ရေစက်များက သစ်တလင်းပေါ် တစ်တောက်တောက် ကျနေ သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး အဝတ်အစုံထဲမှ ထင်တစ်ထည်နှင့် တိရစ္ဆာန် တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး ကပ္ပာကယာ လဲလိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် ဘာမှ မလိမ်းတော့ ပဲ ခေါင်းပြီးပြီး အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာလိုက်သည်။

'ဆိုက်ကျိန်နဲ့ ဇိမ်ခံမနေနဲ့နော်'
နောက်မှ ပပက လှမ်းအော်ဖြစ်အောင် အော်လိုက်သေးသည်။ မာမာ ဒေါသလည်းထွက် ရှက်လည်းရှက်ရင်း အိမ်အောက်သို့ရောက်လာသည်။
'နောင်နောင်၊ နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ'
အောက်ရောက်တာနှင့် နောင်နောင်ကို ဆီးဟောက်ပစ်လိုက်သည်။ နောင်နောင်က မာမာကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။

'ငါဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့လည်းမသိဘူး၊ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်တာနဲ့ ဒီအထိ လိုက်လာတာလေ'

နောင်နောင် ပြောသည်။
'ဒါဆို နင်အခု ငါ့ကိုတွေ့ရပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်တော့'
မာမာသည် နောင်နောင်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ နောင်နောင် ဘာမှလည်း ပြန်မပြော၊ ထွက်လည်း မသွားဘဲ ဒီအတိုင်းဆိုက်ကားပေါ်မှ မာမာကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ မာမာသည် နောင်နောင်ကို ကြည့်နေရာမှ လွဲလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ပပနှင့်အတူ ဖြတ်နိုးပါ ထပြီး သူတို့ကိုကြည့်နေကြသည်။ ဒီကောင်မတွေ ငါ့ကိုသက်သတ်နှိမ်ချင်လို့ ကြည့်နေတာပဲဟု မာမာတွေးပြီး စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်၏။ နောင်နောင်ကလည်း ထွက်မသွား။ မာမာ ဒေါသတကြီးဖြင့် နောင်နောင်ဆိုက်ကားပေါ်သို့ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး တက်ထိုင်လိုက်သည်။ နောင်နောင် ပျော်သွားပြီး ဆိုက်ကားကို

နင်းလိုက်သည်။

'ဘယ်ကိုနင်းရမလဲ မာမာ'
နောင်နောင် ညှပ်ညှပ်သာသာမေးသည်။
'နင်၊ နင်းနိုင်သလောက် နင်းချင်ရာကိုနင်း၊ ငါဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နင့်ဆိုက်ကား ကို လိုက်စီးမယ်'

မာမာ အစွဲတိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။
'နင်တကယ်ပြောတာလား'
နောင်နောင်က ရွဲ့ပြောလို့ပြောမှန်း မသိ၊ မာမာ တကယ်ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။ မာမာက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်
'အေး၊ နင် လုံးဝမရပ်နဲ့နော်၊ ရပ်ရင်တော့ ငါဆင်းပြီးပြန်သွားမှာပဲ'
'မီးဖိုခုံမိရင်တော့ ငါရပ်မယ်လေ၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေ နင်ကြိုက်သလောက်စီး ငါလုံးဝမရပ်ဘူး၊ စိတ်ချ'

နောင်နောင် အားကြီးမာန်တက် ပြောနေသည်။ မာမာ တမင်တကာ အစွဲ တိုက်ပြီး ပြောနေမှန်းကိုလည်း သဘောမပေါက်။
'ငါ ဝိုင်းရေအိုးစင်ဘက်ကို နင်းသွားရမလား'
'နင် လျှာကိုရှည်တယ် နောင်နောင်၊ နင့်ကို ငါပြောပြီးပြီ နင်းချင်ရာကိုနင်း လို့'

မာမာစိတ်တိုနှင့် အော်လိုက်သည်။ နောင်နောင်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆိုက်ကားကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ မနက်ကိုးနာရီကျော် မိုးနှောင်းနေရောင်က တောက်လောင်နေသည်။ နောင်နောင် ဆိုက်ကားကို ကျောက်မြောင်းဈေးဘက်သို့ နင်းလားပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ပြန်ဝင်ကာ ကျားကွက်သစ်လမ်းအတိုင်း အောင်မင်္ဂလာလမ်းဘက်သို့ နင်းလာ ခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး မာမာ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။ နောင်နောင် သည် အောင်မင်္ဂလာလမ်းမှ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြန်သည်။ တစ်ခါ ဆိုက်ကားကို လမ်းသွယ်ထဲ ပြန်ချိုးဝင်လိုက်ပြန်သည်။ နောင်နောင် ဆိုက်ကားကို နင်းရင်းမောလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မောလို့မောမှန်းပင် မသိ။ နေရောင် ကြောင့် နောင်နောင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီ၏ကျောပြင်တွင် ခွေးများစီမံလာသည် ကို မာမာကြည့်ရင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မာမာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်းလိုက်၏။
'တော်ပြီ နောင်နောင်၊ ဟိုရှေ့နားက လက်ကိုင်ရည်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်တော့'

မာမာပြောလိုက်သည်။ နောင်နောင်က ဆိုက်ကားကို အချိန်လျော့ရင်း
'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်စီးချင်ရင် ဆက်စီးလေ၊ ငါ လမ်းမကြီးအတိုင်း တောတ်
လျှောက်နင်းရင် မီးပွိုင့်မိမှာစိုးလို့ ဒီလမ်းသွယ်တွေထဲ ဝင်နင်းတာပါ၊ နင်မကြိုက်လို့
လား မာမာ'

နောင်နောင်ကို မာမာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်သည်။
'ငါတစ်နေ့ကုန်စီးရင် နင်ထမင်းမစားဘဲ တစ်နေ့ကုန် နင်းနိုင်လို့လား'

မာမာ မေးလိုက်သည်။
'နင်သာ ငါ့ဆိုက်ကားမှာ လိုက်စီးရင်၊ တစ်နေ့ကုန် နင်းဆိုလည်း ငါနင်းမှာပါ'
နောင်နောင်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

'နင်ရှေးနေပြီ နောင်နောင်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နေပူဒဏ်ကို တစ်နေ့ကုန် နင်ခံနိုင်
ပေမယ့် ငါမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ရပ်လိုက်တော့'

မာမာ အော်လိုက်တော့မှ နောင်နောင်သည် ဆိုက်ကားကို ရပ်လိုက်သည်။
မာမာက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း

'လာ၊ ငါတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်'
မာမာ ခေါ်လိုက်သည်။ နောင်နောင်၏မျက်နှာ ၌လန်းသွားပြီး မာမာနှင့်
အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သွားသည်။

'နင် ဘာစားပြီးပြီလဲ နောင်နောင်'

မာမာသည် စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နောင်နောင်ကိုမေးသည်။
နောင်နောင်သည် မာမာ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ရေနွေးခရားထဲမှ ရေနွေးတစ်ခွက်
ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ ခမောက်ကို
တင်လိုက်ရင်း

'ရတယ်၊ ငါလက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်မယ်၊ မနက်က အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်း
စားခဲ့ပြီးပြီ'

မာမာက စားပွဲထိုးကိုခေါ်လိုက်ပြီး နောင်နောင်အတွက် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးရသေးလားဟု မေးလိုက်သည်။ စားပွဲ
ထိုးကောင်လေးက ရသည်ဆို၍ အိုးဘဲခွနှင့် ငါးဖယ်ပါညှပ်ထည့်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး
တစ်ပွဲယူလာရန် မှာလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ထားသော သီချင်း
သံက တစ်ဆိုင်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဆိုင်ထဲရှိ TV ဖန်သားပြင်တွင်
ထိုသီချင်းကို သရုပ်ဆောင် ဖော်ပြနေကြသော ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးပုံတ

အထင်းသားတွေမြင်နေရသည်။

'အရာရာ မင်းရဲ့သဘောပါ သွားချင်ရာသွား တားခွင့်မရှိသူပါ
× × × ကိုယ်သိပ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့မျက်နှာ × × × နောက်ဆုံး
ကြည့်ခွင့်လေးတော့ ရချင်မိတယ် × × ×'

မာမာ သီချင်းနားထောင်ပြီး TV ကို ကြည့်နေမိသည်။ စားပွဲထိုးလေးက
မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို လာချပေးသည်။ မာမာသည် လက်ဖက်
ရည်ခွက်ကို နောင်နောင်ထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးခွက်
ထဲသို့ ငရုတ်သီးမှုန့် ခပ်ထည့်လိုက်ပြီး နောင်နောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောင်နောင်
က လက်ဖက်ရည်မသောက်အားသေး။ သူ့မျက်နှာနှင့်နဖူးတွင် စိန့်နေသော ချွေးများ
ကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အဟောင်းလေးဖြင့် သုတ်နေသည်။ မာမာ မုန့်ဟင်းခါး
တစ်ခွက်စားလိုက်ရင်း TV ကို ကြည့်သည်။ စောစောက သီချင်းက မပြီးသေး။
TV ဖန်သားပြင်တွင် ကောင်လေးက ကောင်မလေး၏ လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို
ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက လွင့်ကျသွားသော ပိုက်ဆံများကို
တစ်ရွက်ခြင်း ပြန်ကောက်နေသည်။ ငိုလည်း ငိုနေသည်။

'× × × တကယ်ဆို အချစ်မှာ အချစ်သာရှိတာ ရင်ကွဲပြီးတော့
နားလည်သွား × × × တကယ်တမ်းလက်တွေ့ဘဝက ပေါင်းစပ်
ဖို့ရာ × × × မလွယ်မှန်းသိလိုက်ရတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကြံမှာ
အတိုင်းပါ × × ×'

မာမာ သီချင်းပြီးအောင် နားထောင်နေလိုက်သည်။ သီချင်းပြီးမှ နောင်နောင်
တို့ကြည့်ရင်း

'အမေ နေကောင်းလား'
'ကောင်းတယ်၊ ငါနဲ့တောင် သုခကြီးအသုဘမှာ တွေ့သေးတယ်၊ နင့်အမေ
နှစ်လုံးပေါက်လို့ ထောနေတယ်လေ'
'ခဏပါဟာ၊ နောက် ပြန်ကုန်မှာပဲ၊ အမေ့လက်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပိုက်ဆံ
မြူးလို့လဲ'

မာမာပြောပြီး မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်စားလိုက်၏။
 'နင်ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မပြန်လာတာလဲ မာမာ'
 မာမာ မုန့်ဟင်းခါးစားရင်းမှ နောင်နောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
 'ငါ အလုပ်မအားလို့ပေါ့'
 'ငါတောင် နင့်ကို သုခကြီးအသုဘမှာ တွေ့မလားဆိုပြီး ရှာမိသေးတယ်'
 'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က ငါမအားလို့ မလာဖြစ်တာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်
 ငါ့ကိုတွေ့ပြီး ဘာလုပ်မှလဲပြောစမ်းပါဦး'
 မာမာ တစ်စပ်တည်း မေးလိုက်သည်။ နောင်နောင်က ပြုံးဖြဖြဖြင့်
 'ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကို ငါတွေ့ချင်တာပါ'
 'ဟုတ်ပါပြီ၊ နင် ငါ့ကို ဘာအတွက်တွေ့ချင်တာလဲ ပြောပါ'
 'နင့်မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရရင် ငါ့စိတ်ထဲရွှင်လန်းသွားလို့'
 နောင်နောင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ဖြေသည်။
 'နောင်နောင် နင် ငါ့ကို ကွေ့ဝိုက်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 ပြော၊ နင့်ကို ငါ အခွင့်ရောပေးနေတာနော်၊ နင် နောက်တစ်ကြိမ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး'
 မာမာသည် မုန့်ဟင်းခါးစားမပျက်ဘဲ နောင်နောင်ကို ခပ်တည်တည်နှင့်
 မပြောသည်။ နောင်နောင် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ မာမာက နောင်နောင်ကိုကြည့်ရင်း
 'ကဲ၊ ငါ မေးမယ်၊ နင် ငါ့မျက်နှာကို တွေ့ရရုံနဲ့ ရွှင်လန်းသွားတာ ဘာဖြစ်လို့
 လဲ'
 နောင်နောင် တော်တော်နှင့် မဖြေ၊ စဉ်းစားပြီးမှ
 'နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ် မာမာ'
 နောင်နောင် မရဲတရဲ ပြောလိုက်သည်။
 မာမာသည် နောင်နောင်စကားကို နားထောင်ရင်း မုန့်ဟင်းခါးကို ကုန်အောင်
 စားလိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်၊ နင် ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ချစ်ပြီးတော့ နင်
 ဘာဖြစ်ချင်တာလဲပြော'
 'ငါတို့ အတူတူနေကြရအောင်လေ၊ နင် အလုပ်ထွက်လိုက်တော့၊ နင့်တို့
 ငါ့ရှာကျွေးမယ်'
 နောင်နောင် စကားကြားပြီး မာမာရယ်လိုက်သည်။
 'ငါ တကယ်ပြောတာပါ၊ နင် မယုံဘူးလား မာမာ'

နောင်နောင်သည် မာမာ ရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဖြစ်တာ
 ပြောလိုက်သည်။
 'ငါမယုံလို့ ရယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ နင့်စကားကို ယုံလွန်းလို့ရယ်နေတာ'
 မာမာ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ သူကပင်ဆက်၍
 'ငါရော၊ ငါ့အမေရော အငယ်နှစ်ကောင်ပါ၊ နင် ရှာကျွေးနိုင်ပါ့မလား'
 'ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ ရအောင်ရှာကျွေးမှာပေါ့'
 နောင်နောင် အားတက်သရော ပြောသည်။ မာမာခေါင်းခါလိုက်ရင်း
 'နင်တောင် ထမင်းကြမ်းစားပြီး ဆိုက်ကားနင်းနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ငါတို့
 အားလုံးကို လောက်ငှအောင် ရှာကျွေးနိုင်မှာလဲ နောင်နောင်'
 'နင်၊ ငါ့ကို အရမ်းအထင်သေးတယ်ဟာ၊ ငါ ကြိုးစားမှာပေါ့'
 မာမာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 'နင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတာကို ငါ စိတ်ချလက်ချယုံတယ်၊ ငါနင့်ကို အထင်သေး
 တာ မဟုတ်ဘူး နောင်နောင်၊ ငါ ဖြစ်နေတာကို ပြောနေတာပါ၊ နင်ကြိုးစားပြီထား၊
 နင် ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ ငါရော ငါ့အမေရော အငယ်နှစ်ကောင်ပါ အူဟောင်း
 လောင်းနဲ့ နင် အဆင်ပြေတဲ့အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေရမှာလား၊ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း
 ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'
 မာမာ ပြောချလိုက်သည်။ နောင်နောင် တွေ့သွားပြီး
 'တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အရာရာကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ယူလို့ ရပါတယ်'
 'ဘယ်တော့လဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေ ပြဇာတ်တွေထဲမှာလား၊
 နင့်စကားတွေက နားထောင်လို့တော့ကောင်းသားပဲ နောင်နောင်'
 'နင်ငါ့ကို မလှောင်ပါနဲ့ဟာ'
 နောင်နောင် တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်၍
 'ငါကတော့ နင့်ကို ချစ်တာတစ်ခုပဲသိတယ်၊ မာမာ'
 မာမာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးက နာကျည်းကြေကွဲနေသည်။
 'အေး၊ အဲဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အိုးထဲထည့်ပြီး ဆန်လိုပြုတ်စားလို့
 ရတဲ့ဟာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုသာ ချက်စားပြုတ်စားလို့ရမယ်ဆိုရင် ငါ့အိမ်မှာ
 ထမင်းအိုးတွေ တောင်လိုပုံနေပြီ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကိုတောင် ထမင်းကျွေးလို့ရ
 သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ ငါ့ကိုပြောခဲ့တဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟေ့ ငါ့ဆီမှာ
 အများကြီးရှိတယ်'

နောင်နောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ တိတ်သွားသည်။ မာမာသည်
နောင်နောင်ကိုကြည့်ရင်း

‘ငါနဲ့ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမယ် နောင်နောင်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေ
အားလုံး နင့်ကိုငါ အကုန်လုံးဖွင့်ပြောပြမယ်၊ နင့်အချစ်ကိုလည်း ငါယုံတယ်၊ နင့်အ
လည်း ငါချစ်တယ်၊ နင့်ထက်မလျော့တဲ့အချစ်နဲ့ နင့်ကိုငါချစ်တယ်’

မာမာ၏ နှုတ်ခမ်းကထွက်လာသော စကားလုံးကြောင့် နောင်နောင်စိတ်ချော့
ရွှင်လန်းလာသည်။

‘နောက်ပြီး ငါဒီအလုပ်က ထွက်ချင်နေတာ ကြာပြီ၊ အခုလို ငါဖျားနေရင်
အချိန်မှာဆို ပိုလို့တောင်မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါဖျားနေတာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ’

‘နင်ဆရာဝန် မပြဘူးလား၊ မာမာ’

နောင်နောင်က ဖြတ်ပြီးပြောလိုက်သည်။ မာမာက ဆတ်ခနဲကြည့်ရင်း

‘နင် ငါစကားကို ဖြတ်ပြီးမပြောနဲ့၊ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်
ပြီးတော့မှ ပြော’

နောင်နောင် ငြိမ်သက်သွား၏။ မာမာက သူ့စကားကိုဆက်သည်။

‘ငါအရမ်းဖျားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖျားလိုက် ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေတာ၊ ည
ပိုင်းဆို နည်းနည်းဖျားလာလိုက် မနက်ဆိုပျောက်သွားလိုက်နဲ့ နေလို့မကောင်းဘူး
ဒီကြားထဲ ချောင်းကဆိုးသေးတယ်၊ ငါအဲဒီလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တဲ့အချိန်
ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါ ရပ်ကွက်ထဲကအမေအိမ်ကိုပြန်ပြီး အမေနဲ့ ငါ့အ
တွေ့နဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်တယ်၊ အမေ ကျီချက်ပေးတဲ့ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်
ကိုသောက်ပြီး အမေရဲ့ ပြုစုယူယူမှုကို ငါအရမ်းလိုချင်တယ်’

မာမာပြောရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်တက်လာသည်။

‘အမေ ငါ့ကိုဘယ်လောက်ပဲ ဆူဆူ၊ ဘယ်လိုပဲ ဆဲဆဲ၊ အမေရဲ့ ဆဲသံဆူသံတွေ
ကြားမှာ ငါနေချင်တယ်၊ ငါ့မောင်လေးတွေ ကစားနေတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ငါ့အ
ချင်တယ်’

မာမာ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ တွဲခိုလာသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ငါအလုပ်မဆင်းဘဲ နေလို့မှမဖြစ်တာ၊ ငါအလုပ်မဆင်းရင် ငါ့
ဘာနဲ့ ထမင်းစားမှာလဲ၊ ငါ့မောင်လေးတွေ ဘာနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်မှာလဲ၊ ဘာ
က ကျောင်းထားပေးမှာလဲ၊ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း နောင်နောင်’

မာမာ စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

တော်တော်ကြာမှ

‘ငါလေ အမေရယ်၊ မောင်လေးတွေရယ်၊ ငါရယ် ပြီးတော့ နင်ရောပေါ့နော်၊
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို
အရမ်းလိုချင်တာပဲ နောင်နောင်ရယ်’

မာမာအသံက ပြောရင်း တိမ်ဝင်သွားသည်။ မာမာပြောပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။
သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တစ်စက်က စားပွဲပေါ်ကျသွားသည်။ နောင်နောင်ငိုငိုပြီး
ကြည့်နေမိသည်။ နောင်နောင်၏ရှေ့မှ မသောက်ရသေးသော လက်ဖက်ရည်က
အေးစက်နေ၏။

*

၂၂

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် ဗိုလ်အောင်ခင်နှင့်ရပ်ပြီး စကားကောင်းနေသော မိုးအောင်ကို နှင်းဧကရီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်မျက်နှာက ရွှင်လန်းနေသည်။ နှင်းဧကရီ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဗိုလ်အောင်ခင်၏ပုံစံကလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့။ ဝတ်နေကျ ရှုပ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးလည်း မရှိတော့။ ဗိုလ်အောင်ခင်သည် မိုးအောင် ဝယ်ပေးထားသော ဖလန်ထည် အနီကွက် အင်္ကျီနှင့် မီးခိုးရောင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမ ခင်မိုး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အုန်းဆီများ ရွှံ့နေအောင်လိမ်းပြီး ဖြိုးပေးထားသောဆံပင်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည်။ အရက်ကို ချိုးကပ်အောင်သောက်သည့် ရုပ်မျိုးမဟုတ်တော့။ ခင်မိုးသည်လည်း အရင်လို ယောက်ျားကို မာန်လိုက် မဲလိုက်လုပ်ပြီး ထိန်းရသလိုမျိုး မဟုတ်တော့။ ယောက်ျား၏မျက်နှာကို ဘေးမှနေ၍ တစ်စုံစီမိမိကြည့်ရင်း ကြည်နူးဝမ်းသာနေသောပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ဗိုလ်အောင်ခင် သို့မဟုတ် ဦးကိုအေး အရက်ဖြတ်ပြီး ဆေးရုံမှဆင်းသောနေ့၊ ဗိုလ်အောင်ခင်ဟူသော အမည်နှင့်ဘဝကို အဆုံးသတ်ပြီး ဦးကိုအေးဆိုသော လူတစ်ယောက်၏ ဘဝသစ်စသည်နေ့။ ဦးကိုအေး၏ ပုံစံသည် အခုမှ လူရုပ်သူရပ် ပေါက်လာသည်။

'ညီလေး မိုးအောင်၊ အစ်ကိုကြီး အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ'
ဦးကိုအေးသည် မိုးအောင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းပြောသည်။
'ဒီနေ့ဟာ အစ်ကိုကြီး ဘဝသစ်ကို ပြန်စတင်ရမယ့်နေ့ပဲ။ တစ်သက်လုံး မဖြတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ထင်ထားတဲ့ ဒီအရက်ကို ဖြတ်ဖြစ်အောင် သုခက အသက်နဲ့လဲပြီး အစ်ကိုကြီးကို သင်ခန်းစာပေးသွားတယ်။ နောက် ငါ့ညီနဲ့ ဆရာမလေးက အစ်ကိုကြီးကို အရက်ပြတ်အောင် အဖက်ဖက်က ကူညီခဲ့တယ်။ မင်းတို့ကျေးဇူးတွေကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဘာမှဒုက္ခမရောက်ရဘဲ အခုလို အရက်ပြတ်သွားတာပါ'

ဦးကိုအေးသည် မိုးအောင်ကိုပြောပြီး နှင်းဧကရီကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
'ဆရာမလေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးဗျာ'
ဦးကိုအေး စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော ခင်မိုးကဝင်ပြီး
'ကျွန်မ၊ ဆရာမလေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး'

'ဘာမှ မပြောတတ်ရင်လည်း ဘာမှ မပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ'
မိုးအောင်က ဦးကိုအေးနှင့်ခင်မိုးကို အတည်ပေါက် ဝင်နောက်လိုက်သည်။
နှင်းဧကရီ ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်မိုးက ရယ်လိုက်ပြီးမှ
'ဘာမှ မပြောတတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မိုးအောင်ရယ်၊ ဆရာမလေးက ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲအထိ ရွှံ့တွေ ငွက်တွေ အပေးပြီး ငါ့ယောက်ျားကို လာကြည့် ပြီးတော့ ဆေးရုံတင်ပေး၊ ဆေးရုံမှာလည်း အရမ်းဂရုစိုက်တာ ဆေးရုံဆင်းတဲ့အထိပဲ။ ငါလုံးဝမထင်မိဘူး မိုးအောင်၊ ဒီလို ဆရာဝန်မချော့ချော့လေးက ဒီလောက်ထိ လုပ်ပေးကူညီပေးမယ်လို့ ငါ အိပ်မက်မက်နေသလားတောင် ထင်ရပါတယ် မိုးအောင်ရယ်'
ခင်မိုးသည် အလိုက်သည်းလိုက်ကို ပြောချလိုက်သည်။ ခင်မိုး၏စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

'အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး အမရယ်၊ ကျွန်မ တာဝန်ကို ကျွန်မလုပ်တာပါ'

နှင်းဧကရီ ပြောသည်။ ဦးကိုအေးက ဝင်၍
'တာဝန်တော့ တာဝန်ပေါ့ ဆရာမလေး၊ ဒါပေမဲ့ စေနာပါတာနဲ့ မပါတာနဲ့ အရမ်းကွာခြားမှန်းတော့ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်'

'အံ့မယ်၊ အံ့မယ်၊ တွေ့လား ဆရာမလေး၊ ကျွန်မယောက်ျား စကားကိုတောင် တည်တည်တံ့တံ့ ပြောတတ်လာပြီ၊ တွေ့လား မိုးအောင်၊ ငါဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ဒါ နှင်တို့ကျေးဇူးကြောင့်၊ ဆရာမလေးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့'

ခင်မိုး အားရဝမ်းသာဖြင့် မိုးအောင်နှင့်နှင်းဧကရီကို ပြောသည်။ မိုးအောင် ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ နှင်းဧကရီ၏ရင်ထဲတွင် ဝိတ်အဟန့်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခိုက်ခတ်လာသည်။ ဦးကိုအေးက သူ့မိန်းမ ခင်မိုး အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသည်။

'စိတ်ချ ခင်မိုး၊ ငါမခိုက်တော့ပါဘူး ရှေ့လျှောက်မင်းရဲ့ ဘေးမှာထိုင်ပြီး မင်းနဲ့

အတူ ဈေးရောင်းမှာပါ

‘အမလေး၊ ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဦး ယောက်ျားရယ်၊ ရှင် အခုမှ ဆေးခန်း ဆင်းခါစ၊ အားရှိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ဘုရား တရားလုပ်၊ ကျွန်မ ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်’

‘ငါ့ကြောင့် မင်းပင်ပန်းလှပါပြီ မိန်းမရော၊ ငါတစ်လှည့် လုပ်စမ်းပါရစေ’

မိုးအောင်သည် ဦးကိုအေးနှင့် ခင်မျိုးတို့၏ သည်းသည်းလှုပ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး

‘ကဲ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်ရောက်မှ ဒီကိစ္စကို အကျေအလည် ညှိနှိုင်းကြတော့ဗျာ၊ အခုတော့အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြတော့၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာ ပေးရဦးမလား’

‘ဟာ၊ ရတယ် ရတယ် လိုက်မပို့နဲ့၊ အစ်မတို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်လို့ရတယ်၊ မိုးအောင်ရယ်’

ခင်မျိုးက ပျာပျာသလဲ ငြင်းရင်း ဘေးတွင်ချထားသော ခြင်းတောင်းကို မယူလိုက်သည်။ နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဦးကိုအေး၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲချိတ်လိုက်သည်။ ဦးကိုအေးက ခင်မျိုးကို ပြုံးပြီးကြည့်သည်။ သူတို့ဝံ့ဝံ့က အခုညာခါစ လင်မယားပမာ။

‘မိုးအောင်ရော ဆရာမလေးရော၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

ဦးကိုအေး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘သွားတော့မယ်နော် ဆရာမလေး၊ အားရင်လည်း အိမ်လာလည်ပါဦး’

ခင်မျိုးက နှုတ်ဆက်သည်။ နှင်းဧကရီက ‘လာလည်မှာပေါ့’ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးကိုအေးနှင့် ခင်မျိုးတို့ တွဲလျက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအတွင်းမှ လျှောက်ထွက်သွားကြသည်။ မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီသည် သူတို့၏ မျက်စိတစ်ဆုံးထိ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားမှ

‘ဆရာမ’

မိုးအောင်၏ ဧကရီဟုမခေါ်ဘဲ ဆရာမဟုအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏မျက်နှာက တည်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာမကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်’

မိုးအောင် အတည်ပေါက်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြောင်ချောချောတန်လုံးဝမရှိ။

‘ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းလိုက် ကျွေးပါလား ဆရာမ’

‘ရှင်’

မိုးအောင် စကားကြောင့် နှင်းဧကရီ ကြောင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ မိုးအောင်ရယ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း ပြုံးလိုက်၏။

‘ကိုမိုးအောင်လည်း နောက်တတ်သားပဲ’

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့အရမ်းပျော်နေတယ် ဧကရီ’

မိုးအောင် ပြောသည်။ သူကပင်ဆက်၍

‘ဧကရီ၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းသွားစားရအောင်၊ ပြီးတော့မှ ပြန်တာပေါ့’

‘သွားလေ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ သွားစားမလဲ’

နှင်းဧကရီ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်က

‘ဟိုတလောက လွင်မာတို့နဲ့ရောက်ပြီး မစားဖြစ်လိုက်တဲ့ဆိုင်လေးလေ၊ Game City ထဲက စားသောက်ဆိုင်လေ’

‘ဪ၊ ကိုမိုးအောင်က မကြေညံ့နဲ့တဲ့ဘောပေါ့’

နှင်းဧကရီ၏ အပြောကြောင့် မိုးအောင်ရယ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ဆက်ပြီး

‘ဒါဆို ကျွန်မ ကျွေးမယ်နော်၊ ကိုမိုးအောင်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့’

‘မဟုတ်တာ ဧကရီ၊ ကျွန်တော်က ကျွေးရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာပါ’

‘မရဘူး ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ကျွေးမယ်ဆိုတာကို ရှင်လက်မခံရင်၊ ကျွန်မ လိုက်မစားနိုင်ဘူး’

နှင်းဧကရီက ငြင်းရင်းပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ရယ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်နဲ့ဧကရီလည်း ငြင်းနေကြတာ အခုနက ဦးကိုအေးနဲ့ ခင်မျိုးတို့လို ဖြစ်နေပြီ’

မိုးအောင် နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ နောက်မှ ‘သတိရသွားသည်’ ဘာရယ်မဟုတ် သူနှိုင်းလိုက်သော ဥပမာကြောင့် နှင်းဧကရီ၏ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးလွှမ်းသွားသည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှပြန်မပြော။

‘နှင်းရယ်၊ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားချင်ဘူး၊ နှင်းရဲ့ အနားတို ရောက်မိတိုင်း၊ ကိုယ့်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့၊ တစ်ခါတလေ တိုယ်

ဘာပြောလို့ ဘာပြောမိမှန်းတောင် ကိုယ်မသိဘူးကွာ၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အသိတရားတွေအားလုံးကို နှင်းက သိမ်းပိုက်သွားတယ်လေ၊ ကိုယ်လေ နှင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ နှင်းရဲ့ရနံ့၊ နှင်းရဲ့အလှ၊ နှင်းရဲ့စီးကျလာတဲ့ စကားသံတွေကြားမှာ ကိုယ်နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီ နှင်း၊ ကိုယ့်ကို စီရင်ပစ်လိုက် စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ် နှင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မေးစက်ချင်တယ်၊ နှင်းရဲ့နှလုံးသား ရင်ခုန်သံတွေကြားမှာ ပုန်းခိုနေလိုက်ချင်တယ်၊ နှင်းရဲ့နူးညံ့ပျော့ပြောင်း တဲ့ စကားလုံးတွေကြားမှာ ကိုယ်ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ နှင်းရဲ့ သန္တာရောင် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကြားမှာ ကိုယ်မိန်းမောပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ကိုယ်လေ နှင်းရဲ့ရှေ့မှာရပ်ရင်း 'ချစ်တယ်'ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဟိုး စကြာဠာထဲထိ ရောက်သွားအောင် အော်ဟစ် ဖွင့်ဟလိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ ဝါပေမဲ့'

'တက်စီ တက်စီ'

မိုးအောင်သည် အတွေးရပ်လိုက်ရင်း 'တက်စီ' တစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှင်းဧကရီနှင့်အတူ ကားပေါ်တက်ပြီး Game City ဟုလေး ကစားကွင်း သို့ ကားကို မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

*

အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောဖြစ်။ အတွေးကိုယ်စီ ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လူကလည်း ခပ်ရှင်းရှင်း။ သီချင်းသံက တိုးတိုး ငြိမ့်ငြိမ့်လေးနှင့် ထိုင်လို့တော့ကောင်းသားပဲဟု နှင်းဧကရီ တွေးနေမိသည်။ မိုးအောင် ကတော့ ဘာတွေတွေးနေမည်မသိ။ နှင်းဧကရီသည် သူမလက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ် လေးကို အမှတ်တမဲ့ ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် ဖြစ် သွားသည်။ ငါးရာတန် အနွမ်းလေး။ ဘာရယ်မဟုတ် မိုးအောင်သည် သူမကို တာမွေ ဈေးမှအိမ်သို့ ဆိုက်ကားဖြင့် လိုက်ပို့စဉ်က ပြန်အမ်းခဲ့သော ငါးရာတန်အနွမ်းလေး ကို သူမ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ပြီး ထားခဲ့လိုက်သည်။ အခု သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ၆ Game City ထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာပင် သူမသည် မိုးအောင်ကို

အထင်အမြင်မှားပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးအောင်ကတော့ ဘယ်လို နေမည်မသိ။ အဲဒီညက သူမသည် မိုးအောင်၏ စကားများကိုကြားပြီး တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ မိုးအောင်၏ဘဝ အစစ်အမှန်ကိုလည်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုည က အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သူမ အိပ်မရခဲ့။ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာပင် ခင်မေဦးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရင်ဖွင့်မိသည်။ သူမ၏အမားများကို မိုးအောင်နှင့်တွေ့ပြီး ဝန်ချ တောင်းပန်လိုကြောင်း ခင်မေဦးကို ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးအောင်၏ဘဝအမှန်ကို သိပြီးဖြစ်သော ခင်မေဦးကလည်း မတားမြစ်။ ဒီလိုနှင့် မိုးအောင်ကို မြင့်မောင်ကျော် တို့အိမ်တွင်တွေ့ပြီး သူတို့နားလည်မှုရခဲ့သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး အရက်ဖြတ်ရာ တွင် မိုးအောင်နှင့်အတူ သူမ လိုက်ပါကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာကလည်း တစ်နေ့တခြား နက်ရှိုင်းလာသည်။ နေ့စဉ်လိုလို မိုးအောင်နှင့်သူမ ဆေးရုံမှာရော အပြင်မှာပါ တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ခင်မေဦးကတောင် သူမကို ဖွင့်ပြောသည်။ မိုးအောင်က သူမကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး စွဲလန်းသည်တဲ့၊ နှလုံးသည်းစိုင်းများထဲကကို ချစ်သည်တဲ့၊ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ် နေပြီတဲ့၊ မိုးအောင်က အခုထိ ဖွင့်မပြော။ ပြောမလို ဟန်ပြင်ပြီး နောက်ဆုတ် သွားသည်က အခါခါ။ သူမ ရင်မောရသည်မှာလည်း အခါခါ။ မိုးအောင်နှင့် တွေ့ခဲ့ ရသော နေ့များ၏ ညရောက်တိုင်း သူမသည် ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲရှိ ငါးရာတန် အနွမ်းလေးကို ထုတ်ပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မိနေသည်။ မိုးအောင်က သူမကို ချစ်ရေးဆိုလာသည့် အခါတွင် ထိုငါးရာတန်အနွမ်းလေးကို ထုတ်ပြပြီး မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်မည်ဟု သူမ စိတ်ကူးသည်။ ထိုငါးရာတန်လေးကို ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူပြီး သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် တယုတယ တပြတ်တနိုး အမြဲတမ်းပင် ထည့်သိမ်းထား မိသည်။ အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူး အတိုင်းပင် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

'ကိုမိုးအောင်၊ ရှင် ဘာမှမသိပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ကို ရှင်နားလည်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ကျွန်နဲ့ သိက္ခာကို တန်ဖိုးထား တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကိုတောင်မှ တခြား သူ့ကို ထုပ်ဖော်လှစ်ဟပြုဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး၊ တကယ်ဆို ကျွန်မဟာ ရင်ခုန်သံတွေကြားမှာ ကြိုးပြင်းရှင်သန်နေခဲတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အခု တချို့က ပြောတယ်၊ အာဒမိန်ဧကရီ ရင်ခုန်သံတွေဟာ လူသားအိုးခွယ်စု ကို ပေါက်ဖွားစေခဲ့ပြီး အဲဒီရင်ခုန်သံတွေကို လက်ဆင့်ကမ်း အမွေပေးခဲ့

တယ်တဲ့၊ ဒါဆို အဲဒီအမွေကို ကျွန်မ မရခဲ့ဘူးလို့ထင်တယ် ကိုမိုးအောင်၊
ကျွန်မ ရင်မခွန်တက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မ အိပ်မက် မမက်တတ်ဘူး၊ အိပ်မက်
နဲ့ရင်ခွန်သံကို ရောထွေးပြီး၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးမယဉ်တက်ခဲ့ဘူး၊ အိပ်မက်
ဆိုတာ ဖြတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ အာရုံခံစားမှုဆိုရင် အဲဒီလိုမျိုး အိပ်မက်
တွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး မမက်ပါရစေနဲ့ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့
ကျွန်မရဲ့ ရင်ခွန်သံတွေ သေဆုံးသွားမှာစိုးလို့လေ၊ ဟုတ်တယ်
ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ရင်ခွန်တက်ပြီလေ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အို'

နှင်းဧကရီ တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း မျက်နှာတွင် ပန်းနုရောင်
တိမ်တိုက်များ ယှက်သန်းသွားသည်။ မိုးအောင်ကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ၊ သိချင်းသိ
ကလည်း တိုးတိုးညှင်းညှင်း။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်
သည်။ မိုးအောင်ကတော့ ဘာမှမရိပ်မိ။

'x x x ကိုယ်အနေအထိုင်တွေပဲ မတက်လို့လား x x x
ကိုယ်ခိုးခိုးပြီးတော့ကြည့်တာပါ x x x ဒါသူမြင်တယ်ဆို x x
ရင်မှာ ပုဏ္ဏားတွေရှိမလား x x x ကိုယ်လွန်ဆန်ချင်လည်း
မရတော့ဘူး x x x အရှုံးပေးရဖို့ခက်နေလည်း x x x
ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်ကွယ် x x x တကယ်ပဲ ကိုယ်ချစ်သွားပြီ
x x x ကိုယ်တော့အရှုံးပေးလိုက်ပြီ x x x'

'ကိုမိုးအောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ'

နှင်းဧကရီ မနေနိုင်တော့၊ မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်က နှင်းဧကရီကို ဖြတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ မျက်လုံးများက ရိဝေနေသည်။ တစ်ခုခုကိုလည်း
တွေးပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေသလို အချိန်အယောင်များ ဖြစ်နေသည်။

'ကိုယ့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း အရာအားလုံးဖြစ်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေး
မိနေတာပါ'

'ကိုယ်က ဘာမှ မလုပ်ပဲနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုမိုးအောင်
နှင်းဧကရီ ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဧကရီ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမလုပ်ပဲနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်လာတာ

လည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ တန်ခိုးရှင်လို့ တချို့ကပြောကြတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ သူများကိုမထိခိုက်ရင် ကိုယ့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊
ဒါ လူအများရဲ့လူဆုချက်ပဲ'

မိုးအောင်စကားကို နှင်းဧကရီ နားထောင်နေသည်။

'ကျွန်တော့်ကျတော့၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေလည်း ပြည်
မယ် မထင်ပါဘူး'

မိုးအောင်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့နေသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကိုမိုးအောင်က ဘာတွေဖြစ်ချင်လို့လဲ'

နှင်းဧကရီ စကားအဆုံးတွင် ဆိုင် Waiter လေးက ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲ လာချ
သည်။ သူတို့လည်း စကားရပ်သွားသည်။ Waiter လေးထွက်သွားမှ

'ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဧကရီ၊ ကျွန်တော် လျှောက်တွေးနေမိတာပါ'

မိုးအောင်သည် စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောပြီး လျှော့ချလိုက်သည်။
ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖွဖွလေးချလိုက်သည်။

'ဧကရီ ကျွေးမှာနော်၊ ကျွန်တော် စားတော့မယ်'

မိုးအောင်က ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းဧကရီကို ပြောသည်။
နှင်းဧကရီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မိုးအောင်က ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကိုယူပြီး

စားမလို့လုပ်ပြီးမှ မစားသေးဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင် ပြုံးနေ
သည်ကို ကြည့်ရင်း

'ကိုမိုးအောင် ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ'

'ဦးကိုအေးနဲ့ မခင်မျိုးတို့ အဖြစ်သညးနေတာကို တွေးမိလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့
တော်တော်စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်တယ်'

နှင်းဧကရီသည် ဦးကိုအေး၏လက်ကိုချိတ်ပြီး ရယ်မောကာထွက်သွားသည်
ခင်မျိုး၏ပုံကို မြင်မိသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ထောင်ချီပြီး ပေးရတဲ့ ထမင်းကြော်ကို စားနေချိန်မှာ
သူတို့လင်မယားလည်း သူတို့အိမ်မှာ ရှိတာလေးနဲ့ စားနေကြရောပေါ့၊ ငါးပိရည်ချ

သည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သေချာတာက
တော့ သူတို့စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ'

မိုးအောင် ဆက်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုမိုးအောင်၊ မခင်မျိုးကတော့ သူ့ယောက်ျား အရွက်ပြတ်သွားတာ

ကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ဝမ်းသာနေတာပဲ။ ကျွန်မတောင် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်'

နှင်းဧကရီ ပြောလိုက်၏။ မိုးအောင်သည် ဇွန်းနှင့်ခရင်းကိုကိုင်ပြီး ထမင်းကြော်ကို စားလိုက်၏။

'သူတို့ဝမ်းသာအောင် ဧကရီ ကူညီပေးလိုက်တာပဲ။ ဧကရီ စိတ်ချမ်းသာရမှာပေါ့'

'မဟုတ်တာ ကိုမိုးအောင်ကလည်း။ မဖြစ်စလောက် ကိစ္စလေးကိုများ ကျွန်မတို့ ပြောနေပြန်ပြီ'

နှင်းဧကရီပြောပြီး ထမင်းစားလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် ထမင်းစားရင်းမှ နှင်းဧကရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

'ကျွန်တော် မှန်တာကိုပြောတာ။ ဧကရီကတော့ မဖြစ်စလောက်လေး ကိုယ်ထဲ လုပ်ပေးလိုက်တယ်လို့ထင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သေသေချာချာ တွေးကြည့်၊ ဧကရီဟာ နှစ်နေတဲ့ မိသားစုတစ်စုကို ဆယ်တင်လိုက်တာ။ လင်ယောက်ျား အရက်သမား ဖြစ်လို့ နိစ္စဓူဝ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ပေးလိုက်တာလေ။ ဒါ မဟုတ်ဘူးလား'

'ကိုမိုးအောင်က တကယ့်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တွေးနေတာကိုး'

မိုးအောင် ထမင်းစားရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

'ကျွန်တော် အဲဒီရပ်ကွက်ထဲမှာနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီလူတွေက ဖျားလည်းကွမ်းယာဆိုင်ကဆေး၊ နာလည်း ကွမ်းယာဆိုင်ကဆေးနဲ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ ဆေးခန်းကတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ပဲ။ ရောဂါကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တောင် ဆေးရုံဆေးခန်းသွားဖို့ တော်တော်ဝန်လေးကြတယ်။ သူတို့အတွက် ဆေးရုံဆေးခန်းဆိုတာဟာ သရဲခြောက်သည်ဆိုသော အိမ်ကြီးတစ်ခုလိုပဲ'

'ကိုမိုးအောင်ပြောမှပဲ ကျွန်မတို့ဆရာဝန်တွေက သရဲတစ္ဆေတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ'

နှင်းဧကရီ ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏စကားကို သဘောကျပြီး မိုးအောင် ရယ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အဲဒီလိုမျိုးဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အတွက် ပညာရော၊ စိတ်ချမ်းသာမှုရော ရနိုင်တဲ့နေရာက ဆေးရုံပဲလို့ ပြောချင်တာပါ။ လူနာတစ်ယောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကုသပြီး အဲဒီလူနာ ရောဂါပျောက်သွားရင် ပညာလည်းရမယ်၊ အဲဒီလူနာနဲ့ သူ့မိသားစု ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ပြီး

မိုးအောင်ကလည်း တိမ်တိုက်များ

ဆရာဝန်က စိတ်လည်းချမ်းသာမယ်။ ဒါမျိုး ဘယ်နေရာမှာမှ မရနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ဆရာဝန်တွေက အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ချမ်းသာမှုကိုရယူဖို့ မေ့နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လို့ပါ'

မိုးအောင်စကားကို ခဏနားရင်း ထမင်းဆက် စားလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက 'ဒါကြောင့် ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေက ဆေးရုံကို သရဲခြောက်သည်ဆိုသော အိမ်ကြီးတစ်ခုလို ကြောက်တယ်လို့ ကိုမိုးအောင် ဆိုလိုချင်တာပေါ့'

မိုးအောင်ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီက ပြုံးလိုက်ပြီး

'ကိုမိုးအောင်က စကား တော်တော်ပြောတတ်တာပဲ။ ကိစ္စတစ်ခုကို တဲ့တိုးမပြောပဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့နေရာရောက်အောင် နားထောင်တဲ့သူကို ခေါ်သွားတာပဲ'

နှင်းဧကရီ ပြောလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်ကြ၏။ နှင်းဧကရီက ဆက်၍

'ကိုမိုးအောင်က မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး သူတို့ဘက်က တော်တော်လိုက်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီရပ်ကွက်ထဲလည်း သွားနေတယ်ဆိုတော့ ကိုမိုးအောင်က အဲဒီလူတွေရဲ့ အကျိုးကိုသယ်ပိုးနေတာလား။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်ထဲက မင်းသားတွေလိုပေါ့'

နှင်းဧကရီ၏ စကားကို ကြားပြီး မိုးအောင် နှစ်နှစ်ကာကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဧကရီ၊ ဧကရီ တော်တော်နောက်တာပဲ'

'ကျွန်မ နောက်ပြောင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာသွားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဘဝကို ခံစားချင်လို့၊ အမေ့ကို ချစ်လို့၊ အမေရဲ့ဘဝတွေကို ကိုယ်ချင်းစာချင်လို့ ဒါပါပဲ။ ဧကရီ ပြောသလို သူတို့အကျိုးကို သယ်ပိုးဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး။ သူတို့အကျိုးကို သူတို့ကိုယ်တိုင်လုပ်မှရမှာပေါ့။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ထဲက လူသိချို့ကို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်အောင် အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းတချို့ကို ဖန်တီးပေးတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး'

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်၏ စကားကိုနားထောင်နေသည်။ မိုးအောင်က

ဆက်ပြီး

‘ဒီလိုဗျာ၊ အခု ဦးကိုအေးဆိုတဲ့ ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီး အရက်ဖြတ်တဲ့ကိစ္စတို
ပဲ ဧကရီ ကြည့်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အရက်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေ
က မကောင်းဘူးဆိုတာ မြင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် အရက်ဖြတ်ချင်တယ်၊ ဒုက္ခခံပြီး
ဖြတ်တယ်၊ ဧကရီနဲ့ကျွန်တော်က သူ့ကိုဆေးရုံတင်ပေးပြီး ဝိုင်းဝန်းပေးတယ်၊
ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီး အရက်ပြတ်သွားတယ်၊ ဒါပဲလေ၊ အကယ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်က
အရက်ရဲ့ဆိုးကျိုးကို မမြင်ဘူး၊ မသိဘူး၊ ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်
တို့ ဘယ်လို လုပ်ပေး လုပ်ပေး ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ’

မိုးအောင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် စိတ်အား
ထက်သန်စွာ အားပါးတရ ပြောဆိုနေသော မိုးအောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ဧကရီ၊ ကျွန်တော်က တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ဆိုတော့ ဧကရီ ထမင်းစား
ပျက်သွားပြီထင်တယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်’

စကားဝိုင်းလေး ရပ်သွားပြန်သည်။ မိုးအောင် ထမင်းကို လက်စသတ် စား
လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ။ မိုးအောင် ရေတစ်ခွက် သောက်
လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မီးညှိမလို
လုပ်ပြီးမှ နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ
၏မျက်နှာသည် ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည်။

‘ဧကရီ’

‘ရှင်’

နှင်းဧကရီ ထူးရင်း မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ မျက်ဝန်း
တွင် အကြင်နာအရိပ်အယောင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတယ်ဗျာ’

မိုးအောင် တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေး ပြောလိုက်ပြီး နှင်းဧကရီကို ရီဝေသော
အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်’

နှင်းဧကရီ မျက်လွှာချရင်း မိုးအောင်၏စကားကို စောင့်စားနေသည်။
နှင်းဧကရီ၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဧကရီကို’

‘အကိုလေး’

‘ဟာ ပူစူး’

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လိုက်သောအသံကြောင့် မိုးအောင်ရော နှင်းဧကရီပါ
ကြည့်လိုက်မိသည်။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်ဝန်းထဲသို့ ဆေးရုံကြီးပေါ်မှ ပုံရိပ်များ ပြန်
ထင်ဟပ်လာသည်။ အမောမောက်ပြီး အသက်ကို အလူအယက်ရှူနေသော လူနာ
အမျိုးသမီး မတင်၏မျက်နှာ။ နောက် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားရင်း ရှိုက်ငိုနေ
သော ၁၅ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး၏မျက်နှာ။ အခု ဒီကောင်မလေးက မိုးအောင်
ကို လာနှုတ်ဆက်နေသည်။ ကောင်မလေးက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ချီးထား
သည်။

‘ပူစူး ဘယ်လာတာတုန်း’

‘ဒီကဲ့ပဲလေ အကိုလေး၊ ပူစူးရဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ သူ့ကလေးတွေ ကစားကွင်းကို
လာတာ၊ ပူစူးက ဒီအငယ်လေးကို ထိန်းဖို့လိုက်လာတာလေ’

ကောင်မလေးက သူ့လက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကိုပြရင်း ပြောသည်။

‘အဲဒါ အကိုလေးကို တွေ့တာကြာပြီ၊ ပူစူး ဒီအသံကို မဝင်ရဲလို့ အပြင်က
ကြည့်နေတာလေ၊ နောက်မှ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အကိုလေးကို နှုတ်ဆက်ဖို့ဝင်လာ
တာ’

ကောင်မလေး ပြောသည်။

‘နင် အဆင်ပြေရဲ့လား’

မိုးအောင်မေးသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကိုတစ်လှည့်၊ ကောင်မလေးကို
တစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။

‘အခု အိမ်ရှင်ကကောင်းတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အရင် အိမ်ရှင်လို မဆိုးဘူး
ကောင်ကောင်းလည်း ကျွေးတယ်၊ ဆင်လည်း ဆင်ပါတယ်’

‘နင်၊ အဒေါ်တွေနဲ့ပြန်ပြီး ဈေးရောင်းပါလား’

မိုးအောင် ပြောသည်။ သူ့အာရုံများက နှင်းဧကရီထံတွင်မရှိတော့။

‘ဟင်အင်း မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ ဒေါ်လေးအိမ်မှာက ကလေးတွေလည်း အများ

ကြီး၊ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားကြီးက ညညဆို မူးမူးပြီးမှ ပြန်လာတာ၊ အခုအိမ်က
ကောင်းတယ် အကိုလေးရဲ့၊ အလုပ်လည်း မများဘူး၊ ကလေးထိန်းရတာပဲ ချွတ်တယ်
လေ’

‘နင် တကယ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား ပူစူး’

‘ပြေတယ် အကိုလေး၊ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်၊ အဲဒါလည်း အကိုလေးကို ပြောချင်လို့ ပူစူး လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ပူစူး သွားဦးမယ်နော်၊ ဟိုမှာ အိမ်ရှင်တွေ စောင့်နေမှာဦးလို့၊ ပူစူး ပျောက်သွားပြီ ထင်နေဦးမယ်၊ သွားမယ်နော် အစ်ကိုလေး’

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို မိုးအောင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်စပ်တည်း နှင်းဧကရီကိုပါ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သွားသည်။ မိုးအောင်သည် ကောင်မလေး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ချလိုက်ပြီး နှုတ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လောက်ပဲ အဆင်ပြေပြေ၊ အိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်ပါပဲ’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းဖွဖွတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။

*

၂၃

‘မိုးအောင်ရေ မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော် အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ အပိုင်အယောင်တောင် မတွေ့။ အိမ်ထဲတွင်ရပ်ရင်း မိုးအောင် ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ရောက်လာတော့ မိုးအောင်အိမ်ကတံခါးလည်း သော့ခတ်မထား၊ သူချက်ထိုးထားတာကို ဖြုတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် မိုးအောင် အိပ်များနေမလားဟု သူထင်သည်။ အခုတော့ အိမ်ပေါ်မှာလည်း မိုးအောင်ကို မတွေ့။ ဒီကိုမလာခင် နှင်းဧကရီဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း နှင်းဧကရီက သူမဆီ မိုးအောင် ရောက်မလာ။ အခုရက်ပိုင်း မိုးအောင် ပျောက်နေသည်ဟု ပြောသည်။ အရင်ဆို နေ့စဉ်လိုလို မိုးအောင်နှင့်နှင်းဧကရီ တွေ့နေကျ။ ပြီးတော့ လွင်မာကလည်း မြင့်မောင်ကျော်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ သူတို့ဆီလည်း မိုးအောင် မရောက်တာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီဖြစ်၍ မိုးအောင်ကိုရှာပြီး ခေါ်ခဲ့ဖူးရန် သူ့ကို ပြောသည်။ လွင်မာက တကီကီ။ မိုးအောင်နေသော ရပ်ကွက်ထဲထိ သူမလိုက်ခေါ်မည်ဟု ပြောသည်။ နောက်ဆုံး သူပဲ မိုးအောင်ကို သွားရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါမည်ဟုဆိုကာ မြင့်မောင်ကျော် ဒီကိုလိုက်လာရသည်။ ဒီရောက်လာတော့လည်း မတွေ့။ မိုးအောင်ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲဟု မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။

‘ညီလေး၊ ညီလေးက မိုးအောင်သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား’

စကားသံကြောင့် မြင့်မောင်ကျော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းမမှတ်နိုင်သေသေချာချာ ကြည့်မှ။

‘ဟာ ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီးပါလား’

ဦးကိုအေးက ပြုံးသည်။ သူ့ဝံ့ဝံ့က အရင်တလို ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးနဲ့

ဝတ်၍ ပေပေရေရနေသော ပုံမျိုးမဟုတ်တော့။ တည်ငြိမ်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ညီလေး ရောက်နေတာကြာပြီလား’

‘မကြာသေးဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မိုးအောင် ဘယ်သွားလဲ၊ သိလား အစ်ကိုကြီး’

‘ဟယ်၊ အကို ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား’

ခင်မျိုးက ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ပြောသည်။

‘မိန်းမရာ၊ မောင်မိုးအောင် မရှိတုန်း။ သူ့အိမ်ကို ကြည့်ထားပါဆိုနေမှ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ငါ ကွမ်းစားချင်လို့ လမ်းထိပ်မှာ ကွမ်းသွားဝယ်ပြီးပြန်လာတော့ မောင်မိုးအောင်အိမ်ပေါ်မှာ လူရောက်နေတာတွေ့တယ်၊ အဲဒါနဲ့ တက်ကြည့်တာ တော်သေးတာပေါ့၊ မောင်မိုးအောင် သူငယ်ချင်းမို့လို့၊ တခြားမဟုတ်က ဟုတ်တယ်ဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

ဦးကိုအေးက ခင်မျိုးကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘ခင်မျိုး ဟင်းချက်ရင်းတန်းလန်း ငရုတ်သီးမှုန့် မရှိတော့တာနဲ့၊ ဟိုဘက်အိမ်သွားချေးနေတုန်း ဒီကမောင်လေး ရောက်လာတာကို မသိလိုက်တာပါ အစ်ကိုချို’

ခင်မျိုးက ဦးကိုအေးကို ရှင်းပြသည်။

‘ဒါတွေထားလိုက်ပါ အစ်မရယ်၊ မိုးအောင် ဘယ်သွားလဲဆိုတာ သိလားဌာ’

မြင့်မောင်ကျော် ဝင်မေးလိုက်၏။

‘ဟိုတစ်နေ့က မောင်မိုးအောင် ထွက်သွားတာပဲ၊ မနက်ပိုင်းကပဲ၊ ဆေးခန်းသွားမယ်လို့ ပြောသွားတယ်’

ဦးကိုအေး ဖြေသည်။

‘ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီကောင် နေမကောင်းလို့လား’

မြင့်မောင်ကျော် ဆက်မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီနေ့ မနက်က မောင်မိုးအောင် နှာခေါင်းသွေးလျှံတယ်လေ၊ သွေးတတော်တော်နဲ့မတိတ်ဘူး၊ အဲဒါ အစ်မတို့တောင် ဆေးခန်းကို အတူလိုက်ပေးရမလားလို့ ပြောတာ၊ သူက ရတယ်ဆိုပြီး ကားငှားပြီးထွက်သွားလေရဲ့၊ အိမ်ကို အစ်မတို့ ကြည့်ထားလိုက်ပါဆိုပြီး ပြောသွားတယ်လေ၊ အစ်မတို့တောင် သူပြန်မလာလို့ စိတ်ဝှနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးအောင်က တစ်ခါတလေ သုံးလေးညလောက် အိမ်ပြန် မအိပ်တတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အမတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေနေတာ’

ခင်မျိုး ရှည်ရှည်တေးတေး ရှင်းပြသည်။

‘ဘယ်ဆေးခန်းသွားမယ်လို့ ပြောသွားလဲ အမ’

‘မသိဘူး ညီလေး၊ သူ ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ အစ်ကိုကြီး အထင်ပြောရရင် ဆရာမလေးအိပ် မောင်မိုးအောင် သွားမှာပေါ့’

ဦးကိုအေးက ဝင်ဖြေသည်။ ဦးကိုအေး ပြောသလို ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ တကယ်ဆို မိုးအောင်နေမကောင်းဖြစ်လျှင် နှင်းဧကရီဆီမှာ ကုသ၍ရလျက်သားနှင့် ဘယ်ဆေးခန်းကိုမှ သွားရန်မလို၊ နှင်းဧကရီကလည်း မိုးအောင် နေမကောင်းဖြစ်လျှင် ဒီအတိုင်းထားမည် မဟုတ်။ ပိုလို့တောင် ပြုစုပေးမည်ဖြစ်သည်။ အခု မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီထဲသို့လည်း မသွား။ နှာခေါင်းသွေးလျှံလို့ ဆေးခန်းသွားမည်ဟုသာ ပြောသွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု မြင့်မောင်ကျော် စဉ်းစားမိသည်။ မြင့်မောင်ကျော် တွေ့ပြီး ရပ်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသည်။ မိုးအောင်၏ ဆေးမှတ်တမ်းများ၊ နောက်ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်ပေါ်တွင် စွန်းထင်းနေသော သွေးစက်။ သူ အရင်တစ်ခေါက် မိုးအောင်၏အိမ်ကိုရောက်တော့ တွေ့ခဲ့ရသော ဆေးမှတ်တမ်းပေါ်က သွေးစက်။ မြင့်မောင်ကျော် ရုတ်တရက် အတွေးရသွားပြီး မိုးအောင်၏ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဗီရိုက သော့ခတ်မထား။ ဗီရိုတံခါး ပွင့်သွားပြီး အတွင်းမှ ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်များ ထွက်ကျလာသည်။ ဦးကိုအေး နှင့်ခင်မျိုးတို့က သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။

မြင့်မောင်ကျော် ဆေးစာရွက်များကို ကောက်ယူရင်းနှင့် စိတ်ပူလာသည်။ မိုးအောင်သည် ဒီဆေးစာရွက်များကို အလကားနေရင်း ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လုပ်ထားမည် မဟုတ်။ အခုလည်း နှာခေါင်းသွေးလျှံပြီး ဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်း မသိ။ နှင်းဧကရီဆီလည်း မသွား။ သေချာသည်။ မိုးအောင်သည် သူ့ကို တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားတာကတော့ သေချာသည်။ ထိုဆေးမှတ်တမ်းများကို တွေ့ကတည်းက သူ သံသယရှိခဲ့သည်။ မိုးအောင်ကို နှင်းဧကရီရှေ့တွင်မို့ နောက်မှမေးမည်ဟု သူစိတ်တူးခဲ့သော်လည်း သေသေချာချာ မမေးဖြစ်ခဲ့။ မြင့်မောင်ကျော် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဆေးမှတ်တမ်းစာရွက်ပေါ်ရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို၊ ----- ဆေးရုံကလားဌာ’

တစ်ဖက်မှ ချို့လွင်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံကိုကြားရသည်။

‘ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဦးဝင်းမောင် ဒီအချိန်ဆေးရုံမှာ ထိုင်လားဌာ’

တစ်ဖက်မှ ထိုင်သည်ဟုပြန်ဖြေသည်။

‘ဪ ဝါ ဆရာကြီးဆေးရုံပဲလား၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဌာ’

ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်လာခဲ့ပါမယ်၊ ဪ အိမ်၊ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ Patient List ထဲမှာ မိုးအောင်ဆိုတာများ ရှိမလား၊ ကြည့်ပေးပါလားဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်လိုက်ပါမယ်'

မြင့်မောင်ကျော် ဖုန်းပြောတာရပ်လိုက်သည်။ ဆေးစာရွက်များအားလုံးကို ယူလိုက်ပြီး။

'ကျွန်တော် ဒါတွေယူသွားလိုက်တော့မယ်'

'မိုးအောင်ကို တွေ့မှာလား'

ခင်မျိုးက မေးသည်။

'တွေ့မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ မပြောတတ်သေးဘူး'

မြင့်မောင်ကျော် တိုတိုဖြေရင်း ကသိုက်ကရိုက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ရောက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး

'အိမ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်ထားပေးပါဗျာ'

ဦးကိုအေးနှင့် ခင်မျိုးတို့ကဖြင့် မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားစက်ကို မနီးသေးဘဲ သူယူလာသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ရွက်ခြင်းကြည့်သည်။ နှင်းကေရီနှင့် သူ့ကို မိုးအောင်ပြခဲ့သော ဆေးမှတ်တမ်းများအားလုံးက မိုးအောင်တွင် ဘာရောဂါမှ မရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သူဆေးစာရွက်များကို တစ်ရွက်ခြင်း လှန်ရင်း တစ်ရွက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။ သူ သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ လူကီးမီးယား၊ သွေးကင်ဆာ၊ နှုတ်တစ်ရွက် ဆက်ကြည့်သည်။ သွေးသွင်းထားသော ရက်စွဲနှင့် မှတ်တမ်းများ။ သူ့ကို မိုးအောင်က အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဘယ်သွားသည်၊ ညာသွားသည်ဆိုပြီး ဝေလည် ကြောင်ပတ် ပြောထားသောနေ့များ မိုးအောင် ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည့် နေ့ရက်များ။ မြင့်မောင်ကျော် တွေးရင်း တွေးရင်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ မိုးအောင်သည် သွေးကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေပြီး ထိုနေ့ရက်များတွင် သွေးသွင်းရသည်ကို လူသိမခံဘဲ လျှောက်ပြောနေခြင်းပင်။ မိုးအောင် ဘာလို့ သူ့ကိုတောင် ဖွင့်မပြောရတာလဲ။ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ထိမ်ချွန်မထားတတ်သော မိုးအောင်သည် အခု သူ့ရောဂါအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောရတာလဲ။ မြင့်မောင်ကျော်တွေးရင်း သူ၏စိတ်ပူပင်မှုက အထွဋ်အထိပ်ရောက်လာသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ဆေးစာရွက်များကို တစ်ဖက်ခုံပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း ကားစက်နီးသည်။ ပြီးတော့ မိုးအောင်

ရှိနိုင်မည်ထင်သည့် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးကို ဦးတည်၍ ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

*

'မောင်မိုးအောင်၊ နေကောင်းရဲ့လား'

ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဦးဝင်းမောင်က မိုးအောင်ကို မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် လုံနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးနားတွင် Nurse မလေးက တစ်စက်မှ မရှိတော့သည့် သွေးပုံလင်းခွံနှင့် ပိုက်ကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

'ကောင်းပါတယ်၊ အန်ကယ်ကြီး'

မိုးအောင် ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဦးဝင်းမောင်က

'စိတ်ရော ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိရဲ့လား'

'ရှိပါတယ် အန်ကယ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး'

ဆရာဝန်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ Nurse မလေးက သိမ်းဆည်းစရာ၊ ရှင်းလင်းစရာများကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီး အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးသည် လေအေးစက်အရှိန်ကြောင့် အေးမြနေသည်။

'ငါ့တူက စိတ်ဓါတ်တော့ ကျမယ်မထင်ပါဘူး'

မိုးအောင် ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် သိထားပြီးသားပဲ အန်ကယ်၊ မတုန်လှုပ်ပါဘူး'

'အန်ကယ်တို့လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကုသတာပဲ မောင်မိုးအောင်'

ဆရာဝန်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

'ဟာ၊ သံသယမရှိဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ကြီးကြောင့် ကျွန်တော် အခု လောက်ထိ နေနိုင်တာ၊ အန်ကယ်ကြီး အများကြီးကို ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးခဲ့တာပါ။ ကျန်းမာရေးကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူမှုရေးကိစ္စတွေပါ အန်ကယ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာပါ'

ဆရာဝန်ကြီးက နားထောင်ပြီး

'မောင်မိုးအောင်ရဲ့ မေမေလေး၊ အန်ကယ်ကြီးဆိုကို နေ့တိုင်း ခုန့်ဆတ်တယ်'

မေမေလေး စိတ်အရမ်းပူနေတယ်။ သူ့ခမ္ဘာ ဒီကိုလည်း လိုက်လာလို့လည်း မချလွင့်မှာ သိသွားမှာက တစ်မျိုးနဲ့ တော်တော် ဟာများစွာမှာပဲ'

'ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ကြီး၊ မေမေလေး သိသွားပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့၊ တားလို့ မကောင်းလို့သာ မေမေလေး လွတ်ငြိမ်းထားရတာ၊ မေမေလေး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး'

'မေမေလေးက မောင်မိုးအောင်အပေါ်ကို အရမ်းကောင်းပါတယ်၊ အခေအရင်း တစ်ယောက်လိုပါပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်ကြီး၊ မေမေလေးက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တာပါ။ မိုးအောင် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက မိုးအောင်တို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

'မောင်မိုးအောင်ကို အန်ကယ်ကြီးပြောပြီးပြီနော်၊ မောင်မိုးအောင်ရဲ့ရောဂါ အခြေအနေက Last Stage ကို ရောက်နေပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်မှမသွားဘဲ မေမေလေးတို့ အနားမှာနေပြီး အနားယူပေါ့ကွာ၊ ဘုရားတရားကို တတ်သလောက် မှတ်သလောက် လုပ်ပေါ့ကွာ'

မိုးအောင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက စကားဆတ်မည်လုပ်ပြီးမှ အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟာ၊ မြင့်မောင်ကျော်' အခန်းထဲဝင်လာသော မြင့်မောင်ကျော်ကိုတွေ့ပြီး မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

မြင့်မောင်ကျော်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် သောကအရိပ်အယောင်များက အပြည့်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို တစ်ခုခုပြောမည်ပြုပြီးမှ ဆရာဝန်ကြီးရှိနေ၍ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက မကောင်း။

'အန်ကယ်ကြီး၊ ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ' မိုးအောင်က ဆရာဝန်ကြီးကို မြင့်မောင်ကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။ မိုးအောင်က သူ ဘာမှမဖြစ်သလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေသည်။

ပြီးမှ ဆရာဝန်ကြီးဘက်လှည့်၍ 'ကျွန်တော် အချိန်ဘယ်လောက်ရမယ်လို့ အန်ကယ်ကြီး ခန့်မှန်းထားလဲ'

ဆရာဝန်ကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကြီးကို တစ်လှည့် မိုးအောင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်တစား စောင့်စားနေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။

'ကံသောက်မတော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ တစ်လလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နှစ်လလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မောင်မိုးအောင်သာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မတွေ့နဲ့၊ ဘုရားတရား လုပ်ပေါ့ကွာ'

မြင့်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကြီးစကားကို တအံ့တဩ နားထောင်ရင်း 'အန်၊ အန်ကယ်ကြီး၊ ဒီထက် မပိုနိုင်တော့ဘူးလား'

ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းခါသည်။

'မပိုနိုင်တော့ဘူး၊ မောင်မိုးအောင် အားလုံးသိပြီးသားပါ'

'ဒါ ဒါဆို၊ မိုးအောင်က'

မြင့်မောင်ကျော် စကားတွေ ထွက်မရ၊ တစ်ဆိုကုန်သည်။

'ငါ မင်းကို ပြီးတော့ရှင်းပြမယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲကွာ၊ ငါဒီကနေ ပြန်စားရိတ် မကုန်တော့ဘူးပေါ့၊ မင်းကားနဲ့ ငါ့ကိုလိုက်ပို့ကွာ'

မှိုင့်တွေပြီးရပ်နေသော မြင့်မောင်ကျော်၏ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ရင်း မိုးအောင်ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်က သူ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် နောက်တောင်နောက်နေသေးသည်။

'အန်ကယ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံကဆင်းလို့ရပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်'

မိုးအောင်သည် ဆရာဝန်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'မောင်မိုးအောင်၊ ဒီကနေ မေမေလေးဆီကို တန်းသွားလိုက်ပါ၊ သူမျှော်နေလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ကြီး၊ လာကွာ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို လိုက်ပို့ကွာ'

မိုးအောင်သည် ဆရာဝန်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောသည်။ ပြီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်၏ ပခုံးကိုဖက်ရင်း ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ဘာမှ မပြောနိုင်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ စိတ်ထဲတွင် နေ့ခင်းကြောင်ကောင် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုထဲသို့ အရှင်လတ်လတ် ရောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ မိုးအောင်က ကားတံခါးဖွင့်ရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကန်တော်ကြီးကို မောင်းကွာ၊ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး တောင်းပြောကြတာ

www.burmeseclassic.com

ပေါ့၊ ပြီးမှ မေမေလေးဆီ သွားကြတာပေါ့ကွာ'

မိုးအောင်သည် ကားထိုင်ခုံပေါ်မှ သူ၏ဆေးမှတ်တမ်းများကို ကောက်ယူ လိုက်ရင်းပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ဘာမှမပြော။ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

*

ကန်တော်ကြီး ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေညှင်းက အေးစိမ့်စိမ့်ရှိသည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ ရင်ထဲတွင်တော့ ဆူပွက်နေသည်။ မိုးအောင်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ကန်စပ်ဘေးရှိ ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်လိုက်။ အကြော်စားလိုက် လုပ်နေသည်။

'မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်မပြောတာလဲ မိုးအောင်'

မြင့်မောင်ကျော် နာနာကျည်းကျည်း မေးလိုက်သည်။

'ပြောလို့လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ မင်း စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲ ရှိမှာပေါ့'

မိုးအောင်က အကြော်စားမပျက် အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

'မင်း ငါ့ကို သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လို့ သဘောထားရင် ဖွင့်ပြောရ မှာပေါ့'

မြင့်မောင်ကျော်၏စကားသံက အက်ကွဲနေသည်။ မိုးအောင်သည် အကြော်စား ရင်းမှ ရပ်လိုက်ပြီး

'မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ငါသဘောထားလို့ မင်းကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာဘဲ မြင့်မောင်ကျော်၊ မင်းသာ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ရင် ငါဖွင့်ပြောလည်း မင်းဘာမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့ ညီအစ်ကို လို့ သဘောထားတယ် မြင့်မောင်ကျော်၊ ငါမင်းကို ငါ့မှာ သွေးကင်ဆာရောဂါ ရှိနေ ထယ်ဆိုတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်းဒီအတိုင်းထိုင်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသိတယ်၊ မင်းလျှောက်လုပ်မှာ၊ ပြီးတော့ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိရင် မင်းပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မြင့်မောင်'

'ငါ့ကိုက သောက်သုံးမကျတာပါ၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေ၊ တွဲနေပြီးမှ ဘာမှ မသိဘူးဆိုတာ ငါ သောက်သုံးမကျလို့ ငါ ညွှဲလို့၊ ငါ မင်းကို ဂရုမစိုက်လို့' မြင့်မောင်ကျော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း အသံတိမ်ဝံ့သွားသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များဝဲလာသည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင် ပြုံးလိုက် ရင်း

'ဟေ့ကောင် မင်းမငိုနဲ့နော်၊ ယောက်ျားကြီးငိုတာ ကြည့်မကောင်းဘူးကွ၊ တော်ကြာ လူတွေမြင်ပြီး ငါ့ကို အခြောက်ကြီးနဲ့ ကန်တော်ကြီးထဲ လာထိုင်တယ်ဆို ပြီး ပြောနေဦးမယ်'

'မိုးအောင်၊ မင်း ငါ့ကိုမနောက်နဲ့၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မင်းသိလား'

မြင့်မောင်ကျော်ပြောသည်။

မိုးအောင် ရယ်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်း။

'အေး၊ မင်းကတော့ ရယ်နိုင်တုန်းပဲ၊ ငါ မင်းလို ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး မိုးအောင်၊ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာ ပွက်လောင်နေတာမှ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ငါ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ငါ့အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တဲ့ ငါ့မိသားစုဘဝ မပျက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်သွားမှာကို ငါ က ဝမ်းသာရမှာလား၊ မင်း မရဏနိုင်ငံကို ထွက်သွားတာကို ငါက ဆိုင်းတွေဝံ့တွေ တီးပြီး လိုက်ပို့ပေးရမှာလား'

မြင့်မောင်ကျော် ဆိုနှင့်ကြွေကွဲစွာ ပြောသည်။

'လူဆိုတာ သေမယ့်အမျိုးပဲလေကွာ၊ နေ့တိုင်း လူတွေ သေနေတာပဲ၊ ဘာ ထူးဆန်းတာမှတ်လို့ တရားသဘောနဲ့ တွေးပေါ့ကွာ'

မြင့်မောင်ကျော်ကို မိုးအောင် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

'မိုးအောင်၊ မင်း ငါ့ကို တရားသဘောတွေ ဘာတွေလာမပြောနဲ့၊ ငါ နားမလည် နိုင်ဘူး၊ နေ့တိုင်းသေနေပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေက ငါနဲ့မသိဘူး၊ မင်းလောက်လည်း မရင်းနှီးဘူး၊ မင်း ငါ့ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ လူသေတာ တွေ တိုင်း ငါ ဝမ်းမနည်းတတ်ဘူး၊ အခုသေမယ့် ရောဂါအကြီးကြီး ဖြစ်နေတာက မင်းကွ၊ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ငါ့မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မင်းကွ'

မြင့်မောင်ကျော်သည် သူခံစားရသလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏စကားကို နားထောင်ပြီး မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် သည်။

'မင်းကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ထားလိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ သိပ်ခံစားနေပါနဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့ကွာ'

မိုးအောင်ပြောလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတွေးအခေါ်

မြင့် ငြိမ်သက်နေရင်း မိုးအောင်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုယူပြီး ကန်တော်ကြီးထဲ ပစ်လိုက်သည်။ လှိုင်းဂယက်လေးများ ထသွား၏။ ကျလိုက်သည်က ခဲတစ်လုံးပင်။ လှိုင်းဂယက် အဝန်းအဝိုင်းက မပြီးနိုင်တော့။ တော်တော်ကြာမှ သူ့ဟာနှင့်သူ ပြန်ငြိမ်သက်သွား၏။

‘မင်းတတ်နိုင်တာပဲ မိုးအောင်၊ မင်း ဘန်ကောက်သွားကုပါလား’

မြင့်မောင်ကျော်က တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ထပြောသည်။

‘မရနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုတောင် အကုန်အကျ ခံနိုင်လို့ ဒီလောက်ထိ ခံနေတာ၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ကိစ္စပြီးတာ ကြာပြီ’

‘ဒါဖြင့် မင်းဒီရောဂါဖြစ်တာ ကြာပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတာ၊ မေမေလေးတောင် အန်ကယ်ကြီး ဖုန်းဆက်ပြောလို့ တလောကမှ သိသွားပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတာလေ၊ ငါက အန်ကယ်ကြီးကို ဒီကိစ္စအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖို့ ပိတ်ထားတာ၊ အခု ငါ့ရဲ့အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုပြီး အန်ကယ်ကြီးက မေမေလေးကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာကွာ’

‘လွင်မာတို့၊ နှင်းဧကရီတို့လည်း မသိဘူးပေါ့’

‘မသိဘူး၊ ငါ့ကိစ္စကို မေမေလေးတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်၊ အခု မင်းသိသွားတယ်၊ ဒါပဲ’

မြင့်မောင်ကျော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တော်တော်ကြာကြာ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ မိုးအောင်သည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

‘မြင့်မောင်ကျော်’

မြင့်မောင်ကျော် လှမ်းကြည့်သည်။ မိုးအောင်မျက်နှာက စောစောကလို မဟုတ်တော့။ တည်ကြည်နေသည်။

‘မင်းက ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ငါ ရယ်နိုင်တုန်းပဲလို့၊ ငါ ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မြင့်မောင်ကျော်၊ မရယ်လို့မရတဲ့ အခြေအနေမှာ ငါ ရယ်ရမှာပဲ၊ ကျေကျေ နပ်နပ်ကို ရယ်ရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအခြေအနေကို ငါ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလေ၊ လွန်ဆန်ရင်လည်း ငါ့ကို တစ်စဖီဖြစ်အောင် တိုက်စားသွားလိမ့်မယ်၊ နေ့အလင်းရောင်အောက်မှာ ငှက်ဆိုးထိုးသံ ကြားချင်လို့မရဘူး၊ ဒီလိုပဲ ည သန်းခေါင်ယံမှာ ဥဩတွန်သံ ကြားရလေမရှိဘူး’

မိုးအောင် တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု

မြင့်မောင်ကျော် သိလိုက်သည်။

‘ငါ့မှာ သွေးကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတော့၊ ငါ တော်တော် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကို ငါထိန်းပြီး ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါဘာလုပ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အဖေ နေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်ထဲကို ငါသွားနေတာပဲ၊ အမေနဲ့တူတဲ့ဘဝတွေကို ငါကူးစက်ခံစားခဲ့တယ်၊ ငါတတ်နိုင်သလောက် ဖေးမခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုတော့ လူတွေကအဓမ္မလို့ ထင်မှာပေါ့၊ ငါ လွတ်လပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတာကို သူတို့ မသိဘူးလေ’

မြင့်မောင်ကျော် ငြိမ်သက်ရင်း နားထောင်နေ၏။

‘ငါ၊ အဲဒီရပ်ကွက်လေးထဲကို ငါမသေခင် တတ်နိုင်သလောက် ငါ့အမေနဲ့ဘဝတူ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး ငါသွားခဲ့တယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရရင် အောက်ခြေလူတန်းစားတွေရဲ့ အကျိုးကို သယ်ပိုးမယ်ပေါ့၊ ငါက သူရဲကောင်းကြီးပေါ့ကွာ’

မိုးအောင်ပြောရင်း ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ကြည့်လိုက်တော့၊ ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတာပဲ၊ ငါကတော့ သူတို့ကို ပိုက်ဆံတွေထုတ်ချေပြီး အလုပ်တွေ လုပ်ခိုင်းမယ်၊ သူတို့ အရင်းအနှီးရရင် ကြိုးစားပြီး သူငွေဖြစ်မယ်၊ ဒီဘဝဆိုးတွေထဲက လွတ်မြောက်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်၊ ငါ မအောင်မြင်ဘူး၊ ဒီဘဝဆိုးတွေက ရုန်းထွက်သွားနိုင်တဲ့လူ အရမ်းနည်းတယ်၊ ရွံပေနေတဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ ရွံ့ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားဘူး၊ ရွံ့မရှိတဲ့နေရာကို သူတို့မသိဘူး၊ သူတို့ မမြင်ဘူး၊ သူတို့ မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်အောင်လည်း ပိတ်ဆို့ကာဆီးထားတာတွေ ပိုနေတယ်၊ သူတို့ရဲ့အသိတရားတွေ ချို့တဲ့နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ရွံ့နွံထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ အဲဒီရွံ့နွံထဲမှာပဲ ခြေလွတ်လျှောက်တာထက်စာရင် ဖိနပ်ဖိပြီး လျှောက်တာက ပိုကောင်းတယ်လို့ သူတို့ထင်တယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖိနပ်ဖိပြီးပဲ လျှောက်လျှောက်၊ ခြေလွတ်ပဲ လျှောက်လျှောက်၊ ရွံ့ပေတာက ပေတာပါပဲ’

မိုးအောင်သည် တော်တော်ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောလိုက်၏။ ခဏနားလိုက်ပြီးမှ

‘ငါက ပိုက်ဆံထုတ်ချေးတယ်၊ တချို့က ပြန်မဆပ်ဘူး၊ ငါ့ကို အဆင်ပြေဆုံးဆိုပြီး ဘတ်တယ်၊ တချို့က ငါ့ခွေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို အလုပ်မလုပ်ဘဲ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ထိုင်ခိုက်လိုက်တယ်၊ ကုန်ချော’

‘ဒါ သူတို့မှားတာပဲလေ၊ မင်း စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို ဖေးဖေးမမ ဝင်ထောက်ပြီးပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ခေါင်းခါရင်း

‘သူတို့ မမှားဘူး၊ ငါမှားတာ၊ သူတို့ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါက ကင်ဆာလို ကုသရ ခက်တဲ့ ရောဂါမျိုး၊ ငါ-ပေးတဲ့ဆေးက ဆေးပြီးတိုဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောဂါ ပျောက်မှာလဲ’

မိုးအောင်၏မျက်နှာက ထိခိုက်ကြေကွဲနေသည့် ပုံပေါက်နေသည်။ သူကပင် ဆက်၍

‘အသိတရားရှိတဲ့ လူတချို့ကျတော့လည်း ရတဲ့အခွင့်အရေးကို မိမိရရ ဆုတ် ကိုင်ပြီး၊ ဒီဘဝဆိုးထဲက ရုန်းထွက်သွားကြတယ်၊ အရေအတွက် အရမ်းနည်းပါတယ် ကိုမိုးလုံးတို့၊ ဗိုလ်အောင်ခင်တို့လိုပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ ငါသိလိုက်ရတာက သူတို့တို့ တကယ်အကျိုးဖြစ်စေချင်ရင် သူတို့အသိအမြင်တွေ ပွင့်လာပြီး သူတို့ ကိုယ်တိုင် လုပ်ချင်စိတ်ရှိမှ ရမယ်ဆိုတာ ငါသိလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီက ကတော့ အသိအမြင် ချို့တဲ့မှု ပြသနာပဲ၊ သူတို့ကို မမြင်အောင် မသိအောင် ပိတ်ဆို့ကာဆီးထားတဲ့ အရာတွေကို ငါ မဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ငါအမေရဲ့ ကျေးဇူးကို မဆပ်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့ကွာ’

မိုးအောင် စကားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ

‘ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော ငါဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ အမေရဲ့မေတ္တာတို့ ငါ မစော်ကားခဲ့ဘူးလို့တွေးပြီး ကျေနပ်ပါတယ်’

မိုးအောင် တိုးတိုးလေး ရေခွက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ တစ်ချိန် လုံး နားထောင်ခဲ့သော မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦးကွာ၊ မင်း အခုလို သွေးကင်ဆာဖြစ်နေတာထို့ နှင်းဧကရီ သိသွားရင် ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် မြင့်မောင်၊ ဧကရီ စိတ်အရမ်းထိခိုက်သွားမှာ သေချာတယ်’

မိုးအောင် တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘ငါ နှင်းဧကရီကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ မင်း သိလား’

မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်ကို မေးလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင် တန်ငွေစက္ကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီပိုက်ဆံလေးက ဧကရီ ငါ့ကို ဆိုက်ကားခပေးထားတာ၊ ငါ အခုထက်ထိ

သိမ်းထားတယ်၊ ဒီတစ်တောင်တန်လေးက နှင်းဧကရီရဲ့ ကိုယ်စား ငါ့ရဲ့နှလုံးသားနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာရှိအောင် ငါ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားတာပေါ့၊ အဲဒီ လောက်ထိဖြစ်ရအောင် ငါ ဧကရီကို ချစ်တယ်’

‘မင်း၊ နှင်းဧကရီကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား’

မြင့်မောင်ကျော် စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်က ခေါင်းရမ်းပြီး

‘မပြောဘူး မြင့်မောင်၊ ငါ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူး မြင့်မောင်ကျော်၊ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် သူ့ခေါင်းညိတ်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဧကရီ သိပ်ရိုးသားတယ်၊ မင်း ငါ့ကိုပြောခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဧကရီ မာနမရှိဘူး၊ စေတနာ ကောင်းတယ်၊ ငါ ဧကရီနဲ့တွေ့တိုင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိတိုင်း ငါဖွင့်ဟမိတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမပြောပါဘူး၊ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ချမ်းသာ ဖို့အတွက် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို စိတ်သောကတွေ မရစေချင်ဘူးကွာ၊ အဲဒါ နှင်းဧကရီကို ချစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့သစ္စာတရားပဲ’

မိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး မြင့်မောင်ကျော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

‘ငါ စဉ်းစားကြည့်တယ် မြင့်မောင်၊ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံးက မိုးကောင်းကင်ထဲက တိမ်တိုက်တွေပဲ၊ လောကကြီးမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ တည်ရှိ နေကြမှာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ တူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ တစ်ထပ်တည်းကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တည်ရှိမယ်၊ ကြွေလွင့်မယ်၊ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး၊ လူဆိုတာ မွေးလာ ကတည်းက သေဒဏ်စီရင်ခံထားရတဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေခြင်းတရား ရဲ့ကြားမှာ ပင့်ကူမျှင်လောက်ပါးတဲ့ စည်းကလေးပဲ ခြားထားတာပဲ၊ တကယ်ကို ပါးပါးလေးပါ၊ အဲဒီ စည်းကလေးကို မကျော်ခင်မှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မလဲ ဆိုတာက သာ အရေးကြီးတာပါ၊ ငါ မင်းကိုပြောပြီးပြီပဲ၊ ငါဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ငါစိတ်ချမ်းသာခဲ့တယ်၊ ငါ လွတ်လပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေပေါ်မှာ ငါ ကျေနပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ မင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ မြင့်မောင်’

မိုးအောင်စကားဆုံးသည်နှင့် အေးစက်နေသော ကော်ဖီခွက်ကို မော့ပြီး သောက်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့။ မြင့်မောင် ကျော်သည် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်တိုက်များ နေ့လျား နေ၏။ ကန်တော်ကြီး ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနုအေးက နေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တောက်လောင် ကျွမ်းနေသည်။ မိုးအောင်ထဲတော့

ခပ်အေးအေးပင်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် မတူညီသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိနေသော တိမ်တိုက်များပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မိုးအောင်သည် မကြာခင်အချိန်အတွင်း လွင့်ပြယ်ကွယ်ပျောက်သွားမည့် တိမ်တိုက်ငယ်တစ်ခုပင် မဟုတ်လော။

*

‘သား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို မေမေ ဘာပဲလုပ်ပေးရ၊ လုပ်ပေးရ၊ မေမေ အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ တစ်ခုပဲ မေမေ့ကို သားလိုက်လျောပေးပါ။ သားရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ သားဘယ်ကိုမှမသွားဘဲ မေမေတို့နဲ့နေပေးပါ’

ဒေါ်မေမေလွင်သည် မိုးအောင်ကို တည်ငြိမ်အေးအေးဆေးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် ဒေါ်မေလွင်၏ ရှေ့တွင်ထိုင်၍ နားထောင်နေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကတော့ မိုးအောင်ကို သံလွင်လမ်းခြံသို့ ပို့ပေးပြီး ပြန်သွားသည်။ မိုးအောင်ကို ဒေါ်မေမေလွင်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ရန် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ မိုးအောင်ရောက်သည့်အချိန်တွင် လွင်မာမရှိ၍ တော်သေးသည်။ လွင်မာက ခိုင်မြင့်တို့နှင့်အတူ ရန်ကင်းစင်တာကို ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က လွင်မာ့ကို မိုးအောင်ရောက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားပြီး မိုးအောင်ကို သူ့ရင်ထဲကရှိသမျှကို အိပ်သွန်ဖာမှောက်ပြောနေသည်။

‘မိသားစု တစ်စုတစ်စည်းတည်း နေထိုင်လာရတယ်ဆိုတဲ့ဘဝကို လူတိုင်း မက်မောတယ် သား၊ မေမေလည်း မက်မောတယ်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိသားစုနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့သူတွေက အဲဒီမိသားစုဘဝလေးကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း သတိထားမိဘူး၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေတတ်ကြတယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကွဲအက်လာပြီဆိုတော့မှ ဒီမိသားစုဘဝကို ပြန်တမ်းတတတ်ကြတယ်၊ ဒါ လူ့သဘာဝပဲ’

ဒေါ်မေမေလွင် ထိုင်နေရာမှ ထလျှောက်လိုက်သည်။

‘မိသားစု တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်သွားတဲ့သူဟာ ဘာနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရဘဲ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရတာပဲ’

ဒေါ်မေမေလွင် စကားပြောရင်း မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆတ်နု

‘ငယ်ငယ်လေးထဲက မိသားစုပြိုကွဲတဲ့ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတဲ့ကလေးဆို ဒီဆိုး

တာပေါ့၊ သားလိုပေါ့၊ အဲဒီကလေးတွေရဲ့စိတ်မှာ ဒီဒဏ်ကြီးက တစ်သက်လုံး အပိုင် လိုမိုးပြီး၊ တစ္ဆေလို လိုက်ခြောက်လှန့်နေတော့တာပဲ’

မိုးအောင်သည် ဒေါ်မေမေလွင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်မေမေလွင်၏ မျက်နှာက ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတို့ကို မျှီသိပ်ထားတော့မည်ဟန်မရှိတော့။ ထုသား ပေသားကျနေသော ရုပ်သွင်က အရာအားလုံးကို ပွင့်အန်ပစ်လိုက်တော့မည့်ပုံ ရှိနေ သည်။

‘မေမေ၊ မန္တလေးမှာ လစဉ်လိုလို မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းကိုသွားပြီး လှူခဲ့ တန်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီမှာ တချို့ကလေးတွေက ဆော့နေကြတယ်၊ တချို့ကျတော့ ကျောင်းမှ ဝည်းရိုးနားသွားပြီး ဟိုးအပြင်ဘက်ကို ငေးနေကြတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ မိစုံဖစုံကလေးတွေကို သူတို့တွေ့မှာပဲ၊ အဖေကိုချွဲနေတဲ့ သမီးတွေ၊ အမေကိုပူစာနေ တဲ့ သားတွေ၊ ဒါတွေကို သူတို့မြင်မှာပဲ၊ ဒါတွေကို ငေးကြည့်ပြီး သူတို့ ဘာတွေ တွေးနေမလဲဆိုတာ မေမေသိချင်လိုက်တာ၊ သူတို့လေးတွေရဲ့ရင်ထဲကို မေမေ ဝင်ကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ ဝင်မကြည့်ရဲဘူး၊ မေမေ မခံစားနိုင်ဘူး မေမေ ကြောက်တယ်’

ဒေါ်မေမေလွင်၏အသံက ဖျော့တော့နေသည်။ မိုးအောင်က ငြိမ်သက်လျက်၊ ‘တစ်ခါဘိုးဘွားရိပ်သာကို ရောက်ပြန်တော့လည်း မေမေတို့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ အဖိုးအဖွားတွေရဲ့ မျက်နှာကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ သူတို့မျှော်လင့်နေတာ သူတို့ဆီကို ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့လာပြီး လှူတဲ့တန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ စားစရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မျှော်လင့်နေတာ မေတ္တာ၊ သားသမီးတွေရဲ့မေတ္တာ၊ မြေးတွေမြစ်တွေရဲ့မေတ္တာ၊ ကလေးတွေကျပြန်တော့လည်း သူတို့မမြင်လိုက်ရတဲ့ အဖေအမေရဲ့မေတ္တာ၊ သူတို့မတွေ့လိုက်ရတဲ့ အဖိုးအဖွားတွေရဲ့ မေတ္တာ၊ ဒါတွေကို မျှော်လင့်နေတာ သား’

ဒေါ်မေမေလွင် ဆက်ပြောသည်။

‘မေမေပြောချင်တာက မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ နေရတဲ့ဘဝကို ကလေး တွေလည်း မက်တယ်၊ လူကြီးတွေလည်း မက်တယ်၊ မိသားစုဘဝကို တန်ဖိုးထားရ ကောင်းမှန်းသိတဲ့လူတိုင်း မက်တယ်၊ ခံစားတတ်တဲ့သူတိုင်း မက်တယ်၊ အဲဒီထဲမှာ မေမေလည်း ပါတယ်’

ဒေါ်မေမေလွင်ပြောရင်း မိုးအောင်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ၏မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးနွယ် ညှိုးငယ်ညှိမှောင်နေ၏။

‘သားကို မေမေ တောင်းပန်ပါရစေ၊ သားရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မေမေ တို့နဲ့ လာနေပေးပါ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မမက်ခင်မှာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက် ကလေးတွေကိုသာ မက်ခွင့်ရရင်၊ အဲဒီအိပ်မက်ကောင်းတွေထဲမှာ မေမေကို ခဏ လောက်ဖြစ်ဖြစ် နေခွင့်ပေးပါသား၊ မေမေရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးပါ သား’

ဒေါ်မေမေလွင်၏ စကားအဆုံးတွင် မိုးအောင် မှိုင်တွေသွားသည်။ ဒေါ်မေမေ လွင်က မိုးအောင်၏စကားကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနားထောင်နေသည်။ မိုးအောင်တစ်ခုခု ပြောမည်အလုပ်တွင် ခြံထဲသို့ဝင်လာသောကားသံကို ကြားလိုက် ရသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ပြန်ထလိုက်ပြီး

‘လွင်မာ ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ မေမေ ခေါင်းကိုက်လို့၊ အခန်းထဲမှာ နားနေ တယ်လို့သာ ပြောလိုက်တော့ သား’

ဒေါ်မေမေလွင်ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့လှည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာကို အပ်လိုက်သည်။ မျှီသိပ်ထားသမျှကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ စွန်းထင်း သွား၏။

‘ကိုကို ရောက်နေတာကြာပြီလား’

လွင်မာက အိမ်ထဲကို ဝင်ဝင်လာခြင်းမေးသည်။

‘မကြာသေးဘူး ညီမလေး၊ မိုင်မြင့်တို့ရော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ပြီလဲ’

‘သူတို့ Shopping ထွက်နေတာ မပြီးသေးဘူးလေ၊ ညီမလေးက ကိုကို ရောက်နေပြီဆိုပြီး မေမေ ဖုန်းဆက်လို့ပြန်လာတာပေါ့၊ ကိုကို မေမေနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီ လား’

‘တွေ့ပြီးပြီ ညီမလေး၊ မေမေလေး ခေါင်းကိုက်လို့နားနေတယ်’ လွင်မာသည် မိုးအောင်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကိုကို ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ’

တစ်ဖြိုင်နက်တည်းတွင် မိုးအောင်ကိုမေးလိုက်သည်။

‘ကိုကို ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့၊ ပဲခူးကို ခဏသွားလိုက်တာလေ’

မိုးအောင် ကြည့်ကောင်းသလို ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟာ ကိုကိုရာ၊ ပဲခူးသွားတာ လွင်မာကိုတောင် မပြောဘူး၊ လွင်မာလည်း

လိုက်ချင်တာပေါ့၊ အိမ်ကကားနဲ့ သွားတာမဟုတ်ဘူး’

လွင်မာသည် မိုးအောင် ညာနေမှန်းမသိ၊ သူဖြစ်ချင်ရာကို ဖွတ်ပြောနေ၏။

‘နောက်တစ်ခေါက်သွားရင် ခေါ်မယ်လေကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား ညီမလေး’
 မိုးအောင် ချောလိုက်တော့မှ လွင်မာငြိမ်သွားသည်။ လွင်မာသည် အချိန်
 တော်တော်ကြာကြာ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ
 ‘ကိုကိုကို ညီမလေး တိုင်ပင်စရာရှိတယ်’
 မိုးအောင်သည် လွင်မာကို ကြည့်လိုက်သည်။ လွင်မာမျက်နှာက တည်တည်
 ကြည်ကြည် ရှိနေသည်။
 ‘ဘာများ၊ ရေကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ကိုကိုကို တိုင်ပင်မလို့လဲ ညီမလေး၊ တိုင်ပင်
 တာတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်တော့မပတ်နဲ့နော်’
 ‘တကယ်ပြောတာ ကိုကို၊ ညီမလေး မနောက်ဘူး’
 မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာ ကြားပြီး ဒေါ်မေမေလွင်သည် လဲနေရာ
 မှ ထထိုင်လိုက်သည်။
 ‘ဘာကိစ္စလဲ ပြော၊ မေမေလေးကို ပူဆာစရာရှိလို့ ကိုကိုနဲ့ ပြောခိုင်းမလို့လား’
 လွင်မာ အတည်ပေါက်ပြောနေသဖြင့် မိုးအောင် မနောက်တော့၊ လွင်မာကို
 မေးလိုက်သည်။
 ‘မဟုတ်ပါဘူး’
 ‘ဒါဆို ဘာလဲပြော’
 လွင်မာ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ရှက်ကီးရှက်ကန်းဖြင့်
 ‘မမေကရီရဲ့မောင်က ညီမလေးကို Propose လုပ်လာတယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုကို
 တိုင်ပင်ချင်လို့’
 လွင်မာကို မိုးအောင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီအရွယ်သည်
 ရင်ခုန်တတ်သော အရွယ်ပင်။
 ‘အဲဒါ၊ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညီမလေး’
 မိုးအောင်မေးလိုက်၏။ လွင်မာက
 ‘ကိုကိုအပြင် သိချင်တာပေါ့’
 ‘ကိုကိုက သူ့ကို သေသေချာချာမသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ မြင့်မောင်
 ကျော်ကို မေးလိုက်ရင် သူ့အကြောင်း အတုန့်သိရမှာပါ၊ ကိုကို မေးပေးမယ်လေ’
 လွင်မာ ငြိမ်သက်၍ နားထောင်နေသည်။ မိုးအောင်က ဆက်၍
 ‘ညီမလေးကရော သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား’
 ‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

မိုးအောင် ပြုံးလိုက်၏။
 ‘ညီမလေး မညာနဲ့၊ ညီမလေး သူ့ကို စိတ်ဝင်စားဘဲ၊ ကိုကိုနဲ့ လာတိုင်ပင်
 စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ကိုကို သိတယ်နော်’
 မိုးအောင် ပြောရင်း၊ လွင်မာခေါင်းမှ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်ဖွဲ့လိုက်သည်။
 ‘ဟာ၊ ကိုကို လုပ်ပြန်ပြီ၊ နဂိုကမှ ဆံပင်တွေပွနေရတဲ့အထဲ’
 လွင်မာသည် မိုးအောင်၏လက်ကို ဖယ်ရင်းပြောသည်။ မိုးအောင် နှစ်နှစ်
 မြိုက်မြိုက် ရယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် အခန်းထဲသို့ ပျံ့လွင့်လာသော
 မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ရယ်သံကိုကြားပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ငိုငိုပြီးထိုင်နေမိသည်။
 လွင်မာသည် မိုးအောင်၏ရောဂါအခြေအနေကို ဘာမှမသိ၊ လွင်မာ သိများ
 သိသွားလျှင်ဟုတွေးပြီး ဒေါ်မေမေလွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်
 ချလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်၏ရင်သည် ပူလောင်နေ၏။
 ‘ညီမလေး၊ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလား’
 မိုးအောင် မေးလိုက်သည်။
 ‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မပြောရသေးဘူး’
 ‘မသိပါဘူးကွာ၊ ညီမလေးက အားလုံး လုပ်ပြီးကိုင်ပြီးမှ ကိုကိုကို လာတိုင်ပင်ပြီး
 မေမေလေးကို ပြောခိုင်းမလို့လားလို့’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရ၊ ညီမလေး အဲဒါမျိုးဘယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကိုကို
 ပဲ ပြောထားတယ်လေ၊ ညီမလေး ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ ကိုကိုနဲ့မေမေကို
 ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတိုင်ပင်ပြီးမှလုပ်ဆို၊ ညီမလေး အခုထက်ထိ ဒီစကားကို
 မဖောက်ဖျက်ခဲ့ဘူးနော်’
 မိုးအောင်သည် လွင်မာကို ပြုံးပြီးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ
 ညီမလေးက တော်ရှာသားပဲဟုတွေးပြီး ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် ကြိတ်
 နားထောင်းရင်း ပီတိကိုလည်း အပြည့်အဝ မခံစားနိုင်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း
 ယူကြုံးမချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရင်ထဲတွင် ငလောင်ဆူနေ၏။
 ‘ဒီလိုလုပ် ညီမလေး၊ ညီမလေးက မေမေလေးကို ဖွင့်ပြောပြ၊ တိုင်ပင်၊ တစ်ဖက်
 က ကိုကိုက သူ့အကြောင်းကို မြင့်မောင်ကျော်ကနေတဆင့် စုံစမ်းမယ်၊ ပြီးတော့
 ညီမလေးကို ပြောပြမယ်၊ ကျန်တာ ညီမလေးဆုံးဖြတ်၊ ဟုတ်ပြီလား’
 မိုးအောင်၏စကားကို လွင်မာ နားထောင်နေသည်။ မိုးအောင်က ဆက်ပြီး
 ‘တစ်ခုတော့ ကိုကိုပြောချင်တယ်၊ ဒီလိုသံယောဇဉ်ကိစ္စဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့

မဆုံးဖြတ်စေချင်ဘူး။ အပျော်အပျက်သဘောမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး'

'ညီမလေးက မိန်းကလေးပါ။ ဘယ်အပျော်အပျက်သဘောမျိုး ထားနိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့တိုင်ပင်တာပေါ့။ နှစ်နာစရာရှိရင် မိန်းကလေးပဲ နှစ်နာမှာပေါ့' မိုးအောင် ပြုံးလိုက်၏။

'နှစ်နာတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားမှ မိန်းမမှဆိုပြီး ခွဲခြားထားတာ မရှိဘူး ညီမလေး။ နှစ်နာစရာရှိရင် နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နာမှာဘဲ' 'ဟင် ကိုကိုကလည်း၊ မိန်းကလေးက ပိုနှစ်နာတာပေါ့'

လွင်မာ မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

'လူတွေကတော့ အဲဒီလိုပြောကြတာပဲ။ ကိုကိုကတော့ မထင်ဘူး။ ဒီလို ညီမလေးရာ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျောရနံ့ ကြံတယ်ဆိုပါစို့။ မိန်းကလေးက အကျောခံလိုက်ရလို့ နှစ်နာသွားပြီးပဲထား။ အဲဒီ ယောက်ျားလေးကရော သူလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို လိပ်ပြာလုံသလား။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားမှာ အမည်းစက်စွန်းထင်းသွားပြီဆိုတာ သူမသိဘူးလား'

မိုးအောင်ရှင်းပြသည်။ လွင်မာက

'ကိုကိုကသာ အလေးနက်ထားပြီး ပြောနေတာ။ အခုခေတ် ယောက်ျားလေး တချို့က အမည်းစက်တွေ အဖြူစက်တွေ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အဲဒီလို မျိုး မိန်းကလေးတွေကို ကျောရနံ့ ကြံတာတင်မကဘူး။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတန်ခိုး ဖြန့်ရေယှက်ရေ အရသာခံပြီး စကားပြောတတ်ကြသေးတယ် ကိုကိုရဲ့'

'အဲဒါ မရှက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ချို့တဲ့နေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေပါ။ မပူပါနဲ့ ညီမလေး။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို လောကကြီးမှာ ဘယ်သူကမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဩဘာမပေးတတ်ကြပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီလိုလူမျိုးတို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆက်ဆံရရင်တောင် သတိထား ဆက်ဆံကြတာပါ။ ကိုယ့်ညီမတွေ၊ ကိုယ့်အစ်မတွေအတွက် ဒီလိုလူမျိုးကို ကိုယ့်စည်းဝိုင်းထဲအထိ အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုလူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ အဆင့် အတန်းမရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်ခံရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ညီမလေးကိုပြောတာပေါ့။ နှစ်နာတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲခြားထားတာ မရှိဘူးလို့'

မိုးအောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုက်သည်။ လွင်မာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

'သူကတော့ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ'

'ငါ့ညီမက အခုကတည်းက သူ့ကောင်လေးဘက်က ရွှေနေလိုက်ချင်နေပြီ'

ဟား ဟား ဟား'

လွင်မာစကားကြောင့် မိုးအောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

'ဟာ၊ ကိုကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ'

လွင်မာလည်း ရှက်ပြီးရယ်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်၏အပျော်က ဒေါ်မေမေလွင်ထံသို့ အပြည့်အဝ မကူးစက်နိုင်။ လေးပင်နေသော စိတ်ကို ပေါ့ပါးအောင် မလုပ်နိုင်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်မြဲထိုင်လျက်ပင်။

'ဒါနဲ့ ကိုကို အခြေအနေရော ဘယ်လိုလဲ'

လွင်မာ မေးသည်။ မိုးအောင် နားမလည်ဟန်ဆောင်ပြီး

'ဘာအခြေအနေလဲ ညီမလေး'

'မမေကရီနဲ့လေ'

'အခုထက်ထိ ကိုကို ဘာမှဖွင့်မပြောရသေးဘူး'

'သေလိုက်ပါတော့ ကိုကိုရာ၊ ညီမလေးက အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ မှတ်နေတာ'

လွင်မာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဆက်၍

'ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောသေးတာလဲ၊ မမေကရီက ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားတာမှ တစ်ပိုင်းသေနေပြီ'

မိုးအောင် ရင်ထဲက 'ကိုကိုသိတာပေါ့ကွာ'ဟု ပြောလိုက်သည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာမှ မထွက်။

'ညီမလေးကသာ ပြောနေတာ။ ကိုကိုက ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ဟိုကလက်မခံဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

'ကိုကို တစ်အားတဲးတာပဲ။ အရမ်း အနီးတစ်ဖြစ်နေပြီ၊ မမေကရီနဲ့ ဒီလောက် တွဲနေပြီး ကိုကိုနည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုကိုကို ဒီလောက် မျက်နှာသာပေးနေတာ ကိုကို မသိဘူးလား'

လွင်မာ အားမလှို အားမရဖြစ်ပြီး ပြောသည်။

'ကိုကို လူတွေရဲ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ မဖတ်တတ်ဘူး ညီမလေး'

မိုးအောင် ခပ်တည်တည် နှိုးလိုက်သည်။

'အဲဒါ ကိုကိုညစ်တာ၊ ကိုကိုလောက် လူပေါင်းစုံနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတဲ့ သူက မျက်နှာမဖတ်တတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး'

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ ညီမလေးရဲ့’
 မိုးအောင် အတည်ပေါက်ဆက်ပြောသည်။
 လွင်မာက ခေါင်းခါပြီး
 ‘ဒါတော့ ကိုကို သက်သက်ညာတာပဲ၊ ကိုကို မကောင်းဘူး၊ မမဧကရီ သနားဖို့
 ကောင်းပါတယ်’
 လွင်မာသည် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မိုးအောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ
 ‘ကိုကို၊ မမဧကရီကို မချစ်ဘူးလား’
 အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ဒေါ်မေမေလွင်သည် လွင်မာစကားသံကိုကြားပြီး သက်ပြင်း
 ချမိလိုက်သည်။
 ‘ချစ်တာပေါ့’
 မိုးအောင် ဖြေသည်။
 ‘ချစ်ရင် ဘာလို့ဖွင့်မပြောသေးတာလဲ’
 လွင်မာ မကျေမနပ်မေးသည်။
 ‘ကိုကို ရက်ရာဇာ ရွေးနေတာပါ’
 မိုးအောင် ရွတ်နောက်နောက် ဖြေလိုက်သည်။
 ‘ကိုကို မနောက်နဲ့၊ ညီမလေး အတည်ပြောနေတာ’
 မိုးအောင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်၊၊ ရ
 ‘ကိုကို ဖွင့်ပြောတော့မှာပါ’
 ပြီးတော့မှ မိုးအောင်သည် စဉ်းစားရင်း
 ‘တော်ကြာ၊ ကိုကို ဖွင့်ပြောလိုက်လို့မှ အဆင်မပြေရင် ညီမလေးတို့ကိုစွဲကိုယ်
 ထိခိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်’
 မိုးအောင် ဆင်ခြေပေးလိုက်ပြန်သည်။
 ‘ဘာမှ အဆင်မပြေစရာမရှိဘူး၊ ကိုကိုကြောင့် ညီမလေးတို့ကို လာထိခိုက်
 လည်း ခံမယ်၊ အရေးကြီးတာ ကိုကို အဆင်ပြေဖို့ပဲ၊ ဒါပဲ’
 လွင်မာက မရ။ မိုးအောင်သည် လွင်မာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်
 ချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် နှင်းဧကရီနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
 ခံစားနေရသည်ကို လွင်မာသိလျှင် သူ့ကို ဘယ်လိုပြောဦးမည်မသိ။
 လွင်မာက စဉ်းစားပြီး အားတက်သရောဖြင့်
 ‘ညီမလေး အကြံပြု၊ ရှေ့လ ၁၀ ရက်နေ့က ဘာနေ့လဲ ကိုကိုသိလား’

လွင်မာပြောမှ မိုးအောင် သတိရလိုက်သည်။ သူ့မွေးနေ့တောင် ရောက်တော့
 မည်ကိုး။
 ‘ကိုကို မွေးနေ့လေ၊ ကိုကိုမွေးနေ့မှာ မမဧကရီကို ဖိတ်မယ်၊ ညီမလေး
 သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဦးမြင့်မောင်ကျော်တို့ လင်မယားရယ် အိမ်မှာစုပြီး မွေးနေ့လုပ်မယ်
 အဲဒီမှာ ကိုကိုက မွေးနေ့ကိတ်ကိုလှီးပြီး မမဧကရီကို ခွံကျွေးရင်း ချစ်ခွင့်ပန်ရမယ်၊
 ကိုကို မပြောရင်၊ ညီမလေးက အဲဒီနေ့မှာ ကိုကိုကိုယ်စား အားလုံးကြားအောင်
 အော်ပြီး၊ ကျွန်မအစ်ကို ကိုမိုးအောင်က မမဧကရီကို ချစ်နေပါတယ်၊ သူဖွင့်မပြောရဲ
 လို့ ကျွန်မကို ပြောခိုင်းတာပါလို့ ကြေညာလိုက်မယ်၊ ဒါဆို ပွဲပြီးပြီ၊ ကိုကို ကြိုက်ကြိုက်
 မကြိုက်ကြိုက် လုပ်မှာပဲ၊ ဒါပဲ တော်ပြီ၊ အခု ကော်ဖီသွားသောက်တော့မယ်’
 လွင်မာသည် ပြောပြောဆိုဆိုထပြီး မီးဖိုချောင်သို့ထွက်သွားသည်။ မိုးအောင်
 သည် လွင်မာ သူ့အတွေးနဲ့သူ ပျော်ရွှင်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် လေးပင်နေ၏။
 အကယ်၍ သူ့မှာ သွေးကင်ဆာတည်းဟူသော ရောဂါဆိုးကြီးစွဲကပ်နေသည်ကို
 လွင်မာသိသွားလျှင် ယခုအပျော်များသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လွင့်ပျောက်သွားမှာ
 သေချာသည်။ မိုးအောင် တွေးတောရင်း သက်ပြင်း အလီလီချစ်နေ၏။ အခန်းတွင်း
 မှ ဒေါ်မေမေလွင်ကတော့ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက်ပင်။ တွေဝေ ငေးမောနေ၏။

*

‘မောင် မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီလေ’
 အိပ်ခန်းထဲတွင် သမီးလေးကို သိပ်ပြီးထွက်လာသော ခင်မေဦးသည်
 မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောလိုက်၏။ မြင့်မောင်ကျော် မဖြေ၊ ဘာမှလည်း မပြော။
 ဒီအတိုင်း ထိုင်နေမိသည်မှာ တော်တော်ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။ ခင်မေဦးသည်
 မြင့်မောင်ကျော်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ယောက်ျားသည် အရင်နေ့တွေက
 ဆို ဒီလိုမဟုတ်။ အလုပ်မှပြန်လာပြီး အိမ်ရောက်တာနှင့် ထမင်းစားသောက်ပြီး
 သမီးနှင့် ကလေးကိုစယ်ရင်း အိပ်ရာဝင်နေကြဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူ့ယောက်ျား
 ပုံစံက ထူးခြားနေသည်။ အိမ်ပြန်လာပြီးကတည်းက မျက်နှာက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း
 မရှိ၊ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းမစား၊ သမီးကိုတောင် ဝတ်ကျော့တုံးကျော့ တလူ
 ကိုစယ်ရုံလောက်သာလုပ်ပြီး ငူငူငေါင်ငေါင်နှင့် ဘာဖြစ်နေမန်းမသိ။ ခင်မေဦး

တွေးရင်း မြင့်မောင်ကျော်အနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေတာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လာလို့လား’

ခင်မေဦးကို မြင့်မောင်ကျော် ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ မျက်ဝန်းတို့သည် နီရဲနေ၏။

‘မောင်၊ မေဦးကိုများ အလိုမကျဖြစ်နေတာလား၊ မေဦး ဘာလုပ်မိလို့လဲဟင်’ ခင်မေဦး ဆက်မေးသည်။ မြင့်မောင်ကျော် ငူငေါင်ရင်းထိုင်နေပြီးမှ

‘မိုးအောင်’

မြင့်မောင်ကျော် စကားတွေက ဆိုတစ်နေသည်။ ခင်မေဦး ကြည့်နေ၏။

‘မေဦး၊ မိုးအောင် သွေးကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ်’

‘ရှင်’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ခင်မေဦး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ် မေဦး၊ မိုးအောင် သွေးကင်ဆာဖြစ်နေတာမှ ရောဂါက လွန်နေပြီ၊ အချိန်ကြာကြာ နေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်’

ခင်မေဦးပို၍ ဝံ့အားသင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်ကိုပင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။

‘မောင်သူငယ်ချင်းဟာ မောင့်အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တယ်၊ မောင်ရယ်၊ မေဦးရယ်၊ မောင်တို့သမီးလေးတို့ဆိုတဲ့ မောင်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ အရမ်းသိတတ်ခဲ့တယ်’

မြင့်မောင်ကျော် ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဆက်ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်၏ မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်စများ တွဲခဲ့နေ၏။

‘မောင်၊ မေဦးကို ဖွင့်မပြောပဲထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါလည်း မိုးအောင်ကို မောင်ကတိပေးခဲ့ရလို့ မေဦးကို ဘာမှဖွင့်မပြောခဲ့တာ’

ခင်မေဦးသည် သူ့ယောက်ျားကို ဒီလိုပုံစံမျိုး ဒီလိုကြေကွဲနေတာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့။

‘မေဦး မှတ်မိမှာပါ၊ မေဦး သမီးလေးကိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းက မောင်တို့ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း နေခဲ့ရတာကို မေဦး မှတ်မိမှာပါ၊ အဲဒီတုန်းက မောင်တို့ ကြပ်တည်းခဲ့

တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြီးအကျယ်ကို ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ အကြွေးလည်ပင်းခိုက်နေပြီး အရူးမီးပိုင်းသလို ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေကို မောင်ရောက်ခဲ့တာ မေဦး’

ခင်မေဦး တဖန်တပြည့် နားထောင်နေသည်။ တကယ်လည်း သူမ မသိခဲ့။ ဇီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တိုင်း တွေ့ကြုံရလေ့ရှိသော အကြပ်အတည်းတစ်ခုဟုသာ သူမနားလည်ခဲ့သည်။

‘အဲဒီတုန်းက အကြွေးရှင်တွေအားလုံးက မောင့်ကို တရားတပေါင် စွဲဆိုဖို့ လုပ်နေကြပြီ မေဦး၊ အကြွေးကလည်း သိန်းရာကျော်၊ မောင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့လုပ်သမျှ မောင် လည်စင်းပေးရမယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ၊ မေဦးကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မောင် မပြောပြခဲ့ဘူး၊ ပြောပြရင်လည်း မေဦး စိတ်ဆင်းရဲရဲကလွဲလို့ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ’

ခင်မေဦးသည် မြင့်မောင်ကျော်စကားကိုကြားပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်။

‘ဒီအခြေအနေဆိုးထဲက လွတ်အောင်၊ တရားတပေါင်ဆိုင်ရပြီး ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်နဲ့ မောင်တို့မိသားစု တစ်စစီပြုကွဲသွားတာမျိုး မဖြစ်အောင် သိန်းရာကျော်တဲ့ ပိုက်ဆံကို အတိုးရော အကျိုးရော ဘာမှ မမျှော်ကိုးဘဲ၊ မောင့်တို့ကို ကူညီခဲ့တာ ဘယ်သူလဲသိလား မေဦး’

မြင့်မောင်ကျော်၏စကားကြောင့် ခင်မေဦးရင်ထဲတွင် ဆိုတက်လာသည်။

‘မေဦး အရင်တုန်းက အရမ်းမုန်းခဲ့တဲ့၊ လူညံနဲ့ခူးစားတဲ့သူဆိုပြီး မေဦး လုံးဝ ကြည့်လို့မရခဲ့တဲ့ မောင့်ရဲ့သူငယ်ချင်း မိုးအောင်ပဲ’

မြင့်မောင်ကျော် ပြောပြီး သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ခင်မေဦးသည် အရပ်ကြီးပျက်သလိုဖြစ်ပြီး မြင့်မောင်ကျော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်နှိုက်လိုက်သည်။ ခင်မေဦး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်မိုးတို့သည် သည်းရွာလာသည်။

‘သမီးလေးမွေးနေ့မှာ မိုးအောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးတံခေါင်း ငှက်ရုပ်လေးကို မေဦးလွှင့်ပစ်ခဲ့တုန်းက မောင် မေဦးကိုပြောခဲ့တယ်၊ အရပ်တွေမှာ ရာဇဝင်ရှိတယ်လို့ မောင် ပေါက်ကရ ပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးဟာ မိုးအောင်ကို သူ့အမေက ဆေးဖိုးဝါးခပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ပေးခဲ့တာ မေဦး မိုးအောင်အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတဲ့အရုပ်၊ မိုးအောင်ရဲ့ဘဝ၊ မိုးအောင်ရဲ့အသက်၊ မိုးအောင်ရဲ့

နှလုံးသား'

ခင်မေဦး ရှိုက်သံများ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'အဲဒီအရပ်ကလေးကို မိုးအောင်ဟာ မောင်တို့သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ မောင်တို့ရဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို အားကျလွန်းလို့၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ မေဦး၊ မိုးအောင်ဟာ သူ့ရဲ့ဘဝ၊ သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို မောင်တို့ကို ပေးခဲ့တာပါ'

'မေဦး မှားပြီ၊ မေဦး အရမ်းမှားသွားပြီ မောင်၊ မေဦးကို အစကတည်းက ပြောခဲ့ပါလား မောင်ရယ်'

ခင်မေဦး ပြောရင်း ရှိုက်ရှိုက်ငိုသည်။

'အဲဒီလို မောင်တို့ရဲ့ မိသားစု မပြိုကွဲသွားအောင် ဆယ်ယူမတင်ပေးခဲ့တဲ့ မောင်တို့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မိသားစုဘဝကို မရခဲ့ပေမယ့် လူတိုင်းရဲ့ မိသားစုဘဝကို ငြိမ်းချမ်းစေချင်တဲ့ မိုးအောင်ဟာ အခုတော့'

မြင့်မောင်ကျော် ဆက်မပြောနိုင်တော့။

'မောင်၊ မေဦး အရမ်းမှားသွားပြီ၊ ကိုမိုးအောင်ကို မေဦးတောင်းပန်ပါရအောင် ကိုမိုးအောင်ကို'

ခင်မေဦး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးရင်း မြင့်မောင်ကျော်ကို ပြောသည်။
မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို ဖွဲ့ဖက်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးသည် မြင့်မောင်ကျော်၏ ရင်တွင်မျက်နှာအပ်ရင်း ငိုကြွေးလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည်လည်း မျက်ရည်များနှင့် ညသည် နက်သည်ထက် နက်လာနေ၏။

*

၂၅

'နောင်နောင်၊ အဟွတ် အဟွတ်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ အဟွတ်'

မာမာ၏ စကားသံကို နောင်နောင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆိုက်ကားကို နင်းပြုန်းနေ၏။ နောင်နောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများဖြင့် နစ်နေသည်။ မိုးကုန်ခါနီး မို့လို့လားမသိ၊ နေရောင်က ပိုမိုပူပြင်းနေသည်။

'အဟွတ် အဟွတ်၊ နောင်နောင် နင့်ကို ငါ့မေးနေတာ နင်မကြားဘူးလား'

မာမာချောင်းဆိုးနေတာက မရပ်၊ နောင်နောင်ကို အော်သည်။

နောင်နောင်လည်း ဆိုက်ကားကို မရပ်။

'နင့်ကိုငါ ဆေးခန်းခေါ်သွားမလို့'

နောင်နောင် ပြောသည်။

'ဘာ၊ ဆေးခန်း ဟုတ်လား'

မာမာ ချောင်းဆိုးနေရင်းနှင့် ရယ်သည်။

'နင့်က ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ ငါ့ကို ဆေးခန်းပြပေးမှာလဲ'

'ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုဆေးခန်းရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်တဲ့နည်း တို့တော့ ငါသိတယ်'

နောင်နောင်ပြောရင်း ဆိုက်ကားကို ကျောက်မြောင်း ကျားကွက်သစ်လမ်း အတိုင်း နင်းလာသည်။

'အပိုတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ နောင်နောင်၊ ငါ ဆေးခန်းမပြချင်ဘူး'

'နင်ဒီလောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဆေးခန်းမပြလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

'ငါမပြချင်ဘူး နောင်နောင်၊ အဟွတ်၊ ငါ ဆေးခန်းလုံးဝမပြချင်ဘူး၊ အဟွတ်'

မာမာ အော်သည်။ နောင်နောင်က ဆိုက်ကားကို သီတာလမ်းသို့ ဦးတည်ပြီး နင်းလိုက်သည်။ လမ်းပေါ်ရှိ ချိုင့်ခွက်များကိုလည်း ရှောင်မနေနိုင်တော့။ ဆိုက်ကား

က ချိုင့်ခွက်များကြားတွင် လူးလိမ့်နေသည်။

‘နင့်ဆိုက်ကား၊ အဟွတ်၊ စီးရတာလည်း၊ အဟွတ်၊ ဇိမ်မရှိလိုက်တာဟာ’

မာမာသည် စိတ်မချည်သည့်လေသံဖြင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ နောင်နောင် ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ဆိုက်ကားကိုသာ သီတာလမ်းသို့ မြန်မြန်ရောက်အောင် နင်းနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးမိုးအောင်နှင့် တွေ့ဖို့သာ အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုစိတ်ကလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။

နောင်နောင်သည် ဒီနေ့ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် မိုးအောင်နှင့်တွေ့သည်။ မိုးအောင်ကို သူ့ဆိုက်ကားနှင့် သီတာလမ်းထဲရှိ မြင့်မောင်ကျော်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကျောက်မြောင်းထဲရောက်ပြီး လမ်းကြုံနေ၍ မာမာတို့ငှားနေသော တိုက်ခန်းကို သွားလိုက်သည်။ မာမာကို တွေ့ချင်သောစိတ်က သူ့ရင်ထဲတွင် ထာဝရ ကိန်းအောင်းနေပြီးသား။ မာမာနှင့် တွေ့သည်။ မာမာက နေမကောင်း။ အရင်တစ်ခေါက် သူနဲ့ တွေ့ကတည်းက မာမာ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ အခုထိ မပျောက်သေး။ ပိုလို့တောင် ဆိုးနေသည်။ မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျနေသည်။ ချောင်းကလည်း အဆက်မပြတ် ဆိုးနေသည်။ နောင်နောင်က မာမာကို ဆေးခန်းပြဖို့ပြောသည်။ မာမာ ငြင်းသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်နောင်သည် မာမာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမည်ဟု ဆိုကာ ဆိုက်ကားပေါ် တင်နင်းလာခဲ့သည်။ မာမာလည်း မလိုက်ချင်၊ လိုက်ချင်နှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ နောင်နောင် တကယ်ဦးတည်တာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မဟုတ် မိုးအောင်ရောက်နေသော မြင့်မောင်ကျော်တို့၏အိမ်။ မာမာ ဒီလောက် နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ ဆေးခန်းမပြု၍ မဖြစ်။ သူက မာမာကို ဆေးခန်းခေါ်သွားရအောင်လည်း သူ့မှာ ငွေကြေးအလုံအလောက်မရှိ။ နောင်နောင် တွေးသည်။ အဖြေရသည်။ မာမာကို အစ်ကိုလေးမိုးအောင်ဆီ ခေါ်သွားပြီး အကူအညီတောင်းမည်။ အစ်ကိုလေးကို ယုံသည်။ အစ်ကိုလေးသည် ဒါမျိုးကိစ္စဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ လက်မနှေးတတ်။ မိုးအောင်ကို အကူအညီတောင်းပြီး မာမာကို ဆေးခန်း ပြကုသလိုက်လျှင် မာမာနေကောင်းသွားမည်ဟု နောင်နောင်ထင်သည်။ မာမာကို ဆရာဝန်က စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ဆေးတစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ထိုးလိုက်လျှင် မာမာ သက်သာသွားမည်။ သို့သော်။

‘နောင်နောင်၊ အဟွတ်၊ နင် မလွှဲစမ်းနဲ့၊ ပိုက်ဆံမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဘာတွေ အလွှဲထနေတာလဲ’

မာမာ စိတ်မချည်ဘဲ ပြောသည်။

‘ခဏလေးပါ။ ရွှေမှာရောက်ပါပြီ’

နောင်နောင်ပြောရင်း ဆိုက်ကားကို သီတာလမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

‘တော်ပြီ နောင်နောင်၊ ငါ့ကို အဆောင်ပြန်ပို့ပေး၊ ငါ ဆေးခန်းမပြုချင်ဘူး’

နောင်နောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆိုက်ကား၏ အားကုန်နင်းလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ကောင်စုတ် ရပ်တော့၊ အဟွတ်၊ ငါ့ဘာသာငါ အဆောင်ပြန်မယ်’

မာမာ ကျိန်ဆဲပြန်သည်။ နောင်နောင်ဝရမစိုက် ဆိုက်ကားကို ဆက်နင်းသည်။

‘နောင်နောင် နင်ပြောလို့မရဘူးလား’

မာမာ လေသံဖျော့တော့တော့ဖြင့် မာန်လိုက်ပြန်သည်။ မာမာ၏ မျက်နှာညှိုးကျနေသည်။

‘ကဲ ရောက်ပါပြီမာမာ၊ နင်ဆေးခန်းပြဖို့ အားလုံးလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လူဆီကို ရောက်ပါပြီ’

နောင်နောင်သည် ဆိုက်ကားကို မြင့်မောင်ကျော်၏အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ရင်းပြောသည်။ မာမာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘နင့်ဟာ ဆေးခန်းလည်း၊ အဟွတ်၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဟွတ်’

မာမာ ပြောသည်။

‘အကိုလေး၊ အကိုလေး’

နောင်နောင်သည် ဆိုက်ကားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ အိမ်ထဲကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ မာမာက နောင်နောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်၏ အိမ်တံတံကို လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ်ထဲမှ မိုးအောင်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မာမာ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချလိုက်၏။

*

ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်၏ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကို ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင်ကတော့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

‘ဦးဦးမိုးအောင်၊ ဒီမှာလေ၊ ဦးဦးပေးတဲ့ အရုပ်လေး’

မြင့်မောင်ကျော်၏သမီးလေးက မိုးအောင်ရွှေသို့လာပြီး ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ကစားပြနေသည်။ မိုးအောင်သည် ကလေးကို ပြုံးရင်းကြည့်နေသည်။ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးက တကျိကျိနှင့် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်မေဦးသည် သမီးကို မတားမြစ်တော့၊ မဆူဆဲတော့။ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးသည် မိုးအောင်၏ဘဝ၊ မိုးအောင်၏အသက်၊ မိုးအောင်၏နှလုံးသား။

‘ကိုမိုးအောင်’

ခင်မေဦး၏ အသံတိုးတိုးလျှလျှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် သူ့သမီးလေးကို ပွေ့ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှမ်းလိုက်သည်။

‘သမီး သွား၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ သွားဆော့နော်’

မြင့်မောင်ကျော်၏ သမီးလေးက ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်လေးကို ကိုင်ဆော့ရင်း အိမ်အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

‘ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ ကိုမိုးအောင်အပေါ်မှာ အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲနဲ့ စွပ်စွဲပြောခဲ့သမျှအားလုံး တောင်းပန်ပါတယ်’

ခင်မေဦး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ အရမ်းမှားသွားတယ်၊ ကိုမိုးအောင်’

‘မေဦး ဘာမှမမှားဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ မြင့်မောင်ကျော်တို့၊ မေဦးတို့ကြားမှာ ဘာမှဟန်ဆောင်ဆက်ဆံရမှာတွေ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုက မေဦးတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိခဲ့တာပါ’ မိုးအောင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မိုးအောင်၊ မင်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ မေဦးပြောတာကို နားထောင်ပေးစေချင်တယ်’

မြင့်မောင်ကျော် ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော် စကားကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို မောင်ပြောပြလို့ အားလုံးသိခဲ့ပြီးပါပြီ’

မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မိုးအောင်၊ ငါ မေဦးကို အားလုံးဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ၊ မင်း ငါ့ကို ကတိပျက်တယ်ဆိုပြီး အပြစ်တင်ချင်လည်းတင်၊ ဒီအချိန်မှာ မျှီသိပ်ထားလို့ ဘာမှ မထူးတော့ဘူး’

မိုးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

‘မင်းကြောင့် ငါတို့မိသားစု မပြိုကွဲ၊ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းရော၊ နောက်မကြာခင် မင်း . . .’

မြင့်မောင်ကျော်စကားကို ဆက်ပြော၍မရ။ စကားလုံးများ ဆက်ထွက်မလာ။ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်။ တစ်ဆို့နေသည်။

‘အဲဒါတွေအားလုံး ငါ . . .’ မေဦးကို ပြောပြလိုက်ပြီကွာ’

မြင့်မောင်ကျော် အားယူပြီး ပြောချလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ အားလုံးသိရပြီ။ နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး၊ ကျွန်မမိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းဖြစ်မှားမိတယ်၊ ကိုမိုးအောင်ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မှန်း သိသွားတဲ့အခါကျပြန်တော့လည်း ကိုမိုးအောင်က’

ခင်မေဦး၏အသံက တိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်ရည်ဝဲတက်လာသည်။

‘မေဦး၊ ဘာမှ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ဗျာ၊ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ’

မိုးအောင်သည် ပျာပျာသလဲ ခင်မေဦးကိုပြောလိုက်၏။

‘မပြီးဘူး ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားလောက်အောင်၊ နောင်တအပေါ် နောင်တတွေ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရနေသလိုပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး မေဦးရာ၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ မေမေလေး ပြောသလို မိသားစုတစ်စုပါ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ကောက်တာ၊ ရန်ဖြစ်တာ၊ အထင်အမြင်လွဲတာတို့ဆိုတာ ရှိတတ်ကြတာပဲ၊ မိသားစုတစ်စုလို ကျွန်တော့်ကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို သဘောထားရင် ဘာမှ မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အစထဲက အားလုံး ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ’

မိုးအောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောသည်။ ပြီးတော့ မြင့်မောင်ကျော်ဘက်လှည့်၍

‘ငါ့ရောဂါအခြေအနေကို ဧကရီ သိသွားပြီးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ငါ မေဦးကိုပဲပြောတာ၊ ဧကရီနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး’

မြင့်မောင်ကျော် စကားအဆုံးတွင် မိုးအောင်သည် ခင်မေဦးကို ကြည့်ရင်း

‘မေဦး၊ ဧကရီတို့တော့ မပြောရသေးပါဘူးနော်’

‘ကျွန်မ ဧကရီကို ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူး’

မိုးအောင် စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်၊ ဧကရီကို စိတ်မချစ်စေချင်ဘူးဗျာ’

မိုးအောင်သည် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ခင်မေဦးသည် မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် လေးပင်လာသည်။

'ကိုမိုးအောင်'

ခင်မေဦး စကားဆက်သည်။ ခင်မေဦးကို မိုးအောင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ကိုမိုးအောင်ကို ကျွန်မ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ'

'ဟာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒါမျိုးတွေ မလုပ်တတ်ဘူး'

မိုးအောင် ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က မိုးအောင်ကို လှမ်းပြီး

'မိုးအောင်၊ မင်း လက်ခံပါ၊ မငြင်းပါနဲ့'

'လက်ခံတယ်၊ ငါ မငြင်းဘူး၊ ဒါမျိုးကြီးတွေ မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ'

'ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ ကန်တော့တာကို မင်းလက်ခံပေးပါ မိုးအောင်'

မြင့်မောင်ကျော်ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် မြင့်မောင်ကျော်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

'ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ မြင့်မောင်၊ အဲဒါဆို မင်းကန်တော့ပါလား၊ မင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီးပါ၊ မင်းမိန်းမကို မကန်တော့ခိုင်းနဲ့၊ မင်းကိုယ်တိုင် ကန်တော့'

မိုးအောင်နဲ့ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော် တကယ်ထင်ပြီး

'အေး၊ မင်းလက်ခံရင် ငါကန်တော့မယ်'

မြင့်မောင်ကျော်က ပြောပြောဆိုဆို မိုးအောင်ရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ဖို့လုပ် သည်။

'ဟာ၊ မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း'

မိုးအောင်သည် ချက်ချင်းထပြီး မြင့်မောင်ကျော်၏ ပခုံးကို ကိုင်၍ လိုက် သည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်စများ တွဲခိုလျက်။ ခင်မေဦး၏ ပါးပြင်တွင်လည်း မျက်ရည်စများနှင့်။

'မေမေ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ'

ခင်မေဦး၏ သမီးလေးက အိမ်ခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး ဆေးတံခေါင်း ငှက်ရွပ်လေးကို ကစားပြသည်။ ဆေးတံခေါင်းငှက်ရွပ်လေးက ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်။ အိမ်အပြင်ဘက်မှ 'အစ်ကိုလေး' ဟုခေါ်လိုက်သော နောင်နောင်၏ အသံကို ကြား လိုက်ရ၏။

*

'အမေက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲ'

မာမာသည် သူ့ခွတင်ဘေးတွင် တရွပ်ရွပ် ငိုကြွေးနေသော ဒေါ်ကြွယ်ကို ပြော လိုက်၏။ နောင်နောင်က မာမာနှင့် သူ့အမေကိုကြည့်ရင်း လူနာဆောင်တစ်လျှောက် ကို မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ အရိုးငေါငေါ၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် မျက်နှာများ။ နောင်နောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ဝေဘာဂီဆေးရုံ တည်းဟူသော နေရာသည် မာမာအတွက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု နောင်နောင် တွေးမိလိုက်သည်။

'အမေ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ သမီးရယ်၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး' ဒေါ်ကြွယ်က ပြောမှပိုငိုသည်။ မာမာသည် သူ့အမေကို ကြည့်ရင်း 'အမေဒီမှာ တခြားလူနာတွေလည်းရှိတယ်၊ ဒီလောက် အကျယ်ကြီးမငိုနဲ့လေ' 'အေးပါ၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ အေးပါ၊ ငါ မငိုတော့ပါဘူး၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး' ဒေါ်ကြွယ်သည် မငိုတော့ပါဘူးဟုသာ ပြောသည်။ ငိုသံက မရပ် 'အမေ ငိုနေလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အငယ်နှစ်ကောင်ရော ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ' မာမာသည် ဒေါ်ကြွယ်ကို မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ် မျက်ရည်သုတ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ နှပ်ညစ်လိုက်ပြီး မာမာ့ကိုကြည့်သည်။

'အငယ်နှစ်ကောင်အတွက် ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့၊ ခင်မျိုးဆိုမှာ အပ်ထားခဲ့တယ်၊ ဗိုလ်အောင်ခင်ကြီးကလည်း ကလေးချစ်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး ညည်း သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်စမ်းပါအေး'

မာမာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'သူတို့ ဘယ်လိုထမင်းစားကြမလဲ'

'မပူစမ်းပါနဲ့အေး၊ ခင်မျိုးက သူ့အကုန်ဂရုစိုက်ပါမယ်လို့ ပြောထားပါသည်'

ဒေါ်ကြွယ် ဖြေသည်။ မာမာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး
 ‘သူတို့ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုထမင်းစားမလဲဆိုတာကို သမီးပြောတာပါ’
 မာမာသည် ဒေါ်ကြွယ်ကို ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက တိုးညှင်း တိမ်ဝင်နေ
 သည်။ ဒေါ်ကြွယ်သည် မာမာ့ကိုကြည့်ရင်း
 ‘မာမာ၊ သမီး မပူနဲ့၊ အမေ ရှာကျွေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ သမီး
 အတွက်လည်း မပူနဲ့၊ သမီးကို အမေပြန်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ အမေ ဈေးကောင်း
 ကောင်း ရောင်းနိုင်ပါသေးတယ်’
 မာမာသည် ဒေါ်ကြွယ်ပြောတာကိုကြားပြီး မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ဒီလိုဆိုတော့
 လည်း အမေသည် သူ့ကိုချစ်ရှာသားပဲဟု တွေးရင်း ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။
 ‘သမီးအတွက် ပူစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ သမီးမရှိရင်သာ အမေနဲ့ အငယ်
 နှစ်ကောင် ဘယ်လိုနေကြမလဲဆိုတာကို သမီး တွေးပူနေမိတာပါ’
 မာမာပြောတာကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်ကြွယ်ဝမ်းနည်းလာပြန်သည်။
 ‘နင် အဲဒီလိုတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ အမေ ငိုချင်တာပေါ့ မာမာရယ်၊
 အီး ဟီး’
 ဒေါ်ကြွယ် ပြောပြောဆိုဆို ငိုပြန်သည်။
 ‘တော်ပြီ တော်ပြီ၊ သမီး မပြောတော့ဘူး၊ အမေ မငိုနဲ့တော့နော်’
 မာမာသည် ဒေါ်ကြွယ်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နာရီကိုကြည့်ပြီး
 ‘အမေ အိမ်ခဏပြန်လိုက်လေ၊ ဒီမှာ နောင်နောင်ရှိတာပဲ၊ အချိန်ရှိတုန်း
 အိမ်ခဏပြန်ပြီး အငယ်နှစ်ကောင်ကို ကြည့်လို့ရတာပေါ့၊ နောင်နောင်က ငါ့နေအိမ်
 ပြန်ရမှာ အမေ နေ့ခင်းသုံးနာရီလောက်မှ ပြန်လာခဲ့ပေါ့’
 မာမာပြောရင်း ချောင်းဆိုးပြန်သည်။ နောင်နောင်ကဝင်၍
 ‘ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ် ခဏပြန်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် အဒေါ်ပြန်လာတဲ့အထိ
 စောင့်နေမယ်လေ’
 ဒေါ်ကြွယ် ဘာမှမပြော၊ မာမာက ဆက်၍
 ‘ရော အမေ၊ အကိုလေးပေးသွားတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း၊ အမေ ယူသွားလို့
 တော့၊ အဟွတ် အဟွတ်၊ အငယ်နှစ်ကောင်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေး၊ ပြီးတော့ အမေ
 ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းအနှီးရတာပေါ့’
 မာမာသည် သူ့ခေါင်းအုံးအောက်မှ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်
 သည်။ ဒေါ်ကြွယ် ယူလိုက်ပြီး

‘သမီး၊ ဒီမှာ ဟိုဟာဒီဟာ ဝယ်စရာခြမ်းစရာရှိရင်ရော’
 ‘အဟွတ် အဟွတ်၊ မလိုဘူး အမေ၊ သမီးမှာ သုံးထောင်လောက် ကျန်သေး
 တယ်၊ အငယ်နှစ်ကောင်ကိုသာ ဂရုစိုက်စမ်းပါ အမေရယ်’
 မာမာ ချောင်ဆိုးရင်း ပြောသည်။
 ‘အေးပါ အေးပါ၊ အမေ ညနေပြန်လာခဲ့မယ်၊ နောင်နောင် ခဏစောင့်ပေးနော်’
 ဒေါ်ကြွယ်ပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ မာမာသည် အမေဖြစ်သူ၏ နောက်
 ကျောကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။ နောင်နောင်က မာမာ
 ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်လျက်ငေးနေ၏။ နောင်နောင်၏မျက်လုံးထဲမှ အစိုးငေါငေါ
 ပိန်ခြောက်ခြောက် လူနာများ၏ ပုံရိပ်က မထွက်၊ ဖျောက်မရ။
 ‘နောင်နောင်၊ ဒီမှာလာထိုင်လေ၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို အေကိုက်နေတယ်ဆိုပြီး
 ရွံတာလား၊ အဟွတ် အဟွတ်’
 မာမာသည် တွေဝေငေးမောနေသော နောင်နောင်ကို တမင်ရွံ့ပြောလိုက်
 သည်။
 ‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်ကလဲ’
 နောင်နောင်ရေရွတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မာမာ ခဏမျှ
 ငြိမ်သက်သွားသည်။ နောင်နောင်လည်း မာမာဘေးတွင်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။
 တော်တော်ကြာမှ
 ‘နောင်နောင်’
 မာမာ ခေါ်လိုက်သည်။ နောင်နောင်သည် မာမာ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။
 ‘နင် ငါ့ကိုချစ်လား’
 မာမာ မေးသည်။ နောင်နောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 ‘အား၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်’
 မာမာ၏ဘေးခုတင်မှ လူနာက ပက်လက်လှဲနေရာမှ ညည်းတွားလိုက်သည်။
 မာမာရော နောင်နောင်ပါ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မာမာသည်
 နောင်နောင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ နောင်နောင်၏မျက်လုံးများက မာမာခုတင်
 ဘေးရှိ လူနာထံမှ မခွာ။ ထိုလူနာ၏ပုံစံက လူရုပ်ပင်မပေါက်တော့၊ အနီးပေါ်
 အရေတင်ရုံ ပိန်ခြောက် မွဲကပ်နေသည်။
 ‘အခုရော’
 မာမာ တိုးတိုးလေး ဆက်မေးသည်။ နောင်နောင်သည် မာမာ့ကို ကြည့်ပြီး

ငေးကြည့်နေသည်။ နောင်နောင်၏ အာရုံထဲတွင် စောစောက မြင်လိုက်ရသော အရာငါးငါး၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် မျက်နှာများက ထပ်ပြန်တလဲလဲ ထပ်ဟပ် ခြောက်လှန့်နေသည်။ နောင်နောင်၊ မာမာ၏အမေးကို မဖြေဖြစ်။ မာမာသည် နောင်နောင်ကိုကြည့်ရင်း ထပ်မမေးတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ နောင်နောင်လည်း ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ထိုင်ပြီးတွေငေးနေသည်။ တော်တော်ကြာသည်အထိ မာမာရော နောင်နောင်ပါ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေပြီး

‘နောင်နောင်၊ နင်ပြန်တော့’

မာမာ ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

‘ဟင်၊ နင့်အမေပြန်လာတဲ့အထိ ငါစောင့်ပေးမယ်လေ’

‘ရတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်၊ နင်လည်း အလုပ်ပျက်လိမ့်မယ် သွားတော့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ’

‘တော်ပြီ၊ သွားတော့၊ နောက်နေ့တွေလည်း အားမှ ငါ့ဆီလာခဲ့၊ အခု ငါတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်’

မာမာသည် နောင်နောင်ကိုပြောလိုက်ရင်း တစ်ဖက်ကို ကိုယ်လှည့်၍ ဘေးစောင်းလှပြီး နောင်နောင်ကို ကျောပေးလိုက်သည်။ ထပ်၍ ဘာမှမပြောတော့။ နောင်နောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ နောင်နောင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး မာမာ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အေအိုင်ဒီအက်(စ်) လူနာခန်းကို ကျောခိုင်းပြီး နောင်နောင် ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ နောင်နောင် ထွက်သွားမှ မာမာ ငိုချလိုက်သည်။ မာမာ၏ တီးတိုးငိုရွက်သံကို နောင်နောင် မကြားနိုင်တော့။

*

ဒေါ်ကြွယ်သည် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း ဘေးခုံမှ မိန်းမနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံကို နားစွင့်နေ၏။

‘ဘာမှ နင်လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ သေချာတယ်၊ ငါပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ။’

‘အာ’စရာ၊ ‘ရဲ’စရာကို မလိုဘူး၊ တစ်ပေါက်ထဲထိုး၊ လုံးဝသေချာတယ်’

‘ငါက နှစ်ကွက်သုံးကွက်လောက် ရဲလိုက်မလားလို့’

‘ဪ၊ ဘာမှ ရဲစရာမလိုပါဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီ၊ အဲဒီဘာကြောင့် သေချာပေးဘူး၊ ပေးပြီဆိုလို့ကတော့ ‘တဲ့’ ဝဲ၊ လွဲတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငါ့အဖို့ဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဘာကြီးပေးတဲ့အကွက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ထိုးလိုက်တာ သူတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ပေါက်တာနော်၊ ‘အမလေး’ ဒိုင်တွေဆို လျော်လိုက်ရတာ သောက်သောက်လဲပဲ’

ဒေါ်ကြွယ် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လိုက်သည်။

‘ကဲ၊ အစ်မလေး အမြန်ဆင်းပေးပါ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညီလေးက ဟိုရှေ့နားကိုကပ်လိုက်၊ ဟိုအစ်ကိုကြီး ဒီကိုလာ၊ ဒီမှာနေရာတွေကျယ်တာမှ ဇာတ်တောင်ကလို့ရသေးတယ်၊ ကဲ လာ လာ’

ဘတ်(စ်)ကားက မှတ်တိုင်တွင်ရပ်ပြီး လူအဆင်းအတက် လုပ်သည်။ စပယ်ယာ၏အသံက ဒေါ်ကြွယ်၏ ဘေးခုံမှ မိန်းမနှစ်ယောက်၏ စကားသံကို ဖူးလွှမ်းသွားသည်။ ဒေါ်ကြွယ် ဘာမှမကြားရတော့၊ ဒေါ်ကြွယ်သည် ကားစပယ်ယာကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

‘ရပြီ ဆွဲဆရာရေ၊ နောက်ကား လိုက်တွန်းနေပြီ’

စပယ်ယာ၏အသံနှင့်အတူ ကားကမှတ်တိုင်မှ ဆက်ထွက်လာသည်။

‘ဘာကြီးကတော့ နေ့တိုင်းဘယ်ပေးမလဲ၊ နေ့တိုင်းသာပေးရင် ဒိုင်တွေမဲ့ကုန်မှာပေါ့၊ သူက တစ်ခါတလေမှ ပေးတာလေ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါ ပြောတာပေါ့၊ သူပေးတဲ့ တစ်ကွက်ထဲကိုသာ အောလိုက်စမ်းပါဟယ်’

မိန်းမနှစ်ယောက်၏ စကားသံကို ပြန်ကြားရပြန်သည်။ ဒေါ်ကြွယ်နားတွေကို အစွမ်းကုန် စွင့်ထားလိုက်သည်။

‘နင်ပြောတာ ငါ့ခွန်တစ်ကွက်ထဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ လှန်စရာ၊ အာစရာမလိုဘူး’

‘တော်ကြာ၊ မလှန်လိုက်လို့ မပေါက်ပဲ နေဦးမယ်’

‘မလိုဘူး၊ နင် ယုံယုံကြည်ကြည်သာထိုး၊ မဟုတ်ပဲနဲ့ ငါလည်း ဒီအထိ အပင်ပန်းခံလာပြီး နံပါတ်မယူဘူး၊ ငါ့အဖို့ဆိုရင် ငါ့ခွန်တစ်ကွက်ထဲကို ငါ့ထောင်ဖူးတောင် ထိုးထားတာ’

‘ဟယ် ဟုတ်လို့လာ၊ ဒီလောက်အများကြီး ပေါက်သွားရင် ဒိုင်က လျော်မှာမို့လို့လား’

‘မလျော်မှာမယူနဲ့၊ ငါ့အဖို့ဆိုရင်ကွက်ထဲမှာ ဒိုင်တွေက အများကြီး’

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ကြွယ်ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ နှစ်လုံးထိုးတာတောင် တစ်ကွက်ထဲတို
ငါးထောင်ဖိုး ထိုးသည်ဆိုတော့ သေချာပေါက်ရမည်ဟု ထွက်ထိုးခြင်းပဲဖြစ်ရမည်။

‘အေးလေ၊ နင့်ခဲအိတို့က ပြေလည်တော့ ထိုးနိုင်မှာပေါ့’

‘ပြေလည်တာ မပြောနဲ့လေ၊ သူတို့က ဘာကြီးနား အမြဲကပ်နေတာ၊ ဘာကြီး
က မ စတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ပြေလည်နေတာပေါ့’

‘ဘာကြီးပေးတာ ငါးခွန်နော်’

‘ဪ၊ နင့်ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ငါးခွန်မှ ငါးခွန်ပါလို့’

ဒေါ်ကြွယ် နှစ်လုံးအကွက်ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ငါးခွန်
ဆိုသောနံပါတ်က သူ့ဦးနှောက်ထဲက မထွက်တော့၊ ဘတ်(စ်)ကားက မှတ်တိုင်တစ်ခု
တွင် ရပ်သည်။ စောစောက စကားကောင်းနေသော မိန်းမနှစ်ယောက် ဆင်းသွား
သည်။ ဒေါ်ကြွယ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း
မယ်မင်းကြီးမတွေ့နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ ငါကကောင်းတာပဲဟု စဉ်းစားမိလိုက်သည်။
သူ့လက်ထဲတွင် မာမာပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းရှိသည်။ မာမာက သူ့တို့
ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းအနှီးလုပ်ရန်ဟု ပြောသည်။ ကိစ္စမရှိ။ နှစ်သောင်းထဲက
တစ်ထောင်လောက် နှစ်လုံးထိုးတာက ဘာမှ မဖြစ်လောက်။ တခြားသူတွေတောင်
ငါးထောင်ဖိုး ထိုးရဲသေးသည်။ ဒီတော့ ဒီလောက် သေချာနေသည့် အကွက်ကို
သူတစ်ထောင်ဖိုးလောက်မှ မထိုးရဲလျှင် သူ့လောက်မိုက်မဲမည့်သူ မရှိဟု ဒေါ်ကြွယ်
တွေးသည်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ကွက်က သေချာပေါက်ရမည့် အကွက်။ ရလျှင်
ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းအနှီး ပိုလာမည်။ အငယ်နှစ်ကောင်နှင့် မာမာကိုလည်း ပို၍
ကြည့်ရှုနိုင်မည်။ ညနေ မာမာကို ဆေးရုံတွင် သွားကြည့်လျှင် မာမာစားဖို့ ကြက်သား
ပြုတ်ကြော်လေးလုပ်ယူသွားပြီး မာမာကို သူနှစ်လုံးပေါက်ကြောင်း ပြောမည်။ ဒါဆို
မာမာလည်း ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်။ ဒေါ်ကြွယ်သည် သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်အားရ
ပြီး မှတ်တိုင်တွင်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်သို့ တန်းမပြန်ဘဲ နှစ်လုံးခိုင်အိမ်သို့
ဝင်လိုက်သည်။

‘ဒေါ်ကြွယ်ပါလား၊ ဘာထိုးမှာလဲ ပြော’

ဒိုင်လုပ်သူက ဒေါ်ကြွယ်ကို မြင်သည်နှင့် ဘောက်ချာစာအုပ်ကိုင်ပြီး မေးသည်။

‘ငါးခွန် တစ်ကွက်ထဲပဲ၊ မအာဘူး၊ ‘တဲ့’ တစ်ထောင်’

ဒိုင်က ဒေါ်ကြွယ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဒေါ်ကြွယ်မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း
အပိုင် သေချာသည့်ပုံ

‘များလှချည်လား၊ တခြားအကွက်တွေရော မရဲတော့ဘူးလား’

‘အာတောင် မအာဘူး၊ ငါးခွန်တစ်ကွက်ထဲပဲ၊ ငါ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်
ဘောက်ချာဖြတ်ဟာ’

ဒိုင်က ဘာမှမပြောဘဲ ဘောက်ချာဖြတ်ပေးသည်။ ဒေါ်ကြွယ် ဘောက်ချာယူ
ပြီး မြန်အထွက်။

‘ဒေါ်ကြီး မထွက်ပါနဲ့၊ ဟေ့ကောင် မင်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း’

‘ဟာ၊ ရဲတွေ’

ဒေါ်ကြွယ်၏နှုတ်က ယောင်ယမ်းထွက်သွားသည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ချို့နှင့်
ပြည်သူရဲများ။ ဒိုင်လည်း ပြေးချိန်မရတော့။ ဒေါ်ကြွယ် ကြောက်လွန်း၍ အသားများ
တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ပြေးမရ ရှောင်မရတော့။ နှစ်လုံးဘောက်ချာစာရွက်
လေးက သူ့လက်ထဲမှာ ကြေမွလျက်။ ဒေါ်ကြွယ်၏မျက်လုံးထဲတွင် အမေပြန်အလာ
ကို စောင့်မျှော်နေမည့် သားနှစ်ယောက်နှင့် ဝေဘာဂီဆေးရုံပေါ်မှ သမီး၏မျက်နှာတို့
မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ်အသံမထွက်ဘဲ ဒိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြွယ်၏
ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပူနွေးတောက်လောင်နေသော မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

*

J2

အင်းလျားကန်ရေပြင်က လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်ဟု မိုးအောင် ထင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေအပင့်တွင် ဂယက်ထသွားသော လှိုင်းတွန့်များက ကမ်းစပ်ဆီ ရောက်လာသည်။ လှိုင်းတံပိုးများ မဟုတ်၊ ဒီရေလှိုင်းများ မဟုတ်၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်များ မဟုတ်၊ လှိုင်းသေများသာ ဖြစ်သည်။ စီးဆင်းရွေ့လျားမှုမရှိသော ရေသေရေနေတွင် ဘယ်မှာ လှိုင်းထနိုင်ပါမည်နည်း။ ကမ်းဆီသို့ မာန်နှင့်၊ ထန်နှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝေါသတကြီး ဆောင့်ဝင်လာသော လှိုင်းဖြစ်ဖို့ နေနေသောအခါ အင်းလျားကန်ထဲက လှိုင်းများက သူ့ဟာသူတောင် အင်အားရှိမည်ပုံမပေါ်။ စီးဆင်းရွေ့လျားနေသောရေနှင့် ရပ်တန့်နေသောရေက တော်တော်ကွာခြားပါလားဟု မိုးအောင် တွေးလိုက်မိသည်။

မိုးအောင်သည် သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော နှင်းဧကရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေညှင်းတွင် နှင်းဧကရီ၏ ဆီစများက လူးလွန်ရင်း ကကြိုးဆင်နေသည်။ ဆည်းဆာနေရောင်အောက်တွင် လှပသာယာနေသော လောကကြီးအား နှင်းဧကရီ၏အလှက ပိုမိုပြိုင်စေရန် ဝင်ရောက်ပံ့ပိုးထားသလို။ နှင်းဧကရီ၏ မျက်ဝန်းများက ချီဝေရင်း တစ်ခုခုကို ငေးမောကြည့်ရှုတောင့်တနေသည်။ မိုးအောင်လည်း ဘာမှ မပြောဖြစ်။ နှင်းဧကရီကလည်း ဘာစကားမှ မဟာ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

မိုးအောင်၏မျက်လုံးများက အင်လျားကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသော လွင်မာနှင့် ကိုကိုတို့အုပ်စုထံ ရောက်သွားပြန်သည်။ သူတို့ကတော့ ဘာအူအပင်မှ မရှိ။ ဘာသောကမှ မရှိ။ ဖြတ်ခနဲဆိုသလို မိုးအောင်၏ ခေါင်းထဲသို့ မာမာ ရောက်လာသည်။ ဝေဘာဂီဆေးရုံပေါ်တွင် 'တဟွတ်ဟွတ်' ချောင်းဆိုးရင်း HIV ပိုး ဝင်ရောက်ကူးစက်ခြင်းကို ခံစားနေရသည့် မာမာ (သို့မဟုတ်) မေနိုင်။

မိမိ၏ မွေးရာပါပျော်ရွှင်မှုများကို အမေနှင့်မောင်နှမယောက်အတွက် အပျော်ဝယ်လိုသူများအား ထုတ်ရောင်းခဲ့ရသည့် မေနိုင်။

မြင့်မောင်ကျော်၏အိမ်၌ မိုးအောင်ရှိနေစဉ် နောင်နောင်က မာမာကို သူ့ဆီ ခေါ်လာပြီး ဆေးခန်းပြပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။ မိုးအောင်သည် ကောင်မလေးကို မြင်စဉ်ကတည်းက သူ့အခြေအနေကို မကြိုက်။ ဖျားတာကလည်း ကြာ၊ ချောင်းကလည်းဆိုးနှင့် မာမာအခြေအနေကို မိုးအောင် သဘောမတွေ့။ မိုးအောင်သည် မာမာကို နှင်းဧကရီဆီကို ခေါ်သွားသည်။ မာမာ၏အခြေအနေကို နှင့်ဧကရီလည်း သံသယဖြစ်သည်။ သွေးစစ်သည်။ အဖြေရတော့ ထင်ထားသည့် အတိုင်း HIV Positive မာမာကို မြောက်ဥက္ကလာပ ဝေဘာဂီဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ရသည်။ မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီတို့အားလုံး လိုက်ပြီးကူညီပေးခဲ့သည်။ မာမာလတ်တလော သုံးနိုင်ရန် မိုးအောင်က ငွေနှစ်သောင်းပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကိုဖိုးလုံးကို ရပ်ကွက်ထဲလွှတ်ပြီး ခေါ်ကြွယ်ကို သွားအသိပေးခိုင်းခဲ့သည်။ ခေါ်ကြွယ်ကို မပြောလိုက်လည်း မဖြစ်။ သူ့သမီးအခြေအနေကို သူသိမှဖြစ်မည်။ နောင်နောင်ကတော့ ဆေးရုံတွင် ခဏစောင့်နေခဲ့သည်။ မာမာသည် သူ့ရောဂါကို သူ့ကြိုသိထားသလိုပင်။ မဖြေတော့။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ပြုံးရှာသည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သောစိတ်နှင့် အားငယ်သောစိတ်တို့က သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ပစ်၍မရ။ သူ့အမေ ခေါ်ကြွယ်က နှစ်လုံးထိုးသည်။ ပေါက်သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ မပေါက်ဘဲရှုံးသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ မာမာကတော့ နှလုံးလည်း မထိုး၊ သုံးလုံးလည်း မကစား။ ပေါက်မည့် ပေါက်တော့လည်း လေးလုံးကို တစ်ခါတည်း တန်းပေါက်သွားသည်။ 'အေအိုင်ဒီအက်(စ်)။'

တကယ်ဆို မာမာသည် မသကာရှိလှမှ လွင်မာနှင့်ရွယ်တူ။ လွင်မာကတော့ ဘာမှ အူအပင်မရှိ။ မာမာကတော့ မွေးလာကတည်းက အူအပင်တွေကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ပြီး မွေးဖွားခဲ့သလား မပြောတတ်။ အခုတော့ ဝေဘာဂီဆေးရုံပေါ်တွင် အူအပင်တွေ လုံးဝကင်းစင်သွားမည်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မိုးအောင် ဆတ်စဉ်းစားသည်။ လွင်မာသည် မိုးကောင်းကင်တွင် တအိအိရွေ့လျားနေသော တိမ်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ မာမာကတော့ တိမ်မှန်တိမ်မှားလေးသာ။ မကြာမီ လွင်ဖျက်ပျောက်ကွယ်ရမည့် တိမ်စတိမ်နလေးသာ။

ကံကြမ္မာစည်းချက်သည် မာမာနှင့် သူ့မိသားစုကို အကူအညီလမ်းချက်ဖြင့်သာ ကခုန်စေခဲ့သည်။ မာမာ HIV ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံရောက်သည်။ ခေါ်ကြွယ်တ

နှစ်လုံးထိုး၍ အဖမ်းခံရသည်။ အခု ရဲစခန်းမှာ။ မာမာသည် သူ့အမေ ပြန်အလာကို ဆေးရုံပေါ်မှ စောင့်နေဦးမည်သာ။ ပို၍ဆိုးသည်က အားကိုးရာမဲ့၊ တွယ်တာရာမဲ့ သွားသော မာမာ၏မောင်လေးနှစ်ယောက်ပင်။ ဒေါ်မေမေလွင်က သူ မိဘမဲ့ကလေး ဂေဟာသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က သံဆူးကြိုးကာရံထားသော ခြံဝင်းအနီးတွင်ရပ်၍ အပြင် လောကကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြသော မိဘမဲ့ကလေးများအကြောင်းကို မိုးအောင်အား ပြောပြခဲ့သည်။ အနာဂတ်ပျောက်နေသော ကလေးငယ်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာများ။ မကြာမီအချိန်တွင် ထိုကဲ့သို့သော ကလေး ဂေဟာ၏ ခြံစည်းရိုးနားတွင် မာမာ၏ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရပေ တော့မည်။ အမေနှင့်အစ်မဖြစ်သူတို့ လာခေါ်မည့်နေ့ကို သူတို့စောင့်စားနေကြမည် သာ။ မိုးအောင် စဉ်းစားရင်း စိတ်များလေးလံလာသည်။ သူကရော ဘာများ တတ် နိုင်မည်နည်း။ သူကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် မနက်ဖြန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ။ သူကိုယ်တိုင် သည်ပင်လျှင် အနာဂတ်ရှိလျက် အနာဂတ်ကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းခွင့် မရှိ သော လူတစ်ယောက်ပင်။ မိုးအောင်သည် တွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။

‘ကိုမိုးအောင် အဆင်ပြေပါတယ်နော်’
 နှင်းဧကရီ၏စကားသံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။
 ‘ဘာကိုပြောတာလဲ ဧကရီ’

မိုးအောင် နားမလည်၍မေးလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မဲပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် လိုက်သည်။

‘ဪ၊ ကျွန်မရှိနေလို့ ကိုမိုးအောင် အနေရ အထိုင်ရခက်ပြီး သက်ပြင်းတွေ အလီလီချမိနေတာလားလို့’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းဧကရီ ပြောရင်လည်း ပြော ချင်စရာပေ။ သူ အခုရက်ပိုင်း နှင်းဧကရီကို ရှောင်နေခဲ့သည်။ ရောက်ခဲ့ပြန်တော့ လည်း အရာရာနှင့်၊ အကြောင်းကြောင်းနှင့်၊ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရသည်ကို မရှိ။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဧကရီ၊ ကျွန်တော် မာမာရဲ့မိသားစုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး သက်ပြင်းတွေ ချမိနေတာပါ’

‘ကျွန်မ၊ ရှင့်အနားမှာ ရှိနေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’
 နှင်းဧကရီ ထပ်မေးလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ငေးကြည့်နေမိ

သည်။ လေညှင်းအဝှေ့တွင် နှင်းဧကရီ၏ ဆံကေသာတို့သည် လူးလွန်လှုပ်ရှားသွား ၏။

‘ဧကရီကို ကျွန်တော်ရဲ့အနားမှာ ရှိစေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဧကရီရဲ့အနားမှာ အမြဲနေချင်တာပါ။ ဧကရီ ခွင့်မပြုမှာကို စိုးရိမ်နေတာပါ’

မိုးအောင်၏ရင်ထဲက စကားလုံးများအန်ထွက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းများက တားဆီးဖူးဖို့မရအောင် ပေါ်လွင်နေသည်။ နှင်းဧကရီ၏ ရင်ထဲ တွင် ပြည့်တင်းကြပ်လာသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ရှောင်နေတာလဲ’
 နှင်းဧကရီမေးလိုက်ရင်း အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှု၍ သူ့ရင်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့မှာ ဧကရီကို ရှောင်ဖို့ အင်အားမရှိပါဘူး’
 မိုးအောင်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် တားဆီးထိန်းချုပ်၍ မရ တော့။ ခံစားမှုများက အလိပ်လိုက် အစိုင်လိုက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်အိမ်မက်မက်ရင်တောင် ဧကရီမပါတဲ့ အိမ်မက်မျိုး မမက်ပါဘူး၊ အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဧကရီရဲ့အနားမှာ ရှိချင်တယ်’

မိုးအောင်၏ မျက်ဝန်းတွင်မျက်ရည်ကြည်များဖြင့် လဲနေ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ၏ကြားတွင် ဘာအခုအခံ တံတိုင်းမှ မရှိတော့။ မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီ၏ ခံစားမှု များကို ဘယ်အရာကမှ တားဆီး၍မရတော့။ အနှိုင်းအဆမဲ့ ချစ်ခြင်းတရားသည် မိုးအောင်နှင့် နှင်းဧကရီကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးထားလိုက်သည်။

‘ကိုမိုးအောင် စကားလုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကိုချည်နှောင်နေတာလား၊ ရှင့်ရဲ့အမူ အရာတွေ၊ ရှင့်ရဲ့ဟန်ပန်တွေ၊ ရှင့်ရဲ့စကားတွေနဲ့ ကျွန်မကိုရုန်းထွက်လို့မရအောင် တုပ်နှောင်နေတာလား’

နှင်းဧကရီ၏ အသံက လှိုက်ဖို့မောဟိုက်နေသည်။ ဘာကိုမှ သူမ မမြင်တော့။

‘ရှင် ကျွန်မကို အနိုင်ယူချင်နေတာလား ကိုမိုးအောင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှာ ဖော်ပြလို့မရတဲ့အရာတွေ၊ ဖွင့်ဟလို့မရတဲ့ စကားတွေ၊ ဖြစ်ချင်ပါလျက်နဲ့ မျှသိပ် ထားရတဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ အကျင့်နဲ့ သိက္ခာပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်နေရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရှင် စာနာနားလည်တတ်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒါဝေမဲ့ ရှင် မသိတတ်ဘူး၊ နားလည်ပါလျက်နဲ့ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။’

မြင်နေပါလျက်နဲ့ မမြင်ဟန်ဆောင်တယ်။ ပွင့်နေတဲ့မျက်စိကို ရှင်ဆန္ဒတစ်ခုတည်း အတွက် အတင်းပိတ်ပစ်တယ်'

နှင်းဧကရီ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် သူမကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမိုးအောင်၊ ရှင် အနိုင်ယူပါ။ ရှင် ကြိုက်သလောက် နှစ်သက်သလောက် ကျွန်မဆီက လိုချင်တာတွေ အားလုံးယူလိုက်ပါ။ ကျွန်မရှင်ကို အားလုံးပေးလိုက်ပါပြီ'

အင်းလျားကန်ရေပြင်က ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လေညှင်းထတဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ပြာလဲ့လဲ့ တိမ်တိုက်များထ ဟိုတစ်ကွက်။ ဒီတစ်ကွက်။

'ကျွန်မ သေဆုံးသွားပါပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ သေဆုံးသွားပါပြီ'

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီ၏လက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ လက်ဖဝါးသည် အေးစက်နေ၏။ နှင်းဧကရီက မရုန်း။ သူမ၏လက်ဖြင့် မိုးအောင်၏လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မတစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ သေဆုံးနေတဲ့ကျွန်မထံ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ သေဆုံးအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်'

နှင်းဧကရီသည် ကျလုဆဲ မျက်ရည်များကို စီးကျမလာအောင် အတင်းထာရော မျက်တောင်ခပ်ရင်း ထိန်းလိုက်၏။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလာသည်။ နှင်းဧကရီ ဘာမှမသိသေး။

အချိန်တိုကလေး အတွင်းမှာသာရရှိမည့် ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုအတွက် သူသည် နှင်းဧကရီကို အသုံးမချရက်။

'ဧကရီ ကျွန်တော့်အနားမှာ နေပေးပါ။ ဧကရီ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ ကျွန်တော့်အနားမှာ နေပေးပါ'

မိုးအောင် ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အရမ်းကြောက်နေတယ် ဧကရီ'

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ မျက်နှာတွင် အားငယ်သော အချိပ်အယောင်များက ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

'ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာ နားလည်တဲ့သူတွေနဲ့ ဝေးရမှာ၊ ကျွန်တော် အချိန်

မိုးတောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ

ကြောက်တယ်၊ မေမေလေးတို့၊ လွင်မာတို့၊ မြင့်မောင်ကျော်တို့နဲ့ ကျွန်တော် မဝေးချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ ဧကရီနဲ့ ဝေးရမှာကို ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပါ၊ ကျွန်တော် မဝေးချင်ဘူးဗျာ'

မိုးအောင်သည် သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့် သူပြောလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့်သူ နားလည်သွားသည်။

'လွင်မာက ကျွန်မကိုပြောတယ်၊ မနက်ဖြန် ရှင်ရဲ့မွေးနေ့မှာ ကျွန်မက ရှင်ကို အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပေးပါတဲ့၊ ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပေးပါတဲ့၊ သူ့အစ်ကို အရမ်း မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါတဲ့'

နှင်းဧကရီပြောရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့

'လွင်မာပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ရဲ့တိုက်တွန်းချက်မှမပါဘဲ၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ရှင်ရဲ့မွေးနေ့မှာ ကျွန်မ ရှင်ကိုအကောင်းဆုံး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ မပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ကျွန်မ ရှင်ကိုပေးမှာပါ'

နှင်းဧကရီသည် ခေါင်းငုံ့ထားရင်း ဆက်ပြောသည်။ မိုးအောင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏လက်များကို မဖြေလျှော့မီ၊ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ မိုးအောင်သည်လည်း နှင်းဧကရီ၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်မိ။

'ရှင် အသုံးမလိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့ရှင်'

နှင်းဧကရီ၏ လေးသံက တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိုးအောင် ငေးမောတွေဝေမိနေသည်။ သူ၏နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်များက နှင်းဧကရီ၏ နှလုံးခုန်သံ ဧည့်ချက်များနှင့် ထပ်တူကျနေသည်။ အကယ်၍သာ နှင်းဧကရီ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးရာတန်အနှစ်လေးသည် မိုးအောင်၏အိတ်ကပ်ထဲတွင် တစ်ထောင်တန် အသစ်ကလေး ရှိနေသည်တို့ သိခဲ့ပါလျှင်၊

*

၂၀

မိုးအောင်သည် အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ အခန်းအပြင်ဘက်မှာတော့ လွင်မာတို့အုပ်စုနှင့် ကိုကိုတို့အုပ်စု၏ အသံက ညနေသည်။ လွင်မာ တော်တော်ပျော်နေသည်။ ဒီနေ့ မိုးအောင်၏မွေးနေ့။ ဒီနေ့မှာ နှင်းဧကရီကို သူက ချစ်ရေးဆိုရမည်။ ချစ်ကြောင်းပြောရမည်။ မပြောလျှင် လွင်မာက သူ့ကိုယ်စား အားလုံးရှေ့မှာ ကြေညာမည်တဲ့။ မိုးအောင်တွေးပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ မနေ့က အင်းလျားကန်စောင်းမှာပင် သူနှင့်ဧကရီတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရင်တွင်း ခံစားချက်များကို ဖွင့်ဟမိကြသည်။ ဗျိုသိပ်ထားသမျှ အားလုံး ပွင့်အန်ထွက်ကျခဲ့သည်။ ချစ်တယ်ဆိုသော စကားလုံးကိုသာ မသုံးဖြစ်ခဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ သံယောဇဉ် အတိုင်းအဆက ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောပေါက် နားလည်သွားခဲ့ကြသည်။ နှင်းဧကရီက သူ့ကို ဒီနေ့အကောင်းဆုံး မွေးနေ့ လက်ဆောင် ပေးမည်တဲ့။ သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဖြစ်ခဲ့သော လက်ဆောင်တဲ့။ သူ့အသုံးမလိုလျှင် လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့။

ဘာကိုလွှင့်ပစ်ရမှာလဲ နှင်းရယ်။ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆေးရုံပေါ်က ဒေါသမီးခိုးတွေဝေနေတဲ့ နှင်းရဲ့ပုံရိပ်ကိုတောင်မှ ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးအိမ်ထဲမှာ အခုထက်ထိ သိမ်းဆည်းထားတုန်းပါ။ နှင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် လွှင့်ပစ်ရမယ့်၊ မေ့ပစ်ရမယ့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေက ကိုယ့်ရဲ့အဘိဓာန်ထဲမှာ မရှိဘူး။ အကယ်၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာ နေစရာ၊ ထားစရာ တစ်နေရာပဲရှိတယ်ဆိုရင်တောင် နှင်းရယ်၊ နှင်းရဲ့စကားလုံးတွေရယ်၊ ပြီးတော့ နှင်းရဲ့သံယောဇဉ်တွေရယ်ကို အဲဒီနေရာမှာ ထားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ နှင်းရယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ်မင်းကို ချစ်တယ်ကွာ။

မိုးအောင်စိတ်ကူးဖြင့် ကြည့်နူးနေမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ချစ်သူကို တဒင်္ဂတစ်ခဏ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် မစတေးချင်။ ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် မဖြစ်နိုင်။ မနေ့ကတောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သမျှ ပွင့်ထွက်ကုန်ပြီ။ လွင်မာကလည်း ပြဿနာ။ သူ့ဖွင့်မပြောလျှင် လွင်မာကပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မှာ ဖြစ်သည်။ မိုးအောင် ရှေ့တိုးရအခက်၊ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်းမလွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲဖြင့်ဖြစ် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည့်နူးမိသည်မှာအမှန်ပင်။

မလွန်ဆန်နိုင်သော ကြမ္မာကိုဘေးဖယ်ထားပြီး အစီအစဉ်တကျဆိုလျှင် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိနိုင်။ နှင်းဧကရီက သူ့ကို အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပေးမည်။ နှင်းဧကရီက သူ့ကို ဘာမှမပေးခင်မှာဘဲ သူက သူ့အိတ်ကပ်ထဲတွင် အမြဲတမ်း ထည့်သိမ်းထားသော တစ်ထောင်တန်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်မည်။ ပြီးတော့ 'ဧကရီ ကျွန်တော့်ကို ဆိုက်ကားခ ပေးထားတဲ့ တစ်ထောင်တန်လေးကို ကျွန်တော် အခုထိ သိမ်းထားတာပါ။ အဲဒီအချိန်ထဲက ကျွန်တော်ဟာ ဧကရီကို မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ' ဟု ပြောလျှင် နှင်းဧကရီ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မည်မသိ။

မိုးအောင်တွေးရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲက တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူလေးကို ထုတ် ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန်လေးက ခေါက်လျက်သားလေးရှိနေသည်။ မိုးအောင် ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အစိမ်းဖျော့ဖျော့အရောင်က ရုတ်တရက် မိုးအောင် မျက်စိထဲတွင် ဝါးသွားသည်။ မိုးအောင်သည် မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြန်ကြည့်သည်။ တစ်ထောင်တန်လေးက အထင်းသား။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန်လေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ယုယုယယပွတ်လိုက်ရင်း ကြည့်သည်။ ဝေဝါးသွားပြန်သည်။ မိုးအောင် မျက်တောင်ခတ်ရင်း ကြည့်သည်။ သူ့မြင်ကွင်းတွင် တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူလေးက ဝေဝါးသွားလိုက်။ ကြည်လင်လာလိုက်၊ မှန်သွားလိုက်၊ ထင်းလာလိုက်။

'ဟာ'

ရုတ်တရက် သူ့နှာခေါင်းမှ သွေးစက်တစ်စက်က ထောင်တန်လေးပေါ် ကျသွားသည်။ မိုးအောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့မြင်သမျှ အရာအားလုံး ဝေဝါးနေသည်။ သူ၏မေးခွန်းအထိ စေးထန်းထန်းအရာများ စိတ်ကူးလာသည်။ မိုးအောင် နှာခေါင်းသွေး လှုံ့ပြန်ပြီ။ မိုးအောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားရင်း ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ အသက်ကို မျှင်းရှူရင်း လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သွေးများတို

သုတ်လိုက်သည်။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

တံခါးကို ထုသံကြားလိုက်သည်။

‘ကိုကို၊ တံခါးကြီးသော့ခတ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

လွင်မာက တံခါးကိုထုပြီး မိုးအောင်ကို အော်ပြောသည်။ မိုးအောင် ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှုလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ ရင်က နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်။

‘ကိုကို၊ ဒီမှာ မမဧကရီရော ဦးမြင့်မောင်ကျော်တို့ပါ ရောက်နေပြီ၊ လူစုံနေပြီ ကိုကို ထွက်လာခဲ့တော့လေ’

လွင်မာ ထပ်အော်သည်။ မိုးအောင် လှဲနေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ သွေးစက်တချို့က အိပ်ရာပေါ်ကို ကျသွားသည်။ မိုးအောင်သည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း။

‘ကိုကို၊ အခုထွက်ခဲ့မယ် ညီမလေး၊ ကိုကို ရေချိုးရင်းတန်းလန်းမို့၊ အခုပြန်’

‘ကိုကိုလုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းကြီးပဲ၊ စောစောစီးစီးထဲက ရေချိုးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့နော်’

‘အေးပါ ညီမလေး၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်’

မိုးအောင် အားယူပြီး ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒီကောင် အလှပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား’

လွင်မာကို မေးနေသော မြင့်မောင်ကျော်၏အသံကို မိုးအောင် ကြားလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှည့်ချရင်း စိတ်ကိုငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်သည်။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း ရှူလိုက်သည်။

‘ကိုကိုကို ဦးမြင့်မောင်ကျော်ပဲ စောင့်ခေါ်လာခဲ့လိုက်တော့၊ လွင်မာ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စောင့်နေမယ်’

လွင်မာအသံကို ဆက်ကြားသည်။ မိုးအောင်နည်းနည်းတော့ နေသာသလို ရှိသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်တော့ သွေးစက်များ ပေကျဲနေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မိုးအောင်၊ မြန်မြန်လုပ်ကွာ’

အခန်းအပြင်ဘက်မှ မြင့်မောင်ကျော် အော်ပြောသည်။

‘ပြီးပြီ ပြီးပြီ၊ သူငယ်ချင်း’

မိုးအောင် ထထိုင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်၍

မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပေကျဲနေသော သွေးစက်များကို ဆေးကြောသန့်စင် လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး လွင်မာဝယ်ပေးထားသည့် ကော်လာကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ယောပုဆိုးအနက်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူလေးကို ဝတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘မင်းသားက ရင်တွေခွန်၊ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ရေတောင်မချိုးရသေးဘူးတဲ့၊ အခု ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့’

လွင်မာစကားသံကို ကြားရသည်။

‘ဪ၊ ဒီအခန်းက အကယ်ဒမီအခန်းဆိုတော့ မင်းသားက စိတ်လှုပ်ရှားမှာပေါ့’

ဆွေဦးက အသံပြကြီးနှင့်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် လွင်မာ’ ကိုကိုက ဝင်ဖောက်သည်။

‘နေစမ်းပါ၊ ရှင်ကတစ်မျိုး၊ အလကားနေရင်း အသားယူချင်နေသေးတယ်’ လွင်မာ ပြောသည်။

‘နင်က ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ သူက စိတ်လှုပ်ရှားမှာပေါ့၊ သူက မောင်တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေတာကိုး’

ခိုင်မြင့် ဝင်နောက်လိုက်၍ အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က ပြုံးနေသည်။ နှင်းဧကရီကတော့ ရှက်ပြီးခေါင်းငုံ့နေ၏။

‘မေမေ၊ သမီး ကိတ်မုန့်ကြီးစားချင်တယ်’

ခင်မေဦး၏သမီးလေးက စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မိုးအောင်၏အမေ့ ကိတ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဪ၊ နင်ကတမျိုး၊ ခဏနေ စားရမယ်နော် သမီး’

ခင်မေဦးက သမီးကိုချော့လိုက်သည်။

‘မိုးအောင် မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ၊ နေရောကောင်းရဲ့လား’ မြင့်မောင်ကျော်သည် တံခါးကို ဖွဖွထုပြီး ခပ်အုပ်အုပ်မေးသည်။ သူ့အသံက စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။ မိုးအောင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် မိုးအောင်ကိုတစ်လှည့် အခန်းအတွင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ’

မိုးအောင်၏ အိပ်ရာပေါ်မှ သွေးစက်များကို မြင့်မောင်ကျော်မြင်ပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘ငါ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး မြင့်မောင်၊ မင်း ငါဘေးမှာ ရပ်ပေးထားပါ’

မြင့်မောင်ကျော် ဘာပြောရမှန်းမသိခင်မှာ လွင်မာရောက်လာသည်။ မိုးအောင်သည် လွင်မာကိုမြင်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ကပျာကရာ ပိတ်လိုက်သည်။ လွင်မာသတိမထားမိ။ ဘာမှလဲ မမြင်။ ဘာမှလဲ မတွေ့။

‘ကိုကိုက ဒီလိုကျတော့လည်း အရမ်းသန့်တယ်ကွာ၊ မမဧကရီမြင်ရင် ကြွေသွားမယ်၊ လွင်မာတောင် ကိုကိုကိုပေးလိုက်ရမှာ နှမြောလာပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဦးမြင့်မောင်ကျော်’

လွင်မာသည် ရယ်မောပြောဆိုရင်း မိုးအောင်၏လက်မောင်းကို တွဲလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်က လွင်မာစကားကို ထောက်ခံသလိုမျိုး ဟန်ဆောင်ပြုံးပြလိုက်ပြီး မိုးအောင်ဘေးတွင် ကပ်လျက်ရပ်၍ မိုးအောင်ကို မသိမသာ ကူတွဲလိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ ယောပုဆိုးအနက်နှင့် သန့်ပြန့်နေသည်။

‘လာ ညီမလေး၊ သွားကြစို့’

မိုးအောင်သည် လွင်မာကိုပြုံး၍ ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ သုံးယောက်သားထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှင်းဧကရီသည် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်က သူမကို ပြုံးပြီးကြည့်ရင်း လှမ်းလာသည်။ ခင်မေဦးလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ယောက်ျား မြင့်မောင်ကျော်၏မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို ခင်မေဦးသတိထားမိလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် ခင်မေဦးကို မသိမသာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ခင်မေဦး မျက်နှာပျက်သွားပြီး စိုးရိမ်သွားသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က မြင့်မောင်ကျော်နှင့် ခင်မေဦးတို့၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ခိုမိသွားသည်။

‘ကိုကိုက ဒီမှာနေ၊ မမဧကရီက ကိုကိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာနေ၊ ခိုင်မြင့် ငါတို့က ကိုကိုနဲ့ မမဧကရီကို ရံထားပေးမယ်၊ ဩော် သမီးလေးက မမလွင်မာဆိုလား၊ မေမေက လူကြီးဆိုတော့ ဒီဘေးမှာရပ်နေ’

လွင်မာသည် သူ့စိတ်တိုင်းကျ စိမ့်ပြီး မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များကို စိုက်လိုက်သည်။

‘နေဦး၊ နေဦး၊ ကျွန်တော် တိုင်ပင်ခေါ်ပေးမယ်’

ဆွေဦးက ထုံးစံအတိုင်း အသံပြကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို အသံချဲ့စက် မလိုတော့ဘူးပေါ့’

သူရဲခိုး ဝင်ပြောလိုက်၍ အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ လွင်မာက မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှို့လိုက်သည်။

‘ကဲ၊ အားလုံးပဲ စမယ်နော်’

ဆွေဦး အော်ပြောသည်။ ဆက်၍

‘ဝမ်း၊ တူး၊ သရိုး၊ ဖိုး၊ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး’

‘ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူးယူ၊ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူးယူ’

အားလုံး သံပြိုင်သီဆိုလိုက်သည်။ မိုးအောင်၏ အမြင်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများက ဝေးသွားလိုက်၊ နီးသွားလိုက်၊ ခင်မေဦး သမီးလေးက လက်ခုပ်တီးရင်း ခေါင်းလေးတစ်ခါခါနှင့် မပီကလာပီကလာ လိုက်ဆိုနေသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ရွက်ကုံးရွက်ကန်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင်၏အမြင်တွင် နှင်းဧကရီသည် ဝေဝါးသွားလိုက်၊ ထင်းလာလိုက်။ ဒေါ်မေမေလွင်က မိုးအောင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည်။ ခင်မေဦးနှင့် မြင့်မောင်ကျော်က သီချင်းကို လိုက်သာ ဆိုနေရသည် စိတ်မပါ။ လွင်မာတို့ အုပ်စုကတော့ ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဘာမှ မရိပ်မိ။ သီချင်းသံဆုံးသွားသည်။ မိုးအောင်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးများကို အားယူရင်း မူတ်ငြိမ်းလိုက်သည်။ အားလုံးက တပျော်တပါး အော်ဟစ်ရင်း လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

‘ကိုကို ကိတ်လှီးတော့၊ ပြီးရင် လွင်မာပြောထားတဲ့အတိုင်းနော်’

လွင်မာက ပြောသည်။ မိုးအောင်သည် ကိတ်လှီးရန် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှင်းဧကရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားပြီး နှင်းဧကရီ၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ နှင်းဧကရီခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်လက်မကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဆိတ်နေ၏။ အားလုံးက ငြိမ်သက်ပြီး မိုးအောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ မိုးအောင် မွေးနေ့ကိတ်ကို မားဖြင့်လှီးလိုက်သည်။

‘ဝေး’

လွင်မာတို့အားလုံးက တပျော်တပါး ဝိုင်းအော်ရင်း လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။ မိုးအောင် ကိတ်လှီးလိုက်သောလက်ကို ပြန်မရုတ်နိုင်။ အမြင်အာရုံတွေ ဝိုးတစ်ဝှမ်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဆူညံသံများအားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး၏ အမြင်အာရုံတွေက မိုးအောင်အပေါ်မှာ။

‘မေမေ၊ ဦးဦးမိုးအောင် နှာခေါင်းမှာ သွေးတွေ’

ခင်မေဦးသမီးလေးက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ မိုးအောင် လဲကျသွားသည်။

‘ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ’

လွင်မာသည် အထိတ်တလန့်အော်ရင်း မိုးအောင်ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ ကြောင်သွားပြီး ချက်ချင်းဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

‘သူငယ်ချင်း’

မြင့်မောင်ကျော် အော်ပြီး မိုးအောင်ကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ သတိဝင်လာပြီး မိုးအောင်၏သွေးခွန်နှုန်းကို စမ်းလိုက်သည်။ သွေးခွန်နှုန်းက နွေးကွေးနေသည်။

‘ကိုမိုးအောင် ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို လှုပ်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။ ခိုင်မြင့်တို့ လွင်မာတို့ အုပ်စုက ရုတ်ခြည်းပြောင်လဲသွားသော အခြေအနေကို အံ့အားသင့်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

‘သား သား’

ဒေါ်မေမေလွင် တဖွဖွခေါ်သည်။ မိုးအောင် ကြည့်သည်။

‘ကိုမိုးအောင် ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏ပုံရိပ်က ထေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်။

*

မြင့်မောင်ကျော်သည် ပုဂ္ဂလိကအထူးကုဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်လူနာခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ လိုက်ကာကိုယ်၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးနှောင်းမိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ မရွာဘဲ ရပ်သွားခြင်းလည်း မဟုတ်။ စိုရုံစွတ်ရုံ ရွာနေခြင်းမျိုးသာဖြစ်၏။ မိုးတောင်းကင်၌တော့ တိမ်သားများက ဟိုမှဒီမှ ရွှေ့လျားနေကြသည်။ တိမ်တိုက်များ၏ ဟန်ပန်သည် မကြာမီဆင်ယင်ကျင်းပတော့မည့် မိုးနှောင်းသဘင်အတွက် အားယူဟန်ပြင်နေကြသလိုပင်။ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ပေါ်လာလိုက်၊ တိမ်တိုက်များဖြင့် ကွယ်ပျောက်သွားလိုက်နှင့် သဘာဝဓမ္မကို ထင်သာမြင်သာ ရှိအောင် ဖော်ကျူးနေသည်။

မိုးရွာထဲတွင် ဆိုက်ကားတစ်စီးက ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ နောက်ထပ် ဆိုက်ကားတစ်စီး ဝင်လာပြန်သည်။ နောက် ထပ်ခါ၊ ထပ်ခါ ရောက်လာသော ဆိုက်ကားများ၊ ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူများက ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု၊ တချို့က ဆိုက်ကားပေါ်မှာ၊ တချို့က ဆေးရုံဆင်ဝင်အောက်မှာ၊ တချို့က ဆေးရုံဝင်ပေါက်နားမှာ၊ တချို့က ဆေးရုံရှေ့ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသော မျှတ်နာများ၊ ပျံကျစူးသည်များနှင့် ဆိုက်ကားသမားများ။ ကိုဖိုးလုံး၊ မအေးခင်၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ခင်မျိုး၊ အဘညို၊ နောင်နောင်၊ ခင်မောင်၊ မောင်လွင်နှင့် မိုးအောင်ကိုချစ်သော မိုးအောင်က ချစ်သောသူများ၊ သူတို့အားလုံး မိုးရေထဲတွင် ရပ်နေကြသည်။ ကားကြီးကားငယ်၊ အသွယ်သွယ်ကြားတွင် သူတို့ကတော့ မိုးရေထဲမှာ အမိုးအကာမဲ့၊ အခွအခဲမဲ့၊ မိုးရေစက်တို့၏ အညှာအတာကင်းမဲ့သော ကလူကျီစယ်ခြင်းကို ကျေနပ်စွာ ခံယူနေကြသည်။

မြင့်မောင်ကျော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မိုးအောင်သည် လူနာခုံတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်။ အန်ကယ်ကြီး ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည် မိုးအောင်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ မနေ့က မိုးအောင်သည် မွေးနေ့ ပွဲမှာ သတိမေ့လဲကျပြီး ဆေးရုံရောက်သည်။ ဒီမနက်တော့ မိုးအောင် သတိရသည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသည်။ သို့သော် မုန်းတိုင်းမကျခင် လေငြိမ် နေသလိုမျိုး။ သူ့အသံက ဖျော့တော့တော့။ အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှူနေသည်။ မိုးအောင်၏ ခုတင်ဘေးတွင် နှင်းဧကရီနှင့်လွင်မာ ရပ်နေသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်နှင့် ခင်မေဦးသည် အခန်းတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခိုင်မြင့်တို့ အုပ်စုနှင့် ကိုကိုတို့အုပ်စုက ဟိုထောင့်ဒီထောင့်မှာ ရပ်လျက်သား ငေးဝိုင်နေကြ၏။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီ၊ စိုးရိမ်သောကများကိုယ်စီနှင့် သူတို့မျက်နှာများက ပြတော့မည်မိုးနှယ်။

အန်ကယ်ကြီးက မိုးအောင်ကို စမ်းသပ်ပြီးနောက် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ ပြီးတော့ မိုးအောင်ကို ပြုံးပြသည်။ မိုးအောင်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြန်ပြုံးပြသည်။ အန်ကယ်ကြီးသည် မိုးအောင်၏လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညှစ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီနှင့်လွင်မာသည် အန်ကယ်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေသည်။ အန်ကယ်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်နှင့် အခန်းတွင်းရှိလူများအားလုံးသည် အန်ကယ်ကြီး၏ စကားကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေကြသည်။ အန်ကယ်ကြီးက အခန်းတွင်းရှိလူများကို ဝေဝံ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိုးအောင်၏လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

‘သူပြောချင်တဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပေးလိုက်ပါ’
အန်ကယ်ကြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ နောက်က ပြေးလိုက်ရင်း။

‘ဆရာကြီး အခြေအနေက’
အန်ကယ်ကြီးသည် နှင်းဧကရီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
‘ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ သဘောပေါက်မှာပါ’

အန်ကယ်ကြီး ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီ ငေးဝိုင်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ အန်ကယ်ကြီး၏ စကားကိုကြားပြီး ကပ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ လွင်မာသည် မိုးအောင်အနားတွင် ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

‘ညီမလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ’

မိုးအောင် တိုးတိုးလေးမေးသည်။

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း’

လွင်မာသည် အသံမထွက်အောင် အတင်းမျှသိပ်ထားရင်း ခေါင်းခါသည်။ လွင်မာ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များသွန်ကျလာသည်။

‘ကိုကိုက ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကိုကို ညီမလေးငိုရင် ကိုကို ဘယ်လို နေတတ်မှာလဲကွာ’

မိုးအောင် လေသံလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း’

လွင်မာ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်သည်။ ရှိုက်ရင်း ရှိုက်ရင်းနှင့်

‘ကိုကို ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား၊ ကိုကို ရှုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်လား’

မိုးအောင်သည် လွင်မာကို အားယူ၍ပြောသည်။ လွင်မာက နှင်းဧကရီဘက်ကို လှည့်ပြီး

‘မမ၊ ကိုကိုကို သေသေချာချာမေး၊ ကိုကို အရမ်းဟန်ဆောင်တတ်တာ၊ ဟုတ်တယ်နော် မမ၊ ကိုကိုက ဟိုရပ်ကွက်ထဲတောင် ဆင်းရဲသားဟန်ဆောင်ပြီး နေခဲ့သေးတာ၊ အခုလည်း ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘဲဟန်ဆောင်နေတာနော်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဟုတ်ပါတယ်နော် မမ’

နှင်းဧကရီ ဘာမှမဖြေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးရာတန်အနှမ်းလေးကိုထုတ်ပြီး လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ပါးပြင်တွင်လည်း မျက်ရည်စများနှင့်။

‘ကိုကို အိမ်လိုကြီး ဟန်ဆောင်နဲ့လေ၊ ညီမလေးကို ချစ်ရင် အိမ်လိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကိုကို မလုပ်နဲ့တော့နော်’

လွင်မာငိုရင်း မိုးအောင်ကိုပြောသည်။

တစ်ခါ နှင်းဧကရီဘက်သို့လှည့်ပြီး

‘မမ၊ ကိုကိုကို ဟန်ဆောင်နဲ့လို့ ပြောလိုက်လေ၊ ကိုကို ဟန်ဆောင်နေတာလဲနော် မမ’

နှင်းဧကရီ နှုတ်က ဘာမှမထွက်။

‘မမ၊ ကိုကိုမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူးနော်၊ ကိုကို ပြန်ကောင်းသွားမှာပါနော်၊ ကိုကို ဟန်ဆောင်နေတာပါနော်၊ ကိုကို ဟန်ဆောင်နေ-

လွင်မာသည် နှင်းဧကရီ၏လတ်မောင်းကို ကိုင်၍လှုပ်ရမ်းပြီး ပြောသည်။
ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါလား မမရယ်’
လွင်မာသည် သူ့စကားကို သူ့ဟာသူဖြေလိုက်ရင်း အရပ်ကြိုးပြတ် ငိုးကြွေး
လိုက်သည်။

ခိုင်မြင့်က လွင်မာကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက တနှိုက်နှိုက်ငိုနေ
သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်ကတော့ အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်
တစ်စက်မှ မရှိ။ ကေသီတို့၊ သဇင်တို့နှင့် ဆွေဦးတို့ အားလုံးမျက်ရည်ကိုယ်စီနှင့်
ကိုကိုက နံရံကိုမျက်နှာမူ၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မှေးရပ်နေရင်း ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်သူ
ထားသည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် အပြင်ဘက်ကိုငေးနေရာမှ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်စက်များက ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

‘မေမေလေး မေမေ၊ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်’
မိုးအောင် တိုးတိုးရွတ်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်သည် ထိုင်နေရာမှထလာပြီး
မိုးအောင်၏ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီလည်း မိုးအောင်ဘေးတွင်
ရပ်လျက်။

‘သား၊ သား’
ဒေါ်မေမေလွင် စကားဆက်မရ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
‘မေမေ’
မိုးအောင် တိုးတိုးခေါ်သည်။
‘ဟင်’

ဒေါ်မေမေလွင် အံ့ဩသွားသည်။ မိုးအောင်သည် သူ့ကို တစ်ခါမှ မေမေဟု
မခေါ်ခဲ့။ သူ့အကြားချင်ဆုံး၊ သူ့အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ၊ သူ့အမျှော်လင့်ဆုံး စကား
အခု သူ့ကို မိုးအောင်က မေမေဟုခေါ်နေသည်။ ဒေါ်မေမေလွင် သူ့နားကိုတောင်
သူမယုံနိုင်။

‘မေမေ’
‘ဘယ်လို သား၊ မေမေတဲ့ ဟုတ်လား’
ဒေါ်မေမေလွင်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ မိုးအောင်
လက်အုပ်လေးချီလိုက်သည်။
‘မေမေ၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ သားမှားခဲ့တာတွေရှိရင် သားတောင်းပန်ပါတယ်’

‘မရှိဘူး သား၊ သား ဘာမှမမှားဘူး’
ဒေါ်မေမေလွင်သည် လက်အုပ်ချီထားသော မိုးအောင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို
သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယူ၍ ရင်ဘတ်ကိုကပ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘မေမေဟာ သားအပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တဲ့ မေမေပါ၊ သားမှားတာတွေကို
ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ’

‘သား ဘာမှမမှားဘူး၊ သား ဘာမှမမှားဘူး’
ဒေါ်မေမေလွင် ငိုရင်းပြောသည်။
ပြီးတော့ လွင်မာကို ကြည့်၍
‘လွင်မာ သမီး၊ သမီးရဲ့ကိုကိုက မေမေကို မေမေတဲ့’
ဒေါ်မေမေလွင် လွင်မာကိုပြောရင်း ငိုသည်။

‘ငါ့သားလေး၊ ကံဆိုးလိုက်တဲ့သားရယ်’
နှင်းဧကရီ မျက်ရည်မဆယ်နိုင်တော့၊ လက်ထဲက ငါးရာတန်အနှမ်းလေးကို
ကျိုးကြေနေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ဒေါ်မေမေလွင်က တသိမ့်သိမ့်နှိုက်ငိုသည်။
‘မေမေ၊ မငိုပါနဲ့ မေမေ၊ မေမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် သားလုပ်မိပြန်ပြီ’

မိုးအောင် ပြောသည်။
‘မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သား မငိုစေ၊
ချင်ရင် မေမေ မငိုဘူး၊ မေမေ လုံးဝမငိုတော့ဘူး’
ဒေါ်မေမေလွင် အဆက်မပြတ်ပြောရင်း အံ့ကြိတ်တင်းခံလိုက်သည်။ ပါးပြင်
ပေါ်သို့ မျက်ရည်များက စီးကျနေဆဲပင်။

ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ မြင့်မောင်ကျော် လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေစိုရွံ့နေသော လူနှစ်ယောက်။ ကိုဖိုးလုံးနှင့်
ဗိုလ်အောင်ဒင်။ ကိုဖိုးလုံးသည် မေးကြောများ ထောင်တက်နေအောင် မျက်နှာကို
တင်းထားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်
မဆက်ဘဲ မိုးအောင်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကြကြီးများဖြင့် လှမ်းသွားသည်။ ဗိုလ်အောင်
ဒင်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ကိုဖိုးလုံးသည် မိုးအောင် ခုတင်ဘေးတွင်
ရပ်ပြီး။

‘အကိုလေး၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ’
ကိုဖိုးလုံးကို မိုးအောင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ကိုဖိုးလုံးက နှင်းဧကရီဆီသို့လှည့်ပြီး

‘ဆရာမလေး၊ သွေးကင်ဆာဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ လဲပစ်လိုက်ရင် ရတယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်။ ဆရာမလေး ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေဖောက် ထုတ်ပြီး အကိုလေးကို လဲပေးလိုက်စမ်းပါ’

ကိုဖိုးလုံး ဘာမှနားမလည်။ ကြားဖူးနားဝဖြင့် သူထင်သလို ပြောနေသည်။

‘ဆရာမလေး၊ ကျုပ်ရဲ့ သွေးနဲ့မလောက်ရင် ဟိုးအပြင်ဘက်မှာ အကိုလေးကို ချစ်တဲ့လူတွေ အများကြီး စောင့်နေကြတယ်။ အကိုလေးအတွက်ဆို သူတို့အားလုံး ဆီကသွေးတွေ ထုတ်ယူလိုက်ဦး။ ကျုပ်တို့အားလုံး ပေးဖို့အဆင်သင့်ပဲ’

ကိုဖိုးလုံး ဆက်ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘာမှလည်း မရှင်းပြချင်တော့။

‘ကိုဖိုးလုံး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

မိုးအောင် ဖျော့တော့တော့လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာ အကိုလေး၊ ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာ’

ကိုဖိုးလုံး ငိုသံကြီးဖြင့် အော်ပြောရင်းငိုတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်က ကိုဖိုးလုံး ကို အခန်းထောင့်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကိုဖိုးလုံးသည် အခန်းထောင့်ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှိတ်ကြီးတင်ငို ကြွေးလိုက်၏။

မြင့်မောင်ကျော်သည် လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်၍ မျက်နှာကိုသုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးအောင် ခုတင်အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘ဧကရီ’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင် ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ မြင့်မောင်ကျော်က ထိုင်ခဲ့တစ်လုံးကိုဆွဲယူပြီး နှင်းဧကရီ ထိုင်ရန်ပေးလိုက်သည်။ သူက နှင်းဧကရီ၏နောက်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

‘ဧကရီ’

‘ကျွန်မရှိတယ် ကိုမိုးအောင်’

နှင်းဧကရီသည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားရင်းပြောသည်။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်၊ ဧကရီ သိပ်လှတာပဲဗျာ’

နှင်းဧကရီ မပြုံးနိုင်။ မိုးအောင်၏ လက်ဖဝါးကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ၏လက်ထဲတွင်ရှိသော ငါးရာတန်အနွမ်းလေးက မိုးအောင် ဂုဏ်ဖဝါးနှင့်ထိသွားသည်။

‘ဧကရီကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်နော်’

နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ကယောင်ကတမ်း ပြောနေသည်။ ဟု ထင်လိုက်သည်။ မိုးအောင်က သူ့အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ခေါက်လျက်သား တစ်ထောင်တန်အသစ်ကလေး ထွက်လာသည်။

‘ဧကရီ မှတ်မိမလား၊ ကျွန်တော့်ကို ဧကရီ ဆိုက်ကားခပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ကလေးလေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ထက်ထိ သိမ်းထားတယ်’

မိုးအောင် ခဏရပ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမသည် မိုးအောင်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် သူမ၏အချစ်နှင့်အတူ ငါရာတန်အနွမ်း လေးကို ထုတ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။

အခုတော့

‘ကျွန်တော် ဒီပိုက်ဆံလေးကို ဧကရီကိုယ်စား ကျွန်တော့်နှလုံးသားနဲ့ တန်းဆုံး နေရာမှာ ကိုယ်နှံမကွာ သိမ်းထားခဲ့တာပါ’

မိုးအောင် အားယူရင်း ပြောသည်။ နှင်းဧကရီ ငိုရိုက်လိုက်ရင်း မိုးအောင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏လက်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ငါးရာ တန်အနွမ်းလေးက ကျိုးကြေနေပြီ။

‘ကိုမိုးအောင်ကို ကျွန်မပေးမယ့် လက်ဆောင်လေ၊ ဒီငါးရာတန်လေးက ကိုမိုးအောင် ကျွန်မကို ဆိုက်ကားခ အမ်းခဲ့တာလေ’

မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီလက်ထဲမှ ငါးရာတန်အနွမ်းလေးကို တနှိုက်မက်မက် ငေးမော ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ငိုသည်။ မိုးအောင်၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ကြောင်း စီးကျလာသည်။

‘ဧကရီ၊ နည်းနည်းထိန်းဦးလေ’

အနားရောက်လာသော ခင်မေဦးက နှင်းဧကရီ၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကျော်သည် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်များ တပေါက်ပေါက် ကျသွား၏။

‘ဧကရီ ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ပါ၊ ကျွန်တော် ဧကရီအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်ယူဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး’

မိုးအောင် အားယူပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်မ နားလည်တယ် ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မ နားလည်တယ်’

မိုးအောင်သည် တစ်ထောင်တန် အသစ်ကလေးကို နှင်းဧကရီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန်အသစ်လေးက ငါးရာတန်အနွမ်းလေးနှင့် ပေါင်းမိသွားသည်။ နှင်းဧကရီသည် လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဧကရီကို စိတ်မညစ်စေချင်ဘူးဗျာ’
မိုးအောင် တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်သည်။ နှင်းဧကရီသည် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရင်း၊

‘ကိုမိုးအောင် စကားတွေ အများကြီးမပြောပါနဲ့’
‘ဧကရီ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ချပါရစေ’
‘ကိုမိုးအောင် စိတ်ချ၊ အဲဒါတွေအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဘုရားတရားသာ အာရုံပြုပါ’
နှင်းဧကရီ ငိုနှိုက်ရင်းပြောသည်။ မိုးအောင်သည် နှင်းဧကရီကို ကြည့်နေရင်းမှ သူ့မျက်လုံးများက မျက်နှာကြက်ပေါ်ရောက်သွားပြီး မျက်နှာတည်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ဝင်းပသွားသည်။ နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ ကြည့်နေရာမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အမေ’
နှင်းဧကရီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
‘အမေ၊ သားဆီကို လာတာလား’
‘ကိုကို ကိုကို’
လွင်မာသည် မိုးအောင်အနားကို ပြေးလာသည်။ ခင်မေဦးက လွင်မာလက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ လွင်မာသည် သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဖြင့်ပိတ်ထားရင်း နှိုက်နှိုက်ငိုလိုက်သည်။ ဒေါ်မေမေလွင်လည်း အနားတွင် အံ့ကြိတ်ငိုနေသည်။
‘အမေ၊ သားကို မထားခဲ့နဲ့နော်၊ သားလိုက်ခဲ့မယ်’
မိုးအောင် ကယောင်ကတမ်း ပြောသည်။ မြင့်မောင်ကျော် သဘောပေါက်လိုက်၏။

‘ကိုမိုးအောင် သတိထား၊ ကိုမိုးအောင်’
နှင်းဧကရီသည် မိုးအောင်ကို သတိပေးရင်း မိုးအောင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
‘နေပါစေ ဧကရီ၊ သူ့မိသားစုနဲ့သူ ပြန်ဆုံနေပြီ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါစေ’

မြင့်မောင်ကျော်သည် နှင်းဧကရီကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။ နှင်းဧကရီ နှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။ အားလုံးက မိုးအောင်အနားကို ဝိုင်းလာသည်။ မိုးအောင်သည် မျက်နှာကြက်ဆီကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

‘သားလိုက်မှာပေါ့၊ အမေရယ်၊ အမေက အရမ်းလှလိုက်တာဗျာ’
မိုးအောင် ပြုံးရင်းပြောသည်။ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှင်းဧကရီကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်တို့ ပြေလျော့သွား၏။ နှင်းဧကရီ နှိုက်ငိုလိုက်သည်။ ဘေးနားသို့ရောက်လာသော ခင်မေဦး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းကိုတိုးဝင်လိုက်ရင်း
‘ငါသူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ငါသူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်’
နှင်းဧကရီ အားရပါးရ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူအသစ်လေးနှင့် ငါးရာတန်အနွမ်းလေးသည် ကျိုးကြွေမှုသွား၏။

မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များ

၃၂

လိုက်သည်။

‘အမေ’

‘အမေ’

မိုးအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်ကလေးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အဖေနှင့် အမေဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အမေက မိုးအောင်ကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ မိုးအောင်သည် အမေ့ကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြန်ဖက်ထားလိုက်၏။ အဖေက မိုးအောင်နှင့်အမေ့ကို နွေးထွေးကြင်နာစွာ ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ မိသားစုတစ်စု၏ ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းသော ရယ်သံများသည် မိုးကောင်းကင်၌ လွှမ်းခြုံသွားလေ၏။

၃၀

မိုးအောင်သည် လက်ထဲတွင် ဆေးတံခေါင်းငှက်ရုပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်သံလွင်လွင်က ငြိမ်သက်နေသော ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စည်းချက်ညီညီဖြင့် ကကြီးဆင်နေသလို။ မိုးအောင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သော ရယ်သံ။ အမေ့ရယ်သံ။ မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမေ့ကို အော်ငေါက်နေသော အဖွားကိုလည်းမတွေ့။ မိုးအောင်သည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အဖေထိုင်နေသည်။ အဖေ့ရှေ့မှာ ပန်းချီကားချပ်။ အဖေ ပန်းချီဆွဲနေသည်။ အဖေ့ရှေ့တွင် အရက်ပုလင်းလည်း မရှိ။ အရက်ခွက်လည်း မရှိ။ အဖေခေါင်းငိုက်စိုက်လည်း ချမနေ။ မိုးအောင်သည် သူ့မျက်လုံးများကို ပွတ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းက အံ့ဩစရာ။

အမေ့ရယ်သံလွင်လွင်က ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ မိုးအောင် လှမ်းရှာကြည့်သည်။ ဟုတ်သည် အမေမှ အမေအစစ်။ အမေက ရယ်မောနေသည်။ အဖေက ပန်းချီဆွဲနေသည်။ အမေ့မျက်နှာက လန်းလန်းဆန်းဆန်း။ အသားအရေက စိုစိုပြေပြေ၊ အမေ့ဆံမြိတ်ထက်မှာ ပန်းတွေနဲ့ အမေအရမ်းလှနေသည်။ မိုးအောင်သည် အခန်းအပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတား။ သူ့ကို ချုပ်နှောင်မည့်လက်များလည်း မရှိ။ မိုးအောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အဖေက သူ့ကိုမြင်သွားသည်။ ပန်းချီဆွဲတာကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြေးသည်။ အမေက အဖေ့အနားမှာ။ အဖေ့ရော အမေပါ မိုးအောင်ကို ပြီးပြီး ကြည့်နေသည်။ မိုးအောင် မယုံနိုင်သလို ခြေလှမ်းတွေက တုန်နှေးနှေး ဖြစ်နေသည်။

‘သား၊ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ လာလေ’

အမေကပြုံးပြီး သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခေါ်သည်။ မိုးအောင် အားရဝမ်းသာ ပြုံး

မိသားစုတိုင်း ၂၈၇၅ သီတင်းခဏ
ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ ဖုတ်နိုင်ကြပါစေ

၆၁၁
၂၆၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၁

| ဤဝတ္ထုကို ၁၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၉ တွင် လွိုင်ကော်၌ စတင်ရေး၍ ၄၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၉ တွင် လွိုင်ကော်၌ပင် ဝတ္ထု အကြမ်းထည်ပြီးပြီး၊ ၁၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၀ တွင် တောင်လေးလုံး၌ စတင်အချောသတ်ရေး၍ ၂၆၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၀တွင် တောင်လေးလုံး၌ အဆုံးသတ်သည်။ |

စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်

၁၉၆၆။ မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အဖ ဦးမောင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်ခင်အေး တို့မှ ရန်ကုန်၌ မွေးဖွားသည်။ အကြီးဆုံးသားဖြစ်ပြီး မွေးချင်းငါးယောက် ရှိသည်။ မူလတန်းမှ အထက်တန်းထိ အထက (၆) ဗိုလ်တစ်ထောင် (စိန်ပေါလ်) ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၈၂။ အထက (၆) ဗိုလ်တစ်ထောင် (စိန်ပေါလ်) ကျောင်းမှ ဒဿမတန်း အောင်သည်။

၁၉၈၆။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ သင်္ချာ(အဓိက) ဖြင့် ကျောင်းပြီးသည်။

၁၉၈၈။ အရေးအခင်းတွင် ဘွဲ့ရကျောင်းသားဟောင်းများအဖွဲ့၊ ဒီမိုကရက်တစ်တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရနှင့် ကျောင်းသားဟောင်းများအဖွဲ့တွင် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ယူခဲ့သည်။

၁၉၈၉-၁၉၉၆။ ပုဒ်မ ၁၇(၂)/၅(ည) တို့ဖြင့် အင်းစိန်ထောင်၊ တောင်ငူထောင်တွင် နေခဲ့သည်။

၂၀၀၅။ ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများ တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၇။ ဩဂုတ်လတွင် ထိန်းသိမ်းခံရသည်။

၂၀၀၈။ ပုဒ်မ ၃၃(က)/ သင်းဖွဲ့ (၆)/၇ /ရာ ၂၂၈ တို့ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၆၅ နှစ် ၆ လ ကျခဲ့ပြီး အင်းစိန်ထောင်၊ မအူပင်ထောင်၊ လွိုင်ကော်ထောင်၊ တောင်ကြီးတောင်လေးလုံးထောင်တို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၂။ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်တွင် တောင်ကြီး တောင်လေးလုံးထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဇနီး မစန္ဒာဝင်း၊ သမီး မဝေနှင်းပွင့်သုန်း၊ မဝတ်ရည်ရနံတို့ ရှိပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်သည်။

